ERKİN KORAY

MEZARLIK GÜLLERİ

BİR "DOKÜMANTER'LE KARIŞIK" HİKAYE KİTABI

ALFA®

Tüm **Hippi**'ler,
tüm **Çiçek Çocukları**,
tüm **Rock**'cular,
ve tüm **68**'liler!
Sizden geçti!
Siz başaramadınız!

BU SÖZÜM ŞİMDİ SİZİN ÇOCUKLARINIZA :

"Ne yazık ki;
artık, sizi öldürmek için silah üretenlerin size doğrulttuğu silahların önüne, babalarınızın öğrettiği gibi, çiçek veya zeytin dalı uzatarak, bundan kendilerine bir mesaj çıkarmalarını beklemek ham hayalden ibaret olmuştur.

Onlar bunu şimdiye kadar anlamadılarsa, bundan sonra anlayacaklarını beklemek aptallık olur.

Artık esas olan, sadece ve sadece silah üretmenizdir! Tüm işinizi gücünüzü bir yana bırakıp, yalnızca silah üretecek ve onları öldüreceksiniz!

İnanın! Ancak bu mesajınızdan anlayacaklardır!"

Erkin KORAY

ALFA

ALFA Basım Yayım Dağıtım Ltd.
Ticarethane Sokak No: 53
34410 Cağaloğlu-İstanbul
Tel : +90 (212) 511 53 03
+90 (212) 513 87 51
Fax : +90 (212) 519 33 00
www.alfakitap.com
e-mail: info@alfakitap.com

ISBN 975-297-778-2

MEZARLIK GÜLLERİ

Bir "Dokümanter'le Karışık" Hikaye Kitabı

MEZARLIK GÜLLERİ

Bir "Dokümanter'le Karışık" Hikaye Kitabı

ERKİN KORAY

Alfa Yayınları **1725**
Edebiyat - Deneme **28**

MEZARLIK GÜLLERİ
Bir "Dokümanter'le Karışık" Hikaye Kitabı

Erkin Koray

1. Basım : Ağustos 2006
ISBN : 975-297-778-2

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Yayın Koordinatörü ve Editör Rana Gürtuna
Pazarlama ve Satış Müdürü Vedat Bayrak
Kapak Tasarımı Emek Kalfa
Arka Kapak Fotoğrafı Uğur Bektaş

© 2006, ALFA Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu 34410 İstanbul, Turkey
Tel: (212) 511 53 03 - 513 87 51 - 512 30 46 Faks: (212) 519 33 00
www.alfakitap.com
info@alfakitap.com

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa - İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

YAYINCININ NOTU

Bu kitapta yazarın imlâsı kendi tercihiyle olduğu gibi bırakılmış, yayınevi tarafından genel imlâ kurallarına uygun olarak herhangi bir düzeltme yapılmamıştır.

İÇİNDEKİLER

Öyle Bir Geçer Zaman ki 3
Mezarlık Gülleri 12
Musta - I 16
Sedat 21
Biyografi 38
Sitem 60
Musta - II 61
Bölümlerin Dansı 65
Kavak 90
"Ben Açım!" 91
Beate 109
Hollanda 116
Geçmiş Olsun 127
Şaşkın'ın Hikayesi 128
Devlerin Nefesi 152
Musta - III 155
Müzisyen'e 161
Vatanı Kurtarmak 168
İlaç 208
Vekilim Yok 210
Leyla 219
Açmamıştır 220

İnkisar 223
Görevinden Alındı 224
Ayın şavkı 230
Musta - IV 235
Benim Polisim 239
Pot 251
Ağlamayan Çocuğa Meme 252
Fark 258
İki Felsefe 259
Ar Damarı 272
Zemzem 288
Elektrik 290
Hasan Pulur - Bekir Coşkun 318
Şikâyetim Var! 324
Stars And Stripes 338
Kızgın Adam 339
"A"nın Daveti 362
Rüşvetin Belgesi 364
Sen Bana Sabır Ver 379
Köşe Palas 380
Devamı Yok... 386
Gelibolu 414
Musta ve Ben 428

Her ne kadar, içimden taa derinlerden bir yerden, herkesin dinlemesini arzu etsem de:

"Eğer benim yaptığım müziği herkes, yani 70 milyon Türkiye dinliyorsa, ya bende bir yanlışlık vardır, ya da memlekette...", diye bir felsefe patlatırım ben bazen...

Aynı düşüncem bu kitap için de geçerlidir.

...Siz ayrısınız!

E. KORAY

ÖYLE BİR GEÇER ZAMAN Kİ

Öyle bir geçer zaman ki,
Dediğim aynıyla vaki;
Birden dursun istersin,
Seneler olunca mazi...
Öyle bir geçer zaman ki...

Dünlere bakarsın katı katı,
Üzerine çekersin perde
Yoldan geçenler var da,
Her akşam gelenler nerde
Kara yazı yazıldı sanma,
İnsanın kaderi böyle...

Bir cevap buldun mu sorulara,
Yiğitlik de var yine serde
Nasıl gaddar seneler,
Geçiyor durduğu yerde
Sana kara yazıldı sanma,
İnsanın kaderi böyle...

O nedir seni kızdıran,
Memnun edeceği yerde?
Bak bir garip diyor ki:
Nerede o yarin, nerde?
Anılara kapılıp kanma,
Dünyanın düzeni böyle...

Şarkı Sözü: Erkin KORAY

Çın çın çınlıyor kafamda kurbağaların sesi...
Yok...! Kurbağaların değil...
Bu Devlerin Nefesi...

.....

Bu kadar şey bir geceye nasıl sığmıştı anlayamadım. Demek ki olabiliyordu...

Oturma odasındaki divanın üzerinde kalktığımda kendimi bir müddet toparlayamadım. Çok haşin bir **rüyaydı.** Kafam allak bullak olmuştu.

Bir **demir pençe** beynimi kavramış, **"bir şey yapman lazım!"** diye sıkıştırıyor, beni tanımadığım bir yerlere doğru sürüklüyor, kafamı oraya buraya çarpıyordu.

Saate baktım, öğleden sonra 2'ye 10 var. Tam 2'de de sayın **Ömer Karacan**'la randevumuz var.

.....

Biraz uzunca bir not : Burada sayın Ömer Karacan'ın **adını vermekte** bir mahzur görmedim. Kendisinin de -sormadım ama- buna bir diyeceği olduğunu sanmam. Çünkü, hakkında yazılan özel bir konu yok. Bu hikaye kitabının bir yandan "hafif dokümanter" olmasını istediğim için, hayatımda **her hangi bir şekilde** yer almış kişileri, onlara saygımdan ve aynı zamanda da "vefa borcu" meselesi olduğunu düşünerek **adları ve soyadları** ile kullanmıştım. Ama yazıyı yazmaya başladığımda, adına **"İnternet"** denen canavar bu kadar ileri düzeylerde değildi. Şimdi görüyorum ki, bu günün tek-

nolojisi ile, adı geçen kişilerin telefonlarına veya adreslerine bazı sapkın kişiler tarafından keyfî "iki tık" darbesiyle ulaşılabilecek.

Ben de bunu hiç uygun bulmuyorum!

Adlarını vermiştim ama, "ne idüğü belirsiz bir takım manyaklar, gidip de onları bulup rahatsız etsin diye" değil... Dolayısıyla, bu kitabı (ite kaka 2006 yılında) tamamladıktan sonra, tekrar başa döndüm ve bazı konularda geçen bazı isimlerin soyadlarını sildim, bazılarını da tamamen değiştirdim.

"Her işte bir hayır vardır" misali, **"iyi ki de bu kitap çıkmakta gecikmiş"**, diyorum şimdi...

Az daha, biraz da dokümanter olacak diye **sevdiklerimizi -veya sevmediklerimizi, farketmez-** sıkıntıya sokacak ve sonra da üzülecektim.

Ha, bir de... Konu edilenlerin ölmüş olanları hakkında çoğu yerde "Rahmetli" sözünü sildim. Çünkü **"sayıları çoğaldı"** (!) bu arada... Ona Rahmetli buna Rahmetli, olmasın dedim.

.....

Bostancı'dan kalkıp Etiler'e on dakikada gitmem tamamen imkansız bir hale gelmiş olduğu için, acele telefona sarılıp, biraz gördüğüm rüyanın etkisiyle sarsılmış, biraz da, hayatta en hoşuma gitmeyen şeylerden biri verilen randevuya gitmemek olduğundan, duruma bayağı **canım sıkılmış** olarak kendisine:

-"Elimde olmayan sebeplerden gelemeyeceğimi" söyledim.

-"Geçmiş olsun" dedi, nazikçe...

Böyle bir rüyadan uyanmış olmak hakikaten **"geçmiş olsun"**luk bir vak'aydı zaten...

Sakın aradan iki gün geçmiş olmasın diye takvime baktım:

8 Ekim 1998 perşembe'yi gösteriyor.

Hayır! Gün tamam! İki gün olmamış...

Damla'ya baktım, ortalıkta yok. (**"Damla"** benim kızım. Bu satırlara başladığım sırada 15 yaşında bulunuyordu) Beni uyandırmamak için odasına çekilmiş, müzik dinliyormuş.

Gidip:

-"Damlacık! Bir çay yapsana", dedim.

-"Yaptım" dedi, "ama sana ne oldu böyle?"

-"Vallaa bilmem, bilmiyorum", dedim. "Kaç gündür doğru dürüst uyumadım, onların acısı çıktı herhalde..."

Silkinip kendime gelmek ba'bında şöyle bir kafamı hızlı hızlı sağa sola salladım, tekrar oturma odasına dönüp divanın üzerine oturdum. Başımı ellerimin arasına almış bir vaziyette, şöyle bir düşünmeye koyuldum.

Bu gün ölmüştü artık...

Ayrıca, bu garip rüyanın etkisiyle üzerimde tuhaf bir duygu da oluşmuştu. Bu saatten sonra zaten kalkıp ne **"karşıya"** gidilir, ne de işe yarayacak bir şey yapılabilirdi.

Karşı'da oturanlar da bizim için aynı tabiri kullanıyorlardır ama, **"karşı taraf"** biz Kadıköy'lülerin deyimiyle İstanbul'un Avrupa yakasıdır. Beynimizin derinliklerinden bir yerden, çok karışık insan türlerinden oluştuğu için "karşı yaka"yı hafiften küçümser ve "Kadıköylü" olmanın bir ayrıcalık olduğunu, bizim kültür seviyemizin o taraftakilerden daha farklı -daha doğrusu- daha üstün olduğunu iddia ederiz, ama bir yandan da, "orada olan bir şeyler'in bizde olmadığı" gerçeğini kabul ederiz.

Mesela, burnumuzun dibindeki güzelim **"Moda Çay Bahçesi"**ni veya **"Caddebostan Gazinosu"**nu bırakıp, kalkıp taa Şişli'nin **"Bomonti Çay Bahçesi"**sine veya Yenikapı'daki **"Çakıl Gazinosu"**na gideriz. Bunların hiç biri şimdi yerinde yok. Bunların yerine şimdi kalkıp Beyoğlu'na Bar'lara veya Kumkapı'daki meyhanelere gidiyoruz. (Aramızdan

Etiler'de "Şamdan"a veya Ortaköy'de "Reina"ya gidenimiz de çıkarsa, hafif alay konusu olur ve "**Kara Fatma**"dan sayarız, ama darılmayız...)

Ne yapılabilirdi?

Görünmeyen güçler benim, bu gün bir şey yapmamı istiyordu, ama ne?

Hah! Bu galiba bir kitap!

Uzun zamandır niyetlendiğim, fakat bir türlü de başlayamadığım o mâhut kitap!

İşte bu atmosfer içinde, başım iki elimin arasında dalıp gitmişken, kitabın adı da birden sislerin içinden meydana çıktı:

"MEZARLIK GÜLLERİ"

Estarabim'de sorduğunuz gibi buna da:

-"**Ne oluyo yani bu Mezarlık Gülleri?**"

diye soracak olursanız, o güzel kafanızı karıştırmamak ve fazla da yormamak için, kestirme tarafından:

"**Biziz işte!**" derim.

* * *

Bir fırlayışla kalktım, masamın başına geçtim. Kağıtları, bilgisayarı düzenledim, toparladım. Kendime bu işe uygun bir masa hazırladım.

Kızıma tekrar içerki odadan duyabilmesi için bağırdım:

-"Damlaaa! Getir şu çayı haydi...! Bir de "Karıştırma" yap, hadi benim minnoşum!"

"**Karıştırma**" adını vermiş olduğumuz şey de, annemden kalma özel bir kahvaltı çeşidi... Başka hiç kimsede rastlamadım. Annem sağ iken onun elinden, şimdi de kızımın elinden, hemen hemen her sabah yerim. Yapan olursa... Yoksa, bir ayran, tamam! Nadiren, tereyağ-peynir-zeytin türü bir kahvaltı olur. Daha doğrusu evde hiç olmadı. Konser veya tatil için gittiğim otelde olur hep...

Çaya da (bu kitaba da) içkiyi bıraktığımdan beri başladım. Yoksa öyle çay-kahve filan kullanmamışımdır pek...

Keyif için içen içkiciler değil, bunu bir **"yaşam tarzı haline getirmiş olan içkiciler"** çay-kahve kullanmaz. Ve içlerinde bir türü de vardır ki, o bildikleri içkiden başkasını kullanmaz: Rakıcılar! Ben, bu son türdenim... Toronto'da yok diye, trene atlayıp taa Montreal'e gidip, **bir kasa rakı** alıp gelmiş bir adamım.

O illetten kurtardık kendimizi... Bende irade **demir** gibidir. "Şunu yapacağım" dedim mi, bitmiştir o iş! Kesin bitmiştir! Bu içki işini de, **"bir tarafıma bir şey olmadan"** bıraktım. Olayın özelliği orada... Yoksa, "öleceksin!" dendi mi, **babam da bırakır!** Bu öyle değil...

Hangisini tercih edeceğine bağlı: Ben birincisini tercih etmişim. Tersini uygulayan var. Mesela, Almanya Pforzheim'da yaşayan, çok eski arkadaşım Mehmet Bulut... "Sigarayı bırak, gideceksin!" dediler, "bırakmam!" dedi. "Peki sonra ne oldu?" diye de sormayın lütfen! Beni üzer!

O günden beri hayatımda yalnız iki değişiklik oldu:

1) Kızımı büyütebilmem için kazanmış olduğum sıhhat;

2) Büyük bir can sıkıntısı.

Ha, ne demiştik? Size Karıştırma'nın tarifini vereyim diye, kızıma tam olarak nasıl yaptığını bir sorayım dedim:

-"Hayır, tarif verme! Bu bizim özel yemeğimiz!" dedi.

Eh, ne yapalım? **Emir büyük yerden!** Ben de vermiyorum.

Ama, şimdi şu "sabah kahvaltısı" işi de sanki **"tarihi bir sır"**mış gibi kalmasın diye -onun haberi olmadan- bari kulağınıza şu kadarını fısıldayayım: Domatesli, yeşil biberli, salçalı, beyaz peynirli, sıcak bir yemek...

De değil de, kahvaltı ile yemek arası bir şey... Yağlı olmasına rağmen, gideri hafif, sabah için...

Aslında, tarifini versem dahi onun bir kıvamı var ki, onu tutturmak bayağı zor oluyor. Zaten, annem yaparken de hiç bakmamıştım. Damla yapmaya başladığı zaman, ben kabaca tarif ettim. Sonra o, yok tuzu az olmuş, domatesi fazla olmuş; bu sefer de suyu az olmuş, filan diye diye formülü oturttu.

Damla, **sekiz yaşında** yemek yapmağa başladı. O küçücük elleriyle neler yaptı inanılmaz. **Abartmıyorum**, eve misafir gelen bir dostumuz, bacak kadar şeyi, fırından "üstü kaşarlı kabak" yemeğini çıkarırken gördüğünde gözlerine inanamamış ve "ben rüya filan görmüyorum, değil mi?" demişti.

Annesi, o iki yaşındayken **bir daha dönmemek üzere** memleketine (Kanada'ya) gitmiş ve biz baba-kız, ömrümüzün ondan sonraki bölümünü birlikte geçiriyor olduğumuzdan dolayıdır ki, ben yumurta bile kırmasını beceremeyen Allahın bir yaratığı olarak ona verdiğim parola:

"Sen ne zaman evde yemek yapmaya başlayacaksın, işte biz o zaman ayağa kalkacağız!" oldu.

Ayağa kalktık çok şükür...

İki cüce:

Birinci cüce ben, cüsseden ve ev işlerinde **"kabiliyetsizler kralı cüce"**; ikinci cüce o, küçücük bir **"çocuk cüce"**...

Kalktık! Öööylece birbirimize dayanaraktan...

Yerden de değil... Taa cehennemin dibinden...!

Tabir çok yerindedir.

.....Karıştırma'nın pişme sesleri kulağıma gelmeye başladı bile mutfak tarafından... Damla'cık biraz sonra masaya koyar, çayımı da getirir ve bizim **sabah** mevzuatımız tamamdır. (s.15:00'de nasıl sabahsa...)

Daha sonra da belki, beraber çıkar, yakınımızdaki alışveriş merkezi'nden akşam için bir şeyler alırız.

* * *

Bu kitabın ne tarz bir şey olması gerektiği hakkında daha önce bir hayli düşünmüş ve kararımı vermiştim:

"Dokümanter ile karışık hikaye kitabı..."

Genellikle kitap denince, ya bir fikir kitabı, ya masal, ya bir hikaye kitabı, ya bir mizah, ya bir biyografi vs. vs. akla gelir.

Veya tarih kitabıdır. Kategori geniş...

Ben kendimi, bir müzisyen olmakla beraber, aynı zamanda bir "düşünce ve fikir adamı" olarak gördüğüm için burada çizgiyi değişik tuttum. Belki benden beklentiniz bu olabilir ama, bir "Türkiye'de Rock'n'Roll'un Tarihi" veya bir "Rock'un Felsefesi Kitabı" da yazmak istemedim..

Her ne kadar bu kitabın ilk sayfasında, bir küçük felsefe patlatıp, arkasından da "Siz ayrısınız....." dediysem de, yine de burada, ağır bir tarz içinde olmayıp, artık insanların, **özellikle gençlerin** -ki çalışmalarım çoğunlukla onlara yöneliktir (ve ruhu gençlere tabii)- gençlerin bu bilgisayar çağında kafalarını yormak istemeyen bir dönemden geçtiğini, hatta **"fizyolojik"** diye adlandırılabilecek kadar bir değişim içine girdiğini de göz önüne alarak, bilimsel teoriler ve eskiden plak kapaklarının üzerine karaladığım gibi, zaman zaman felsefik ve teknik terimlerin onlar için yorucu olacağını düşündüğümden, rahat okunabilen bir şey olmasını yeğledim.

(.....ve daha başlamadan, 10 - 11 satırlık bir cümle kurmak suretiyle can sıkıcı oldum bile belki...)

Ama arada **"ince"** bir şeylere değinmişsek, değinmişizdir. Olacak o kadar...!

"Hikaye kitabıdır" dedik, **"masal"** değil...

.....

Şimdi:

"Hepimiz için üç dünya var", diyorum ben...

Bir: **"Çıplak gözle gördüğümüz"** dünya;

İki: **"Bize gösterilen"** dünya;

Üç: **"Bize gösterilen dünyanın arkasındaki"** dünya...

İşte bu hikaye kitabında, bir yandan hikayelerimizi anla-

tıp, bir yandan da benim dünyam içindeki o **"arkadaki dünya"**ya ait küçük küçük örnekler vererek, sizleri bu konularda ufak da olsa bilgi sahibi edebilmiş olacaksam, bu mütevazi kitap başarılı olmuş ve hedefini bulmuş olacak.

"Küçük küçük örnekler..." diyorum!

Çünkü, o benim bildiğim, **"size gösterilen dünyanın arkasındaki dünya"**dan size tüm örnekleri vermeğe kalksam, bu kitabı tamamen o konuya ayırmam lâzım gelir!

Ayrıca, midenize dokunur. İyi gelmez! Nane-Limon da fayda etmez!

* * *

Ve işte kahvaltım gelmeden önce ilk satırlar dökülüyor:

Adamın biri vasiyet etmiş: "Ben ölünce", demiş, "mezarımın üzerine gonca güller dikin..."

MEZARLIK GÜLLERİ

Adamın biri vasiyet etmiş:

"Ben ölünce", demiş, "mezarımın üzerine gonca güller dikin. Onları, açıp ta olgun birer gül haline gelinceye kadar başından hiç ayrılmadan sulayın. Sonra çekilin ve kendi hallerine, doğa'nın kucağına bırakın".

Sevenleri adamın bu vasiyetini tutmuşlar. Öldükten sonra mezarının üzerine her renkten gonca gül dikmişler. Ve bu gülleri de, gece gündüz başında sırayla nöbet tutarak sulamışlar.

Sonra vasiyete uyarak, güller tamamen açıp olgunlaşınca sulamayı kesip, kendisine son bir "Allahaısmarladık" deyip mezarının başından ayrılmışlar.

Gün geçmiş, mevsim gelmiş, yağmur yağmış, dökülen gül yaprakları sularla birlikte mezarın topraklarına karışmışlar. Öyle ki, bu sular, güllerin yaprak ve köklerindeki bütün özleri derinlere taşımışlar, taa adamın vücudunu sarıp içine karışıncaya kadar...

Sonra, ilkbahar gelmiş.

Güller yavaş yavaş köklerinden doğru canlanmaya, dallarının uçlarına doğru filizlerini çıkarmaya başlamışlar. Ama bir farkla: Bu sefer, adamın canıyla, kanıyla karışık olarak...

Çok canlı ve güzel olmuşlar bu güller...

Sonra üzerlerine arılar konmuş. Arılar bal yapmış, bu balı da çarşıda hamile bir turist kadın almış, yemiş.

Ülkesine dönünce, bir erkek çocuk doğurmuş.

Bu çocuk büyümüş, bu dünyayı yaşayacağı kadar yaşamış. Ve bir gün vakt-i zaman gelince, şöyle vasiyet etmiş:

"Ben ölünce", demiş, **"mezarımın üzerine gonca güller dikin..."**

* * *

İşte kısacık bir "Mezarlık Gülleri" hikayesi... Bu hikaye kitabı böyle başlıyor.

Şimdi, sayfalar ilerleyip de, ben de konuların içine girip yumak olmadan önce, unutmadan şuraya önemli bir not düşeyim:

Bu kitabın yazarı, yani ben, vatandaş ne zaman karşıma çıkıp da:

-**"Neden böyle yaptın?"** diye sorduğunda, hep:

-**"Bunlar benim garipliklerim: Öyle olmasa böyle olmaz, böyle olmasa da öyle olmazdı!"** demişimdir.

Gariplik'lerin neler olduğunu **"olabildiği kadar"** yazacağım.

Mesela, bu garip kişi, yine garip bir beraberlik sonrası, kendisine evlenme ve orada yerleşmeyi teklif edip, "benim gelirim ikimize de yeterlidir. Sen yeter ki kal!" diyen **Avustralyalı** (Avusturya ile karıştırılmasın) bir hanıma:

-**"Burası Ada (!)... Burada ben daralırım. Sen bizim oraya gel!"** diye karşılık vermiştir.

Misal...

Buna benzer bazı garip belki yaşanmışlıklar yazılacak içeride... Ne kadarını yazabilirim, ben de bilmiyorum. Olabildiği kadar... Ama, bazı şeyler de var ki, yazılmayacak!

-**"Neden?"** diye sormayın. Çünkü öyle...

Çünkü, bu kitabın yazarı, her ne kadar bu yüzden hayatta bir sürü şey kaybetmiş olsa dahi, **"delikanlılık"** adı verilen, garip bir kavrama takılmış ve bunu bir **yaşam biçimi** haline getirmiştir.

Dolayısıyla buna yapabilecek bir şey de yoktur.

"Delikanlılık kanunları, her şeyin yazılmayacağını ve söylenmeyeceğini emreder!" diye yorumlar bu kanunu kendisi...

Bunu **işkence** dahi değiştiremez...

Yalnız... Aman, şu yukarıdaki **"kanun maddesi"**nden (!) benim **utanılacak bir şeylerim** olduğu anlamı çıkarılmasın sakın...! Tam tersine!

Bu kendim için değil...

Ne yapalım? Bazı şeyler hep **"birileri için"** olduğundan değil midir ki, iki yakamız bir araya gelmemiş zaten şu fani dünyada? Bu da bu silsileden işte...

Ayrıca biz, sayın Bill Clinton'un **Monica Lewinsky**'si de değiliz ki, elbisemizdeki beyaz lekeleri gazetecileri de etrafımıza toplayıp anlatalım...

Olmayız da....

* * *

MUSTA - I

Mustafa'yla... (ben ona **Musta** diyeceğim bu kitapta... Neden olduğunu bilmiyorum. Söze "Mustafa" diye başladım ama, "Musta" olarak devam etmek geliyor içimden...)

Musta'yla hep aynı kaderi paylaştık hayatta... Sanki iki tane ben...

.....

Çocukluğumuz beraber geçti, askerliği de beraber yaptık. Yurt dışına beraber gittik, aynı zamanda evlendik.

Hep beraber...

Kadıköy'ün Moda'sında, gençliğimin ilk uzun beraberliğini yaşadığım kız arkadaşımı bulduğum zaman, aynı zamanda onun da oldu. Benimki Semiramis, onunki Semra...

Ne garip, değil mi?

Ben saçımı uzattım, o da... Tuhaf bir şekilde aynı zamana denk geldi yaptıklarımız.

Yalnız bazı konularda anlaşamadık hiç...

Hayatta başına gelmedik kalmadı ve ne geldiyse de zaten hep, ben yanında olmadığım zaman geldi.

Onu hep bir yerlerde durdurmak istedim ama olmadı. Ne zaman **"boş ver!"** dediysem, boş filan vermedi. Ne zaman "senin üstüne elzem değil", dediysem gitti, muhakkak bir işlere karıştı.

Ve ben ne kadar:

-"Bak oğlum! Herkes nasıl dümen suyuna gidiyor. Sen de aynı yoldan yürü!" dediysem, dinlemedi. İlla ki kendi kafasının doğrularına gitti. Bir şeylere **olur olmaz** müdahale etti ve sonunda kendini ya karakolda, ya hastanede buldu.

Ya da başını belâda...

İnsanlar onu hep işlerine gelmeyen bir alternatif olarak gördüler.

Şahsiyetli tavrından hep korktular. Ellerinden geldiği kadar yolunu kesmeğe, mümkün olduğu kadar devre dışı bırakmaya çalıştılar.

Yapabildikleri kadar tabii...

O da zaten, diğer taraftan, onların arasına hiç girmedi. Kendi başına dolanıp durdu şu dünyada...

Bu kadar tahminleri doğru çıkan adama da zor rastlanırdı ayrıca... Neye, "şu şöyle olacak" dese, aradan bir dakika geçmez, bakmışsınız aynen olmuş.

"Ne olur bir kere de yanılayım, değişiklik olsun diye...", derdi her seferinde...

Olayı adı gibi bilmesine rağmen, sırf öyle dediler diye, o işi yapar ve netice aksi çıkınca, sanki bir şeyleri kendi kendine ispat ederdi.

Emlakçi filan bir kaç kişi ağız birliği edip, **"sahibi çok kıyak çocuktur!"** diye etrafında dolanmalarının bir tezgâh olduğunu bilmesine rağmen, **aşağılık** herifin birinden, Ege'nin ünlü bir tatil beldesinde, sırf "bunlar bu adama dürüst diyorlar, bakalım hakikaten böyle mi?" diyerekten, belediye tarafından çoktan yıkım kararı çıkmış bir mekânı hiç araştırmadan devralmıştı.

Kaç defa kulağıma eğilip:

-"Dükkanı alıyoruz ama, bu adam namussuz! Yüzünden akıyor!" demişti. Tüm arzusu bir kerecik olsun yanılmaktı.

Yine olmadı.

O işten bir hayli maddi zarar gördü. Ama olağan'ın aksine, harcadığı paraya "zarar" değil, "**ders parası**" adını verdi.

Yalnız, dostlar arasında iken, bu yanılmazlığının çoğunlukla yanındakileri tedirgin ettiğini hisseder ve dolayısıyla, elinde olmadan onlara rahatsızlık verişini sevmezdi. Ama önüne de geçemediği bir yönüydü bu...

* * *

İlk karşılaştığı haksızlık, çocukken babasının "yemek yemiyor" diye dövmesi oldu. Kendince yemek, "ihtiyaç varsa" yenirdi, "zorla" değil...

Ama Musta bu: Dayağı yedi, yemeği yemedi.

Daha sonra askerde, Kürt çavuşların erlere özellikle eziyet ettiğini fark etti. İçinde tuhaf bir duygu oluştu.

Bilirdi o yapacağını, hasb-el kader askerde "Çavuş" olmuş bu yaratıklara... Ama yine biliyordu ki, ileriye atılsa, kendisi ile beraber hiç gelen olmayacağı gibi, karşısında da hiç bir zaman "tek kişi" olmayacaktı. Bir de üstelik, "üst'e karşı gelme" suçundan ceza yiyecekti.

Buna karşılık, bir içtima'da (içtima: sabahları birliğin toplu halde sayım için yan yana dizili duruşu) saf bir insan olduğu belli olan, askere geç alınmış 40 yaşlarında bir Kürt köylüsünün -muhtemelen bir çobanın- "Türkçe bilmiyor" diye tokatlanmış olmasını da kabullenememişti.

Bu işte bir gariplik vardı, ama neydi?

Ne biçim "Üst" ve ne biçim "Kanunlar" idiyseler bunlar..?

Pozisyonu bulduğunda, 300 kişilik koğuşun önünü her gün kendisine süpürtmeye kalkan, yine memleketin uzak köşelerinden bir yerlerden gelmiş olan bir çavuşu bir kenara çekip, üniformasının gırtlak tarafına gelen kısmından şööyle nefesini de hafiften kesecek gibi biraz sıkıca tutup, kulağına bir şeyler fısıldamak suretiyle "koğuşun önünü hergün aynı kişiye süpürtme" işine son vermek filan gibi, bir iki ufak tefek olay haricinde susmayı tercih etti. Neticede ülkesinin

öngörmüş olduğu iki senelik bir görev sorumluluğu idi hepsi hepsi... Fakat bu haksızlıkları da bir türlü unutamadı.

Askerden sonra yapacağını yaptı zaten...

Teskere aldıktan sonra, **herkes gibi kendini en kısa yoldan eve atmak yerine**, günlerce şehirde dolanıp, bir iki rütbelinin yolunu kestiğini anlatırlar.

Bu konuda beni de aştı ve kaç defa:

-"Musta, söylesene yahu! Askerlik bittikten sonra daha ne aradın kaç gün Ankara'da...?" soruma hiç bir zaman cevap vermedi.

.....

Musta'yı iki üç sayfa içinde tarif etmem mümkün değil... Yeri geldikçe onu size anlatmaya çalışacağım.

Yalnız şu kadarını söyleyeyim:

"Hayatımda ben böyle bir adam ne gördüm, ne de duydum..."

Varsa da, ben bilmiyorum!

"Yaşamak HATIRLAMAKTIR....
Allah Baba gibi ölümsüz olsaydık,
belki hatırlamasak ta olurdu.
Ama bizim Can'ımız sınırlı..."

SEDAT

"On sene yurtdışında kaldın. Ne kazandın?" dedi Sedat...

.....

(Sedat 2001 yılında vefat etti. Bu satırlar o hayatta iken yazıldı. Hayatta iken daha rahat oluyor. Yazıyı, o şimdi hayatta değil diye değiştirmeyeceğim! Esasen şimdilerde, birilerinin ölümünü **"normal"** karşılayacak yaşlardayız ama, kişi bu kadar yakın olunca, o iş de bir tuhaflaşıyor. Allah Rahmet eylesin. Nur içinde yatsın)

Sedat, bizim Yeraltı Dörtlüsü'nün davulcusu...

1.68 - 70 boyunda, yakışıklı, cüsseli, biraz bencil, fakat iyi bir çocuktur kendisi... Çocuk diyorsam da, ağzımız alışmış: Koskoca adam... 50'nin üzerinde şu anda...

"Bizim Çocuklar" sloganı, bilmiyorum ama, bende ölünceye kadar gidecek. 80 yaşına da gelseler, onlar benim için **"Bizim Çocuklar"** işte...

Vaa mı bunun başka izah tarzı..?

(Sözün patenti sayın Süleyman Demirel'e aittir)

Müziğe kabiliyeti çok, benim gibi... Ama benim gibi **"dolayısıyla tembel"** değil... Provaları hiç aksatmaz, sahneye de çıkar davulunu çalar.

Yalnız... Konser seyahatlerimiz hariç, bütün hayatı Taksim Sıraselviler'deki Club 12 (bizim ağzımızda "Klöboniki")

ile Kurtuluş'ta bulunan evinin arasındaki yolda geçti. Hepsi hepsi beş kilometre...

Club 12, Taksim'den Sıraselviler'e girişte solda, otellerin biraz ilerisi... Şimdilerde, her gün başka bir ad ile açılıyor. O zamanlar her gece ayrı bir şölen havasında geçerdi. "Eskilerden" olup da, oraya gitmemiş olan yoktur. Cüneyt Arkın'ından, Salih Güney'inden, Kuzey Vargın'ından tut, daha sayamıyacağım bir sürü erkekli-kadınlı sanatçısı, gazetecisi, şarkıcısı oraya gitmiştir. Filiz Akın'ı da gitmiştir, Muhterem Nur'u da... Neco'su da gitmiştir, Ayla Algan'ı da...

Onlar da gençtiler ve gece klübüne gidiyorlardı bir zamanlar herhalde... Değil mi? Ayrıca, ruhları da ebediyyen genç kalacaktır, o takımın...! Eminim!

Orada toplanılıyordu sanki...

Takım da takım!

Şimdiki "manken, pleyboy" filan gibi adlar verdiğiniz cıvık, yılışık, parayı nereden bulduğu belli olmayan, düzeysiz, eğlenir gibi gözüküp, aslında "bu gece kimi yolarım" gibi düşüncelerden uzak bir takım... Ağır bomba herkes! O muhabbetler çoktan bitti artık...

Sedat, nefes almak ve yemek yemek hariç, arada sırada -hakkını yemeyelim, yakışıklı bir delikanlı olarak sıkça- klüpten **kaldırıp** eve götürdüğü kadınlar onun hayatının bütün olağanüstü halini, yani "**ekstra**"sını teşkil etti. (Söz konusu olan, kadının o gün yolunu şaşırıp kapıdan içeri girmiş olan çeşidi... Hani, evini terk edip "Artiz olmaya" İstanbul'a gelenler... Ayrıca hayatta, kadın taifesinin her hangi bir kapıyı açması, kapıda biz erkekler varken hiç bir zaman zor olmamıştır.)

O bu dünyada, arkadaşlık edilebilecek, icabında daha sonra da evlenilebilecek kızların da var olduğunun hiç bir zaman farkına varmadı.

Kadınlarla ilişkiler konusunda da bana zaman zaman:

-"Ah! Senin yerinde (sahnedeki yerimden bahsediyor) ben olacaktım ki, o zaman görecektin beni..." derdi. Ben de onu kırmayacak gibi bir ses tonunda:

-"İyi de, öyle olmuyor işte...", diye mırıldanırdım.

Futbol oynarken ayaklarımıza tekme atmaktan hiç çekinmez, herhangi bir Anadolu konserinden önce, oralarda bulduğumuz bir sahada maç yaparken:

-"Ne yapıyorsun oğlum? Akşam konsere çıkacağız, topallayarak mı çıkalım?" dediğimde:

-"Futbol oynarken kimseyi tanımam abi!" derdi.

"**Atamayana atarlar!**"

"**İki çalım atana, üçüncüsünü bırakmazlar!**"

filan gibi bana tuhaf gelen sloganları vardı. Yani, bacaklarına tekme vurup düşüreceksin "üçüncü çalımı" atanı... İşe bak...!

Fakat, sonradan hayatta, profesyonel futbol maçlarını izlerken, onun bu felsefelerinin (!) herhangi bir şekilde doğru olduğuna da şahit oldum.

Mesela o yüzden, zavallı Rıdvan Dilmen (şu yönden zavallı, yanlış anlaşılmasın) her sakatlıktan kalktıktan sonra oynadığı ilk maçta tekrar sakatlanmak suretiyle, doğru dürüst sahaya bile çıkamadan futbol hayatı bitti ve biz onun o dâhi zekasıyla oynadığı kıvrak oyununu seyretmekten ömür boyu mahrum kaldık. O kendi kendine sakatlanmadı tabii... Sedat ve Sedat gibi düşünenlerin, "üçüncüsünü bırakmazlar" felsefesi sakatladı onu...

Hâlâ hatırlarım:

70'li yıllarda... Nasıl olduysa... Ya konserden önce, ya da konserin ertesi günü -hava aydınlıktı çünkü- Aydın'da,

Aydınspor-Mersin İdmanyurdu maçına gitmiştik. (Daha sonra da, hikayeleri ileride geçecek olan olaylı bir **"uğursuz geldin"**li Silivri, bir de **"tabancalı"** Beşiktaş maçı hariç, Türkiye'de futbol maçına gitmedim zaten... Mümkünse TV'den

izlerim. Stada asla!) Benim için futbol, yeşil sahasıyla, oyuncuların renkli formaları, güzel oynayanlarının hareketleri, tribünlerin cümbüşü ile, bir seyir zevki ifade etmiştir her zaman... Ama Avrupa'da...

Kavgasız, küfürsüz...

Ha, işte o gün, İdmanyurdu takımına Fenerbahçe'den yeni bir futbolcu transfer etmişler. Adı hatırımda değil. Çocuk bir hayli de iyi oynuyor. Oyun süresi ilerledikçe tribünlerden, neden olduğunu hiç anlayamadığım ve anlayamayacağım bir şekilde, bu çocuğun annesinin, karısının üzerine filan ağır hakaretler yağmağa başladı. Ben durdum, durdum, birden bu sahneye dayanamayıp:

-"Ayıp değil mi ulan?"

diye ayağa fırladım. O zaman Sedat'ın beni, her zamanki gibi nazik, fakat pek alışık olmadığım bir tarzda, hafif sertçe:

-"Bir dakika bakar mısın?"

deyip, kolumdan kaptığı gibi bir havalandırarak stadyumdan dışarı çıkarışını bayağı yadırgamıştım.

"Ne yapıyorsun oğlum? Bıraksana!" filan diye bağırmamı hiç dinlemedi:

"Gel buraya, gel!"

Beni kaldırdı attı stadyumdan dışarıya... Maçı da seyretmeye devam etmedi, beraberce doğru otelde aldık soluğu...

Bana kalırsa, oradakilerin ağzının payını vermeliydim.

Fakat sonradan, onun bu konuda kesinlikle benden fazla bir şeyleri biliyor olduğunu yine anladım:

"Futbol seyircisi ayrı bir ekoldür, konser dinleyicisine hiç benzemez!"

Sedat iştahlı bir çocuktu. Yemek yerken hiç birimizle konuşmazdı.

Nasıl olup ta, bir lokantaya gittiğimizde, göz açıp kapayıncaya kadar mutfağa girip, aşçı ile dostluk kurup, tepsiden yemeğin kızarmış, yağlı taraflarından koydurduğunu ve da-

ha biz servis beklerken, onun önüne yemeği gelip te yemeğe başladığını, ömrüm boyunca çözememişimdir.

-"**İşe müsdahdemden başlayacaksın!**" derdi hep...

Bir keresinde Eskişehir'de, Subay Gazinosuna Hava Kuvvetleri balosu için davetli olarak gittiğimiz bir gecede, bir kuş sütü eksik masamızda sahne sıramızın gelmesini beklerken, tertemiz kıyafetli bir hava üstteğmeninin kulağıma eğilip nazik bir tonla:

-"Erkin Bey, arkadaşınızı lütfen mutfaktan alır mısınız?" dediğinde, sırtımdan ter boşanışını ve grubun sorumlu kişisi olarak içine düştüğüm o durumu hiç unutmuyorum hâlâ...

Ne o, yemeğin yağlı tarafından alacağım diye...

Yaptığına bak!

* * *

Yurt dışından döndüğümde ilk ziyaretime gelen o oldu:

-"On sene kaldın, ne kazandın?"

Sedat için "**birşey kazanmak**", ancak "**para kazanmak**" olabilirdi. Dünyası, hayatta kazanacak başka şeyler de olabileceğini kavramaya yetmezdi. Ya maç kazanılırdı, ya da para...

-Yaşamak nedir?

-Nasıl ve neden dünyaya geldik?

-Ne yapmalıyız?

-Önce neydik, sonra ne olacağız?

Bizim devamlı kendi kendimize sorduğumuz ve cevap bulmak için günlerce uykusuz, üzerinde konuştuğumuz, tartıştığımız bu sorular, hayatında hiç mi hiç ilgilendirmemişti onu... Sevgili "Moğol" Engin Yörükoğlu ile tam üç gün üç gece oturduğumuzu bilirim. Yemek yok, içmek yok! Kafamızda sorular!

O sorusu üzerine Sedat'a:

-"Haa! Sen, **kaç para kazandın,** diyorsundur, değil mi?" dedim. "Para yok! Ama anlatacak çok şeyim var. Bir başla-

sam, bir haftada bitmez. Sen anlat bakalım, bu on sene içinde ne yaptın?"

-"???"

Çıt yok tabii....

Club 12 ile ev arasında anlatacak ne olur ki?

Eğer anlatacak bir şeyin yoksa, hayatın anlamı da yoktur.

Hayat zaten uzay birimlerine göre çok kısa... Allah Baba'nınki yanında kıvılcım bile değil... "Göz açıp kapayana kadar geçti" denir üstelik...

Çok sevdiğim rahmetli annemin dediği gibi... Piyano öğrencilerinin de **"hocam"** yerine, **"anne"** dedikleri kişinin dediği gibi...

Dürüst, onurlu, fakat İstanbul Belediye Konservatuarı ile ev arasında geçmiş bir hayat... Evde iki çocuk annesi aynı zamanda... Hem çalıştı, hem de evde çocuklarına baktı. Bize baktı işte... Helâl olsun...

Her zaman, özellikle beni çok sevdiğini, bunu "senin yerin ayrı" şeklinde ifade ederdi. Ters giden bir şey olduğu zaman ise, o kutsal annelik duygusu ile:

-**"Seni hep o Doğan denen herif bozuyor!"** derdi.

Ben de:

-**"Anne! O beni değil, ben onu bozuyorum!"**, derdim.

Babalar anneler hep kendi çocuklarını "melek" zannederler ya... Daha sonraları, bunu ona daha iyi ifade edebilmek için:

-"Anne! Bak! Ben melek filan değilim. Bunu iyice ezberle! Hiç aklından çıkarma!" diye tekrar tekrar söylediğimi biliyorum. Yine de tam ikna edebildiğimi sanmam.

Ana yüreği işte...

Almanya'da, dünya tatlısı Hüsnü arkadaşım, kızı için bir gün:

-"Ortalarda yok!" deyince, ben ne bileyim, kızım ile onun kızı daha önce konuşmuşlar, bana da söylemişlerdi:

-"Stuttgart'da Metallica'nın konseri var bugün, oraya gidecek!", dedim.

Hüsnü:

-"İmkansız! O öyle yerlere bizsiz gitmez!" dedi. Ama biz kızın o gün orada olacağını biliyorduk. Üzülmesin diye, "gidecek!" demedik tabii... "Aaa, öyle mi? Biz öyle zannettik, her halde yanlış anladık!" dedik ona... Ne yapalım?

Bir Baba yüreğini sızlatmak istemedik.

Neyse ki, yine de ben "anne-baba"ların içinde çocuğuna en objektif bakmasını becermiş olanlarından biriyim.

Sadece, beni de "eey, baba Erkin (bu sefer kız babası anlamında oluyor), aynı duygusal kuyunun içine düşüyorsun ha!" diye uyaran "**zümrüt hikayemiz**" hariç...

O da şöyle... Komik tabii:

Bir gün... İzmir'in Kuşadası'nda (idari olarak Aydın'a bağlıdır) koyda kızımız denize giriyor (-mız değil tabii, ben ve o... Anne yok, malûm). Ben de, "elimde bir çocuk yalnız başıma, nasıl geçineceğiz, bu acımasız hayatın zor şartlarına **tek elle** nasıl karşı koyacağım" gibi sorunları bir kenara bırakmış, kıyıda onu bekliyorum. Nöbet görevi! Bizimkinden önce çocuğumuzun sıhhati gelir. Tabiat böyle kurmuş bu düzeni...

Daha 5 yaşlarında filan... Elinde bir yeşil küçük bir taş parçası, denizden çıktı getirdi.

Yemyeşil bir şey! Aaa! Sevgili kızımız denizden zümrüt buldu galiba...! Bizim kızımız dâhidir, o bulur ya!

Taşı kendim götürmeye bir şekilde utandım ve işi güvendiğim bir arkadaşıma havale ettim:

-"Lütfen şu işe sen bir baksana? Tanıdık bir kuyumcu varsa sor bakalım, bu zümrüt müdür, nedir?"

Bir müddet sonra cevap geldi:

-"Kuyumcu, bu bir Kızılay Maden Suyu şişesi parçası diyor...!"

* * *

Annem daha sonraları, neden bilmem:

-"**Senin gibi bir tane olacağına, on çocuğum olsaydı**" diye nağme'yi değiştirdi. Ama kızarak, nefret ederek değil tabii! Her halde ben feci bir adamdım da ondan...

Demek ki, onun da kendine göre **hatırlayacağı bir şeyler olmuş!**

Olmaz mı? Öyle veya böyle...

Biz varız işte: Evde alt-alta üst-üste iki erkek çocuk... Allah muhafaza...!

Ben varım en azından: Evde piyano üzerinde **harikalar yaratıp,** bir yere gidince, "çalsana bir şeyler!" dendiği zaman, domuz gibi inat edip elini bile sürmeyip, beni tanıdıklara **öve öve bitiremeyen** zavallı annemi ortalık yerde mahcup eden...

Evet!

Ama Sedat'ın yoktur!

Eminim ki, onun hatırlayacağı **hiç bir şey** yoktur!

Kadın'ı da yalnızca, gece klüplerinin **nereden geldiği meçhul** türlerinden bildiği için, sadece bir geceye mahsus yatmalık meta olarak gördü.

Yani, bir önceki kadın ile bir sonraki aynı...

Neyi hatırlayacak?

Dolayısı ile bekar... Çocuk ta yok... (...ki ben, onun adına bir hayır gördüğüm için, "İnşallah evlenirsin ve bir çocuğun olur!" diye temenni etmiş ve dua etmişimdir ona hep...)

Ama ben dönüp te baktığım zaman, **"göz açıp kapayıncaya kadar"** şöyle dursun, **"Allah'ın bu küçücük zaman dilimi içine"** bu kadar şeyin nasıl olup ta sığmış olduğuna bir türlü akıl erdiremedim hiç...

Aslında gerçekten küçücük bir zaman!

Bunun hesabı bile var. İnsan şöyle bir düşününce biraz **ürkütücü...** Ama var:

Bir sene 365 gün... Diyelim ki ortalama **Seksen** sene... Çarpı seksen, eder: 29200 gün...

Yuvarlak hesap **"otuz bin"** gün.

Bunun 10 yılını yaşanmamış çocukluktan çık, çünkü: **"Hatırlayamadığın şey yaşanmamış demektir"** dedik ya... Eksi 3500, etti mi 26500... Hesap ortada...

Şu **"yirmi beş, yirmi altı bin"**in neresinden tutacaksın, diye düşünesi geliyor insanın...

Şöyle hiç acele etmeden, normal bir süratte, "bir... iki... üç... dört..." diye saymaya kalksan, zaten, **altı-yedi** saatte işi tamam...

Ama benim için her nedense öyle değil... Benimki zaten (hesap etmeden, yuvarlak) henüz 15 - 16 bin gün... (Kitabın sonunda 20 oldu) Sanki 15 bin günde, 115 bin olay olmuş gibi...

Ben hangi birini hatırlayacağımı şaşırıyorum...

Zaten neler oluyor neler, şu -diyelim ki benim- **on beş bin**'in içinde...

İki şey anlatayım, bu da **"özeti"** olur bir anlamda söylemek istediklerimin...

Yaşadıkça hep...:

Turgay G... Milliyet gazetesinin çok değerli röportörlerinden... Eskilerden... Yaptığı her röportaj olay yaratmıştır. Kendi alanında kesinlikle bir Süpermen...

İspatlamıştır bunu, eskiler bilirler...

"Kolluk kuvvetleri" denetiminin en yoğun olduğu '80 li İhtilâl yıllarında, fotoğraf makinesi içinde uçağa bir el bombası sokuşu var, bildiğiniz gibi değil... Büyük atraksiyon!

"Sen nasıl olur da böyle bir şeyi yapar ve de yazarsın?" filan diye bir hayli tepki aldı güvenlik kuvvetleri tarafından... Bu bir tanesi... Daha bir sürü insanı hayrette bırakan olayları var.

Sevgili "Savaş Abiniz" Savaş Ay da var o dönem...

Bakmayın şimdiki haline... Sulukule eşrafından "malûm" esmer kadroları birbirine kapıştırıyor televizyonda... **Vardır bir bildiği...** Zehir gibi bir savaş muhabiridir o aslında... Gençler bilmez. Onun da hakkını yemeyelim.

O ayrı, Turgay ayrı...

Ateşin ortasına gittiler ikisi de pervasızca... İki dev röportör... İki Ekol!

Geçenlerde Turgay'ın evine uğradım. Aradan yıllar geçmiş, epeyi olmuş görüşmeyeli...

Sohbet esnasında, çok enteresan bir itirafta bulundu. Herkes yapmaz... Sıkça görüştüğümüz yıllarda, dayanamayıp benden bir kaç tane Long-play (plak) **"aşırmışmış (!)"**. Günah çıkarttı o gün... Bunu söyledi.

Delikanlı adamdır, ona yakışır...

Benim yönümden ise, hiç sorun değil... Nelerimiz gitti hayatta... Binlerce plaklık arşivimden geriye, birkaç yüz tane ya kalmıştır, ya kalmamıştır. Benden hep bir şeyler çalmışlardır birileri... Kadını, erkeği... En yakın bildiklerim de buna dahildir ve ben bunun sebebini ömrümce hiç anlayamamışımdır.

"Demek ki o kadar da yakın değillermiş! Sen öyle sanmışsın!" diyeceksiniz, değil mi?

Hayır, öyle değil! Bunun izahı bu değil! İyi biliyorum onların hırsız olmadığını... Yalnız, sebebini bulamıyorum.

Neyse... Önemli olan Turgay'ın o güzel duygusu... Bu kadar yıl sonra insanın günahlarından arınmak istemesi ne güzel bir şey!

Gözümde büyüdü bir defa daha...

İlahlaştı...!

Ve bunun üzerine ben de dedim ki:

-"Olsun Turgay! Tamamdır! Canın sağolsun! Yalnız, bunların içinde çok sevdiğim bir tanesi var. Sen onu bu gün bana ver, kasete kopye edip getireyim. Plak yine sende kalabilir..."

Ne dedi, biliyor musunuz?

-"**Veremem!**"

Yanlış duymadınız!

-"**Veremem!**"

Şimdi, bu söze benim hiç bir yorumum yok!

Olmuş bir vak'a işte...

.....

Bir tane daha "**olmuş vak'a**" size:

Yine bir dostumuzun sayfiyedeki evine misafir gittik. Oradan da onun dostunun evine... Bizde -belki de bu bizim mesleğe özgüdür, bilmem- genellikle böyle olur. Ya burnunuzda kanca, ev ev dolaştırılırsınız veya da pek fazla hareket etme isteğiniz yoksa, onun dostu ve onun da dostunun dostu bulunduğunuz eve gelir ve "**bir**" diye gittiğiniz yerde "**yirmi bir**" kişiyle tanışır gelirsiniz. Akdeniz'liyizdir, ne de olsa... Sıcak kan... Bundan ben pek o kadar rahatsız olmam da, ondan sonra o gece görüşmüş olduğunuz kişilerden biri bir gün olmadık bir yerde karşınıza çıkar ve "söyle bakalım, ben kimim?" der... O canımı sıkar işte!

Neyse, işte o **dostumuzun dostunun** evinde, ortalarda dolaşıp duran, gözleri gibi baktıkları için "kuduz olma ihtimali" hiç olmayan, ama "dengesinin bozuk olduğu" da her halinden belli olan kocaman kara köpekleri dolaştı, dolaştı, o kadar kişinin içinde beni buldu ve ayağımı ısırdı. Ballıyımdır! Sonradan anladığımıza göre köpeğin sahibi, kendi köpeğini tanıyor ya, dostumuza gece boyunca "bu bunu ısıracak" gibi kaş-göz işaretleri yaparmış.

Şimdi, bundan sonrasına, "Baba da, hikaye kitabı dedi ama, Science-Fiction (bilim-kurgu) yazmış" diyeceksiniz, değil mi?

Hayır! Bu gerçek hayattan... Dinleyin:

Ben yaygaracı bir adam değilim. Üstelik bir de, Allah vergisi bir huy olacak, köpekten hiç korkmam.

O gün, her ne kadar hayvanı gözüm pek tutmadıysa da, korkmadığım için yanından geçtim. O da, içinden geldi demek ki, beni ısırdı.

Ben onlardan korkmuyorum, onlar da ısırıyorlar işte...

Aslında istesem, onun orada o kocaman kafasını kırarım da, kıyamam. Ayrıca, tanıdık işi ya, sineye çekip gayet sakin bir şekilde yanlarına gidip, **"sizin köpek benim ayağımı ısırdı"** dedim, o kadar...

Hayvandan daha dengesiz olan sahibi de üzülmüş gibi yapıp, "aaa, ben de o kadar dikkat ettim ama, boşluk tarafıma gelmiş" filan gibi bir şeyler geveledi.

Onun "hiç üzülmediğini" ben iyi bilirim. **Bu bir insan türüdür.** Bu insanların hayvanları, insanlardan daha kıymetlidir onlarca... Her hangi bir şekilde insanlardan bulamadıkları sevgiyi hayvanlarda bulmuşlardır. Kınamıyorum, olabilir.

Yalnız, bizim de evimizde hayvanımız var ama, onu ne kadar sevsek de, "insandan daha öncelikli" saymaz ve biri evimize geldiği zaman o kişiyi rahatsız etme ihtimalini göz önünde bulundurarak önlemini alırız. Ya odaya kapatırız, ya da misafirimizi başka bir odaya alırız. Taa ki, misafirimizden onay alıncaya kadar...

Neyse... O sırada, her ne kadar, onun değil bizim canımız sıkıldı (ve biraz da yandı) ise de, usulen köpeğin sahibine "ziyanı yok, üzme kendini" deyip oradan ayrıldık. Zaten ona orada hakaret etsen ne olacak? Ayak geri gelmez ki! Kanıyor! Pansuman gerekir, çene değil!

Olacak şey değil ya, haydi diyelim ki buraya kadarı da normal! Şahıs kendini eğitememiş, hayvanı nereden eğitecek? İnsanın her türlüsü var aramızda... "Geri zekâlı", der geçeriz! Ama şimdi bundan sonrası:

Çorabın arasına bir iki pamuk filan tıkıştırdıktan sonra, benim, "hiç bir şey olmamış gibi" sakin görünüşümden do-

layı, o gece oradan çıkıp başka bir eve gittik. Köpeğin sahibi hariç...

Gecenin konusu ise, çoktan belirlenmiş bile tabii:

"Nermin'in köpeği, o mahalledeki dört kişiden başka bir de **Erkin Baba**'yı ısırmış".

İyi... Ev kalabalık... Bir ara baktım, muhabbet arasında dostumuzun hanımı, o köpeğin psikolojik durumundan filan bahsediyor. Nermin hanım o köpeği küçükken yaralı bir şekilde bulmuşmuş da, almış hastanelere götürmüş de, iyileştirmiş de, bu durum da bu zavallı köpek üzerinde unutamayacağı psikolojik bir bozukluk yaratmışmış da, falan filan... Uzun uzun anlatıyor.

Zaten dinlemiyorum hikayeyi de, o kadar uzattı ki, bir ara dayanamayıp:

"Bir dakika", dedim, "konuya çok başka bir açıdan bakıyoruz. Benim şikayetim köpekten değil ki... O köpek! O ısırır! Sahibine bir diyeceğiniz yok mu?"

Dostumuzun hanımı devam ediyor:

-"Ama o köpeğin ruh haline bakacak olursak..."

İşe bakın! Bahis konusu olan, köpeğin manyak sahibi ve benim kanayan ayağım değil de, köpeğin psikolojik durumu...

Ve burada işin en önemli yanı da, bu sözleri söyleyen hanımın mesleği ne biliyor musunuz: **Doktor!**

Şimdi düşünün: Sizi bir köpek ısırdı ve siz bu doktora gittiniz:

-"Doktor hanım! Benim ayağımı köpek ısırdı!"

Doktor hanım soruyor:

-"Köpeği ne zamandır tanıyorsun?"

-"Tanımam!"

-"Geçmişini biliyor musun sen onun?"

-"Valla bilmem doktor hanım, ama benim ayağım..."

-"Bu köpek küçükken..."

-"Ayağım kanıyor..."

-"Yalnız şuna dikkat etmemiz lazım ki, bu köpek çok çile çekmiş bir hayvan! Bu zavallı köpeğin psikolojik durumunu göz önüne aldığımızda..."

İşte o anda, arkadaşınızın hanımı da olsa, "doktor hanım"ın gırtlağına sarılıp boğasınız gelmez mi:

-"**Ulan, mağdur olan köpek değil, benim! Isıran da, ben değilim, o...**" diyerekten...

Yaaa...

Bakın dünyada neler oluyor! Onun için "kısacık" deyip geçmeyin! Şu "**kısacık**" denen hayatta neler neler yaşıyor insan demek ki...

Bunlar iki küçük misal...

Hele bende "**devede kulak!**"

* * *

Ve ben böyle yine, "hangi birini anlatayım?" diyerekten bir oradan bir buradan, daha da kaptırıp gitmeden, **olmazsa olmaz** iletmek istediğim **3 noktacık** daha var. Unutmadan bunları da söyleyeyim de bitsin (Konserde de böyle oluyor. İlkönce hafif bir "sohbet havası essin" diye başlıyorum, sonra dalıyorum bir konuya, vatandaş isyan bayrağını çekiyor, "Baba, gitar çal, gitar!" diye... Halbuki benim o sırada onlara o kadar çok söyleyeceğim şey oluyor ki! Sevgili dinleyicilerim bana bunun bir "**konferans**" değil "**konser**" olduğunu hatırlatıyor. "Tamam", diyorum ben de ve çalmaya başlıyorum. Sonuna kadar, hiç konuşmadan...)

Ama burada çalmıyoruz şimdi... Çalıyoruz da, başka türlü çalıyoruz:

Bazen "her telden" çalıyoruz, bazen "bozuk çalıyoruz".

Çalmak da değil de, "yazıyoruz" bu sefer...

Çünkü bu "**konser**" değil, "**kitap**"!

İŞTE BU 3 NOKTACIK:

Her ne kadar **"bolca dokümanter olsun"** diye düşünerek yazılacaksa da, yine de:

1) Siz bunu tamamen **"bir hikaye kitabı"** olarak kabul edin. Nedeni yok, işte öyle...;

2) Eğer içerideki bazı isimler birilerini çağrıştırıyorsa, bunu da tamamen **"bir tesadüf eseri"** olarak kabul edin; böylece daha rahat ederiz. Siz de, ben de...;

3) Ve burada niyetim, **"hiç kimseyi övmek olmadığı gibi, yermek veya rencide etmek de olmayacak"**, bunu böyle bilin.

Yalnız:

"Hakkı'nın hakkını Hakkı'ya" vereceğiz ve...

"Hakkı" da kusura bakmayacak!

.....

Hayatta en sevdiğim ve sonsuz gurur duyduğum tek vasfım **"kimseden alıp veremediği olmamak"** olmuştur.

Özellikle şu 3.cü paragrafı, kitabın sonuna kadar hiç aklınızdan çıkarmayın lütfen... Yoksa, siz her şeyi **"yanlış anlamış"**, ben de **"yanlış anlaşılmış"** durumuna düşeriz.

Ve sonunda bu kitap, sizin sıkılmadan okuyabileceğiniz ve belki de bir ucundan **"kâm alabileceğiniz"** bir meta olmuş olacak ise, bundan da sonsuz mutluluk duyacağım!

Ha... Biraz önce de, "yirmi beş bin" filan gibi hesaplara girdik ya... **Özellikle** bu konunun üzerinde fazla durmayın! Söyledik sadece... Moralinizi bozmayın ve ölmeyecekmiş gibi yaşamaya devam edin. Sıhhatiniz için iyi olur!

Zaten şu "ölüm"ün ne zaman geleceği genellikle belli olmuyor.

Nadiren belli oluyor!

Mesela, benim ömrüm yollarda geçiyor. Kamyon şoförü gibi... Uçağı sevmem, başkasının kullandığı arabaya da bin-

mem. Kızımla arabamızda Balıkesir'den Susurluk'a doğru giderken birden:

-"**İşte geliyor!**" diyorum.

-"Ne geliyor, baba?"

-"**Ölüm!**"

Karşıdan bir kamyon, farların biri aşağıda biri yukarıda, virajda ve kesiksiz çift çizgide sollamış üstümüze geliyor. Aniden atıyoruz kendimizi kenara... Frene de, "tatlı" tabir edilir ya, öyle basaraktan uçurumdan aşağı uçmaya üç dört parmak kala sıyırıyoruz.

"**Sıyıramayanları**" da akşam haberlerde dinliyorsunuz:

-"**...hatalı sollamadan, bir baba ve kızı dün...**"

Ama, yine de dediğim gibi:

Siz bu hesaplar üzerinde fazla durmayın. Moralinizi bozmayın ve ölmeyecekmiş gibi yaşamaya devam edin.

Fakat.....

"Ne olduğunuzu" ve Allah katında da,

"N E K A D A R L I K" olduğunuzu unutmadan..!

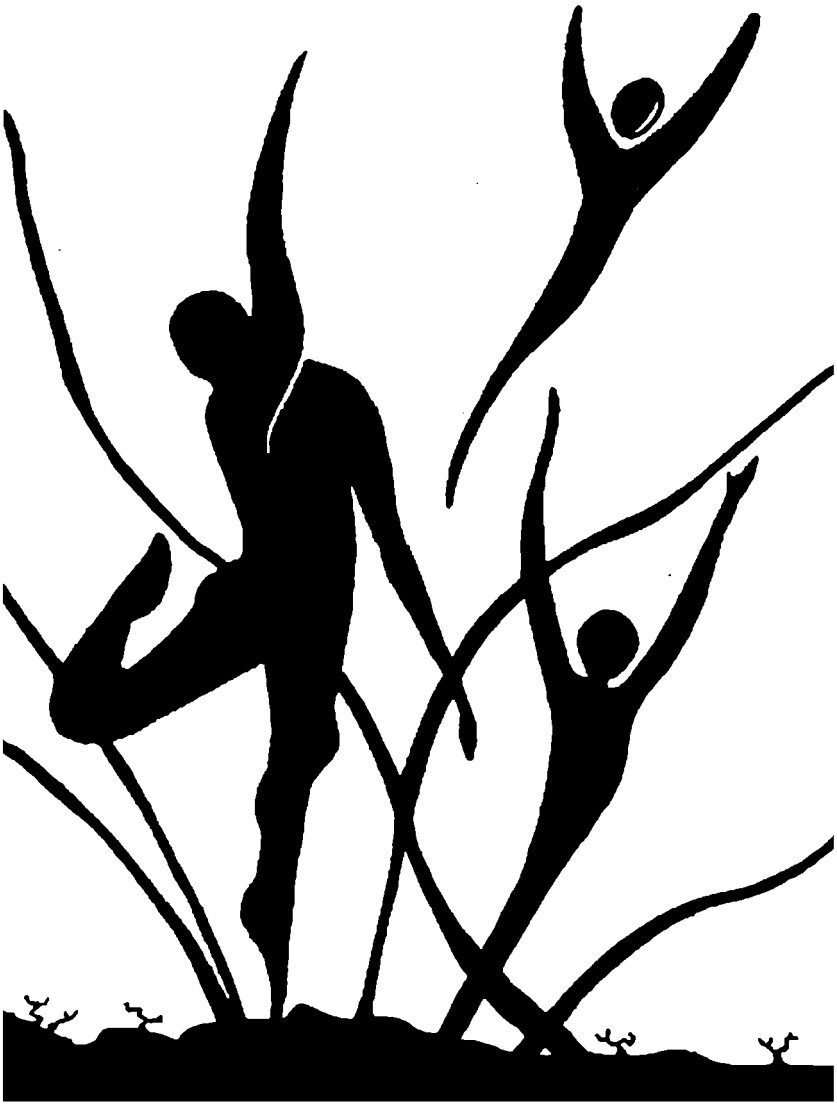
.....

"Senin bu dediğin **Allah Baba** kaçıncı katta oturuyor?" diye soracak olan "ekibe" ise bu konuda söyleyecek **hiç bir şeyim** yoktur!

"**Ekip**" konuyu "**Es**" geçer, olur biter!

Şimdi bir de oturup onu anlatacak değiliz!

* * *

BİYOGRAFİ

Sana bir sözüm var
N'olur beni dinle
Hata edip de ellere gitme
(Albüm: Benden Sana, 1983 - 1.şarkı "Bekle"den)

.....

"Biyografisiz Erkin Koray kitabı olur mu hiç?" dediler sevgililerimiz...

Demek ki olmaz! Onlar öyle dediyse öyledir!

Tamam! Biyografisiz olmasın ama, şimdi burada biyografik bir yazı tarzı tuttursam, internet'te Yahoo'ya girip, bir "**erkin koray**" yazıp, tık deseniz, 30.000 tane (Lâfın gelişi... Daha fazladır ya...) kulunuz hakkında yazı çıkacak karşınıza...

Yarısı yanlış, yarısı doğru, her neyse, ama çıkacak! Bir ton da "**geyik**"le beraber... Bunların bir bölümü "biyografik".

Oradan buradan, bir şekilde toparlanmış. Hiç biri tam olmasa da, bir biyografi çıkmış ortaya... İşte bu sebepten "onlar orada dururken, benim burada tekrar biyografik bir yazı yazmam gereksiz", diye düşünüyorum.

Ama, belki ben size "**orada olmayanları**" yazarım bu kitapta... Ha? Ne dersiniz?

Belki de böyle daha güzel olur.

İsterseniz, internette o "tık" deyince çıkan yazılardan birini ben sizin için aynen buraya indireyim ve bu biyografi işi aradan çıksın.

Size zahmet olmasın!

Bir CD kapağına koymuştuk. Oradan da birileri aynen İnternet'e aktarmış. Şimdi düzen hep "hırsızlık" üzerine ya... Çocuklar ne yapsınlar? Onların suçu yok! Onlara öngörülen düzen böyle:

"Tık, kopyala, Tık, yapıştır, Tık, tamam"...

Ki kafalarını babaları gibi "**muzur bi şeylere**" yorup ortalığı karıştırmasınlar.

Ama bazen de, "**şu internetteki biyografileri birileri iyi ki oraya koymuşlar**" diyorum. Çünkü bana kalsa hiç bir şey yapacağım yok... Yazıyı hazırlatacaksın da, denetleyeceksin de, internete koyduracaksın da, ooohooo... Benim, hayatta uğraşacağım işler değil... Ben evden çıkarken ne renk pantolon giydiğime bakmıyorum, bu işlere nasıl bakarım? Caminin önüne gelmişim, adama, "Cami nerede?" diye soruyorum. Adam da ne cevap vereceğini şaşırmış, başımın üstünden yukarıya doğru bakıyor, "o gördüğü şeyler caminin minareleri değil mi acaba?" diye düşünüyor.

Ayrıca ben bunlarla uğraşırsam firmaya yararı olur, Erkin Koray firmasının tanıtımına katkısı olur. Olacak şey mi? (!)

Neyse... Bu yazıyı iyi ki yazmış İsmail Kardeş ve iyi ki de birileri internete koymuş.

"24 Haziran 1941, İstanbul doğumludur. İstanbul Belediye Konservatuarında piyano öğretmeni bir annenin ve Devlet Demir Yollarında müfettişlik yapmış bir babanın oğludur..." diye başlayanları filan var da, ben bu yazıyı tercih ettim.

Az ve öz ve yalın bir dille yazmış buradaki İsmail Kardeş... Okullarında tertip edilecek bir konser için hazırlanmış tanıtım pankartından... Hatırladığıma göre sonradan o konser bir şekilde iptal oldu. Geçmiş zaman... Antalya'da bir çay bahçesine oturduk, yarım saat kadar... Sonra bunları yazdı.

Kendisine teşekkür ederim. Ben yazmaya kalksam böyle yazamazdım.

Zaten ben kendimden **"ben şunu yaptım, ben bunu yaptım"** şeklinde bahsetmeyi oldum olası hiç sevmemişimdir! Kitap yazıyoruz diye buraya **"mecburen"** bir şeyler koyduk.

Yazı şu:

ERKİN KORAY

ERKİN KORAY adı insanın aklına, tamamen kendine mahsus bir gitar çalış ve söyleyiş tarzı yanında, çoğunlukla **"İLK"** leri getiriyor. Türkiye'de **Rock Müziği**'ni ilk uygulayan kişi olmakla birlikte -çok ilginçtir- sazımızı da ilk **"elektro bağlama"** yapan o'dur. Son **"İlk"**i ise, çok değil, birkaç yıl önce (50 yaşından sonra) başlattığı, şimdi çığ gibi büyüyen **"Rock Bar"** modası...

-**"Zaten gelecekti... Ama, ben başlattım yine de..!"** diyor, her zamanki alçak gönüllü haliyle...

*

50' li yıllarda, Alman Lisesi öğrencisi iken, kurduğu dört kişilik **grubu** ile okul konserlerinde salonların **altını üstüne** getiriyor, halk arasında ilk **ROCK** müziği yapan **çılgın** bir gençten söz edilmeğe başlanıyor.

60' lılarda, okul ve askerlik bitmiş, yine Türkiye'de ilk, **omuzlarına kadar dökülen saçları,** turuncu-siyah renkli geniş paçalı pantolonuyla sahnede yerinde duramayan, **HARD ROCK** tarzı müziği ile duvarları sarsan bir **Erkin Koray** izliyoruz. Kısa bir süre sonra **plaklar** birbiri ardına patlıyor:

Kızları Da Alın Askere
Aşk Oyunu
Hop Hop Gelsin
Anma Arkadaş
Çiçek Dağı
Kendim Ettim Kendim Buldum
Sana Birşeyler Olmuş ...

70'lerde ise, **"Beyaz Gibson"** gitarından garip sesler çıkıyor. Zaman zaman **"konuşuyor"** gitar, gülüyor, haykırıyor... Yine bir **İLK:**

Müziğin adı: **UNDERGROUND.**

Grubun adı: **YERALTI DÖRTLÜSÜ...**

Konserleri dolup taşıyor. Elbiseleri parçalanıyor, **eller üstünde** salonları terk ediyor. Yepyeni bir fırtına esiyor ülkede:

İlahi Morluk
Aşka İnanmıyorum
Yağmur
Silinmeyen Hatıralar
Mesafeler
ve -şimdi sıkı durun- **Şaşkın**
Komşu Kızı
Fesuphanallah
Arap Saçı
Cümbür Cemaat....

Fakat aniden, bilinmeyen bir nedenle ortadan kayboluyor bu **Deha.....**

Tüm eserleri listelerde **1 NUMARA** iken üstelik...

-"İşte bunlar da benim tuhaflıklarım ..."diyor, daha sonraları... -**"Öyle olmasa böyle olmaz, böyle olmasa da öyle olmaz"**, diye de **"felsefe"** koyuyor.

Ne demek olduğunu kendin bulacaksın, **"Estarabim"**deki gibi...

.....

Bir **Hollanda**'dan haberi geliyor, bir **Almanya**'dan... Bir **Fransa**'dan, **Belçika**'dan, **Avustralya**'dan, bir **Kanada**'dan... Bir duyuyoruz **The Beatles**'ın **John LENNON**'u ile sohbet ediyor, bir Hint'lilerle **"GURU"** ayinlerinde **meditasyon** yapıyor; bir bakıyoruz **Niagara** Şelalelerinde, bir **Elbe** nehrinin kenarında...

Nerede olduğunu, ne yaptığını belirlemek mümkün olmuyor bu **garip adam**'ın yıllarca.... Ve bir gün dönüyor.

Yıl **1984...**

Hem de ne dönüş:

İlla Ki
Gaddar
Deli Kadın
Yalnızlar Rıhtımı
Ankara Sokakları
Hay-Yam-Yam
Tek Başına

ve adı dillerden düşmeyecek **Çöpçüler** ile...

.....

Fakat o ne..?!

Birdenbire **Türk Müziği Tarihine** geçecek bir olay oluyor. Artık o gençlerin gönlünde ve dilinde:

"E R K İ N B A B A"

O' hep çalıştı, hiç oturmadı... Hep insanların doğruluk, mutluluk ve barış içinde yaşamalarını istedi. Bunu hatta, gerektiğinde hayatını bile tehlikeye atarak savundu. İleriye dönük düşündü, inandığı doğrulardan ise asla taviz vermedi. Ne **TRT**'sine, ne **MRT**'sine....

Şu anda **55**' inde bir **"delikanlı"!** (Ek not: şimdi olduk 65)

-**"Konser kime...?"** dedik:

-**"Gençlere..!"** dedi...

Ve gülerek ekledi:

-**"Konsere gelin...!** Neslimiz tükeniyor, tamam mı...? **Malın iyisine** yetiştiyseniz, yetiştiniz. Yoksa bazı şeylerin varlığından haberiniz bile olmayacak! **AKREBİN GÖZLERİ**'ni de **20** sene sonra dinlemeye kalkarsanız, bu sefer de **ben** göremiyeceğim!"

Ve bize el sallayarak uzaklaşıyor:

-"**Görüşmek üzere.....!**"
Donup kalıyoruz....!
Bir **Ekol**, bir **Dünya** gidiyor önümüzde...
Sokaklarımızda...
Halkın arasına karışarak gözden kayboluyor...

İSMAİL KAYA
Öğrenci, Akdeniz Üniversitesi, 1996

Bu böyle...

İnternette bir sürü yerde bulunan diğer biyografileri buraya aktarmama gerek yok... **Bu versiyonu yeterli bilgi içeriyor.**

Elektro Bağlama'mı üstad Şemsi Yastıman 70'li yıllarda Beşiktaş'taki dükkanında yaptı. Elektronik donanımını ve tüm verileri ve şablonu hazırlayıp (bağlama gövdesinden daha değişik bir form dizayn ederek) götürdüm, o da çok başarılı bir şekilde aynen uyguladı. Örnek olsun diye sahnede birkaç defa kullandım, ama ısrar etmedim. Ben bir "gitarcı" olduğum için, o işi bağlamacılara bıraktım. Bağlamacıların bu işe katkısı ise, gitarcılardan görüp ayaklarının altına koydukları "vicoinnk, cioiinnk" diye ses çıkaran "Phaser" pedalı almaları oldu. Ve o ses çok hoşlarına gitmiş olacak ki, o gündür bu gündür hâlâ o pedalı kullanırlar.

Da... Buraya benim bir "**Ek**"im var:

Başlatmasına ilk Rock Bar'ı da ben başlattım da, her şeyde olduğu gibi onu da "abarttık" ve "kendimize benzettik!"

Balıkpazarı'nda Rock Bar...

İçerisi pislikten dökülüyor. Tuvaletten içeri ise adım atmanız mümkün değil! O tuvaleti, "**Erkeği-kadını aynı yere**" olduğu bir yana, bir de kırıp dökmüşler! Yakıp yıkmışlar! Bir harabe, bir leş, bir pislik anıtı... Yerlerde üstü pislik dolu tuvalet kağıtları, kanlı pamuklar...

Biz **"Rock demek, pislik demek, pespayelik demektir!"** demedik ki!

* * *

Biz bu işlere başladıktan 40 yıl sonra, iki genç, bir kitap çıkartmışlar. **O bir hayli biyografik (!).**

Adı: **Bir Erkin Koray Kitabı** (Ada Yayıncılık 1998)

Beterin beteri var! Hiç olmayabilirdi de...

O halde bu iş yerini bulmuş sayılır.

Ağzından laf almanın, aslanın ağzından ekmek almaktan daha zor olan bu adam hakkında bir şeyler yazabildikleri ve bir belge bırakmak istedikleri için kendilerini **tebrik** ve onlara **teşekkür** ediyorum...

İyi ki bazılarını:

-"Öldükten sonra resmimizi bile bulamayacaksınız!"

diye **uyardık** da, bazı TV kanallarından, özellikle TRT'den bir takım yapımcılar, **ileride** (!) yayınlanmak üzere zaman zaman bir şeyler kameraya çektiler.

Hiç akıllarına gelmemiş olan bu konuya şaka yollu yaklaştık. Yoksa, "aman n'olur gelin de, biraz da bize program yapın", diye **sırnaşmadık** tabii ki kimseye...

Bu gençlerin farkları ise:

"Arşive koymayıp, yayınlamışlar".

Yalnız, 40 yıllık Erkin'i yorumlamaya, yaşları ve yaşadıkları, doğal olarak yetmeyecek olduğu içindir ki, **hiç algılayamamış** oldukları bir çok şey var...

En hoşuma giden tarafı da, ince bir kıvraklıkla güzel bir çalım atmışlar sevimli cingözler... **"Yeterli olamadık!"** diye not düşmüşler. "Nemize lâzım! İleride bir durum olur, "biz söyledik ama..." deriz", bâbından...

Mesela:

Senelerce, içtiğimiz su ayrı gitmemiş koç gibi **Yeraltı Dörtlüsünü** bir kenara bırakıp, 15 günlüğüne iş yaptığımız adamlardan bahsetmişler. Hatta **"hiç mevcut olmamış bir-**

liktelikler" yapmışlar hayallerinde... Şunlardan biraz bahsedeyim de bir şeyler açıklığa kavuşsun.

Hayat boyu susa susa da, **Gayya Kuyusu** gibi olduk vallahi... **Ne atsan gidiyor.**

Mesela ben, STOP adlı bir grup kurmuşum.

Vallahi Billahi hatırlamıyorum.

Suçu da kimseye atmıyorum.

"Ha... O yıllardan bunamış olsak, bu zamana kadar yüzlerce esere de imza atamazdık herhalde..." diyorum ben... Sadece, olay bünyemde yer tutmamış işte...

Allah bilir ya, günün birinde iki çift **müzüsyen (!)**, birinin evinde, anne babanın da yokluğundan faydalanıp, aletleri omuzumuza takaraktan, **"haydi kaptıralım!"** demiş ve o sırada **"bu grubun adı Stop olsun"**, fikrini atmışızdır ortaya... O espri de kimbilir nereden kaynaklanmıştır. Aramızdan biri patlatmıştır.

Muhtemelen de ben... "Bu iş yürümez, olsa olsa durur" anlamında yapmışımdır.

Ve bu da, **herhangi bir şekilde** gazeteci kardeşlerimizden birinin huzurunda cereyan etmiş olup (günahına girmeyelim, birimiz kendisine haber vermiş de olabilir) resim de çekmişse eğer, ben o sırada **beşinci** bira şişesinin kapağını açmak için "açacağı" nereye koyduğumu düşünmekle meşgul bulunduğumdan, resim işi de güme gitmiştir hafızamda...

Sonra da bu iş, **"Top Secret Haber"** diye gazeteye uçurulmuş olup, o da **"ihbar"** kabul edilip, kaleme alınmıştır...

Böyle olmuştur bu iş yani...

İşte bizim, kitabı yazan muhteremler de, Beyazıt'taki kütüphanelerde veya Sahaflar Çarşısı'nda dergileri karıştırırken, o zamanlardan kalma bu yazıyı ve resmi görüp, **"124'üncü grubunun adı da Stop idi"**, diye geçmişler kitaba...

Belki 124 dememişlerdir de, ama ona benzer bir şey işte... (sayfa 47, o kitaptan)

Davulcumuzun adı: **Tile Varla...** Meselâ...

Güzel bir isim, kulağa da çok hoş geliyor da, bu kitaptan okumuş olmasam, "yenir mi?" esprisi var ya, öyle bir durum olacak... Bu da benim eksikliğim... Hafıza zayıf, çocuklar hatırlatıyorlar işte... Benim koca arşivi bir karıştıracak olsam, bulurum muhakkak o yazıları.. Vardır bir yerlerde...

Ama şu konuya da bir açıklık getireyim:

Benim iki grubum oldu:

Biri Ritimciler. 1957 yılında. O, 1963'te askere gidinceye kadar, yani 6 sene sürdü.

Bir de Yeraltı Dörtlüsü...

Yeraltı Dörtlüsünü 1969 yılında kurduk:

1) Ataman Hakman: Gitar,

2) Aydın Şencan: Bas Gitar,

3) Sedat Avcı: Davul ve

4) ben..... Dört kişi...

Daha sonra da Ataman'ın gidişiyle, Aydın Şencan bas'tan gitara geçmiş ve Aydın'ın yerini bas-gitarıyla **Ahmet Güvenç** almıştır. Kadro bu kadar: Ahmet'i de sayarsak hepsi 5 kişi! Anlatabildim mi acaba?

Öbürleri Fasa Fiso!

Birileri, bir veya iki konserliğine gelip gitmiştir. O yıllarda tek başına sahne almadığıma göre, birileri çalacaktı herhalde...

Yeraltı Dörtlüsü olarak biz bir acaip gruptuk vesselâm, süper... Aynı evde yatıp kalkıyorduk zaten... Dört kişi sahnede bir bütün olmuştuk. Müzik de ona paralel tabii... (Bu satırlar "şimdinin yozları"nın gözüne ilişip de, "yatıp kalkmayı" kendi anladıkları gibi yorumlamazlar inşallah! Boş kafalarında başka bir şey bulunmaz çünkü... Hayvan hesabı...)

Hadi diyelim ki "Tile Varla" herhangi bir şekilde bir ortamda benimle beraber bulunmuştur belki de, hayatta hiç duymamış olduğum kişilerin benimle çalmış olduğunu söyleyenlere çok rastladım. Hem de bayağı çok...

Bu konuların nasıl olup ta böylesine olabildiğine inanamıyorum zaten... Adamın biri geliyor:

-"İsmet'i hatırlamıyor musun? Senin gitarcın!"

veya:

-"Senin basçı Aziz geçenlerde dedi ki", diyor, "Yeraltı Dörtlüsü'ndeyken biz....."

Hiç duymamış oluyorum bu isimleri genellikle...

O yıllarından kalma, harika bir siyah-beyaz grup resmimiz var, genellikle o resim: "**İşte Yeraltı Dörtlüsü bu!**" diye anılır. Tablo gibi, tam duvara asmalık.. Hepimiz acaip yakışıklıyız. Ama o resimde gitarcı Ataman yerine Cahit Kukul vardır. Nedenini tam hatırlamıyorum.

Ataman, aynı zamanda üniversitede Diş Hekimliği okuyordu. Üniversite bitince, "**müzisyenlikte iş yok, ben dişçi olacağım!**" diye tutturup Kastamonu'nun Devrekâni ilçesine gittikten sonra, önümüzde acilen çıkmamız gereken bir Anadolu turnesine bize uygun gitar çalan bir kişi olarak Cahit'le beraber çıkmak durumunda kalmıştık. Resim de aşağı yukarı o günlere rastlıyor. Belki onun için...

"Bir Erkin Koray Kitabı"ndaki (bence) saçmalıkların biri bitiyor, biri başlıyor.

Mesela, Ahmet Güvenç ve Nihat Örerel ile **Grup Bunalım** adıyla kurmuş oldukları müzik grubunun gitarcısı Aydın Çakuş benim "**hasmım**"mış... (O kitapta yazılanlardan devam ediyoruz)

Nasıl hasımsa Aydın kardeş...?

"**Benim tek hasmım Erkin'dir!**" mi demiştir o? Demiş midir? Nedir yani bu?

"Beraber konser vermeyi önerdi", diye yazmış oldukları na göre ondan bir şeyler duymuş olmalılar.

Ama hayır! O, bu yazarların doğduğu yıllarda Amerika'ya gitti. Ondan sonra da bir haber alamadık kendisinden... Ondan duymuş olamazlar.

E, o zaman...?

Eğer, "**senden duyduk**" diyorlarsa, onlara üzüntülerimi bildiririm. Çünkü eğer ben bir yerde, bir sohbet esnasında buna benzer bir şey anlatmışsam, isim vermemişimdir. Bu benim değişmez karakterimdir ve aşırı sarhoşluğun bile gücü yetmez bunu değiştirmeye...

E, bir şey anlatılırken isim verilmiyorsa, "bundan bahsediyor herhalde!" demek **kehanet** olur, bir yandan da elinde hiç bir somut veri olmadan **itham etmek** olur...

Ayıptır!

Sevgili Aydın'la hepsi hepsi iki saat prova yaptık, sonra da ses kayıt stüdyosuna girip, beraber gitar çaldık. Tamamı, o zamanların tek bir 45'lik plağı... Önde bir, arkada bir şarkı:

"Hor Görme Garibi - Züleyha"

Bu şarkılarda da gitarda "değişik bir el" olsun dedik, renk katsın diye...

Ayrıca, o parçalardaki gitarı o değil de ben çalmış olsaydım, muhtemelen sevgili Orhan Gencebay içinden, "Erkin Aga iyi hoş da, biz eserlerimizi bu tür aranjmanlara bir daha vermeyelim" diye geçirmezdi. Ben "o bu arranjman üzerine mutlaka böyle düşünmüştür" diyorum. Tamamen kişisel yorumum... Ondan veya birinden böyle bir şey duymuş değilim

Ha! Aman, unutmayalım! Bir de resim çektirdik "Hey Dergisi"ne:

Grup Ter!

Askerlik hatırası...!

Aydın kardeş gitarda, hepinizin iyi tanıdığı MFÖ'nün sevgili Özkan Uğur'u bas çalıyor, ben ve bir de, şimdi yine adını bile hatırlayamadığım bir davulcu... Adını çok merak eden olursa, o dergiyi bulup, resim alt yazısından öğrenebi-

lir. Ben şimdi dağ gibi arşivimin içinden o dergiyi arayıp da, o sayfayı da bulup da, o arkadaşın adı neymiş, size ileteyim diye uğraşamam. Söz konusu "Bir Erkin Koray Kitabı"nda yazıyordur belki ama, o derme çatma kitabı da o kadar beğenmedim ki, buraya davulcunun adını yazacağım diye açıp ona bakamam.

Yine de bu delikanlıların bu girişimleri hoşuma gitmedi desem yalan olur. Nelerle engellendik çünkü hep şu garip ülkede! Bildiğiniz gibi değil!

"Dokuz köyden kovulduk hep"...

Doğruların söylenmesi her nedense sevilmez ülkemin insanları tarafından...

Mesela:

Muhteşem USA'nın dışişleri bakanı Mister Colin Powell, özel kurmuş oldukları Orta Doğu İşlerinden Sorumlu Ekip'den aldığı, "bunlar bize lâzım, bir iki güzel söz söyleyiverin; giderken yanınıza bir kaç kemik parçası almayı da unutmayın!" talimatını alıp, kendi dilince:

"Türkiye... Irak ve Pakistan gibi ülkelere en iyi örnek

olabilecek bir İslâmi Cumhuriyettir" der. Ertesi gün sanki **İslâmi** değilmişiz gibi bizim gazetelerde manşet:

"Vay Alçak Vay", "Dengesiz Adam", "Bu Ne Cüret?"

Neymiş? Bize nasıl olur da İslâmi dersin? Bizim adımız

"Laik Demokratik Cumhuriyet!"

Adam, ağzında çikleti (!), senin hakkında ne dediğinin tam farkında mı? Ve **onun** için bu konu bu kadar da önemli mi ki?

O, o arada **Kıbrıs'ın tamamını götürmenin** hesabını yapar, sen ise esas davayı bırakıp, küçücük bir teferruatla (ayrıntı) günlerce, hatta aylarca uğraşır durursun: **Biz İslâmi miyiz, değil miyiz!**

Adam da, biz milletçe ayağa kalkınca, ne olduğunu da tam anlamadan:

"Aaa, öyle mi demişim?? Hay Allah! Tüh!! Jesus, Jesus!! Yok çocuklarım öyle demedim, siz kızmayın yeter ki... Ben İslâm demedim, "Salam" dedim. Siz yanlış anlamışsınız" der. Ve bu konu kapanır.

O yoluna devam eder, bize de ertesi güne bir manşetlik malzeme daha hazırdır:

"Özür Dilettik!" "Yola Geldi!"

Fransız dışişleri bakanı Jean Paul Bilmemkim (adamın adı Michelle Barniére de, biz böyle dedik işte burada...) "Türkleri Avrupa Birliğine alamayız" demiş, bizdeki manşete bakın:

"Fransız Hançeri"

Oturup da,"Arkadaşlar bu adam bir şey söylüyor. Şunu bir düşünelim. Eğer tutar bir tarafı varsa, bundan sonraki adımlarımızı ona göre atalım" demek yok. Üstelik bir de konuyu gidip (ona sormak nereden gerekiyorsa) o sıradaki Kültür Bakanımız pek sayın Erkan Mumcu'ya sorarlar. O da ağzında bir şeyler geveler işte, cevap olarak, "kendine göre bir hesabı vardır herhalde", der.

Adamın bir hesabı var zaten... Bak, birşey söylüyor:

"Sizi al-ma-ya-ca-ğız!"

Doğrudan, adamın yüzüne karşı söylenmiş bir söz! Hançer filan değil! Sen, bu söze karşı senin hesabın ne onu söyle!

Ha, "o ne söylerse söylesin, boşver!" diyorsan, sonra bu **"boşver"**e cevap olarak gelen **"tokadı"** yabancılardan da **yersin**, o güne kadar "gireceğiz" diye aldatmış olduğun Türk halkından da...

Son zamanlarda bizde olan biten her şeye cevap hazır: **"Provokasyon!"** Tahrik, kışkırtma anlamına... Malûm...

Türk Bayrağını Türkiye sınırları içinde bir yerde yakarlar, "provokasyon"; Taksim'in ortasında yırtarlar, "provokasyon"; Trabzon'da ülkesinin onuruna saygı duyan vatandaş bu bayrakları yırtanları dövmeye kalkar, "provokasyon"; herif Kıbrıs'ta bayrağını taa direğin tepesinden çıkar

indirir, onun orada nasıl olup da korunamadığını oturup düşünecek yerde, cevap: "provokasyon"; beş tane adamı hapishanende tutamayışından (bir de üstelik çatır çatır milletvekili maaşı ödediğinden) utanacak yerde, onların çıkar çıkmaz senin meydanlarında miting yapmalarına tek verebileceğin cevap "provokasyon" öyle mi? Olay bir "**tahrik**" olup, sen hâlâ yerinde oturuyorsan, bu kadar uğraşmaya tahrik (!) olmayan adama da, **başka türlü muamele ederler sonra (!)...**

Haa... Bir de şu huyumuz yok mudur? Vardır!

Meselâ:

Yabancının biri bize:

"**Sizin kızlardan biri TV dizisinde fahişe rolü oynuyor...**", dedi mi, yandı!

Sanki bizde hiç bulunmazmış gibi...

"Vay! Sen bizim kızlara fahişe dersin ha? Türk kızı fahişe olur mu, ulan?" diyerekten üstüne saldırırız ve hatta cinayete kadar da gidebilir bu iş...

Bizde genellikle cinayet işlemek için büyük bir sebep olması gerekmez. Başarısızlığımızı, bu icraatla telafi etmek durumundayızdır. Uzak mesafeden... Bir parmak hareketiyle...

Ömür boyunca hiçbir işe yaramamış o "**parmağımızı**" hayatımızı söndürmek pahasına da olsa, bir kerecik kullanırız nihayet... Sudan bir sebepten... Meselâ gazinoda... Şarkıcı, istediğimiz şarkıyı söylemedi diye, filan...

Bu saçma sapan işler bizde sadece **sokak** düzeyinde kalsa iyi... Koskoca (olması gereken) Dışişleri Bakanlığından resmi bir yazı ile Alman Hükümetine bir "**Nota**" gider:

"Bu dizinin Almanya televizyonlarında gösterilişini Türk Hükümeti olarak üzüntü ile karşıladığımızı, Türk kızından fahişe çıkamayacağının esasen Alman Hükümeti tarafından bilinmesi gerektiği ve bu müessif durumdan dolayı kendilerini şiddetle kınadığımızı..."

Gazetelerde de yine sabahleyin gururumuzu okşayan bir manşet:

"Almanlar'a Nota verdik!"

Oh be! İşte o kadar!

Cüsse büyük ama, kafa çocuk... Avrupalılar da öyle davranmıyorlar mı bize zaten? Azarlıyorlar zaman zaman...

Ki şımarıp, sapıtmasın çocuk!

Dışarıya böyle...

İçerde:

"Ne işleri var bizim milletvekillerinin Tayland'ın randevu evlerinde?" desen:

"Vay, sen ne cüretle bu memleketin kalkınmasına kendini adamış olan **hizmet erbabı**'na bu şekilde konuşursun?" diye **içeri atarlar.**

Ama bana sorarsanız, **"dışarı atılmaktan evlâdır"**, o da ayrı... Sevgili Cem'i görmediniz mi? Cem Karaca... İki büklüm oldu **Selvi Ağacı** gibi adam, dışarıda kalmayayım diye... ("Ben Bir Selvi Ağacıyım Gülhane Parkında" diye dizeleri bulunan meşhur şarkısına atfen...)

Namerdin ellerini öperekten filan...

Çok zor olduğunu, orada rastladığım, ülkesine dönemeyenlerin anlattıklarından bilirim.

Tahmin de ederim, ayrıca...

Ben bunu bildiğim için, **"Gel!"** dediler, geldim. Ben de tesadüfen o sıralarda yurt dışındaydım.

Kaçmak için değil... Kaçmam! Beş kişiden dayağı yerim, ama önlerinden koşa koşa kaçamam! Bünyem müsait değildir! Memleketten ise, yukarıda saydığım sebeplerden kaçmam...

.....

Silah taşımaktan (konuyu ileriki sayfalarda anlatacağım) mahkemeye çıktık. O yıllarda ülkenin durumu çok vahimdi.

Söylemeğe utanıyorum biraz ama, maalesef taşımağa mecburduk. Çünkü yolda çevirip sorarlardı:

"Sağcı mısın, solcu mu?"

O soranların bıyığına sakalına filan bakıp **"neci"** olduklarını tahmin edip tutturdunsa kurtardın.

Yoksa gittin!

Mahkemeye çıktım, beraat ettim... O devrin şartlarını kavramış, anlayışlı bir hakime rastladım. Aksi de olabilirdi...

Ama kalın harflerle belirttiğim "dışarı atılmaktan iyidir" fikrimden dolayı da, benim için farketmezdi ayrıca...

Şimdi ise, kızımızı büyüttük... Bundan sonra o kendi işine, ben de kendi **işime** (!) bakabilirim icabında... Çünkü bendenizde daha henüz "iş bitmiş" değildir. **Şifalı su gibi** kaynak kaynar hâlâ...

Da... **İçeri girersek,** bizden çıkacak olan daha bir sürü sanat eserinden mahrum kalırsınız. En azından, sahnede çaldığımız gitardan...

Sorun budur!

Bir de üstelik "sizin sorununuz" olur.

* * *

Benim gibi **"şikayetçi"**lerin yanı sıra, beğenen de var o "Bir Erkin Koray Kitabı"nı... Yok değil...

Biyografik, teorik ve de **dokunmatik (!)** bilgiler bir süper ki, görmeyin! Gözleriniz yaşarır, yüreğiniz burkulur...

Yorumlar bile yapmışlar aslan gençler... Cesaret işi mi desem, haddini bilmezlik mi? Kırmak da istemiyorum kalplerini... Niyetlerinin kötü olmadığına eminim çünkü... Ama ben onlara derim ki: "50 yıllık adamın yorumunu yapabilmek için, en az onun yaşında olmak ve hatta bu durumda, bir şeyleri **onunla beraber paylaşmış olmak** lâzım ki yorum yapabilesin!" Ben böyle derim.

Mesela, 85 - 87'de küsmüşüz de, 88'de açılmışız... Sonra 90'da tekrar kapanmışız. 91'de ise yan yan gidiyormuşuz (yengeç gibi herhalde) falan filan gibi...

Mesela ben, 1982 yılında İzmir Fuarı'nda gördüğüm "**muamele**" yüzünden Kanada'ya "**sürüklenmişim**". (s.111, o kitaptan)

Gazetelerden okuduklarınla hep...

Aslında, benim müdüriyete girip, **"ben bu pograma şu andan itibaren devam etmiyorum!"** diye Fuar'dan ayrıldığımı da, benden veya Hasan Bora'dan sormamışlar.

Buna benzer bir olayda, Bursa Fuar Romans Gazinosunun sahibi de "gidersin ama, müzik aletlerini burada bırakır gidersin" demişti. 1968 -70 yılları arasında olacak. Tarih o kadar net değil kafamda... Eski Bursa'lılar daha iyi bilirler, benim hangi tarihlerde oralarda olduğumu... Çünkü o zamanlar çok büyük bir ilgi vardı Fuar'lardaki gazinolara... Sonradan hepsi "Arabeskleştiler" ve **bir çok şey gibi, Fuar'lar da bitti.**

Bu sözü bana ileten garson (üstelik terbiyesizliğe bak, haberi garsonla yolluyor, en azından gazinonun müdürü yerine...) lâf arasında, "belinde tabancası var" dedi. Muhakkak ki "**bunun da ilâve edilmesi**" ondan özellikle istenmişti.

Ben de:

-"Öyle mi? Bak, biraz sonra ben buradan aletlerimi alıp, elimi kolumu sallaya sallaya çıkacağım. Kendisine de söyle, odasına geliyorum konuşmaya..." dedim.

Patron(!)un odasına girdiğimde, onun elini beline götürecek kadar zamanı olmadı. Çünkü, kendisindekine benzer bir aygıtı, çoktan ona doğru doğrultmuş bir el gördü karşısında...

Bu elin sahibi ona bir tek cümle söyledi:

-"**Biz gidiyoruz!**"

Bizim Çocuklar'a da, "siz aletleri minibüse yüklemeye başlayın!" talimatını vermiştim bile zaten...

Şu yukarıda konusu geçen "**Tarihî İzmir Fuarı olayı**"nı da anlatayım da, bir şeylerin doğrusunu öğrenin burada:

İbrahim Tatlıses'in menejerleri, sayın Tatlıses'in başı çekeceği bir İzmir Fuarı kadrosu hazırlamışlar, beni de kadroya dahil etmişler. Teklif geldi, kabul ettik, İzmir'e gittik.

Aaa... İlk gün, duvarda asılmış olan sahneye çıkma sırası tabelesına bakıyorum, s.19:30'da Alaturka Fasıl, ondan sonra sırada Erkin Koray.

Ben ne bileyim böyle bir şeyin başıma geleceğini, sözleşmede söz konusu bile etmemişim. Şaşırmış bir halde:

-"Bu nedir?" diyorum.

-"**Sahne sırası!**"

-"Anladık da, ne biçim şey bu?"

-"**Tamam, Erkin bey düzeltiriz!**" diyorlar, ikinci gün duvarda yerimiz:

1.Fasıl

2.Uvertür Kız

3.Erkin Koray"

Benim sahne saat 21:00'de başlıyor, 21:30'da bitiyor. Ki müşteri daha ancak yerleşiyor. Açık bahçe... Yerler numarasız... Herkes kendini önlerde bir yere sıkıştırmak için sandalyeleri oradan oraya sürüklüyor.

-"Ne yapıyorsunuz siz? Gazino âdâbını bilmez misiniz?" diyorum.

Hafif (de değil, bu sefer biraz daha ciddi) bir tartışmadan sonra:

-"Peki!" diyorlar, "sizi yerinize koyarız, bu sefer merak etmeyin".

Akşam geliyorum. Duvarda:

1.Fasıl

2.Uvertür Kız

3.Bilmemkim

4 - 5 - 6 - 7 - 8 Bilmemkim

9.İbrahim Tatlıses

10.Erkin Koray... Gece yarısı.. nı da biraz geçe...

Tabii, artık son otobüsle evlerine gitmek için yerinden kalkan dinleyici huzurunda sahneye çıkıyorum.

Gazino'nun veya bir Rock konserinin yazılı olmayan kuralları vardır ve buna göre herkesin yeri bellidir. Bu yıllardan beri böyle süregelir ve sözleşme yapılırken bu hiç konuşulmaz bile...

Eğer konser verilen yer bir "Gazino" ise ben İbrahim Tatlıses'ten bir önce sahne alırım, eğer bu bir "Rock" konseri ise İbrahim Tatlıses benden bir önce çıkar.

Kural budur! Konuşulacak, tartışılacak bir tarafı bile yoktur.

Ama, sevgili Tatlıses'in menejerleri, ona yaranacaklar ya, bu şekilde, kendisine daha görkemli bir program yaptıracaklarını düşünmüşler.

Onlar düşünmüşler de, bu işler de öyle olmuyor işte...

Ertesi günü de ben gazinodan, "**yukarıda yazdığım tarzda**" ayrılırım.

Ama gazetelerde manşet:

"-Erkin Koray Fuardan kovuldu!"

İşi gazeteci takımına bıraktın mı, onlar için,"**ayrıldı**"nın **haber değeri** yoktur zaten...

Haber, "**kovuldu**"dur.

Fason haber getirip, o günün ekmek parasını kurtarma peşinde olan zavallı haber muhabirleri, olayları **olduğu gibi** yazsalar da, zaten sabah toplantısında yayın yönetmeni tarafından bir güzel haşlanırlar:

-"**Sizden başka adam kalmadı mı ulan memlekette? Bu işi bir türlü öğretemedik sizlere!**"

Onlar da, en iyi niyetlerinle yazdıkları yazılarındaki "**ayrıldı**"nın, çatır çatır "**kovuldu**"ya dönüşüşünü başları eğik seyrederler.

Sen ise, "**eli kalemli**" birilerinin elinde, ("eli kanlı" gibi oldu, değil mi?) maymuna dönersin işte...

Eh, bizim bu kitabı yazan süperler de yapsınlar? Onlar zaten basın-yayın dünyasında daha **"tüyü bitmemiş yetim"** durumunda oldukları için, kendilerinden önceki sayın gazeteci abilerinin **"yaratıcılıklarının"** yalancısı olur giderler.

Kanada'ya konser vermek için gidip, sonra orada **"evlendiğim için"** kaldığımı dolayısıyla bilememiş, "Fuar'dan kovulduktan" (!) sonra, artık Türkiye'de **işimin bitmiş olup**, oralarda **"ekmeğimi aradığımı"** filan zannetmişler...

Öylesine yazmışlar işte...

Bizi bu memleketten hiç kimse kovamaz!

Hiç bir yerde salon vermeseler, sokağa çıkar çalarız! Ama çalarız!

Hem çalarız, hem **"söyleriz!"**

Onlara bakacak olursak, ben hatta daha öncelerde, '74 lerde yolumu şaşırmışım, **Şaşkın, Fesuphanallah, Estarabim** ve **Arap Saçı** 'nı yapmakla...

Bu da bir bakış açısı... Olur a...

Ama, taa 1970'lerde yapılan bu eserlerin, nasıl olup da taa 2000'lere kadar gelmiş olmasına, şöyle bir oturup, **"bu ne iştir?"** diye kafa yormamışlar. Çünkü yoracak kafa bırakılmamış ki gençlere... Birikim de yok:

"Ham - Hum - Şaralom, tamam...!"

Böyle yetiştiriliyorlar, ne yapsınlar! Oradan buradan, internetten, çal çırp, biraraya getir, oldu sana kitap...

Veya şarkı...

Ama şunu itiraf etmeliyim ki, ben onlar gibi böyle bir cümle de kuramam:

"....bu dönem içerisinde oluşturduğu zihinsel kayıt, onun için gerçekliğin bilgisinden bile önce gelen toplumsal dinamiklerin ve bunun bir parçası olarak bir toplumun estetik değerlemelerinin nereye kadar esneklik kazanabileceği..." (sayfa 125)

Üniversitede birbirlerine böyle cümlelerle hitap ettikleri içindir ki kavga ediyorlardır, Allah bilir; çünkü yanlış anlaşılma ihtimali çok bence... Böyle bir cümleden sonra karşı taraf, "**Ben senin!**" diyor ve bir kısmı sağa, bir kısmı da sola ayrılıp, girişiyorlardır birbirlerine... Ve böylece de, ondan sonra yaşamlarında "neci" olmaları gerektiği tayin edilmiş olup, bir bölümü "Sağcı", bir bölümü de "Solcu" olmuş oluyorlardır.

Ben zaten, onlar gibi "**doküman**" hazırlamaya kalksam, onu da beceremem. Nereden bileceğim ben Tile Varla'yı.... Dedim ya!

Karşıma çıksa:

"Vallahi Billahi ben Tile Varla'yım, beni ne çabuk unuttun!" dese, "acaba kamera şakasına mı geliyoruz?" diye sağıma soluma filan bakarım herhalde...

Kitabı çıkaran bu gençlerin bana telefon açıp, zaman zaman birşeyler sormak istemiş olduklarını hatırlıyorum.

-"Tamam, tamam! Ben size bunları bir gün anlatırım!" diye geçiştirmiş olduğumdan dolayıdır ki, onlar da **akıllarına geleni** döşenmişlerdir. Kendimi tanıdığım için, onları pek fazla suçlayamıyorum. Ayrıca, **ciddi ciddi** yayınlama niyetlerinin, hatta **kapasitelerinin** olduğunu nereden bileyim? Bana her gün birileri bir şeyler sorar, Erkin Abi'lerinden bir şeyler öğrenmek isterler. Ben de onlara elimden geldiği kadar cevap vermeye çalışırım. Ama bu çok sık cereyan ettiği için, biraz da bu işten **gözüm yılmış olup**, geçiştiririm çoğu zaman...

Muhtemelen bir otelin lobisinde ben, akşam yapılacak konseri beklerken bu çocuklar gelmişler ve o ara onlara bir saat kadar vakit ayırıp, "Haydi, gelin bakalım, konuşalım!" demişsem, onların benden alabildikleri doküman bu kadarlık olmuştur.

Bu, benim onları sevmediğimden veya küçümsediğimden değil, çok yoğun bir adam oluşumdan kaynaklanır. Hiç boş

durmam. Boş durmayı hiç sevmem... Mutlaka bir şeyler vardır uğraştığım...

Yalnız, bambaşka bir durum vardır ki, bunun boyutları farklıdır:

Ömür boyu "**Mammut**" gibi algılanmış olduğumuz için, kasetçiler dönüp dönüp, on yıl önceki, yirmi yıl önceki, hatta şu andan hesapla **otuz - kırk** yıl önceki eserlerimi üstelik bir de kötü kötü kayıtlarla basıp dururlar. Ki bu plansız programsız ve kalitesiz işler, benim her zaman bu kitaptan çok daha fazla başımı ağrıtır.

Yine de ben, burada, yanaklarından öpüyorum bu iki gencin... İsimleri: **Gökhan Aya** ve **Münir Tireli**... İki harbî delikanlı...

Burada, sizin şahitliğinizde, kendilerine teşekkür ediyorum.

Öyle veya böyle... Düşünüp de kaleme almışlar ya, o bile yeter...

Bu kadar konu ettikten sonra, "artık bu **Kutsal Kitabı** bir yerlerden bulup okumam **farz** oldu", diye düşüneceksiniz şimdi, değil mi? Bilmem! Ben tavsiye etmem! Siz bilirsiniz... Yazmışlar ama, can sıkıcı... Başarısız...

Ben şahsen, bu kitap hakkında yazdıklarımı, **iskambilden kılıç çeker gibi** sayfaları açıp, oralardan alıntılarla konu ettim. Sonuna kadar "**ben bile**" okuyamadım.

Bu sabrı gösterebileniniz varsa, okuyup bana da bir özetlemesini rica ederim, bir ara...

Vardır muhakkak içinde bir takım acaiplikler daha...

* * *

SİTEM

Bu sözüm ne anaya
Ne de babaya...
Bu sözüm "Yukarıya":

Bir bildiğin vardı ki
Getirdin beni dünyaya...
Sonra bıraktın beni,
Bıraktın yaya...

("Devlerin Nefesi" Albümü,
A yüz, 1. Parça. Yıl: 1999)

MUSTA - II

Kadıköy'ün Caddebostanı'nda, bir sonbahar akşamı güneşinin renk ve ısısının genç ruhlara verdiği dayanılmaz güzelliğin, herkesin içine yansıdığı akşam saatleriydi...

"Ozan Açık Hava Sineması"nın önündeki kaldırımda toplanmışlardı.

Meral hafifçe Musta'nın kulağına eğilerek:

-"Bir dakika bakar mısın, sana birşey söyleyeceğim", dedi.

Sonra hızlı adımlarla karşı kaldırıma geçip, bir metre kadar yükseklikteki bahçe duvarına yaslanıp, durdu. Halinde bir huzursuzluk seziliyordu. Aniden bir şey yapmaya veya bir şey söylemeye karar vermiş gibiydi.

Durup dururken böyle hareket etmezdi hiç Meral...

Musta, buna bir anlam veremediği için, akşam nereye gideceklerini kararlaştırmak üzere toplanmış oldukları grubu bırakıp, onu fazla bekletmemeyi tercih etti. Karşıya geçinceye kadar da, belki aklından hızlıca bir şeyler geçti ama, hiç biri soruya cevap olmadı.

Yanına varınca, şöyle bir gruba göz attı. Herkes kendi âlemindeydi. Meral'e döndü:

-"Ne var?"

Meral, bir şey söyleyecek ama karar veremiyormuş gibi duruyor, yere bakıyordu.

Hafifçe yanakları kızarmıştı.

Musta bunu farketti. Bir şey olacaktı ama, bunun ne olduğunu da pek tahmin edemiyordu. Parmaklarının ucuna yumuşak bir şeyin dokunduğunu hissetti. Bu Meral'in parmaklarıydı.

Daha, "ne oluyor?" diye düşünmeye fırsat kalmadan, Meral birdenbire:

-"Ben seni çok seviyorum, biliyor musun?" dedi.

-".....?!"

Musta her şeyi bekliyordu da, bunu hiç beklemiyordu.

Arkadaşlıklarının boyutlarını hiç algılayamamış, içinde bir gün bu sözün de geçebileceğini düşünmemişti hiç...

Gözünün önünden bir morluk, bir yeşillik, sonra da bir alâim-i sema (gökkuşağı) ve bir El Niño geçti. ("El Ninyo" okunur. Güney Amerika'da bir tayfuna verilen ad)

Çok güzel, fakat âcil bir durumla karşı karşıya idi. Şaşırdı... Başını bir yana çevirdi.

Doğanın ansızın gelen bu olaya bir tepki vermesi gerekiyordu. Ve bu tepki de geldi:

O karmaşa içinde, genç ve tecrübesiz beyni, birdenbire **"bir kahkaha atmasını"** emretmişti!...

Emir yerine getirildi:

Güldü Musta...

Uzun değil, bir kısacık kahkaha attı sadece...

Attı ama, sebebini bile bilmeden attığı bu kahkahanın nelere mal olacağını bilemedi.

Akabinde gelen tuhaf bir sessizlik kendisini ona bakmaya yöneltti. Meral utanmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Birden, yeni bir şaşkınlık ânı başladı Musta'da... Ne yapmıştı öyle?

Başına bunun geleceğini nasıl da hesap edememişti. Ve işte ağzının payını almıştı. Başından aşağı kaynar sular boşan-

dı. Belki de bu ânı hayatı boyunca unutmayacak ve hatırladıkça aynı duyguyu yaşayacaktı her seferinde...

Meral de ne yapacağını şaşırmıştı şimdi... Koşarak kaçmak istedi, yapamadı. Ellerini yüzüne kapamak istedi, onu da yapamadı. Nefesi boğazına tıkandı.

Gözlerinin önündeki görüntü de bulanmaya başlamıştı şimdi...

Gitgide uzaklaşıyordu Musta...

Gitgide...

Gitgide...

Kayboluyordu.

O kadar ki, bir an onu seçemez hale geldi.

O güne kadar yakınlık duyduğu, hatta belki de -aşk bu idiyse- aşık olduğu varlık, bir serap gibi kayboluyor, gidiyordu... Büyük bir hızla...

Başı dönüyordu şimdi Meral'in... Cehennemin dibi buydu sanki.... Bütün hayalleri yıkılmış, ölmeyi ister olmuştu.

Başını önüne eğdi sessizce...

Musta çok kötü bir davranışta bulunmuş olduğunu görmüş, ama galiba iş işten geçmişti artık...

Aniden grubun yanına döndü. Dönmedi de kaçtı. Aklı karmakarışık olmuştu şimdi... Bir an kendini Meral'in yerine koydu. Nasıl böyle bir hareket yaptığına inanamıyordu.

Grup, bu arada kendi aralarında sohbete devam ediyor, fakat o artık hiç bir şey duymuyor ve anlamıyordu. Sanki sağır olmuştu. Başı da uyuşmuştu. Başını ellerinin arasına aldı, saçını düzeltir gibi yaptı, kan deveranını sağlamak istedi...

* * *

O günden sonra Meral bir hafta gözükmedi.

Bir hafta sonra caddenin aşağısında, balıkhane ve kayıkların olduğu kıyıda, Meral'i annesiyle beraber yürürken gör-

dü. Meral hiç o tarafa bakmıyordu. Bir anda herşeyi kavradı Musta...

Artık Meral diye biri yoktu.

Onbeş gün sonra, Meral'lerin Caddebostan'dan taşındıkları haberi geldi. Adres te bırakmamışlardı kimseye...

Bir güzellik kaybolmuştu hayatında...

Aptalca, dengesiz ve onur kırıcı bir şekilde...

BÖLÜMLERİN DANSI

Burada "**Bölüm**"ler var. Bu bölümler, oradan oraya, konudan konuya, hoplayıp zıplayıp dans ediyorlar. Onun için kitabın bu kısmına, "**Bölümlerin Dansı**" adını verdik.

Bu danstan "**sıkılan**" veya "**başı dönen**" veya tam tersi "**zaten malûm**" bulan, bu bölümleri okumadan geçebilir.

Ama içeride, **dans'la karışık** ince kıyım bir işlere de değinmişizdir hani...

Siz bilirsiniz...

BÖLÜM 1:

Şu kitabı yazarken en çok zorlandığım şeylerden biri "**dilimiz**" oluyor.

Bir şey anlatmak istiyorum, anlatamıyorum. Çünkü çoğu kelime iki (vaya daha fazla) anlama geliyor ve ben onu ne anlama kullandığımı bir de izah etmek mecburiyetinde kalıyorum.

Bize okulda öğretilene bakacak olursanız, dünyanın en güzel dili Türkçe...

İyi de... İngilizce **sound** (oku: saund) anlamında bir şey söylemek istiyorum, Türkçe karşılığı **tını**... Sound'un o dilde ne anlama geldiğini kavrarsan, görüyorsun ki o kelime dolu dolu... Aşağı yukarı "kulağa gelen sesler topluluğu" demek, ama izah etmek lazım işte böyle... Ve ona rağmen

tam değil... Bir de **tını**'ya bak: Zırt, gibi bir şey! Bakraça vurunca çıkan ses:

"**Tınnnn!**"

Şöyle daha oturaklı bir kelime bulunsaydı, daha iyi olurdu bence...

Güzelim **ihtimal** kelimesi olmuş **olasılık, muhtemel** de **olası**...

Kafiye: **uyak**, Hatıra: **anı**...

"Kafiye uymamış" yerine "**uyak uymamış**" veya "annenın hatırası" yerine "**annenin anısı**" diyeceğiz o zaman, anlatmaya kalktığımızda... Hiç kulağa hoş gelmiyor.

Kaybedilmiş'in Türkçe'si **yitirilmiş**'tir, değil mi? Bir yabancı gibi dinle bak:

Tittirilmiş, tiyitilmiş, mitirimiş'e benzer bir takım çirkin sesler bileşimi...

Hikaye: öykü...

Çocuklara isim olarak kullanıldığı zaman kulağıma hoş geliyor da, şööyle bir keyifle kafamı sallayaraktan:

-"**Bana masal anlatma oğlum!**" yerine yeni Türkçe olsun diye, "bana öykü anlatma!" veya "**bırak bu hikayeleri!**" yerine "bırak bu öyküleri!" demek de içimden gelmiyor.

Hadi yumuşayalım biraz ve "olasılık"ı affedelim:

1977 **Erkin Koray Tutkusu** albümünde parçalardan birine "**Bir Olasılık**" dedik ya, bu, "**Bir İhtimal Daha Var**" dev'inin (şarkısının) altında ezilmekten korktuğumuzdandır. Yoksa "Bir İhtimal" diyecektik.

Melodinin hece sayısı denk düştüğünden "Öyle Bir Geçer Zaman"da da "anılara kapılıp kanma" dedik. "Hatıralara kapılıp kanma" desek ters düşecektik, onun için altın bulmuş gibi sarıldık o mısrada, doğuştan özürlü "anı"ya...

Ama, gördüğünüz gibi **mazeretim var!** (Mazhar-Fuat-Özkan'ın kulakları çınlasın!)

"Peki, o kelime olmasaydı, o şarkıda ne yapacaktın?" diye beni sıkıştırmayın. "İyi ki varmış işte" diye bir kaçamak cevap vermek mecburiyetinde kalırım.

Sebebi ne yerine, nedeni ne...

Ne...de...ni...ne... Şu çirkinliğe bak! "Sebebi ne" ondan çok daha fazla iyi durumda sayılmaz ama, **nedeni ne, ne?** Zaten başlı başına "neden" dediğin zaman ne olduğu anlaşılmıyor. Soru mudur, nedir?

Kırk yılda bir yerine oturduğu oluyor.

İhtiyacımızı mı karşılayalım, yoksa gereksinimimizi mi? Kelimeye bak: **ge-rek-si-ni-mi-mi-zi**...

Çirkinliğin zirvesi, de değil de ötesi bu...

Arapça veya Farsça mı bu eski kelimeler? Olsun...

Onları bulan bulmuş, güzel de bulmuş... Yerine yeni bir şey koyacaksan, hani yumruğu "**koydun mu oturtturacaksın**" diye bir tabir var ya, işte öyle oturtturacaksın ki bir şeye benzesin.

Kelime değil de, **sözcük**... Mesela...

"**...cük**"lü bir şey mi yani, benim özene bezene, sabaha kadar kafa patlatıp, seçip bulduğum kelimeler? Zaten, "söz" ve "cik"ten türeme olduğu düşünülürse hepten yanlış bir buluş: Kelime, **küçük söz** değil ki, **sözcük** olsun!. Söz başka şey, kelime başka şey... **Cümlecik** desen daha mantıklı...

"**Cümlecik**" yerine geçen bir kelime bulayım ben mesela o "büyük buluş"culara:

"**Kabiliyetsizler!**"

Bana sorarsanız, işte bu "**kelime**" güzel bir "**sözcük**" olabilir. Anlatılmak isteneni eksiksiz anlatıyor.

Bana kalsa aslında "kelime bulayım" da değil, "**kelâm edeyim**" diyeceğim ve çoğul ifade etmesine rağmen, içimden geleni size aktarmak istediğim şekilde anlatmış olacağım ama, genç okuyucularımı da bu eski kelimelerle fazla zorlamayayım diye olanca gayretimi sarf ediyorum...

Ha... Yukarıda, yabancı kelime de olsa **"bulan güzel bulmuş, dokunmayalım!"** derken de, şunu demek istemediğimi özellikle ifade etmek isterim. Gazetelerden birinde bir yazı...

Size bu yazıyı aktarayım:

Başlık:

"Evlerin İçi Ve Dışında Doğal Doku Yakalanacak".

Yazı:

"Heraklia Stone,

Adını efsanelere konu olan binlerce yıllık uygarlığın başkentinden alan Heraklia Stone, Twinpress teknolojisinin geliştirdiği son ürünlerinden biri. Kale Stone serisinin tüm özelliklerine sahip olan Heraklia Stone, yüzey strüktürü ve özellikli aplikasyonları ile birbirini takip etmeyen özgün kaya görünümüne sahip. Kemik, bej, bej-yeşil kahve ve gri renk alternatifleri, 60x120 santimetre ebadı ve 30x30 santimetre ve katları şeklinde modülerlik avantajları ile Heraklia Stone doğayı mekanlarınızla bütünleştiriyor."

"Dokunmayın!" dedik diye, sanki bana cevap: "Al sana! Dokunmadık işte!"

Ben bir kelime anlamadım. Ne anlatılıyor burada? Neden bahsediyor bu yazı? Ev içinde kullanalım diye yazılmış bir şey olduğunu başlıktan anlıyoruz ama, o şey ne?

Belki bu konunun uzmanları anlamışlardır da, bir vatandaş olarak ben de anlasaydım iyi olurdu.

Belki bu dediklerinden iki kilo (!) da ben alırdım!

BÖLÜM 2:

Dil bir ayrı... Bir de eğitim işimiz var! Ben şahsen, çocuğuma "okusun" diye verilen ders kitaplarının çoğunu okumaya değer bulmuyorum.

Şimdi böyle deyince, sevgili öğretmenlerimiz bana kızacaklar. Lütfen kızmayın, sizi suçlamıyorum aziz öğretmenlerim, Tevhid-i Tedrisat böyle istemiş! (Yeni Türkçe olsun diye

bazen "Eğitim Öğretim Birliği" gibi bir şeyler filan diyen oluyor da, bunun asıl adı bu işte!)

Çünkü, biz böyle düşünüyoruz diye, çok öğretmen yolumuzu kesmiştir:

-"**Sen ne demek istiyorsun Üstad? Biz burada ne öğretiyoruz yani...?**"

Kızım biraz ileri zekâlı bir şey... (idi... Şimdi büyüdü. Onu nasıl kullanacaktır? İleri mi gider, geri mi gider, onu bilemem! İnşallah, o ileri zekâsını kötüye kullanmaz, diye dua ederim ben sadece...) Daha 5 yaşında iken "**Baba bana top at**"ları filan bir çabuktan geçip, 2.ci sınıf kitabını da bitirdikten sonra, 3.cü sınıf hazırlık kitabının birinci sayfasındaki hikâyeyi gördüğüm zaman tüylerim diken diken oldu. Aldım elinden kitabı...

Kitaptaki hikaye şu:

Padişah üç oğlunun boynunu vurdurmuş...

Dehşete bakın..!

Çocuk kalkıp: "Baba! Çocukların boynunu vurdurmak ne demek?" dese, ne anlatacağım ben o Bebe'ye?

Biz çocuklarımızı okula gönderiyoruz, **katil** yetiştirin diye mi?

Aslında benim de, ilkokuldan kalma bu "boyun vurduran padişah" hikâyeleri aklımda çok fena yer etmiş ve psikolojimi bozmuştur.

Yırtar atarım o sayfayı, geçerim 2.ci sayfaya... 2.ci sayfada bir Atasözü: "**İti an, sopayı al eline...**"

Anladık, bu Atamız çocuklarına, "**tehlikeye karşı tedbirli olun**" öğüdü vermek istiyor. Ama, bu böyle mi anlatılır? Ne biçim söz bu ve ne biçim Ata bu?

Alın size başka bir Atasözü daha:

"**Eskilere rağbet olsa bit pazarına nur yağardı**".

Bu sözü Atalar mı söylemiştir?

Söylemişse, o zaman niye antika eserler, müzayedede hiç

bir "yeni malın" ulaşamıyacağı rakamlara satılıyor? Bu sözü de Atalar söylemiş olamaz.

Atalar'ın sözleri değil, **aptallar**'ın uydurmasıdır bunlar...

"**İsteyenin bir yüzü, vermeyenin iki yüzü kara**", bir de ahlâksızca üstelik... "Sen, çalışma etme, her önüne gelenden utanmadan bir şey iste"yi tavsiye ediyor.

Bunlardan yüzlerce örnek var.

Atalar böyle konuşmaz!

Mesela, bu Ata'nın adı "**Atatürk**" olduğu zaman bu söz:

"**Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur**", şeklinde oluyor.

(Her ne kadar bu söz, Agos gazetesi genel yayın yönetmeni sayın Hırant Dink'in hoşuna gitmemiş olsa da, patrik Bartholomeos veya başbakanları Mr.Koçaryan, Ermeniler için söylemiş olsaydı tersini düşünecekti hiç şüphesiz...)

"İti an..." diye söze başlayan Ata, bence, olsa olsa "Bayrampaşa Cezaevinin Atası"dır.

Kendisini, "**düşüncelerinden dolayı içeri atan**" siyasilere söylemiştir.

"Yalancının mumu yatsıya kadar yanar" filan gibi, **çocuklara doğru yolu gösterecek** bu kadar güzel söz varken - muhtemelen kendilerine dokunduğu için elleri varmamış- onları bırakıp, örnek diye ilkokul kitabına bu yersiz Atasözünü koymuşlar.

Üstelik bir de altında bir resim:

Kafasında sarık, **Nasreddin Hoca**'yı çağrıştıran bir adam, elinde sopayla bir köpeği kovalıyor!

Ayıp değil mi, çocukların gözünde o "nur yüzlü dedeyi" hayvan düşmanı gibi göstermek? Biz burada çocuğumuza **hayvan sevgisi** aşılamağa çalışıyoruz, çocuk okula gidiyor, gördüğüne bak: Sopayla hayvanı kovalayan bir dede....

O sayfa da yırtılır gider tabii tarafımdan...

Takiyyeci:

-"Yaradılanı severim, Yaradandan ötürü", diyor ama, kitaplarındaki resim başka...

Şimdi çıkıp ortaya, adamın yüzüne: **"Sen, 'yaradılanı severim' derken, yalancının, sahtekârın Allahısın!"** desen, mahkûm olursun bu sefer de...

Evet! Ne yazık ki, bizde öğretilen de zaten hep **"yalan dolan"**dır...

Çocukken, **"Türk milleti temizdir"** dediler; sonradan etrafımıza baktık ki, ortalığı pislik götürüyor. Bizde esasen, lokantanın **temizi boş, pisi doludur**. Bakkaldan ekmekleri alırken de, önden çekip bir tane almayız. Gün boyu kirlenmiş ellerimizle illa ki hepsini birer defa yoklayacağız. Hepsi aynı boy ekmeklerin içinde neyi arıyorsak?

"Türk milleti cesurdur" dediler; ne kadar cesur olduğumuzu, bizi idare edenler her gün bizleri aşağılayarak yüzümüze vuruyorlar. Almanya'da bir şeye, bizdeki gibi geceden sabaha yüzde yüz zam yap ta bak, ne oluyor! **Oyarlar adamı,** sokaklara dökülüp... Bizde ne oluyor? Çıt!

Ruslar'a, **"Bunlar Allahsız gomonisler! Öcü bunlar!"** dediler. Şimdı görüyoruz ki, dünyanın en iyi sporcuları onlarda; hatta bırakın "öcü"yü, dünyanın en güzel kızları onlardaymış. Sonradan öğreniyoruz hep... Şu Antalya'da denize giren Rus kızlarının **"neresi öcü"** Allahaşkına? Öcü'yü bıraktık, başka birşey bulduk şimdi: "Nataşa"... Fahişe anlamında üstelik! Ne kadar ayıp! Türkçesi "Ayşe" demek... Sanki bütün Rus kızlarının tümü fahişedir. Va sanki bizde hiç yoktur!

"Erkek milletizdir!" diye öğrettiler; şu tiyatrocularımızın, komedyenlerimizin haline bakın! En güzel yaptıkları rol homoseksüel rolü... Devletten "Devlet Sanatçısı" ünvanı almışlar dahil... "Büyük sanatçılar" oldukları kesin de, şu rolü ne kadar gerçeğe uygun yapıyorlar, insan hayret ediyor Vallahi... Sanki içlerinde var! Zaten başka bir ülkenin televizyonlarında da hiç rastlamazsınız bu rolü bu kadar seven artiste...

Ayrıca, onlara bu kadar çok yer veren TV kanalları sahipleri hakkında da **şüphelerim** vardır.

Yanlış anlaşılmasın: ben **bu cinse** karşı filan değilim. Onu da Allah yaratmış! Konu "palavra"dan açıldı.

İşi, "beşinci kol faaliyeti" yönünden hiç ele almak gereğini bile duymuyorum. Ülkenin metabolizmasını bozup "bir şekillere" getirmek isteyen dışardaki (ve içerdeki) hainlerin uzun vadeli programları kapsamında olduğu **tarafımızdan malûmdur**.

Da, ben şu "**palavra**" işini hiç sevmiyorum.

Kafamızı kuma gömmekle, gerçeklerin önüne dikilmekle, gerçekler değişmiyor ki! Bunların yanında bu milletin sayılamayacak kadar olumlu ve üstün hasletleri vardır. Onları anlatın. Ama yanlışları da anlatın!

Ki düzeltelim!

.....

Kitabın (o ilkokul kitabının) 3. 4. 5.ci sayfalarında, 10.cu sayfasında, son sayfasına kadar, bir sürü yamukluk...

Neyi öğretiyoruz biz çocuklarımıza şimdi? Vur, kes, boynunu kopar ve bir sürü yalan, dolan... Bunu mu?

Sonra ne oluyor?

Çocuk bir gün büyüyor, Avrupa'lara gidiyor. Birdenbire orada, büyüklerinden öğrendiklerinin **hiç birinin** doğru olmadığını görüyor... Bakıyor ki, **İngilizler** daha temiz, **Almanlar** daha cesur (cesur'dan ne anladığımıza bağlı olarak), **Ruslar** da öcü değil... İşte o zaman, ülkesi gözünden düşüyor, büyükleri gözünden düşüyor. Güzel olan şeyleri de, bir de üstelik, "**bu da yalandır!**" diye artık kabul etmiyor.

Ve dolayısıyla... Bize yazık olduğu gibi, çocuklarımıza da yazık oluyor!

Ülkeye yazık oluyor!

Yalnız, "kitabı yırttık, attık" dedik diye, dilerim siz **bu okuduğunuz kitabı**, benim o kitabı yırttığım gibi yırtmazsınız!

Aman ha!

Dursun bir kenarda... Bir gün bakarsınız bir işe yarayabilir. Kırk yılda bir, belki **ikincisi de olmayacak** bir kitap yazmaya kalkmışız zaten...

BÖLÜM 3:

"Yenisi bu!" veya "doğrusu bu!" diyorlar diye, iyi kötü önümüze ne atılsa kullanıyoruz. "Acaba bu yapılan doğru bir iş mi?" diye kafamızı şöyle bir yormak zahmetine katlanmıyoruz hiç... Bendeniz, böyle **mecburiyetlere** filan takılmamış bir vatandaşınız olarak bile, ne yapacağımı şaşırıyorum.

Mesela,"bu bir hikaye kitabıdır" dedik ya en başta?

Şu "**hikaye**" kelimesini nasıl yazacağımı bilemiyorum. Şapkalı mı olsun (**â**), şapkasız mı? Bana sorarsanız, **ka**'nın yerine başka bir harf, **a**'nın yerine de başka bir harf lazım.

Ben, bir yerde **sene**, bir yerde **yıl**; bir yerde **örneğin**, bir yerde **mesela** diyorum. Dedim ya, ne yapacağımızı şaşırdık! Kulağıma o anda hangisi güzel gelirse onu kullanıyorum.

Ama, sayın halkımızın seçtiği "Yüce Meclis"de sıklıkla kullanılan, **"örneğin mesela, ilgi alaka** veya **yeteneği ve kabiliyeti"** gibi ikisi bir arada kullanılan şekli yok... Bazı bakanlarımızın çok sevdiği, **"show gösterisi"** de yok... Veya, adının sonunda ".... Türk" yazan TV kanallarımızdan birinde, sabahtan öğlene kadar olan (haber kanalı olduğu için boş addettikleri) zamanı doldursunlar diye koydukları, bir emekli subayın karşısında bacak bacak üstüne atmış, en yılışık bir vaziyette oturan hanımın ağzından çıkan: **"Size bu kitap armağanımızı hediye ediyoruz"** diye bir söz de yok. Çünkü "armağan"ın, zaten "hediye"nin Türkçe'sidir diye biliriz de...

İyi olacak İnşallah! Zamanla... Hayırlısı...

Geçenlerde sayın milletvekillerimizden birinden (millet bir **"vekili var"** sansın diye koymuşlar bu adı ama, benim bir **"vekilim yok"** mesela...) bir şey daha duydum:

Problem sorunu...

Komik...!

Ama kendisini suçlayamıyorum. Bulunan kelimelerde hayat yok! Olayı anlatmıyor. Onun için onlar da ikisini birden kullanıyorlar.

"Sorun" ne demek? Söyleyin bakalım! "Hem bu demek, hem de şu demek", diyeceksiniz değil mi? Eh, ben de onu diyorum işte... Bir şey bulunmuş, biz de kullanıyoruz ama, bulunanda **"İŞ YOK!"**

Ankara'dan bir futbol klübü başkanı **"öneri ve tavsiyeleri dinleriz"**, diyor. O da iki aynı kelimeyi bir arada kullanıyor. O da belli ki, birşeylerin eksikliğini hissediyor. **"Öneri"**diyor, ama yetmiyor ve **"tavsiye"**yi de arkasından ekliyor.

Ne yapacağımızı şaşırdık!

Bir profesör -üstelik- işi daha da ileri götürüyor ve:

"Bu **sorun**'dan da ileride bir şey... Bu sosyal bir **problem**" diyor. O da yanlış kullanıyor ama, demek ki bu harika buluş "sorun" kelimesi onu da tatmin etmemiş.

Demek ki : sorun = problem, değil!

(Ama, bunları derken, bu kitabı "Türkçe Dilbilgisi" kurallarına uymaya özen göstererek yazıyor filan değilim. O zaman zaten dilbilgisi kitabı olur. Ve **"benim kitabım"** olmaktan çıkar. Biz burada "uzmanların uzmansızlıkları"ndan bahsediyoruz. İtirazımız onadır.)

Şimdi çıtayı biraz daha **yükseltelim** (!) :

Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, "Türk kadınının üç sorunu vardır", diyor. "Biri **yoksulluk**, diğeri **fukaralık**, diğeri de....." (8 Mart 1999 - Haberler)

Maazallah, biz söylemiş olsak: "Baba! Bunlar aynı anlama gelen, biri Türkçe, diğeri Arapça iki kelime... Yakışıyor mu sana?" diye cep telefonuma **yazılı mesaj** yağar.

Veya Farsça, her neyse...

Ama ona yakışır. Çünkü o, **öyle dediyse öyledir**! (Esasen benim işim her zaman Cumhurbaşkanından daha zordur, bilemezsiniz! Yeri gelince değiniriz!)

O da benim gibi, **"icabında biz kural dışı konuşuruz"** demek istiyordur, ama ben anlayamıyorum.

Zaten O'nu bütün Türkiye tam 40 yıl anladı, bir ben (veya benim gibiler) anlayamadık!

Kendisine, siyaset alanında **"Baba"** dendiği gibi, bir diğer lakabı da zaten **"Bir Bilen"** dir. Saygımız sonsuz!

Da...

Biz, 70'li yıllarda, her gün haber saatinde TV'lerimizin başına koşar, o gün yine ne diyeceğini merak eder, anlamak için de bütün ekip programdan sonra sabaha kadar düşünür dururduk:

-**"Yani, Baba ne dedi bugün, ezcümle?"** Bir türlü çıkamazdık işin içinden...

Taa ki anlayana kadar:

"Baba Süleyman Demirel, normalde hiç bir şey söylemez! Söylüyormuş gibi görünür."

"Ege'de Petrol arıyoruz!" havası ile Ege'ye açılan "Hora" adlı petrol arama gemimiz hakkında yapılan eleştirilere cevaben:

"Hora balıkçı gemisi mi?" derdi...

Biz de, ekranda balıkçı gemisi değil de, bir petrol arama gemisi arar durur, bulamaz, uzakta görünen garip tekneye, "bu olacak herhalde o gemi!" derdik.

Isparta'nın İslamköy'ünden Süleyman Demirel söylüyor, kolay mı? Biz de İstanbul'un Erenköy'ündeniz ama, o başkaa, biz başka... Bizim söylediğimize hiç kimse kulak asmaz, ama onunkiler siyasi tarihimize geçer:

"Yollar yürümekle aşınmaz!"
"Dün dündür, bugün bugündür"
"Verdimse ben verdim, n'olmuş yani?"
"GAP'ı gaptırmam"
"Oxford vardı da, biz mi gitmedik?"
"Kendim için bir şey istiyorsam, namerdim!"
Ve bunun gibi daha niceleri...

O da "köylü"dür, biz de "köylü"yüzdür. O Anadolu'nun göbeğinden "**İslâmköylü**"dür, biz de İstanbul'un göbeğinden "**Erenköylü**"yüzdür. Ama ne garip bir tecellidir ki, "o ve onun gibi köylüler" köylüyü hep yarı yolda bırakmışlar, bizler de her fırsatta sahip çıkmışızdır.

Onların dillerinden, "benim köylüm, benim işçim, benim memurum..." hiç düşmemiştir ve biz de, bu numaralara yıllardır arkamızla (!) gülmüşüzdür.

Yalnız... Sözümüz, yalnızca sayın Süleyman Demirel'e değil; bu memleketi idare etme iddiasıyla gelmiş olup, bu sloganı ağızlarından düşürmeyen zat-ı şahanelerin "**TÜMÜNE**"dir.

Mecliste kürsüye çıkmış, o sırada hükümet eden ANAP grubunun bulunduğu sıralara doğru dönmüş, parmağı ile de onları işaret ederek, veriyor veriştiriyor. O dönem hükümetinin bir numaralı önceliği olan "hırsızlık, yolsuzluk" temasını işlemeğe başladığında, oradan, eski AP'lilerden (Süleyman Demirel'in Adalet Partisi) kalma olduğu belli olan bir ses, "**senden öğrendik!**" diye laf atıyor. Süleyman Demirel'den cevap hazır:

-"**Öğrenememişsiniz!**"

Bir anda, "Baba, ağızlarının payını verdi işte yine!" diyorsunuz da, şöyle bir silkelenip kendinize geldiğinizde:

-"**Neyi öğrenememişler yani?**" diye bir duraklıyorsunuz.

Onu şimdiki gençler bilmez, biz iyi biliriz!

Yalnız... Hakkını yemeyelim! Bu kadar sloganı Türkiye'nin siyasi literatüre sokmuş, "**altı kere gidip, yedi kere**

gelmiş" bir kişiye de, biz burada ister istemez şapkamızı çıkarır ve onun bir "**ekol**" olduğunu inkar etmeyiz.

İster beğen, ister beğenme!

O da başbakanlık yapmış biri, Recep Tayyip Erdoğan da... Erdoğan'dan aklınızda kalan bir şey olacak mı ileride, "**çok açık ve net söylüyorum**"dan başka? Hayır!

Zaten "**çocuklarını başka bir ülkeye rehin bırakmış bir baba**"nın her hangi bir şey söyleyecek hâli yoktur!

Ha, belki "**minareler süngümüz!**"dür aklınızda kalmış olan... Bravo! (Sağ elinle masaya vurup, sağ kulağının memesini de çekerek) Tüh, tüh, tüh! Nazar değmesin! Aslan mücahitler! Vurun!

Kime vuracaksanız?

Veya... Bu memlekete başbakan olmuş diğer bir başbakan Mesut Yılmaz'dan, "**Aaa... Iıı...**"dan başka var mı aklınızda kalan bir şey? Yok!

Ama İslamköy'lü Süleyman Demirel, 1991 seçimlerinde yine sloganını attı:

"**Hesap soracağım!**"

Heyecanlandık! "Amman, arkadaşlar! Bu sefer dediğini yapacak gibi bir hâli var!" dedik ve ziyaretine gittik.

Biz el öpemeyiz, yanaklarından öptük! Helâl-i hoş olsun! (El de öperiz de, "öpülecek el" varsa...)

"Yanındayız!" dedik... Ümit dünyası bu!

Aslında inanılacak gibi değil ama, ne bileyim? **Koskoca adam**, bu kadar sene sonra ("hâlâ" demek geliyor içimden de, demiyorum) yalan söyler mi? Söylemez!

Bir de üstelik, birileri birilerinden hesap soracak bu memlekette!

Biz hiç rastlamadık!

Ama, inanmak istiyoruz! Özlediğimiz günler... "Al", dedik, "**Ak Oyum** sana helâl olsun!" Siz ümidi kesmişsiniz ama, birileri var işte bu ülkede, gördünüz mü?

Evet! Gördük!

Meğerse: "Senden hesap soracağım", diyormuş bana...

Ona "oy atma" aptallığımın hesabını...

BÖLÜM 4:

Türkçe'nin yukarıda değindiğim sorunları bir yana, derdini **yazıyla** anlatmak da başka bir zorluk oluyor benim için...

Yazı ölü çünkü!

Bir parantez açarken sinsi sinsi gülümsemiyor, yumruğunu kaldırmıyor, kaşlarını çatmıyor. Kelimeler sayfaların üzerine yatmış duruyorlar öylece...

Hayat vermekte çok zorlanıyorum ben şahsen...

John Steinbeck gibi, altı sayfa, Salinas Vadisi'ni tasvir etmek de haddimiz değil...

Şimdi çocuklar bilgisayarda veya cep telefonunda bir takım kolaylık gibi görünen :) gülüyorum, :(üzgünüm, gibi işaretlerle olayı bir hayli çözüyorlar. Nasıl olmuşsa (!) bunları güzel bulmuşlar. Bir aşama sayılır, ama benim için yine de yetersiz. ":)" işaretini koydun mu **gülüyorsun**. Anladık da... Gözlerinin içi de gülüyor mu?

O meçhul...

Ona hangi işareti koysan, anlatamazsın işte...

Ayrıca kelimeleri de bilgisayarda **"çetleşirken"** kısadan yazıyorlar. Onlarınki: **gelcen mi,** hatta belki de **gcm,** benimkişi: **gelecek misin**; onlarınki: **mrb,** benimki hâlâ: **merhaba**...

Dolayısı ile, yazarken benden daha fazla sürat yapnuş, cep telefonu mesajında da benden daha fazla yer ve para kazanmış oluyorlar. Bu da bir güzellik olabilir!

Ben çocuğumu:

-"Bu yazdıklarının aslında böyle yazılmadığını biliyorsun, değil mi?" diye arada bir uyarıyorum ama, içimden de çoğu zaman, "keşke aslı böyle yazılıyor olsaydı", demekten kendimi alamıyorum.

Basit ve kolay çünkü...

Bu yazacağım da şimdi buradan, **benim onlara** bir "chat" mesajım olsun:

Bizden çıkar **ya!**
Bu "**ya**" denen hece,
yahu anlamına gelen "**yaa**" değil,
kısa "**ya**"...
Çünkü sizce,
öyle anlaşılması ihtimali çok fazla **ya**...
Şimdi cümleler hepten
"**yaa**" diye başlıyor **ya**...
"Yavşak ağızlı" kadın kız
ve gay seslerinden:
"Yaa, aabi yaa...
Hayret bişiiisin yaa..."

.....

Klâsik: "**hâlâ**"ıun "**â**" larından bahsetmeyelim artık... Bir de ben söylersem piyasadaki yüz bininci tekrarı olacak. Ama önerim var. Mesela: "haalaa". Tam değil ama, en azından "yarım". Eğer **şapkalı a**'yı sevmiyorsanız tabii... Hintliler Latin harflerle anlatmak istediklerinde böyle yapıyorlar, ki iyi fikir bence... Bana sorarsanız, kalsın yerinde şu "**eski â**". Bakın, şu eski â'nın İngilizcesi de "**good old â**" işte... Çünkü, "eski" de demek istemiyorum, "klâsik" de; "good old" geliyor dilimin ucuna... Ama Türkçe değil... Türkçesi yok, ne yapalım? Gidip bizim televizyonculara sorsak, onlar da "**iyi eski a**" diye tercüme eder, verirler elimize...

Âşık'ı ne yapacağız? Kürt şarkıcılar **aşık** (kısa **a**) diyor ve anlıyorlar birbirlerini ama, ben anlamam ki... Aşık, koyunun dizindeki bir kemiktir benim bildiğim... "Aşık atma" diye de bir tabiri ve oyunu vardır.

Yâr başka, yar başka şey demektir...

"Böyle bir yâr istemem
İstesem de istemem..." Mesela...

Mesela'nın a'sını şapkalı yapmıyorum, iki tane "â" az olsun kitapta diye...

Velhasıl, ben bu "a" işinden rahatsızım.

Yabancıya da zorluk: Nereden bilecek hangisi uzun, hangisi kısa... Ezberlemek mecburiyeti var. Dolayısıyla da hep yanlış telaffuz eder.

İnsanın **kendine mahsus bir dili** olması güzel şey de, **varsa**...!

Yerine değerini bulan bir kelime koyamıyorsan, senden daha iyi becermişlere saygı gösterir susarsın. Ki sonradan gelenlere **güzellikler** kalsın.

Rağmen'in karşılığı, **karşın** değil!

Mahfuz'un da, **saklı** değil...

Hele **İnşallah**'ın karşılığı, **umarım** hiç değil...

Değil işte! Bulamamışsınız!

Anlatmayayım şimdi burada uzun uzun (okuyanın da canını sıkaraktan) niye **değiller**...

Ayrı ayrı yerlerde kullanılsalar daha iyi olur! Daha da yararlı olur. Kelime haznemiz genişler.

Yukarıda dediğim gibi, ben öyle yapıyorum. Yeri İnşallah'sa İnşallah, umarım'sa umarım, diyorum.

Memnun olmak başka, **sevinmek** başka!

Ben memnun olduğum zaman, sevinmişim demek değil ki! İnsan, annesinin cenazesinde, yakınlarını yanında görmekten "memnun" olabilir, ama orada "sevindirici" bir şey yoktur.

Demek ki, bulduğunuz yenisi, eskisinin yerini tutamıyor! Bırakın o zaman! Aşama yapacaksa ve güzelleştirecekse getirin; yoksa, "iş olsun" diye bir şeyler uydurmayın!

İlla ki **"Yeni Türkçe"** olsun diye de, dilimizi şebeğe çevirmeyin!

Ama yine de, "Hakkı'nın hakkı..." dedik ya başta; burada da bazı sözcüklerin (!) hakkını yemeyip, hakkını vereyim. "Ötelemek" hoşuma gidiyor mesela... Üçünü bir araya getirmiş: **Öterekten iteleyerek ertelemek**...

Ne güzel işte...

BÖLÜM 5:

Hele ki, şu "**İngilizce'den tercüme Televizyon Türkçesi**" komedisine ne yapsak acaba? Ben devreye gireyim desem, doğrusunu onlara öğretebilmem için ne yapmam lazım gelir acaba? Burada da İngilizce dersi verecek ortam yok!

Hayır! Kitapla olmaz ki... Okulla veya kursla da olmaz bu dil işi... **Oralarda** yaşamak lazım. Ondan sonra...

Alman Lisesini bitirip, Almanya'ya bir **Ordinaryüs Profesör** edasıyla gittiğimde, trenden iner inmez duyduğum ilk cümleden hiç birşey anlamamış olup, apışıp kaldığımı hatırlıyorum da... Dönerken de, Hamburg'dan Türkiye'ye gelmek üzere bindiğimiz trende sekiz saat seyahatten sonra durduğumuz bir istasyondaki anonsu hiç anlamayıp, bizim Alman basçı Bernd'e:

-"**Sınırı ne zaman geçtik? Pasaport kontrolü filan da olmadı...**", dediğimde:

-"**Sınırı daha geçmedik. Burası Münih!**" dediği zaman da şaşırmıştım.

O lehçe ile ilgili bir konu, o başka... Ama okulda o da yok işte... Onu da okuldan öğrenemezsin! Öğrenmemişsen de tercüme edemezsin!

Tersini düşünelim:

Sayın Tuncay Özkan ile sayın Cüneyt Arcayürek'in TV'deki 'Pazar Sohbetleri'nde:

-"**Sayın Bakan...**"

-"**Trene bakan, değil mi?**"sini İngilizceye tercüme edip "train" dedin mi, gittin işte gümbürtüye... Amerikalı, "**nere-**

den çıktı bu tren ve bu sayın bakan niye trene baksın ki?" der, aklı karışır, hiç birşey anlamaz!

Bunu bilmek için de "burada doğmuş" olmak lazımdır. Ki sayın Bakan'ın **"nasıl baktığını"** bilesin.

Japon, Türk okulunda ne kadar iyi Türkçe öğrenirse öğrensin, ben "horoz geldi" dediğim zaman, o etrafta horoz arar. Bilemez ki benim Denizli'li bir arkadaşım kapıdan girmiştir.

"Bay bay", veya **"baaaay"**larından sonra Amerikalı'nın kullandığı **"take care"** için buldukları **"kendine iyi bak"** gençler arasında bayağı tuttu ama, onun da Türkçe'si **iyi günler** veya **hoşçakal**'dır.

Başka türlüsünü duymadıkları için gençler bilmiyorlardır ama, "kendine iyi bak" sözü bizim devrelerde o kadar da hoş karşılanmaz:

-**"Esas sen kendine iyi bak! Bende bir gariplik mi var yani?"** demek gelir bizim içimizden... Elimizde olmadan...

Dillerde, "içimi acıtıyor" çok yaygın... Belli ki, "it hurts me inside"dan Türkçeye tercüme... Ama başarısız bir tercüme... **"İçim yanıyor"**dur onun Türkçesi çünkü...

"Wow"a birşey bulamamışlar, çocuklar sokakta **Vav!** diyor şimdi, **öf!** yerine: **"Vaaaav!"**

Bana soracak olursanız bizim **"Öf!"**, bin defa daha güzel ve daha anlamlıdır **Vav**'dan...

Hayatta öyle yerlerde bir **öf** veya daha da oturaklısı, bir **"Of"** çekmişliğim (veya bana çekilmişliği) vardır ki, ne ben ne de oradaki(ler) **ömür boyu unutmamışızdır!**

Vav'la anlatılmaz! Hiç mümkün değil...

Dünyanın bir ülkesinde, birinden öbürüne **transport** edildiğim dördüncü hapishanenin hücresine girdim. (Tamamen haksız yere... Hikayesini ileride fırsat olursa anlatırım) Attılar değil de, "ittiler" beni resmen içeri...

Oralarda hapishane düzeni, iki veya üç kişilik hücreler... Bizimkilerin ayaklanıp itiraz ettiği **"F tipi"** yani...

İçeride biraz esmer, benim gibi doğulu (!) biri daha var. Topu topu iki kişiyiz, ama o başı eğik, bana da arkasını dönmüş, öylece duruyor. Biz Türkler cana yakın insanlarızdır. Hele böyle durumlarda, belki de ömür boyu devam edecek dostluklar kurarız birbirimizle... Asker arkadaşlığı gibi filan... Ama bu belli ki **bir yerlerden**... "Mısırlı, Lübnanlı falan olabilir", diyorum kendi kendime...

Aradan iki saat geçti. Çıt yok ikimizde de... Vatandaş bakmıyor ki hiç benden tarafa... Zorla yakasına yapışıp:

"Heeey! Nece olursa olsun benimle konuş!" filan da diyemem ya...

Öyle dururken bir ara, "**Ooof, of!**" diye bir ses geldi kulağıma... "Ooof, of" işte...! Dahası var mı?

Demesiyle beraber ben aynen heyecanla atıldım:

-"**Türk müsünüz?**"

Şahıs ilkönce şöyle bir durakladı... Şöyle bir (ilk defa) yüzüme baktı ve sonra oldukça üzgün bir sesle, "evet!" dedi.

İyi ki de, "**Maalesef evet!**" demedi.

Aslında önceden müracaat etmiş, hücrede yalnız kalmak istiyormuş, ama beni vermişler yanına... "**Benden en azından bir saatliğine kurtulmak**" için avluya, günlük havalanma'ya bile çıkmıyordu. Bu sebepten olduğunu kendi bizzat söyledi bana... Yüzüme...

O da öylesi işte!

Şimdi, bu Türk'ün başına gelmiş bu "belâ"nın üzerine, "**Vaaav, vav!**" çekilir mi hiç?

* * *

Dil'i batırdılar, Marmara Denizini de batırdılar!

"Batırdılar!" diyorum, çünkü ben Marmara Denizine bir kibrit çöpü dahi atmadım!

Batırdınız! Pet şişelerinizle, karpuz kabuklarınızla, lağım atıklarınızla...

Biz arabamızın içini çöplük yaptık, Koka Kola tenekesini sokağa atmayalım diye... Sizin arabanız kıymetli idi de, bizimki değil miydi ki, biz içeriye attık, siz dışarıya?

Dil de öyle!

Dil demek, bir ülkenin kimliği demek... Konuşulduğu zaman kulağa müzik gibi gelecek ki, duyan "şu dilin güzelliğine bak" desin. Aralarında müzisyen var mı bu Dilbilimci'lerin? **Yok**! Kelimeye bak: Dil-bi-lim-ci...

Neymiş efendim? Ses uyumu kuralına uyacak!

Çok yanlış konmuş bir kural, bu kural...

Böyle bir kural olmadığı için Fransızca güzel, Arapça güzel, İngilizce güzel...

Bu bilimciler, yeni sözcüklerini bulmaya çalışırken, "bir de bir müzisyene danışsak daha doğru olmaz mı acaba?" demezler. Çünkü, işi bu yönden de araştırmak gerektiği akıllarına gelmez.

Ha, şimdi müzisyen dedik ya... Bu sefer de seninkiler, önlerine ilk gelen düğün salonuna dalıp, doğru **darbukacıya** giderler mi? Yaparlar mı yaparlar! Onun adı da:

-"**Danıştık!**" olur.

O yoz TRT Müzik Denetleme Kurulunun (onlar için hakaret sayılmayacağını düşünerek bu kelimeyi kullanıyorum) bizim hakkımızda çıkardığı "**Yayınlanmaz**" kararlarında, hiç bu taraklarda bezi olmayan Ajda Pekkan'ı da aralarına alıp, "**işte, sizden birileri (!) de sizin eserleriniz hakkında aynı şeyi düşünüyor**", demeye getirdikleri gibi...

Aman, Ajda Pekkan konusu yanlış anlaşılmasın. Onun da bu ülkeye "bir şekilde" hakkı geçmiştir tabii... İş adamları daha iyi anlatabilirler. Sevgili Ajda Pekkan'a "**bu taraklarda bezi yok**" derken, onun o kuştüyü yatağından kalkıp da, taa Ankara'lara Denetleme Kurulu toplantılarına gidip de, benim kasetimi dinleyip de "**Erkin'in bu eserleri yayınlanma-**

sın" diye altına imza atmış olacağını hiç tahmin etmediğimi; bir şekilde onun da imzasını alıp, **hatta belki de muvafakatname verdiği birine attırıp,** sadece onun adını kullanmışlardır, demek istiyorum.

Süheyl Denizci'si, Zekai Apaydın'ı (bunlar da güya "iyi müzisyen" diye anılırlar) ve bir ara aynı Denetleme Kurulu'nda görev almış olan **Durul Gence'si, Timur Selçuk'u, Neşet Ruacan'ı** yapmıştır da, o yapmamıştır.

Bu isimleri kafadan atmıyoruz! Bu imzalar, bir dönem Müzik Dairesi Başkanı

ZİHNİ DERÇİN

bir başka dönem Müzik Dairesi Başkanı

SAİM KONAKÇI

ve gelmiş geçmiş tüm "yayınlanmazlar"ın altında imzası bulunan ve benim burada, **dünyadaki tüm sıfatları kendisine sizin şahitliğinizde yakıştırdığım,** uzun bir zaman bölüm müdürü, sonradan da bu başarıları (!) nedeniyle kazanmış olduğu Müzik Daire Başkanlığı'ndaki

MİNE ÇALIŞAL'ın

"Gerekçeli Kararlar"ına temel teşkil eden görüşleri altında, birer **"İbret Belgesi"** olarak **TRT**'nin arşivinde (ve benim arşivimde) duruyor.

Onlar bizi

"ESERLERİ YAYINLANMAYACAKLAR"

listesine aldılar, biz de onları burada

"ÜLKENİN KÜLTÜRÜNE İHANET EDENLER"

listemize aldık.

SON TANGO:

Bu "Bölümler" bölümünde bir hayli canınızı sıktığımı biliyorum.

Daha bin tane örnek verip, kitabın hedefini şaşırtmayalım

şimdi... Ve (bir hayli uzun tuttuğumuz) "**Güzel Türkçemiz**" konusunu kitabın burasından itibaren yine uzman geçinenlere bırakalım.

Onlar ne yapacaklarını bilirler.

Nasıl ki, **Hayali İhracat** kanunlarını çıkarmayı becermişler, Türkçemizi de becerirler (!) işte...

Ayrıca bu işin altından kalkamıyorlarsa, bize de daha fazla dert değil... Biz derdimizi kendi usulümüzce birbirimize anlatmasını biliriz. O da bize yeter!

Kimileri, yukarıda uzun uzun sözünü ettiğim konu hakkında, "sen kim oluyorsun da, dilimiz konusunda **ahkâm kesiyorsun?**" diyebilir. Kızmam...! Darılmam...!

Türkçe'mizin, bir Fransızca gibi, bir İngilizce gibi, bir Almanca, bir Arapça gibi kuvvetli ve aynı zamanda kulağa hoş gelen bir dil olmasıdır dileğim...

Ahkâm da kesmiyorum! Çünkü neler yetiştirmiş bir ülkedir bu...

Ne yazarlar, ne şairler...

Yahya Kemal'ler, Nazım Hikmet'ler, Aziz Nesin'ler...

Daha daha niceleri... Yaşayanları saymıyorum, aralarında ayırım yapıyor olmamak için...

Bu ülkenin evlatları hepsi...

Kim bu cennet vatan uğruna olmaz ki feda
Şüheda fışkıracak toprağı sıksan şüheda
Canı, cananı, bütün varımı alsın da Hüda
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda...

Yazmış işte...

(Yeniler için, şüheda: şehitler, Hüda: Allah, cüda: ayrı, demek...)

Yazanın adı: Mehmet Akif Ersoy

Benim kendisi hakkında yorumum: Bir Dev! Şu anlatım gücüne bakın, kıskanmamak elde değil!

O bu konuyu böyle anlatmış, biz de şöyle "şarkı sözü" yazmışız:

AKREBİN GÖZLERİ

Akrebin gözleri her an üstümde sanki,
Akrebin gözleri öyle yaman ki...
Öylece bakıyor, hiç göz kırpmadan,
Bekliyor beni kımıldamadan...

Hainlikle dolup boşalan bakışları
Sanki bitmez bir kin, nefret soluyor.
Yavaş yavaş yandan yaklaşışları
Belli ki küçük bir fırsat kolluyor.

Sen oradasın, ben buradayım.
Sanma ki ben korkulardayım.
Bundan böyle ben kuşkulardayım
Akrebin gözleri...
Akrebin...
Akrep...

Akrebin gözleri, zaman böyle geçerken
Bekleme boşuna, bekleme beni...
Bir yerlerden gelip bir de giderken,
Var olmak yok olmak, ne farkeder ki ?
Akrebin gözleri...
Akrebin...
Akrep...

"Akrep" derken, çöllerde veya rütubetli evlerin bodrumunda bulunan o acaip mahlûktan bahsetmemişizdir herhalde...

Öyle okuyan da vardır mutlaka da, öyle okuyanlara ben, bu şarkının arkasından şöyle bir **"Üsküdar'a gider iken, aldı da bir yağmur"**u dinlemelerini tavsiye ederim. Üstüne iyi gider...

Ahkâm kesmiyorum! Yukarıda değindiğim gibi, ben bir **"Damla"** olarak bulunuyorum bu **"Derya"**da... Kızımın adını da bu yüzden **Damla** koydum.

(Ben bulmadım. Sevgili **Seyyal Taner** buldu bu ismi... Bir gece kendisine giderek, "çocuk doğalı iki gün oldu, hâlâ adı yok. Allahaşkına bir isim bulalım bu gece..." diye evlerine gittim. O patlattı. Benim fonksiyonum, o adı **"uygun"** bulmak oldu)

Da... Birileri "ahkâm" derse, onlara cevabım var:

Şu yapmış olduğum şarkıların **sadece isimlerini**, bir İngilizce'ye, bir Fransızca'ya tercüme etmeye kalkınız, o zaman benim de **"naçizane"** bu dili nasıl kullandığım ve dolayısıyla bu konuda söyleyecek bir şeylerimin olabilirliği hakkında küçük bir fikriniz oluşacaktır.

O Türk Dili uzmanlarından birileri bir gün, **"Ebellezi Cebelleziyye"**den vakit bulup da aşağıdaki listenin yanına yazıp bana gönderirlerse, çok mutlu olurum.

("Cebellezi" kelimesi argoda "hırsızlık" anlamına gelir; "cep"i çağrıştıran "cebelleziye"dedir esprisi... Ebellezi de kafiyesi...)

Şarkı isimlerinin yanına, doldurmada kolaylık olsun diye boşluk da bıraktım:

Fesuphanallah =
Hop Hop Gelsin =
İlla Ki =
Olmayınca Olmuyor =
Hay Yam Yam =
İlahi Morluk =
Öyle Bir Geçer Zaman Ki =

Şöyle Böyle =
Gün Ola Harman Ola =

Mesela dedik... Sadece mesela...

Türkçe haricinde "**en az bir**" yabancı dil bildiklerini varsaydık. Sadece mesela dedik!

Bunlar tercüme filan edilemezler. Hele bizim "uzmanlar" daha hiç edemezler. Neyi tercüme edecekler? Geçenlerde televizyona "Türk Dili Uzmanı" diye birini çıkardılar, size yemin ediyorum, "Vallahi Billahi", doğru dürüst Türkçe konuşmasını bilmiyordu.

Yemin ettik! İsim vermeye gerek yok!

Estarabim'in tercümesini hiç kimseden istemiyorum, çünkü o kelimeyi ben yarattım. Bırakın İngilizce'ye, Türkçe'ye tercümesi **iş açar başımıza (!)**... "Dansözlere-demokratlara, satılıklara-ülkesini satanlara" kadar varır ucu, çıkamayız işin içinden...

"**Arap Saçı**"nı sevgili Özer Şenay yazdı. Benim buradaki özelliğim, "**bu eseri seslendirmeyi tercih etmemde**" yatıyor.

Yine söz ve müziği ona ait, ama benim yıllarca önce seslendirmiş olduğum "**Cümbür Cemaat**"i de, "**All Together**" diye tercüme etmeyeceğinize eminim. Çünkü "all together" nerdeee, "cümbür cemaat" nerde! "All together"in haddine düşmemiştir "cümbür cemaat"i anlatmak! Aralarında, dağlar ovalar kadar anlam farkı vardır.

Başka da birşey söylemiiiceeem...!

* * *

KAVAK

Çocukluğumda odamın penceresinden
Bir kavak ağacı görünürdü...
Hayaller dolu o küçücük kafamda
O kavak ağacı
büyür,
büyür,
bir dünya olur
Ve ben de ona bakarken dalaaar giderdim.
İşte bu O'nun, o kavak ağacının hikayesi:

Sihirli bir el değmiş, uzamış havalara
İnsanı büyüleyen bir kız gibi bu kavak
En ufak esinti yok, yaprağı kımıldamaz
Çapkına kafa tutan bir kız gibi bu kavak

Etraf sise bürünmüş, ışıklar zayıflamış
Tül perdenin ardında bir kız gibi bu kavak
Hava ayaz buz gibi, hiç aldırış etmiyor
Üşümeyi unutmuş bir kız gibi bu kavak

Baktıkça süzülüyor, ince uzun gövdesi
Nazlı nazlı yürüyen bir kız gibi bu kavak
Karşımdan hiç ayrılmaz, işveyle arasıra
Ela gözünü kırpan bir kız gibi bu kavak

Şarkı Sözü: Erkin KORAY
(Albüm: GADDAR, 1986)

"BEN AÇIM!"

Askerden dönüşümüz gibi, gidişimiz de bir garip, tabii...

Okul işkencesinden (!) kurtulduktan sonra...

Burada bir "aç parantez":

Şu okul işini ben hep böyle algıladım. Tamamen şahsi düşüncem olup, bir suçlama değildir. Zaten tüm insanlar böyle düşünüyor olsaydı, dünyada okul diye bir sistem uygulanmazdı. Hele hele, yolda yürümeyi bile doğru dürüst bilmeyen bir sürü vatandaşa sahip olduğumuz bu ülkede, bir de okulu kaldırırsan, düşünün artık başımıza gelecekleri! Onun için, hem "gitmeyin" diye kimseye tavsiye etmiyorum, hem de şu "işkence" kavramının tamamen benim şahsi algılamam olduğunu ifade etmek istiyorum. En azından **"Tarih derslerinde"...**

Kapa parantez...

İşte ondan sonra, şöyle bir, "memlekette batı türünden bir müzik yapacağız" diyerekten (o zamanlar olaya tamamen "batı" olarak bakıyordum, yani, salt "Hard Rock". Bakış açım sonradan değişti ve bu günkü halini aldı) "Evropa'larda neler olur? Millet ne çalar, ne söyler? Nasıl çalar söyler? Şu işleri yakın gözlükle de bir görsek iyi olacak galiba" diye-

rekten, **"bana bir yurtdışı seyahati gözüküyor!"**a karar verdim. (Yıl 1963, Haziran ayları).

E, o zamanlar televizyon melevizyon gibi aygıtlar da yok; olan biten radyodan... Ne kaparsan... Kulağına kuvvet!

Gitarı da kendi kendime çözmek mecburiyetinde kaldım zaten... Piyano ve armoni bilgimden kalma güçle:

"Bu âlette altı tane tel var; bunların adları şu ve piyanonun da şu tuşlarına tekabül eder (eş değerdir). La **Minör Gamı** şu seslerden kurulu ise, o zaman, gitarın şu şu tellerine, şu şu parmaklarla basmamız gerekir herhalde...", diyerekten öğrendim bu garip âleti...

Altı tane tel... Seç, seç, al...

Piyano'da her sesin bir tuşu vardır. 70 - 80 tane tuş... Nereye bassan bir ses çıkar. Bizim Saz'da mesela **üç** tane tel vardır ama, onların **bir** tanesi üzerinde çalınır. Tek tel üzerinde bir aşağı, bir yukarı... Dolayısıyla onun da bir yerde anlaşılır bir tarafı vardır da, bu **meret** öyle değil... Bunda 6 tane telin üzerinde dolaşacaksın. Bazen tek tek, bazen altısı birden... Bir de, arada bir tanesine yanlış vurdun mu "cart!" diye bir ses çıkar ki, duyan herkes anlar tökezlendiğini...

Müziğin "kolayı-zoru" diye bir şey söylemek tam tutarlı bir kavram sayılmaz. Çünkü insanda, müziğe kabiliyet ya vardır, ya da yoktur. Yani:

"Tam-Tam da olsa, kabiliyet yoksa çalamazsın!"

Veya tersi: Kabiliyet varsa, iki odunu birbirine vurarak da dinletebilirsin kendini...

Ama müzik âletinin (enstrümanının) kolayı zoru vardır. Sitar çalmak, gitar çalmaktan daha zordur mesela...

İşte... "Bu iş kolay bir iş değil, mutlaka yerinde görmemiz lazım!" dedik.

İyi de, **"vatandaş (!) bu âletleri oralarda nasıl kullanıyor?"** sorusunun cevabını bulmak için **pasaport,** pasaport için de **askerlik şubesinden kağıt** gerekli...

Ve bizde de, adama öyle kolay kolay kağıt vermezler. Bin tane damgadan, imzadan geçmeden, yaşadığına pişman olmadan alamazsın kağıt mağıt...

İdi.....!

Şimdi bir de, yabancılar da vermiyor!

Sadece, yurt dışına en rahat çıkışlar 80'li yılların Başbakanı Turgut Özal döneminden bu yana, **devleti güzel bir soyarsan** olabilir. O durumlarda size herhangi bir kağıt mağıt sorulmaz. Yabancılar da, kendilerine "çuvalla" para götürdüğünüzden dolayı, size vize filan gibi engeller çıkartmayı tercih etmezler.

Bilumum TV kameraları Yeşilköy Hava Limanına kadar size eşlik eder, resimlerinizi bütün yurda yayınlarlar:

-"**Sezmen Bey, Amerika'ya gidiyormuşsunuz?**"

-"**Evet! Orada okuyan kızımın doğum günü var. Onu kutlayacağız da, ailecek...**" diyip, en mutlu pozlarınızı vererek gidebilirsiniz.

O "**asil soyadınızı**" devam ettirmesi için doğurduğunuz bir yaşındaki küçük oğlunuzu da kucağınıza alaraktan... Sonrasında ise sizi hiç rahatsız eden olmayacaktır. Yedi sülâlenize yetecek kadar paranız zaten **devlet baba** tarafından bildiğiniz şekilde sağlanmış olup, ömür boyu çoluk çocuğunuzla mutlu bir hayat yaşayabilirsiniz. Hiç bir terslik olmaz, merak etmeyin!

Apo'yu Afrika'lardan tutup gözleri bağlı getirirler de, size hiç bir şey yapamazlar!

Huzur içinde orada, daha önceden hazırlamış olduğunuz Okyanus'a bakan evinizin balkonunda kahvenizi içip, USA'nın güney sahillerinde denizinize girebilirsiniz!

Miami... Palm Beach... Tampa Bay...

(Genellikle, on-on beş yılda bir) memlekette "stratejik" durumlarda ufak bir değişiklik olup da bir aksilik çıkarsa, o aksilik **size değil, bize'dir.** Sizin için olanı, meclisten bir gün-

lüğüne "**size uygun bir af**" çıkar; siz de usûlen memlekete şöyle bir görünüp, geride kalan küçük pürüzleri de temizler, sonra ister yine Yu-Es-E'ye döner, isterseniz de memlekette kalıp, işe bıraktığınız yerden devam edebilirsiniz.

Eskisinden daha hızlı üstelik... "Kemik gibi kadronuz" da oluşmuştur şimdi yukarılarda bir yerlerde...

Bizim zamanımızda böyle değildi, maalesef!

Belki bugünkü gibi "Alman vizesi" yok, ama bağlı bulunduğun askerlik şubesinden kağıt lazım:

"**Yurtdışına çıkmasında bir mahzur yoktur, nokta! Damga!**" Bu kağıt yoksa, yurtdışı da yok!

.....

Askerlik şubesine gittiğimde beni, tabii, o sırada her nedense aklımın ucuna dahi gelmemiş olan bir sürpriz bekliyordu:

-"Çıkamazsın!"

-"**Niye?**"

-"Askerliğini yapmamışsın!"

-"**Ne var bunda?**"

-"Çıkamazsın! O var!"

-"**Yani, ben şimdi iki ay yurtdışına çıkmak için iki sene askerlik mi yapmam lâzım?**"

-"Evet!"

-"**Temelli gitmiyorum, geri geleceğim!**"

-"Askere gitmeden yok!"

-"**Askere yazın o zaman...!**"

.....Ve işte, böylece ben, yurtdışına gitmek üzere girdiğim bir mekândan askere gitmek üzere çıkmıştım.

Şimdikilerin kaçmak istemelerini, ben güney sınırlarımızdaki "savaşa da benzemeyen bir pis savaş hâli"ne yorumluyorum. Ne düşmanı belli, ne mevzii...

Normalde, olmaması gereken bir haldir savaş... Bu çocukların hepsi de korkak değildir ayrıca...! İcabederse giderler!

Ama **bizim devrelerin** hâli bir başkadır. Bize **"gel!"** dedin mi, **savaş mavaş** vız gelir. Balıklama dalarız!

Öyle yetiştirdiler!

Amerikalıların Kore savaşına ne biçim gittik biz? Dünyanın öbür ucu..! İki bin asker! Hepsi "gönüllü"...

Ve niçin gittiğini de bilmeden üstelik!

.....

Benim "askere yazılma" işinin muamelesi on dakika bile sürmedi:

"Kütahya Hava Er Eğitim Tugayı, 1.ci Tabur 3.cü Bölük! Marş! Marş!"

İki yıl... Tam yirmi dört ay... Az değil...

Say say bitmez!

Hele "askerlik hatıralarımızı" anlatmaya kalkarsak, kitap bitmez! Hepinizin malumudur!

* * *

İşte böylece askerlik te aradan çıkmış olup, artık şu meşhur **"yurtdışı seyahati"** için bir engel kalmamıştı.

İyi de... Gitmek için en azından yol parası lâzım. Onu nasıl bulacağız?

Anne-baba mâlûm... İki namuslu memur...

Onlar zaten, yapabileceklerinin âzamisini (en fazlasını) yaptılar. Yemediler, bize yedirdiler. Dedelerden ellerinde son kalanları da sattılar, savdılar. İki çocuklarını, bizi yani, Erenköy gibi bir muhitte büyüttüler, Alman Lisesi gibi bir okulda okuttular. Kolay değil...

"Kolay değil" az! İnanılmaz!

Bağdat caddesinde büyüdüm ben... Ne demek olduğunu bilmeyenler bilenlerden öğrenirler.

Neyse... İşte, bu **"ahval ve şerait içinde"** bendeniz kendimi hemen İzmir'deki pavyonlardan birine atarım. Grubu kurmadan da, İstanbul'da gözükmek istemiyorum. O halde ne yapılır? Gözlerden ırak bir yerde seyahat parası toplanır.

Dolayısıyla İzmir...

Gelir gelmez, İzmir'in gedikli ve sevimli orkestra şefi saksofoncu Mehmet Ceyhan'ı bulurum. Mehmet Abi bana sahip çıkar ve Kordon'da, Mulen Ruj Pavyonda başlarız. O sıralarda Türkiye'de klüp (yenilerin anladığı dille "club"), bar filan gibi şeyler yok! Müzik işi pavyonlarda ancak... Konsomatrisli...

Mehmet abi saksofon, Özcan abi davul... Hepsi "abi"... Diğer Özcan Abi Özcan Büke piyano, "Dodo" Erdoğdu bas ve ben, pavyonun **gitarist-şantörü Erkin Koray**... Şimdiki piyanist-şantör'ler gibi "Mahmut Bey hoş geldiniz" yalakalığını yapmıyoruz ama, aynı onlar gibi, **"her telden"** çalıyoruz.

Kim çıkarsa karşımıza... Dansözlere-mansözlere...

Apaçi Münevver... Okşan Ay... Tam kadro...

Bir yandan, orkestrada herkes ayrı bir tip... Gece boyunca hem çalıyoruz, hem de her gece -ki muhakkak bir şeyler çıkıyor- yatıyoruz yerlere gülmekten... Gırgır'ın Allahı!

O zamanlar zaten dünya bambaşka... İnsanlar, şimdiki gibi **kendini kurtarma** paranoyasında değil... Herkes arkadaş, herkes dost... Ben aralarında en küçükleriyim, "aman, bana bir şey olmasın", diye yapmadıklarını bırakmıyorlar. Göğüslerini siper ediyorlar, her şeye... Patrona, müşteriye...

Sabah 4:00'te son dökülenlere: "Beyler vakıt!" (ı'yla söylenir) komutuyla, pavyon kapanır, atarız kendimizi çorbacıya... Özel işi (!) olan süzülür gibi gözden kaybolur, geri kalanlarla işkembe, kelle paça muhabbeti... Çünkü pavyondan bir kadınla görüldün mü, işi o anda bırakman iyi olur. **Yoksa, zaten atarlar!** Pavyon sahibi için onur meselesidir!

Kadınlar masalara oturur; müşterinin cebinin şişkinliğine göre, icabında sarmaş-dolaş olurlar sorun yoktur da, müzisyenlerden biri **"kaldırdı mı"**, şeref namus meselesidir.

İşin kötüsü de, bu kadınlar için müzisyen ilk tercihtir. **Patrondan da önce gelir!** Patronun parası tatlıdır. Halbuki sah-

nedeki müzik, onların direkt gönlüne hitap eder. Onlar da bir yerde insandırlar ve bir kalpleri vardır.

Piyanist Özcan Abi balığa meraklıdır. O saatten sonra yatmadan balık tutmağa gideriz, Karşıyaka'ya... "O zamanlar" dedik yani... Şimdi balık malık nerede! Çamur tutabilirsin!

Ben, sadece birlikte olmak için... Hayatta balık filan tutamam. Balığı tabakta severim: Trança şiş... Kuzu gibi balık... Üstü hafif kızarmış, aralarında defne yaprağı... Şimdikiler onu da tanımıyorlardır ya, neyse... Şimdikilere zaten, acımaktan başka elimizden bir şey gelmez.

Yalnız, kalkıp da "bize bu hale siz getirdiniz!" derlerse, onlara verebilecek bir cevabımız olduğunu da sanmam! Bizim devrelerden çıt çıkamaz!

Yalnız, ben hariç! Ben yapmadım!

Bu kitapta bu sözü bir kaç defa tekrarlayacağım: Ben yapmadım! Bu dünyanın bu yaşanmaz hale gelişinde benim bir dirhem payım yok!

Balık da tutmadım. Tutamam!

Tutmam!

(Şimdi içinden, "ama '**yerim**' diyordun demin...", diyecek bir okuyucum... "Seni gidi seni!" der gibi de parmağını sallayarak üstelik...)

* * *

İşte bu güzellikler içinde seyahat parası toplanır toplanmaz, bendeniz "Ekip"ten müsaade ister ve doğru **Alman**ya'da alırım soluğu... Yıl 1965 sonbaharı...

Dediğim gibi, o zamanlar vize-mize sorunu filan da yok, Türkler can misafir, baş tacı... Yanlış politikalar yüzünden sonradan çıktı fiyaskomuz ortaya... Memlekette, Alman Markı için aynı fabrikada çalışmaya katlanacak tonla üniversiteli delikanlı varken, sen ne gönderirsin okuması yazması olmayan, yamuk yumuk adamları daha şehire bile inmeden, çoluk çocuk, ellerinde domates peynir çıkınlarıyla, Allahın Almanya'sına?

"Onlar gelip seçtiler", diyor (karpuz seçer gibi) sayın Ali Kırca'nın Siyaset Meydanı programında, aptal olduğu her halinden belli olan politikacının biri...

Cevap bile bulunabilecek gibi değil bu söylediğine... Alman gelip ne seçecek ki, a Allahın mebusu? O seçer! Sen göndermiyeceksin!

Her neyse... Ben o kotadan gitmedim. Benimkisi **özel teşebbüs...!**

İlk tokadı dilden yedik, tabii... İnsan öyle öyle pişiyor hayatta... Okulda öğretilen Almanca ile sokak, apayrı şeyler... Bizimkiler sokağı tanımadıkları için, işte, (önceki sayfalarda değinmiştik) bir türlü kıvıramıyorlar TV dizilerinde tercüme işini...

Hamburg'da trenden iner inmez, önüme ilk çıkan adama bir adres sorarım ve şahıstan hiç anlayamadığım bir cevap alırım. Bu kadar yıldır Almanca öğrendiğimden biraz utanarak, bir daha sorarım, ı-ıh! Yok!!! Hiç birşey anlamıyorum. Adresi bulmak mecburiyetinde olduğum için, anlamış gibi yapıp bırakıp gidemiyorum da... İşte öyle bir durum...!

O Alman vatandaşı en nihayet, eliyle "yerin altından" gibi bir işaret yapınca çözebildim. Meğerse, "Metro" demek istiyormuş.

Metro'nun adı, okuldan bildiğimce "Untergrundbahn"dır; ama sokaktaki tabelada: U-Bahn!

"**Uubaan ile gideceksin**" gibi birşey söylüyor, ben boş boş bakıyorum... Trenin istimleri henüz bacağımın dibinde, adamın biri gelmiş bana Almanca "Uubaan" diyor. Buyrun bakalım...!

Ve bunca yıllık Alman Lisesi maceram gözümün önünden geçiyor.

.....Aradan iki ay geçti.

Hamburg'da bendeniz, her gün her gece Beatles'ın (bizdeki adı "**Bitliler**") şöhret oldukları o meşhur **Star Club**'a

aboneyim ve durumu kontrol altında bulunduruyorum. İngiliz gruplarının en iyileri geliyor oraya... Beatles patladı ya, "şans bize de güler mi acaba" diyerekten...

Yanlarına gidip, ilkönce hayranları rolünde tanışıyorum; sonra ne yapıp ne edip, meslekten gelme maharetimi kullanarak onlarla oturup müzik dünyasının son durumları hakkında konuşuyorum, ve hatta müsait bir yerlerde olayı organize edip, prova yaparlarken biraz zamanlarını çalıp (aşırıp anlamında) beraber çalıyorum (gitar çalmak anlamında).

Velhasıl, memlekete acaip hazırlanıyorum.

Yalnız bu arada, hayatımda unutamıyacağım ve belki de hayatımı değiştiren bir olay oldu:

O sırada Star Club'da çalan İngiliz **"Remo Four"** grubu ve o grubun gitarcısı **Colin Manley** ile tanıştık. Onlar da o günlerde benim gibi, kendilerini sahnede kanıtlama yolunda genç birer delikanlı idiler. Ama diğer gruplardan biraz farklıydılar. Garip bir "sağlamlık" vardı yaptıkları müzikte...

Colin Manley öyle pek herkese yüz veren bir tip değildi ama, her nedense beni çok sevdi. Çok iyi bir gitarcıydı, çok... Bir gitarcı olarak çok saygı duyduğum bir kişi olduğu için adı **kalın harflerle** yazılmıştır tarafımdan...

Kendisi İngiltere'nin isimsiz kahramanlarındandır. Daha doğrusu İngiltere'de müzik çevreleri tarafından çok iyi bilinir de, öyle Michael Jackson gibi popüler olmamıştır. The Beatles'ın Paul McCartney ve George Harrison ile aynı okulda okumuş, ders aralarında beraber gitar çalmışlar ve o sıralar George Harrison'un ağzından şu sözlerin çıktığı söylenir:

"İlk önce Colin gibi gitar çalmamız lazım!".

Colin sonradan, meşhur "Hippy Hippy Shake" şarkısını söyleyen The Swinging Blue Jeans grubunun değişmez gitarcısı oldu. Ölümünden sonra, 1 Haziran 1999 da Liverpool Philharmonic Hall salonunda onun anısına **"A Concert for Colin"** adı altında, birçok ünlü sanatçı ve grubun katıldığı bir

konser tertiplendi. Ve o konserin, ilan edildikten 4 saat sonra biletleri bitti. Ciddi bir durum olduğunu anlatmaya yeter.

Grubun orgcu ve şarkıcısı olan Tony Ashton, davulcu Roy Dyke ile "**Ashton, Gardner & Dyke**" adlı bir grup kurup İngiltere listelerine "Resurrection Shuffle" adında bir şarkı attılar. Tony, daha sonra da "**Family**" gibi üst düzey gruplara kadar ulaştı. Roy da, yine oraların sıkılarından (!) "**Badger**" adlı bir grup kurdu. Haklarında bilgi edinmek isterseniz, Yahoo'ya "**Remo Four**" yazıp bulabilirsiniz.

Ben Colin Manley'i "çok özel" bulduğumdan dolayı, Hamburg'da onunla küçük bir dostluk kurmayı hedefledim ve becerdim. Kendisini bu konuda zorlamış mıyımdır bilmiyorum. Sanmıyorum! Öyle olsa, ne kadar nazik bir kişi de olsa, hem o bunu belli eder, hem de ben işi çabuk anlar ve rahatsız ettiğimi düşünerek uzaklaşırdım.

Müzik provalarına kadar girdim. Hatta arada sırada gitarımla katıldım da...

Bir gün bir çalma sırasında, içinden geldi herhalde ki, bana dönüp:

-"Sen daha gitar nasıl çalınır bilmiyorsun ki!" dedi.

O anda kulaklarıma inanamadım! Ben, gitar denen şol aleti "**yiyorum**" zannederken, o bana "**bilmiyorsun**" demişti.

Kavgada bile söylenmezdi, ama, o söyledi işte...

Kan beynime sıçradı:

-"Nasıl yaani?" (İngilizcesi: Wha'd'you mean, yeahni?) dedim kendisine... Hafif kızgın... Bu sert ton, biraz Türk usulü oldu ya, hâlâ utanırım. Bu tarz, benim gibi medeni bir insana ve onun gibi büyük bir gitarcıya karşı yakışmadı ama, orada öyle oldu işte... Elimizden kaçtı.

O, benim bu yarı sinirli halime hiç tepki göstermeden, gitarıyla beraber biraz yaklaştı. Çok sakin:

"Look!", dedi "Bak! Sen de aynı, ben de aynı yere vuruyoruz. Ama benden böyle bir ses çıkıyor, senden öyle...!" Ger-

çekten, onun parmaklarından başka bir ses çıkıyordu. Dondum, kaldım! O kadar senedir gitar çalıyorum (zannediyorum), bu aletten benim vurduğumdan başka, onunkinden başka ses çıkıyordu. İnanılacak gibi bir şey değildi!

Bunlar **"çıplak gözle"** görülemeyecek cinsten ayrıntılar idi ama, bizim meslekte işin ince yanıydı işte... Karşı karşıya kaldığım olay, hiç de benim radyolardan dinleyip, kafamda canlandırıp, taklit etmeye çalıştığım olay değildi...

İşte ilk defa orada, müzik denen nesnenin, oturduğun yerden "zımbır zımbır" yapmakla bitecek ve dışarıdan görüldüğü kadar da basit bir şey olmadığını anladım.

"Göster o zaman!" dedim. Üşenmedi, beni bir köşeye çekti ve yarım saat kadar bir zamanını bana ayırdı.

Dedim ya! Onun da bende gördüğü bir şey vardı kesinlikle... Yoksa, kim uğraşır bununla! Bu tür durumların cevabı: **"Hadi yavrum, öğren de gel!"**dir meslekte genellikle...

Ve o günden sonra, müziği başka göz ve başka kulakla gözlemlemeye başlamıştım artık...

Bendeniz kulunuzda müziğe kâbiliyet acaip... Allah vergisi, yapabilecek bir şey yok! Üç ay sonra kesinlikle onlardan bir farkım kalmamıştı.

Dönünce de, Türk dinleyicisi bunu algılamakta gecikmedi evelallah: "Erkin Aga, diğerlerinden farklı çalıyor!"

Nereden anlıyoruz? Çünkü, illâ ki gözünle görmene gerek yok! Duyduğun zaman karar kesin:

-**"Bu o!"**

Bir **"üst düzey"** dinleyici kitlemiz her zaman mevcuttur şu **gariban** gözüken ülkemizde...

Çok da sıkıdırlar haaa...!

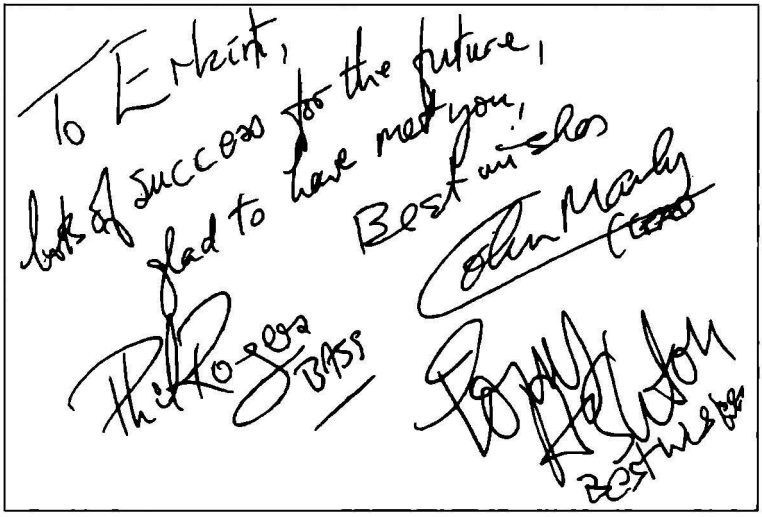
.....

Bu arada Hamburg'da, Star Club dışındaki diğer gece klüplerini de dolaşıyorum. Ne var ne yoksa hepsini...

Bir gece birinde, oturduğum yerden, sahne için hazırlık

Remo 4 soldan sağa: Gitar: Colin Manley, Davul: Roy Dyke, Org: Tony Ashton, Bas: Phil Rogers

Resmin arkası: Colin Manley'in imzasının altında parantez içinde yazılı "Lead" için biz burada Solo Gitar diyoruz.

yapan müzisyenlerde bir gariplik dikkatimi çekti. **İçindeyiz ya bu işin...** Belli ki grupta bir sorun var. Ciddi bir telaş içindeler... Koşuşup duruyorlar.

Yanımdaki arkadaşıma:

-"Bir gidip şunlara sorar mısın, ne oluyor? Öğrenelim bakalım dertleri neymiş?" dedim.

Arkadaş gitti, geldi:

-"Grubun solisti gelmeyeceğini söylemiş, şarkıcısız kalmışlar", dedi.

-"Madem bu kadar zor durumdalar, aramızda bir şarkıcı olduğunu söyler misin onlara?" dedim.

-"Tamam", dedi, gitti. Bir baktım, grubun şefiyle geldi. Selamlaştık.

-"Şarkı mı söylüyorsunuz?"

(İngilizcedeki gibi değil! Almanca'da "siz" kelimesi vardır. Ve kullanılır. Hatta mahkumlara bile "siz" demek mecburiyeti vardır, o "kaba" görünen Almanlarda... Dünya hâli...)

-"Evet!"

-"Hangi millettensiniz?"

-"Türk'üm!"

-"Biz Türkçe şarkı bilmiyoruz!"

-"Hayır!" dedim, "Türkçe değil, İngilizce söylüyorum!"

O, her ne kadar bu işten bir şey anlamadıysa da -artık biraz daha "samimi" olunabilirdi- çaresizlikten:

-"İyi! Gel bakalım! Ne tür söylersin?"

-"Ben", dedim, "sizin çaldığınız bütün şarkıları söylerim. Yalnız bana da bir gitar bulun! Gitarsız olmaz!"

-"Gitar var!" dediler.

Sahneye çıktık, **The Hiccups** (Hıçkırıklar) ile beraber... Onlar koymuşlar bu güzel (!) adı, ben koymadım.

O günden sonra grubun solisti ben oldum. Hafta sonları değişik şehirlerde sahneye çıkıyorduk. Lübeck, Kiel... Fe-

na da gitmiyordu ama, benim aklımda tek şey vardı: **Türkiye!**

Kimbilir, o grupla orada kalsaydım, hayatta şu anda nerede ve ne durumda olacaktım? Led Zeppelin'lerin, Pink Floyd'ların, Rolling Stones'ların oralarda yaptığını -hatta belki de yapmadığını- ben mi yapacaktım acaba? Bilmem!

İki ay beraber çaldık. Hem turistik pasaportumun süresi dolduğundan, hem de artık benim içim içime sığmadığından, konuyu grubun başçısına açtım:

-"**Benimle Türkiye'ye gelir misin?**"

Değişik bir Alman'dı. Her ne kadar, bir hayli tereddüt ettiyse de, yine de:

-"Haydi bir deneyelim bakalım!" diyerek benimle gelmeyi kabul etti.

Adı: Bernhard Weber. Onların ağzıyla, Bernd...

Grup, kendileriyle kalmamı, Almanya'da her tür resmi işleri halledebileceklerini, hatta (o sıralarda Alman kanunları yabancılara karşı şimdiki kadar sert değildi) Alman pasaportu bile temin edebileceklerini söylediler ama, biz Bernd'le: "Biz Türkiye'ye gideceğiz" dedik.

Bu "**yabancı pasaport**" işi hayatta bir kaç defa, değişik ülkelerde, değişik vesilelerle karşıma çıkmış, fakat ben bu konuya hiç önem vermemiş ve "Türk pasaportu" ile istediğim ülkeye gitmiş ve istediğim kadar kalmışımdır. "Nasıl yaptın"ına gelince, bunu, "o ülkelerin, benim gibi bir adamı misafir etmekte bir sakınca görmediklerinden olsa gerek", diye cevaplayabilirim.

Son gün, Bernd'in annesi kahvaltıda yumurta haşladı. Ben ilkönce, "isterim" demiştim, sonra yolculuk heyecanından mıdır nedir, "iştahım kaçtı" deyince:

-"**Ama biz buna para verdik!**" dedi.

O sıralar Türkiye, yiyecek içecek yönünden bolluklar ülkesi... Alışmışız... Bakkala gittiğimiz zaman etleri kiloyla, yu-

murtaları **sepetle** filan istiyoruz. Herkes için, geliri az veya çok herkes için geçerli bu söylediklerim. Sefalet şimdi var, o zaman yok! Köylü tarlasında, yayığında, harmanında... Şehirlisi de biz... Aynı...

Meyve? File dolacak... Öyle, yarım kilo filan, komik olur... Vermez zaten manav... Ekmekler ise, şimdiki gibi sandviçten bozma değil... Yuvarlak, kocaman... Herşey ucuz...

İşte bu psikoloji içinde, Bernd'in annesinin bu sözleri çok ağırıma gitti. Çok da kaba geldi bu tavır... Yüksekçe bir sesle:

-"**Kaç para bu yumurta?**"

diyerekten elimi cebime sokup masanın üzerine bir Mark attım (o zamanki Alman para birimi). Akabinde de bavulumu alıp dışarı çıkınca, Bernd bu duruma çok üzüldü. Son anda bu tatsızlığı aklına getirmemişti. Annesinin kötü niyetli olmadığını, Almanlar'da bunun normal bir söz olduğunu bana anlatmaya çalıştıysa da, başaramadı. O günün şartlarında benim bunu anlamam da mümkün değildi.Fakat, şimdi çok iyi biliyorum ne demek istemiş olduğunu... Biz de o günlere geldik, Allaha çok şükür!

Biz de sayıyla alıyoruz artık bakkaldan:

-"**İki yüz gram kıyma çeker misiniz, kasap bey?**"

* * *

Türkiye'de tam bir sene beraber çaldık Bernd ile... Bu arada dört şarkılık **İngilizce** bir de plak yaptık:

"Balla Balla - You've Got to Hide Your Love Away - It's All Over Now - What'cha Gonna Do About It"

(Bu vesile ile Sayan Plakçılık'ın genç girişimcisi Yılmaz Sayan'ı sevgiyle ve saygıyla anıyorum. Kendisi Türk müzisyenlerle Türkiye'de, Unkapanı'nda, İngilizce plak yapmak cesaretini göstermiş olan nadir delikanlılardan biridir.)

Plağımız tam üç yüz (rakamla 300) tane satıldı.

O atmosfer içinde, neden olduğunu anlayamamıştık. Ben çok komik bulmuştum bu rakamı, çünkü bayağı da güzel çalmıştık hani!

Taa ki, Bernd gittikten kısa bir müddet sonra bir tesadüf eseri "Kızları Da Alın Askere"yi yapıp ta bir milyon (ve hatta, muhtemelen çok üstü) plak satılıncaya kadar... İşte orada, gökten gelen bu mesaj yüzümüze bir salt gerçeği çarptı:

"Biz neyiz, ne yapıyoruz, neredeyiz"

Bernhard Weber ile geçen bir seneden sonra, hatırımız için idareten, üç defa üçer aylık çalışma izni vermek suretiyle, bize o meşhur hoşgörülülüğümüzün (kelimeye bak: **hoşgörülülüğümüzün**) en güzel örneğini gösteren sayın Yabancılar Polisi'miz de:

"Artık tamam! Türkiye'de kalamaz!"diyordu.

"Alman basçı"lı Türkiye maceramızın da sonu demek oluyordu bu artık... Biz de bu sempatik adam için, Fitaş sinemasında özel bir veda konseri tertiplemeye karar verdik.

Ağzına kadar doldu sinema... Balkonlardan filan adam sarkıyordu... Hıncahınç...

Her ne kadar sevgili ülkemizin benimsemekte güçlük çektiği bir müzik türü yapıyor idiysek de, olayı takdir eden bir hayli büyük bir kitle de oluşmuştu bu arada:

"68'liler..."

Sahneye kulak sağırlatıcı bir tezahürat arasında çıktık.

O zamanlar sahnede son derece az konuşan biri idim. Hatta perde açıldığında sahneye, seyirciye arkam dönük bir vaziyette çıktığımı hoş karşılayan olduğu kadar, (biraz da Zeki Müren'in değerli katkılarıyla) sıvazlanmaya alışık dinleyicimiz tarafından kızan da oluyordu.

Günün anlam ve ehemmiyeti dolayısı ile müziğe geçmeden önce, Bernd'in değişik kişiliğinden bahsettim dinleyiciye... Kendisini gerçekten çok sevmiştik. O kadar çabuk ve istekle uyum sağlamıştı ki bize, bir Alman için inanılmaz... Son

derece de esprili bir kişiydi. O yarım yamalak Türkçe'siyle, daha geldiğinin **ikinci günü** Beyoğlu'nda, bizim sıraya bankaları görünce:

-"**Eğkin! Tüğkiye, banka çok, pağa yok!**" diye bir espri patlatmıştı.

Bizim gözümüz bu görüntülere alışmış da, Bernd'in gözünden de böyle demek ki... İçinde yaşadığımız için, farkına varamadığımız bir **acaipliği** iki kelimeyle anlatmıştı.

Üçüncü gün sokaklarda niye çöp bidonları olmadığını, **dördüncü gün** telefon kulübelerindeki telefonların ahizelerinin niye eksik olduğunu sormuştu.

Biraz onuruma dokunmuş olarak:

-"Devlet yapıyor da, millet komuyor!" diye savundum kendimizi, "koskoca Türkiye bir çöp tenekesi yapamıyacak değil ya...!"

Hele kendisine sıkı sıkıya:

-"Aman, bir arbede (!) durumunda sen hiç karışma! Sen alışık değilsin. Bizde bıçaklar çekilir filan... Senin bu işlere girmemen bizim için daha hayırlıdır. Sana bu yüzden hiç bir zaman korkak gözüyle bakmayız merak etme! Sadece, sen bu düzene yabancısın, ondan...", diye tembih etmeme rağmen, gecelerden birinde -bizden görüyor ya- yanımızdan geçen üç dört genci, aralarında gülüşüyorlar diye, saçımıza, başımıza, yüksek topuklu ayakkabılarımıza filan laf atıyorlar zannedip:

-"**Ne vağ? Ulan...!**" diye bir çıkışı var ki, bizi bayağı güldürmüştü.

Uzun zaman üstünde düşünüp taşınıp ve en nihayet karar verip yaptığı bu tek hareket de boşa gitmiş ve ben hiç bir suçu bulunmayan bu çocuklardan bir de özür dilemek mecburiyetinde kalmıştım.

.....Kendisine sahnede bir hayli iltifat ettikten sonra sözümü bağlarken, dinleyiciye:

-"Bernd bu arada iyi de Türkçe öğrendi. Kendisinden rica edelim, bize bir veda sözü söylesin!" diye anons ettim.

Bunun üzerine Bernd bir an durakladı, sonra ağır ağır mikrofona yaklaştı ve ağzından şu kelimeler döküldü:

-"**Ben açım!**"

Salonda bir kahkaha tufanı patladı tabii... Bendeniz acilen mikrofonu onun elinden kapıp:

-"Eee... Ihımm... Şakacı bir arkadaşımızdır da kendisi... Yani, demek istedi ki...", filan gibi, ağzımda bir takım sözler geveliyerek olayı toparlamağa çalıştım ama, dinleyici kopmuştu.

Gülmekten midesini tutanları filan gördüm.

.....

İlahi Bernd!

Böyle şaka mı olur?

Biz bütün bir sene boyunca beraber, koskoca Türkiye'de "**Rock Müziği**" çalalım, sen tut, giderken "ben açım" de, ha?

Hem **hoş**, hem de **acı bir gerçek**...

Kara mizah!

* * *

BEATE

Şu "Beate" hikayesi, sırf kitaba renk katsın diye...

Renk olsun diye, çünkü, daha sonra bu kitap belki sıkıcı, belki de yer yer "bazı kimseler için" tahammül edilmez bile olmaya başlayabilir.

O yönden...

.....

Beate B. ile karşılaşmamız, Bernd ile Taksim Sıraselviler Suat Klüp'te, çaldığımız sıraya rastlıyor (yıl 1966). Duvarları yıkarcasına Rock çalıyoruz ve bendeniz de grubun gitarist şarkıcısıyım ve 60'lı yaşlarda da değilim o sıralar...

Beate, sırtında mini kürklü, altında otomatik vites Mercedes'li bir Alman iş kadını... Türkiye'ye gelmiş iş için... Bu arada, Türkiye'de Rock müziği de çalınıyormuş diye bir yerden duymuş, merak ediyor, geliyor bizim klübe... Oralarda iş adamları "**Almanbesk**" değil de, "**Rock**" dinleyebilir.

Klübe geliyor, bizim konseri dinliyor, sonra yanıma geliyor ve sonra "**en hızlı durumlara başlamadan önce birbirimize şöyle bir bakıp...**" klüpten çıkıyoruz beraber Beate ile... Gençlik bu...

Beate boyluca... Bizim birimlerimize göre bayağı güzelce de...

Dışarıya çıktığımızda, Beate -bir Alman olarak- benim ağzımı hayretten açık bırakacak bir söz sarfediyor:

-"Erkek varken arabayı benim kullanmam yakışık almaz!"

Bendeniz ilkönce şöyle bir afallıyorum. Allah Allah...! Ne Beate'ymiş bu böyle?

İlk şaşkınlık geçer geçmez, "haydi öyle olsun bakalım!" diyerekten, geçiyorum direksiyonun başına... Boğaz'a gidiyoruz. (İstanbul Boğazı tabii... "Gülek Boğazı" zannedecek olan belki yoktur ama, olsun, söyleyelim yine de...) Emirgan'a çay içmeye...

Taksim'deki Divan oteli'nde kalıyor Beate... Divan Oteli 1.sınıf, yani zamanının beş yıldızlı oteli... Ertesi gün, onu otelden alıyorum, yine geziyoruz... İşte, yok Sarıyer, yok Kumkapı filan, öyle geçiyor.

Öyle böyle derken, neticede **"haydi, bu sefer de bizim eve gidelim"**e geliyor konu tabii... Gençlik bu, dedik ya...

Rakılar... Geleneksel beyaz peynir... Peyniri de, Boğaz'ın lokantalarından bildiğimiz usul, küçük küçük dört köşe parçalara ayırıyorum. Anlatıyoruz, gülüyoruz. Bendeniz bir yandan da, Alman Lisesi'nden kalma bütün maharetimi kullanıyorum yabancı dilde...

Kâh gülüşüyoruz, kâh şimdi çok saçma bulduğum şakalar yapıyoruz birbirimize...

Derken gece yatma vakti geliyor.

Fakat bir şey dikkatimi çekiyor ki, Beate'nin hareketleri çok rahat... Ama gereğinden fazla...

Alman kadınları, geleneklerine bağlı kızlarımızın yanında, kendi anlayışlarına göre bir hayli rahattırlar ama, Beate'nin davranışları, bizim gibi (meslek icabı) hayatı kadınlar arasında geçmiş olan bir adamın bile dikkatini çekecek kadar üslup dışı...

"Alman vatandaşıdır kendisi", diyorum. Okulunda okumuş olsak da, ırkı o kadar iyi tanıyamamış olabiliriz. Zaten daha, çok küçük yaşlardan çok şey görmek suretiyle ruhen

geberdikleri için kendi kendime, "normaldir" diye yorumluyorum ama, olayda bir "**tuhaflık**" ta yok değil...

Garip bir duygu işte...

"Her neyse...", deyip geçiştiriyoruz.

Ertesi gün oluyor, Beate ayrılmadan önce bir ara, şöyle pek fazla önemsemez bir tavırla: "Almanya'dan param gelecek ama, postada bir gecikme olmuş. Sen şimdi bana 4000 Mark ver (aşağı yukarı 2000 $), otele vermem lazım, postadan alınca ben sana öderim", diyor.

İyi... Olabilir tabii ki... Otomatik Mersedes kapıda... Kürk te askılıkta duruyor, müessese sağlam...

Da... Bende o para yok...

O bizi Almanya'daki Rock'culardan sanıyor. Halbuki biz, **Türkiye'deki Rakçı'lardanız.** Arasında çok fark vardır...

-"Yok!" dedim, anlayamadı.

-"Wie bitte? (Efendim?)" dedi.

Ben bu sefer, biraz daha yumuşatarak:

-"Biraz zor!" dedim. "Bisschen schwer!"

İçinde milyonlarca Dolar dönen Rock dünyası adına **biraz utanç verici** olsa da, gerçeklerden kaçamazdık.

Bir de, etkisinde kaldığım o "**tuhaf his**" var tabii işin içinde... O ayrı...

Akabinde, Beate gitti memleketine...

.....

Eee, hayat bu...

Gel zaman git zaman, yolum düşer yine Avrupa'lara ve gün gelir 1976 yılının bir kış gününde ikamet ettiğim(-iz) Hollanda diyarından ani bir kararla Almanya'ya geçerim.

(-Miz)'in hikâyesini hemen Beate'den sonra anlatayım ki arası soğumasın. Kaynar gider sonra, niye "**-miz**".

1965'te gitmişim, '75'te gitmişim. Bir küçük geçmişim var. Ayak basar basmaz, demirbaş telefon defterime elimi atarım. Tanıdıklardan kim var, kim yok etrafta bakalım diye...

Yabancı diyardır ne de olsa... Kim olursan ol! Bir sıcak el, her zaman lazımdır.

Defterde:

- **Bernhard Weber:** bizim eski basçı... On iki yıl olmuş görüşmeyeli... Kimbilir, aynı yerde midir? Ayrıca Hamburg'da... Orası şimdilik uzak... Biz Münih'teyiz... Deftere bakmaya devam edelim. Onu daha sonra arar buluruz;

- **Renate S.:** Stuttgart... Alman Lisesinden mektup arkadaşım... O hele, aradan uzun yıllar geçmiş, çoluğa çocuğa karışmıştır. Kocası vardır, bilmemne'dir. Onu sırası gelince ya ararız, ya da hiç aramayız. Hele öyle "Lap!" diye olmaz;

- **Serdar İlercil:** Hamburg Konsolosluğunda görevli Cevdet beyin oğlu... O da Hamburg... Olmadı...

- Daha başka kim var?

- Aaa, o da ne? Defterde bir adres: **Beate B.,** Ingolstadt.

O Suat Klüp'teki Beate değil mi bu?...

İşte sana **sağlam** adres...

Münih'e 90 km. Hiç bir şey değil... Benim gibi bir adam için iki adım... Bu mesafeler hayatta gözüme hep küçük gözükmüş ve eve 100 km., hatta 200 km. kaldı mı, her zaman "eve geldik bile..." duygusu uyandırmıştır bende... Neden bilmem... Yaradılış mıdır, yoksa, çok gezmiş olmanın benim bünyemde yaratmış olduğu bir boyut mudur? Belki de hayata bir meydan okuma...? Bilmem.

Atlarım trene...

Hippi'yiz ya! Para geçmez! Para varsa, tutmayıp paylaşacaksın. Araba da alacaksan "makul" ölçüler içinde olacak. Öyle "monşer" gibi son model Bilmemne'ler olmaz! Kurallara saygısızlık sayılır. Onun için, seyahatler tren-tramvay'la olacak. Ayrıca halen, eğer tramvayla seyahat etmiyorsam, **"durumların vaziyetleri"** icabettirdiğindendir. Hippi'liği gönlümden sildiğimden değil...

(Bir zamanlar bir Jaguar'ım olmuş ama, onun esprisi başka idi. Eski model bir yarış arabası olduğu için, son model Jaguar'ları "sollamak" gibi esprilere kaynak oluyordu)

Atlarım trene, ver elini Ingolstadt...

Trene binmeden önce telefon ettim, tabii... Oralarda adettir. Öyle bizdeki gibi "geçiyordum uğradım" o sisteme uymaz.

-"Bizde kalabilirsin" dedi.

Eh, bundan iyisi can sağlığı...

Yalnız, trenden indikten sonra, beni elimde bavulumla gören taksi şoförünün eline verdiğim adrese bakıp:

-"Adresin doğru olduğundan emin misiniz?" gibi bir şey söylemesi biraz dikkatimi çekti ya, ben ona:

-"Ja!" dedim. Ama, ne dediğini, daha doğrusu ne demek istediğini tam anlayamadım. O bölgede, bize okulda öğretilen Almanca'yla hiç uyuşmayan bir Almanca (Bavyeraca) konuşuluyor. Anlayamamış oluşumu cahilliğime verdim.

Bir yerlerden dolaşıp eve vardık. Yol da, normalden biraz uzun ve dolambaçlı gibi geldi ya, yabancıyım, bilemem... Eve vardık ama, açık bir şekilde göze çarpan şey, ev hiç düzgün görünmüyor. Şoföre baktım, "Evet, burası!" der gibi başını salladı. Muhit te bir acaip, sanki Kasımpaşa... Da değil de, daha bir garip... Hacı Hüsrev mi desem, ne desem? Ankara'da, askerden bildiğimiz "Bent Deresi Mahallesi" gibi (sadece bilirim, evlere girmedim)... Gibi olmasa da, ona benzer...

Üstü açık Mercedes de, buralarda çok tuhaf durur hani... Garajda duruyordur herhalde!

Mudur?

.....

Zili çaldım, Beate beni kapıda güleç bir yüzle karşıladı.

Bavullarımı elimden aldı, evin ikinci katına çıktık. Beni bir divana oturttu. Divan rahat... Misafiriyiz işte... Dahası var mı? Rahat ettirmeyecek mi bizi yani?

Annesi tepside çayla geldi. Anne, Beate, ben oturuyoruz. Muhabbet fena değil... Türkiye'yi soruyor bana filan...

Her ne kadar, aralarında konuştukları zaman hiç bir şey anlamıyor idiysem de, Beate bana gelince benim anlayacağım dilde konuşuyor, sohbeti idare ediyoruz. Annenin söylediklerinin ise bir kelimesini anlamıyorum. O eskilerden... **"O bir saf kan Bavyeralı..."**

E, muhabbet iyi... İyi kötü de başımızı sokacak bir yer var işte gurbette... Daha ne olacak? Ayrıca ben bir kaç saat sonra kavuşacağım sıcak yatağı hayal ediyorum. Taa, Hollanda'dan gelmişim. Az yol değil.

Bu minval üzere oturup, biraz da sağdan soldan gevezelik yaparken, bir ara kapı çaldı. Anne gitti, geldi... Geleni savuşturuyor. Misafir rahat etsin diye düşünüyor, herhalde... On beş dakika sonra yine kapı... Bu sefer Beate gitti. On dakika sonra yine kapı... Yirmi, on beş, on, yirmi... Kapının zili durmak bilmiyor. Giderken Beate'nin yüzünde bir gerginlik, gelince bir rahat... Gidip geliyorlar devamlı...

Böylece akşamı yaptık.

Gece oldu. Biraz alkol, oradan buradan anlattık, yatma zamanı geldi en nihayet... Beni "aşağıya" yatak odasına indirdi. Ama yine o gariplik üzerimde... O, taa Türkiye'den kalma...

"Bu kadar da hislerime kulak vermem yersiz!" diye düşünüyorum kendi kendime ve hatta, "ne var bunda canım, sen de amma da vesveselisin!" filan diye de atmaya çalışıyorum üzerimden bu duyguyu, merdivenlerden inerken...

Ve işte... En nihayet yatak odasına geldik. Oh...

Beate kapıyı açtı.

Bana öncelik vererek: "Bitte schön (buyurun)" dedi. Ve ben odaya bir çalımla girdim. Girdim ama... O da ne?

Duvarda kırmızı ışıklar, iki kişilik bir yatak... Yorgan atlas... Bir masa, üstünde kristal bir şişe viski... İyi cinsten...

Anlarız içkinin renginden... Ev dökülüyor, ama yatak odası saray...

Aaaa...!

İş belli: **Beate profesyonel...!**

Ben, gideyim mi, döneyim mi, odanın ortasında şaşkın ördek misali, ne yapacağımı bilmez bir vaziyette orada kalakalmışken, Beate yanıma yaklaşıyor: "Komm!"

İşte, o anda göçüyorum. Cehennemin dibine kadar... Kaskatı olmuş vaziyette... Bir şişeye, bir yatağa, bir de Beate'ye bakıyorum. Ben ne hayal ediyorum, neyle karşılaşıyorum!

Bir anda toparlanarak, Beate'nin hayret dolu bakışları arasında:

-"Liebe (sevgili) Beate", diyorum, "aklıma birşey geldi. Benim acilen Münih'e gitmem lazım! **Ben seni sonra arayım!**"

Ve.....

Gecenin o saatinde, yabancı bir ülkede, Allahın, yolunu izini bilmediğim bir kasabasında, sağanak yağmur altında, elimde bavul yola çıkıyorum; ertesi gün şu başta söylediğimiz "**fani dünya**"nın bana daha neler yaşatacağını merak ederekten...

Ruhumda komik bir şaşkınlık, gözümün önünde film şeridi gibi Suat Klüp, **kiralık** Mercedes, vizon kürk, Ingolstadt, kapının zilleri, kuştüyü yatak, kırmızı ışıklı oda...

Beate, tanıdığım en cesur insanlardan **Aziz Nesin**'in ülkemiz hakkında yüksek sesle telaffuz edebildiği **şöhretimizi** duymuş olup Türkiye'ye birilerini çarpmaya gelmiş ama, talihsizliği **beni bulmak** olmuş...

Telefonda ben: "Geleyim mi?" deyince de, bir insan olarak, "gelme!" diyememiş.

Konuya bir de Beate'nin gözünden bakıyorum da...

İşine de mâni olduk kadının o gün...

* * *

HOLLANDA

Beate'yi anlatırken "Hollanda'daki ikametim(iz)" dedik... Bakalım niye (-miz) miş...

.....

"Şaşkın, Fesuphanallah ve Estarabim" güzelliklerini meydana getirmek bir buçuk yılımı aldı. Bu arada "Krallar ve Dost Acı Söyler" şarkıları var ki, onları hesaba katmıyorum. Yıllar sonra patlayacak **el bombaları** oldular onlar...

"Krallar" gibi bir şarkıyı Türkiye'de dinleyebilen bir ben ve bir de ilaveten on bin tane genç vardır herhalde... Belki de beş... Ne yaptığımı bilirim. Bu tür eserlerin kaç tane satıldığını plak şirketine sormam bile... Olay ortadadır.

Ama "**Şaşkın**"?

O, milyonları birkaç defa devirmiştir.

"Şaşkın"ı ayrı tutuyorum. Onun statüsünü anlatacağım bu kitapta...

Ama genel olarak, bizim plakçılık dünyasında işler her zaman bir garip yürür. Plağın çıkar. Gezdiğin yürüdüğün yerde kulağına sesleri gelir, her iki vatandaştan birinin elinde görürsün, konserlerinde imzaladıklarınla bilirsin, ama plak şirketine sorduğun zaman 1850 tane satılmıştır.

Zaten neyi sorsanız, hep "az tane" söyler onlar. Ağlarlar hep!

Acıma gelir içinizden neredeyse şirket sahibine:

-"Acaba bu garibanlara daha başka nasıl yardımcı olabilirim?" diye düşünmeye başlarsınız.

Ki, onlar apartmanları dikiyorlardır o arada... **Kemer** veya **Fethiye**'de de, ilâveten yazlıkları... **Kumburgaz**'da en azından...

Biz kirada otururken...

Defetmeyi bir türlü beceremedik bu namussuzları başımızdan... Onları **adam** zannedip, basmışım imzayı, "şurası imzalanacak!" dedikleri her kağıda... Ne bileyim?

Ben bu **Unkapanı takımı**'ndan, ağlamaklı yüzlerden başka birşey de görmedim hayatımda zaten... İçlerinden bir tane **delikanlı** çıkıp ta: "Aha, bu da senin payına düşen!" demez. Çıkardıkları ticari ürünün üzerindeki kâr payları onlara yetmez. İllâ ki senin cebinden çalacaklardır. O işte emeği olan herkesin, söz yazarının, bestecisinin, müzisyeninin...

Çünkü: Namuslu ticaret erbabı "aptal takımı" sayılır onlarca...

"Yönetenlerin" hırsız olduğu bir ülkede, bunların da yaptıkları **meşru**, hatta **helâl** sayılacak ve başarı hanesine yazılacaktır:

-"**Mahmut ne götürmüş be! Helâl olsun çocuğa!**"

Peki, bu yaratıklar cingöz mü?

Ne cingözü?

Cingöz, işinde başarılı olan adama denir, hırsıza değil... Apartmanları diktiler ama, Türkiye'yi dünya nazarında da en aşağılık noktaya getirdiler. Bunlar zanneder ki, çalarlar, ederler ve kimse farkında değildir. Hele aptal Avrupalılar (!) daha hiç!

İşte o "**aptal Avrupalılar**" da, dayarlar "**Vize**"yi, sokmazlar seni içlerine! "Sakın bütün bu yaptıklarımızın bir neticesi olmasın bu vize işi?" diye oturup düşünmezler de tabii bu ahmaklar...

Dünyanın bir sürü ülkesi, Almanı, İngilizi, (onlara âşık olduğumdan değil ha!) Fransızı, hatta Arabı vizeler koymak, sınırdan geri çevirmek suretiyle topumuza hakaret ederler, bizimkiler bunu çıtı çıkmadan yerler. Bu karakterleri dolayısıyla, hazım kapasiteleri müsaittir. Ama ne var ki, bu hepimize yansır. Bir hayvanın bile tahammül edemiyeceği onca aşağılanmayı mecburen sineye çeker, **onların yüzünden**, sınırda pasaportumuzu gösterirken elimiz titrer, utanırız. Yüzümüz kızarır.

Ha, utanma dedim de...

Utanma olsa, Irak'ın Süleymaniye'sinde askerlerimizi esir almış olan bir ülkeye, bu ülkenin başbakanı bir daha gider mi? Utanma yoksa, gider! Tarih: 9 Haziran 2005.

Aslında, "şu **Süleymaniye işinde** sen ne düşünüyorsun?" diye bana soracak olsanız, ben:

-"**Bu işe bir 100.000 (yüz bin) kişi, artı 350 tank ve 70 tane de uçak yatırmaya değerdi**" diye cevap veririm.

Bu "işi bitirme"nin bilançosu, benim hesaplarıma göre **bu kadardır!**

Eğer komşuda oturan ayı, ortada hiç sebep yokken benim üstüme yürümüşse, ben de o ayıya iyi bir girişir, dört dişim ve iki kaburgam kırık vaziyette hastanelik olurum ama, o da evimin önünden her geçişinde, onun kafasına vurduğum o sopayı hatırlar ve artık karşıki kaldırımdan yürümeyi tercih eder.

Bu hesap, fert düzeyine indirgeyince böyle...

"Sanki leblebi sayıyormuş gibi" gibi ağzımızdan yüz bin kişi diye bir söz çıktı. Yüz bin kişi... Yüz bin tane can... Ama senin çocuğun, ama benim... Ama bu işler, "**ülke onuru**" söz konusu olunca bu rakamlara mal oluyor işte...

Böyle bir kavram sahibi olan idareci varsa tabii...

Yalnız, bir şey var ki, benim yüzü kızarmaz siyasilerim unuttularsa bile, **Türk Askeri** bunu hiç bir zaman unutma-

yacak ve bir gün bunun cevabını, öyle veya böyle, verecektir!

Buna inancım devam eder benim...

.....

Her neyse...

Hey Dergisinin hit listelerine ardı ardına bir numaraya attığımız "**bomba**"lardan sonra, bir "**hava alma**" ihtiyacı gelmiş içime... Nedendir bilinmez!

Aslında an, her sanatçının ulaşmak istediği, beklediği an... Konser ve turne teklifleri yağmur gibi yağıyor! Türkiye'nin dört köşesinde şarkılarımız çalınıyor. Ama işe bak! Sen tut, bütün bunları bir yana bırak, çek git...

Eh! Bu da olsa olsa bize yakışır!

Olay bildiğiniz gibi:

"**Öyle olmasa böyle olmaz, böyle olmasa da öyle olmaz!**"

İşte o sırada (sizin Barış Manço'nun basçısı olarak bildiğiniz) Ahmet Güvenç de Grup Bunalım'dan ayrılmış, ben de kendisini uzaktan takip ediyorum. "Ah, diyorum, bu basçı ile beraber çalabilsek ne güzel olur!"

Yeraltı Dörtlüsü'nün Aydın Şencan'a sözüm yok... İyi basçı idi. İyi arkadaş idi her şeyden evvel... Allah için... Ama Ahmet Güvenç her zaman, beraber çalmak istediğim "kafamdaki bas gitarcı" olmuştur benim için...

Aydın Şencan askere gidiyor ve konuşuyoruz, anlaşıyoruz Ahmet'le, başlıyoruz ufak ufak konserlere...

Ama o ara benim içim kıpır kıpır... Dışarı gitmeyi iyice aklıma koymuşum artık... Bu fikrimi Ahmet'e açıyorum:

-"Var mısın Ahmet, şöyle bir Avrupa seyahatine?"

O da: "Varım!" diyor.

Ve de biz atlıyoruz uçağa, ver elini Hollanda...

Niye Hollanda olduğunu bilmiyorum. Orası aklımıza geldi, oraya gittik! Yıl 1976... Ahmet de az **uçuk** sayılmaz. (Yanlış anlaşılmasın, bu tanımlama bizim kuşakta "iltifat"tır)

Neticede biz, sonunu bilmediğimiz ve tahmin de edemediğimiz, daha doğrusu düşünmediğimiz bir seyahate çıktık beraber...

Onunla her zaman çok iyi anlaşmışızdır. Bir kere olsun aramızda bir tatsızlık veya, olur a insanlık hali, bir sürtüşme olmamıştır.

Hollanda'ya vardıktan sonra, cebimizdeki paranın bizi ne kadar idare edeceğini, maddi kapasitemizi en iyi şekilde nasıl değerlendiririz, onu düşünmekle işe başladık.

İlkönce, kalacak yerimizi en ucuzundan temin etmek amacıyla -nasıl yaptıysak- bir öğrenci yurdunda kendimize yatacak yer bulduk. Öğrenci filan da değiliz ya, bu işi nasıl organize ettiğimizi şu anda bilemiyorum. Ahmet hatırlıyorsa ondan öğrenebilirsiniz. Ama biz bir öğrenci yurdunda kaldık ilk vardığımızda yani...

İlk bir kaç günkü karambolden sonra, yemek işi Avrupa'larda pahalı olduğundan, öğrencilerden örnek alarak "kendi yemeğimizi kendimiz yapalım" dedik. Onlar gibi...

Bu safhada beraber düşündük taşındık, en kolay yapılan yemek hangisidir? Pilav... Onda karar kıldık.

Biz ilk gün, pilavı suya koyarız, olur lâpa... İkinci gün, yanar... Yağını önceden koyuyoruz olmuyor, sonradan koyuyoruz olmuyor...

(Ki, bu vesileyle öğrenirim ki, "Ahmet benden daha iyi bir aşçı değil" ve pilav da "adı kadar basit" bir yemek değildir)

"Ahmet! Hani memlekette, "ver bi kuru-pilav!" filan diye yiyoruz ama, sen şu pilav işinin basit bir şey olduğundan emin misin?" diyorum, "vallaa bilmem ki, bizde bir yanlışlık var galiba!" diye o da benim yüzüme bakıyor.

Hollanda'lı öğrenciler de, bu iki tip'in yemek pişirme tulûatını göz ucuyla takip ediyorlar. Bir ara:

-"Ahmet", dedim, "biz bu pilav işinde biraz başarısızız (!) galiba...! En iyisi, konserve filan idare edelim..."

-"İyi! Ben gidip bir şeyler alayım", dedi gitti. Yarım saat kadar sonra bir döndü ki, pür neşe:

-"Yaşasın, buldum!"

Elinde bir beyaz poşet...

-"N'oldu?"

-"Bir pilav buldum: Poşet Pilavı... Üstünde: Suya koyun pilav olur, yazıyor!"

Öf..! Haberin güzelliğine bak! İkimizde de Bayram havası esiyor..!

-"Haydi, koyalım bakalım şunu suya!"

Biz, öğrencilerin merak dolu bakışları arasında poşeti suya koyduk. Fakat, o ne...? Gözlerimize inanamıyoruz. "**Suya koyunca pilav olan**" pilav, bizim elimizde bitti, battı. Pirinçler birbirine yapıştı, bulamaç gibi birşey oldu... Çıldırmak işten değil! Şaşkın bir vaziyette, bir tencerenin içine bakıyoruz, bir birbirimize...

En nihayet, bu durumu gören oradaki öğrencilerden biri halimize acıdı... "Ben", dedi, "size malzemeleri yazdırayım. Gidin alın. Bu akşam size bir **Karnıbahar Ograten** yapayım da yiyin!"

Ne güzel bir geceydi o? Hollanda'lı öğrencilerin de, bizim atıştırmamızdan bayağı haz duydukları, hallerinden belli oluyordu.

İki yemek ustasından: Ahmet ve ben...

* * *

Carla E. (hanım, 24-25 yaşlarında) ile de o arada tanıştım.

Kadın-erkek ilişkisinin "**çok özel durumlar**" kapsamında olduğuna ve iki kişinin arasında kalması gerektiğine inanan bir kişi olduğum için bu konulara pek girmeyeceğimi söylemiştim. Bu kitapta yer alıyorsa, mutlaka kendine mahsus bir özelliği olması sebebiyledir. Carla'da dikkatimi çeken bir taraf vardı. Onun için değiniyorum.

Üzerimde bıraktığı intiba, sanki bir insan araştırması yapıyordu. Çok soruyordu. Hep o soruyordu zaten... Ben ona hiç, **"sen nesin, kimsin, nereden geldin?"** diye sormadım her nedense...

Uzun uzun yüzüme bakıyordu. Hatta sanki bakarken dalıp gidiyordu bir şeylere... Ben birşey söylediğim zaman da, hafifçe yanaklarının kızardığını hissettim bir iki defa... Ne olduğunu bir türlü tam anlayamadım.

Sonra birdenbire, biraz kızgın (mı kırgın mı bilmiyorum) bana neden ve niçin yakıştırdığını hiç anlayamadığım bir sözle: "Sen çok şımarıksın!" dedi ve ayrıldı. Gitti.

Hiç öyle olmadığımı düşünürüm ama, acaba bu "sen kimsin?" dememem mi onun üzerinde böyle bir duygu uyandırmıştı; yoksa benim de onun gözlerinin içine bakarak karşılık vermediğimden midir nedir, bilmiyorum. Çünkü ben, o dalgın dalgın yüzüme bakarken, genellikle başım öne eğik duruyordum. Bu benim, çok küçük yaşlardan beri dikkatleri çekmiş bir insan olarak bir yaşam tarzım...

Ben Rotterdam'da bir Türk gazinosunda ("Şato Restaurant"dı adı galiba) konser verdiğim bir gece yanıma gelmişti. "Aklıma esti, şu Türkler de nasıl insanlarmış bir tanıyayım diye buraya geldim", dedi. "Bir iki defa yoldan geçerken içeriden gelen müziği duydum, pek bir şeye benzetemedim. Ama seninki kulağıma bir hoş geldi..." diye söze girdi.

O gece gazinonun barında gazino kapanıncaya kadar oturduk. Sonra da uzunca bir müddet dışarıda buluştuk. Ama onun o bakışları pek "bu Türkler de kimmiş?" bakışları değildi.

O işte bir iş vardı ya, ya ben anlayamadım, ya da o anlatamadı. Ve öyle kaldı.

Bir gün, Rotterdam limanında bir bank'ta otururken (İngilizce konuşuyoruz tabii... Hollandaca'yı -Almanca da bildiğim için- altı ay sonra konuşmaya başladım ancak) ben onun

hangi sorusuna cevap veriyorsam artık, önümüzdeki sulardan bahisle "sea" tabirini kullanınca, "çok ayıp!" dedi, "water, denir ona..."

Yabancı dile hem kabiliyetli, hem de meraklı olduğum için, bu olay bana dokunmuş mudur nedir, hâlâ unutmamışım demek ki...

Her neyse, sonra ayrıldık işte...

Daha sonra bir müddet de, Amsterdam'da Petra H. misafir etti evinde... O bayağı kafa dengi bir **Beatnik** (Hippi'nin barışçı değil de, biraz daha atak olanı) idi ya, ne kadar sürdü bu misafirlik, hatırlayamam şimdi...

O hele beni hiç hatırlamıyordur, bir "Hollandalı Kız" olarak... Kimbilir kaç tane erkek arkadaşı olmuştur.

Gençlik işleri işte...

Yeri, zamanı belli olmaz. Savrulur gidersin oradan oraya... Kuru yaprak misali...

.....

Hollanda'da bayağı kaldık Ahmet Güvenç'le... Ev filan kiraladık. Hep o öğrenci yurdunda kalmadık tabii...

Nasıl kaldık, ne ile geçindik, hiç birini hatırlamıyorum. Bazen bir yerlerde mi çalıyorduk veya yanımızdaki para zaten oralarda o kadar müddet kalmaya yeterli mi idi, hatırlamıyorum.

Leiden şehrinde güzel bir stüdyoda **Arap Saçı**'nı kaydettik beraber... Onun parasını filan da almışızdır herhalde şirketten... Alabildiğimiz kadar... Herhangi bir şekilde geçindik işte, önemli değil...

Şu anda hayatta olduğumuza göre açlıktan ölmemişiz demek ki...

Tek bildiğim, bayağı neşeli idik. Bir gülüyoruz, bazen sabahlara kadar... Gören de "bu adamların bir elleri yağda, bir elleri balda herhalde" diye düşünür. Halbuki gülmek için bizim ellerimizin yağda veya balda olmasına hiç gerek yoktur... Çünkü hayatı çözmüşüzdür.

Kendine güveniyorsan, mutlu olmak için paraya ihtiyacın olmaz. İnsanların, dünyanın tüm düzenini ve içinde herkese yetecek kadar şey biten toprak parçasında mutlu olmalarını bozmak için icat etmiş oldukları para denen illet, yaşamı sürdürmek için mecburen gereklidir. Onu da çalışır, bir şekilde kazanırsın.

Tabii, bu dünyada insanların "çalışmalarına rağmen kazanamamalarını, haklarını alamamaları durumunu" da insanların hain olanları yaratmışlardır. Onu öyle yapanlara tümden lanet olsun!

Pazar sabahları, Amsterdam'da oturduğumuz evin tam karşısındaki kilisenin (Westerkerk) çalan çanları bile bize espri kaynağı olurdu. Sabahın saat 10'unda (biz **gececiler** için erken bir saat sayılır, malum) çan sesleri ile yataklarımızdan fırlayınca, hem "Hay şu kilisenin papazını..." deyip, hem de papazın iple çandan aşağı kayıp, kapının altından odamıza süzülmesinden tut, kendi kendimize yarattığımız hayal mahsulü hikayeler filan, bizim için gülme vesilesi oldu hep...

Böylece günlerimiz güzel geçiyor, fakat yavaş yavaş benim beynimde de bir konu filizlenmeye başlıyordu:

"Hollanda bize "bir numara küçük" gelir..."

Bu kavram gitgide kafamda dönüp durmaya başladı. Biz ne yapacaktık ki Trakya yüzölçümündeki bu memlekette? Garip ve alâkasız bir oranlama ama, böyle düşündüm işte...

Dön, dön, bir Amsterdam, bir Rotterdam...

İnsan tanımaksa, Hollanda'lılar güzel insanlardı ve onları tanımak için yeterli süre geçmişti. İyi de, sonra ne olacaktık? Bir sarışın kadınla evlenip, onun inayeti ile o memlekette sığıntı gibi yaşamak bizi kesmezdi. İdeal de o değildi. Bir yandan bunun hesabını da mutlaka yapmamız gerekiyordu.

En nihayet bir gün:

-"Ahmet, burası bize dar gelir! Var mısın Almanya'ya gidelim?" diye patladım... Bir an yüzüme baktı:

-"Nereden çıktı bu şimdi?"

-"Vallahi bilmem! Hollandalı'ları da gördük, sevdik, ama burası küçük bir yer... Biz Almanya'da takılsak daha iyi olacak gibi geliyor bana!"

-"İyi de, kimseyi tanımıyoruz, etmiyoruz. Burada evimiz var, barkımız var. Üç aşağı beş yukarı nefes de alıyoruz, ne işimiz var şimdi Almanya'da?" dedi.

-"Daha iyi olur, diye düşünüyorum!"

-"İyi, tamam..." dedi ama, sesinde hafif bir tedirginlik hasıl olduğunu da hissettim.

-"İyi, tamam! Gideriz!" dedi, tekrar...

-"Gidelim ama...!

-"Tamam!"

Ben Ahmet'ten **icazet**'i alır almaz fırlarım, doğru tren istasyonuna, koşar adımlarla... Ve Münih'e iki bilet alıp gelirim.

Trenin kalkmasına iki saat var, bavulumu topluyorum. Ahmet de bir yandan, şaka mıdır, ciddi midir, bir anlam verememiş vaziyette bana bakıyor, bir yandan müzik dinliyor.

En son, duvardan, asmış olduğumuz posterleri de söktüğümü görünce ciddileşti:

-"Ne yapıyorsun?"

-"Gitmiyor muyuz?" Almış olduğum iki bileti ceketimin iç cebinden çıkarıp gösterdim. O zaman o:

-"Ben bu işi anlayamadım", dedi.

-"Tamam' dedin ya!"

Ahmet bir an durdu. Ve son derece süratli, kararını verdi:

-"Ben dönerim. Türkiye'de görüşürüz!"

Kendini yetiştirmiş insanlar olarak, hayat çizgimizi kendimiz tayin ederiz, düşüncelere de saygı duyarız.

-"İyi! Ben gidiyorum!"

.....

O günden sonra Ahmet Güvenç artık, Barış Manço'nun Kurtalan Ekspres'indeki başçı Ahmet olarak anılacaktı.

Ben ise sekiz saat kadar sonra kendimi Münih tren garında buldum. İki elimde iki bavul...

Ne tanıdık var, ne bir şey...

Yeni bir "bilinmeyen"e doğru...

* * *

GEÇMİŞ OLSUN

29 Aralık 1957'de Galatasaray Lisesi'nde, 16 yaşında gencecik bir delikanlı olarak ilk konserime çıktığımda, 20 yıl avans vermiştim Türkiye'ye...

Bu zaman dilimi, ülkemin kültür seviyesinin belirli bir düzeye gelmesine yeterli olacak ve "**biz o zaman daha iyi anlaşılacağız**" diye hesaplıyordum.

Aradan 50 yıl geçti.

....Geçmiş olsun!

ŞAŞKIN'IN HİKAYESİ

Şu -**bence**- bir müzik harikası olan "Şaşkın"ın...

(....diyorum, çünkü beste bana ait değil. O bakımdan "harika" tabirini burada rahatça kullanabilirim. Fakat Şaşkın'ın o sevdiğiniz Şaşkın olmasındaki en önemli olan yanının da, sözlerinden kaynaklandığını gözardı etmemek lazımdır.
Çünkü Ortadoğu'da buna benzer melodi çoktur)

...sözleri şöyle gider:

Aşk şarabı içmesi hoştur Şaşkın,
Şarap peşinden koşmak boştur Şaşkın

Bir o yana, bir bu yana yatma Şaşkın,
Tenhalarda menhalarda bitmiş aşkın...
*
Şaşkın sana ne dedim, sen ne yaptın
Dün gece gördüm seni, ters yola saptın

Sana başka sözüm yok bu âlem içinde
Bir âlemsin şaşkın sen, âlem içinde"
*
Bir o yana, bir bu yana yatma Şaşkın,
Tenhalarda menhalarda bitmiş aşkın...

Evet! İşte bu "Şaşkın"ın da **bir hikayesi (!)** olması lazım... Gibi gelmiyor mu size de? Var tabii!

Şimdi, bu o!

Ben iş hayatımın plan ve programını hep **uzun vadeli** tuttum. Yaşam olmadık bir yerde biterse, ona yapacak bir şey yoktu. Ama, ya bitmezse?

Onun için: **"Özel hayatımı" yarın ölecekmiş gibi; ama "iş hayatımı" da yarın ölmeyecekmiş gibi düşündüm.**

Ayrıca...

Kendimin bu dünyanın neresinde, içinde doğup büyüdüğüm bu memleketin de benim neremde, yani kalbimin hangi köşesinde, üstünde mi, altında mı, sağında mı, solunda mı olduğunu bulmaya çalıştım hep...

"Batı kültürü" içinde yetiştirildik, ama coğrafya Doğu... Bu işin içinden de bir şekilde çıkmam gerekli idi.

Belki bunu algılamakta biraz geç kaldım ama, sonra hiç unutmadım. Uzun yıllar yurt dışında kaldım. Ama, hiç bir zaman kendimi oralarda bir yerlerde yaşaması gereken bir varlık olarak görmedim. Ben böyleyim!

Zaten istesem, 1965 yılında Almanya'ya gittiğimde gruptaki çocuklar, "sen burada kal, biz senin işlerini hallederiz. Alman pasaportu da alırız" demişlerdi ya... Ve bendeniz, bırakın orada kalmayı, basçıyı da alıp buraya gelmiştim ya.... Anlattım hikayeyi... Bendeniz, şu anda bile gidip ömür boyu dışarıda oturma imkanına sahip biriyim. Kanada pasaportlu birinin "öz babasıyım" bir defa... Bu yeter! Kanada devleti vatandaşının babasını aç bırakmaz! Hele bu baba kendisine "Fesuphanallah" gibi bir eser hediye etmiş olsa, sadece karnını doyurmakla da bırakmayıp, ona torunlarına da yetecek kadar mama verir.

Ama ben buraya aitim!

Bizim "Rock"çıların ne düşündüğünü bilemem...

İlgilenmiyorum da... Ben kendimde onlardan bir farklılık görüyorum zaten... İnce bir fark... Onlar Amerikalı... Kurdukları grupların bile adları İngilizce...

Bende ise, içten içe bir Osmanlı'lık var.

Dedem bir Osmanlı Paşası'ymış. Yalan olmasın, belki de Albay'dır... Ama, evde tek tük kalmış resimleri, rütbesinin daha aşağıda olmadığını gösteriyor. Anneme de fazla sormamışım.

Resimler bir muhteşem ki, bu kadar olur. Madalyalar, fes, apoletler filan... Heykel gibi...

Mustafa Bey...

Atatürk'le beraber resimleri var, yanyana...

Ne yazık ki kendisini tanımadım ve her nedense o zamanlar beni fazla ilgilendirmemiş Ced'lerim...

Kâinat'ın derinliklerine dalmışız da (!), annemiz, babamız, anneannemiz, dedemiz, kimlermiş, nereden gelmişler merak etmemişiz. Bu da bir yaşam tarzı demek ki...

Şimdi de, bulmak için çok geç... Kalkıp, bir taraftan Selânik'lere, diğer taraftan Gürcistan'lara gitmek lazım... Bir kenarından aklımda kaldığı kadar... Ki buna da belirli bir zaman ayırmak lazım... O zamanı şimdiye kadar bulamamışsam, şimdiden sonra da bulabileceğimi sanmam.

Rahmetli anneciğim, "devletin dedeme verdiklerinden" değil de, benim kendi kendime **Kapalı Çarşı'dan** alıp boynuma taktığım, üstünde Mısır Tanrısı "Ra"nın veya "Budha"nın resimleri filan bulunan çifte madalyonlarla beni bir şeye benzetemeyip, **"sizin bu işlerden nasibiniz yok!"** diyerekten, dedemin evdeki en güzel resimlerini, tuttu o zamanın "Hayat Mecmuası"na hediye etti. Dergi sonra kapandı. Oradan da kimbilir nerelere gitmiştir o resimler... Nasıl olduysa bir kaç tanesini evde bırakmış da, oradan görebiliyorum dedemin resmini şimdi...

Geçenlerde, büyük bir tesadüf eseri bir tanesine, NTV televizyonu firmasının uzantısı bir yayın olan (şimdi o da yok galiba) MAG Dergisinin Mart 2000 sayısında Türkiye - Analiz üst başlığına ayrılmış olan sayfalarında rastladım tesadüfen... Resimde, soldan 10.cu Atatürk, 9.cu da Dedem (Atatürk'ün sağında... Omuz omuza yani!)

Yalnız, yazıyı yazan her kim ise "Komitacı Devlet" başlığı altında vermiş yazıyı ya, **ben de kendisini hiç sevmedim.** Memlekette her çeşitten adam var; dolayısıyla "bu efendi" içeride ne yazmış, okumadım bile...

Benim için **dedemin resmi** önemli idi zaten...

Savaştan yeni çıkmış komutanların Atatürk'le beraber bir grup resmi...

Toprak ve insan kaybetmişiz. Dedem dahil, bütün komutanlar yorgun ve çökük, Atatürk dimdik...! Resimde bile bayağı dikkati çekiyor:... Gözler ışıl ışıl! Şahin gibi!

Toprak gitmiş ama, iman gitmemiş!

Kaybedilen bir cephedeki savaş sonrası, o cephelerden birinin komutanı olarak **seninki** (dedem) Erkân-ı Harbiyye'ye (Genelkurmay) bir rapor sunmuş:

"Neden kaybettik?"

Kendisini apar topar emekli etmişler. Neler yazdı kimbilir? Doğrucu ya..! Aileden...

İlâhi Dede!

Senin nene lâzım neden kaybettiğimizin raporu? Senden başka âlim yok mu, bu kadar adamın içinde?

Atatürk'e ulaşır da, belki ilerisi için bir ışık tutar diye yazmış ama, o ışık **"emekliliğine giden yolu"** aydınlatmış. Muhtemelen Atatürk'ün eline geçmeden, kendisi gibi mektubun da yolu kesilmiştir.

Ondan sonra, üzüntüden, fazla yaşamamış zaten...

Bendeniz de, o **vazifeşinas** askerin torunu işte...

Zaman zaman, sanki **kandan geçen** bir şeyler varmış gibi hissederim içimde...

Annem söylerdi de, ben de bir **cumhuriyet çocuğu** olup **"harp-marp"** filan bir şey görmediğimden, o zamanlar ne dediğini tam anlayamazdım. Sadece, 3-4 yaşlarında iken, yani 1944 - 45 yıllarında, 2.ci dünya savaşının bitişine yakın, Erenköy'de odamızda babamın, "karartma var" diyerek lambanın etrafına mavi kağıt sarıp, perdeleri kapalı tuttuğumuzu ve biri Haydarpaşa Limanından, biri de Fenerbahçe taraflarından havaya uçak aramak için tutulan -babam izah etti tabii- gökte çaprazlama dolaşan dev projektör ışıklarını hatırlıyorum.

Gökte bir sola bir sağa giden zaman zaman kesişen iki kocaman ışık...

Biraz heyecan verici bir atmosferdi, ama benim savaş hatıralarım bu kadar...

"Sen düşman askerinin yoldan geçtiğini görmenin ne demek olduğunu yaşamadın, onun için benim ne dediğimi anlayamazsın!" derdi annem...

Bir sürü arkadaşım olduğu için (sapına kadar delikanlı asker arkadaşım Naki var, o Rum asıllı; gitarcı Cem Pekün var, Ermeni asıllı... Aynen kendilerini çok severim ve harbi delikanlılar defterimde kayıtlıdırlar. Bunlar "yakın" olanlar. Daha var... Hepinizin tanıdığı röportör Taki Doğan'ın -TV'deki arkadaşları ona "Taaaki" diye hitabediyorlar ama, Yunanlılar kısa "a" ile Taki diye okur- bir dost olduğu her halinden belli değil mi?) dolayısıyla bu konuyu biraz üzülerek naklediyorum ama, bizim evlerin kepenkleri kapalı dururken, Rum'ların ve Ermeni'lerin evlerini İngiliz-Fransız askerlerine açıp, sofralar kurup, dansettiklerini anlatırdı.

Demek ki savaşta böyle...

Şimdilerde onun sözlerini daha iyi algılıyor ve ben de aynı şeyi söylüyorum:

"Allah Türk ordusunu başımızdan eksik etmesin, âmin!"

Yoksa yanmıştık vallahi çoktan şimdiye kadar...!

Hem de çıra gibi..!

* * *

Çok isyan ettiğim olmuştur bu ülkede... Çok şeylere... Hâlâ da ederim!

Ederim! Çünkü ben, benim bünyemle büyük çelişkiler gösteren bu ülkenin eksiklerini tamamlamak, yanlışlarını düzeltmek gibi bir misyon üstlenmişim kendi kendime...

"Sana mı düştü?" diyeceksiniz.

Evet, bana düştü!

Dedem'e de düşmüş, bana da düştü! Ben yapmazsam, sen yapmazsan kim yapacak?

(Nazım Hikmet'in **"sen yanmasan, ben yanmasam, nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa"sı** gibi oldu ama, o bizden önce dediyse, demiştir. Ben de aynı şekilde düşünüyorum. Ve böyle düşündüğüm için de, böyle söylüyorum. Hatta, **"Ya İstiklâl, Ya Ölüm"**ü Atatürk daha önce söylememiş olsaydı, ben söyler ve o sözü belki de bu kitabın adı yapardım.)

Ha! Bu dünyada fonksiyonsuz, etliye-sütlüye karışmadan, **ot gibi** yaşamak istiyen varsa, kendi bilir! **Serbesttir!** Belki bir takım "hormonlarla" büyür, ağaç ta olur. Ama ondan da güzel **kereste** olur ancak... İnşaatta kullanırız!

Asalak gibi yaşamak istiyene hele... Amaan... Onun keyfine diyecek yok! Tadından yenmez! Yapışır zengin bir **muşmula**'ya, olur biter. Yuvarlanıp gider beraberce... Muşmula yuvarlanır, mahdumumuz da onun etrafında **"dolayısıyla..."**

Bunlar bana göre işler değil!

"Burası Türkiye kardeşim! Ne işi var **Rak**'ın **Mak**'ın burada?" diyecek (dedi de) birileri... Meselâ... Değil mi?

İşi var işte...!

Ayrıca ben bu işte yalnız değilim! Benim gibi birileri daha var...!

Ve bu insanların hiçbiri, solcusuna göre "**Amerikan ajanı**", sağcısına göre de "**uzun saçlı Gomonis**" filan değil! Bu ülkenin, vatanını -kesinlikle bunları diyenlerden fazla- seven evlatları...

Ayrıca ben, sadece elinde gitarla Rock şarkıları söyleyen biri de değilim. Bende **eylem** var. Yiyip, içip, yan gelip -bizim mahut sanatçı tayfası misâli- etrafımda olan biteni sinema seyreder gibi seyretmem. Hatta onların bir şey "seyrettiğini" bile sanmıyorum ya, neyse... Onların ne olduğu da beni fazla ilgilendirmez.

1957'de ben, yirmi sene avans vermiştim Türkiye'ye...

Bu zaman dilimi, ülkemin kültür seviyesinin belirli bir düzeye gelmesine yeterli olacak ve "**biz o zaman daha iyi anlaşılacağız**" diye hesaplıyordum.

Ben bu ülkeyi Batı'lı yapmak için çok uğraştım, ama o, olanca gücüyle direndi.

Bu Batı sözü yanlış anlaşılmasın. Onlara aman aman hayran olduğumdan değil hani... Dedik ya! Kimseye, "geleneksel kültürünüzü silin, başka tarafa geçin" demedik. "**Bir tutam medeniyet**" istedik, hepsi bu... Kırk senedir dilimizde tüy bitti, gırtlağımız parçalandı, helâk olduk!

Şimdi çıkıp, "işte 2000 yıllarındayız da, Avrupa Birliği'ne giriyoruz da, artık **Batı'lı** oluyoruz", falan filan hikayelerinizi ben dinleyemem artık... Zaten "Avrupa Birliğine girme" masalını daha hiç dinleyemem.

"**La Fontaine'in masalları**" **daha yararlıdır çocuklara!**

(Bu satırların yazıldığı zaman, yıl 2000 idi. Buraya dikkat! Ortada daha "müzakere süreci", bilmemnesi filan, hiç bir şey yoktu!)

Ben onların (Avrupalıların) **içinde** yaşadım. Aynı evde yattım, gençleriyle müzik yaptım, beraber kahve içtim.

Grupla turistik gezi olarak veya devlet kasasından aldığım ödeneklerle çarşıdan alışveriş için veya da **el çabukluğu marifet Eurovision Yarışması'na** Türkiye'de birinci tayin edilip, 15 günlüğüne gitmedim oralara...

Ki, dönünce o kişiler gibi dolu bir ağızla, fakat aptalca anlatayım:

-"Abicim, adamlar..."

Bizi, ilkokul çocukları gibi oyaladıklarını, parayı verip (onların gözünde) dansöz gibi oynattıklarını iyi bilirim. Bizim "meclistekiler" bilmez.

Onlar oynar ancak: **"Gelse O Şuh Meclise..."** Oooh! Kıvır! Eski şarkılardandır...

Ne yapalım? Kader!

Esas gözden kaçan, Doğu nüfusunun Batı'ya göre dört beş kat daha fazla artacağı oldu... Belki de on...Ve Türkiye'nin bu günkü görüntüsü ortaya çıktı.

Bu gün, dansözlerin, doğru dürüst Türkçe konuşamayan şarkıcıların ve bir takım garip yaratıkların, sanat camiasında ve gündemde olmasının tek sebebi budur.

Sürüler halinde İstanbul'a geldiler ve sayıları İstanbul'lu sayısının (doğal olarak) on katına çıkınca bir kültür potansiyeli oluşturdular kendilerine göre...

Kültür de, ne kültür!

Böcekler gibi doğurdular, kimse de çıkıp "Hop!" demedi.

Bunu da ben diyecek değilim ya...

Bir yandan bıraktınız doğursunlar, bir yandan da insanların isimlerine ambargo koydunuz. Çocuğun adını "Haco" koymak veya "w" harfini kullanmak yasakmış. Sanki internete girince üç tanesini birden yazmıyacaksın, istesen de, istemesen de: "www". Uğraşılan işlere bakın, esas davayı bırakıp...! Aptalca!

Siz adamın **ismine** denetim koyacağınıza çocuk sayısına koysanız; eğer illâ ki isme denetim koyacaksanız, **"Sultan"**

veya "**İnsan Hakları Derneği**" isimlerine denetim koysanız daha yararlı olmaz mı?

Biz de, hem "Sultan" adını kullanan hanım hakkında:

"Bu hanım hangi padişahın hanımı ola?"

veya o dernek hakkında da:

"Bu dernek benim haklarımı da koruyor mu acaba?" diye kafa yormayız.

Ben şimdi burada daha ne söyleyeyim:

İki çocuktan fazlası için "vergi uygulamayı" da mı akıl etmediniz, be mübarek Türkler?

E, etmediyseniz, çekersiniz o zaman akılsız başınızın cezasını...

Birileri de bir şeyler düşünmez mi şu diyarda Allahaşkına hiç? Beyinlerinin içinde böyle bir bölüm yok mudur?

Ha, düşünmek dediysek, hiç düşünmüyor değillerdir. Haklarını yemeyelim:

"Hâlâ, malı götürme sırası bize gelmedi mi, yahu?"

diye düşünüyorlardır tabii...! Onun da cevabını vereyim ayrıca:

Siz bekleye durun, başkaları "malı götürüyor", a benim canlarım!

Zaten, bir ülkenin "**Sağlık Bakanının**" 6 (altı) çocuğu varsa, söze gerek var mı?

Ama, o Bakan'ın suçu yok!

Suç ona o çocuğu yaptıranın, onu kalkıp "Bakan" yapanın, onu Bakan yapacak sistemi kuranın! Hay sizin kafanıza "ne yapayım" ki ben?

Masal gibi vallahi:

"Bir varmış bir yokmuş... Bir adamın altı çocuğu varmış... O adam da üstelik bir ülkenin Sağlık Bakanıymış..."

İlâhi... (i'si kısa)

..... Dedim de çağrışım yaptı: Belki de **"İlâhî Güçler"** (i'si uzun) bize bunu lâyık görüyor ve aptallıklarımızın cezasını bize **"bu dünyada"** veriyor!

Mu acaba?

Bilmem... Aslında: Bilirim de bilmem!

Sağdan Soldan Estarabim!

* * *

Mesela ben, daha neyi "bilirim de bilmem":

- "Barış konserleri" verdiği sırada, **John Lennon**'u vuran Amerikalı'nın, "onu çok seven bir hayranı" olmadığını, olamayacağını...;

- **John F.Kennedy'i** öldürdüğü iddia edilen adamın da "iki gün sonra" öldürülmesinin hiç normal bir olay olmadığını, olamıyacağını...;

- Filistin'in lideri **Yassir Arafat'ı** "tedavi etmek üzere" Fransa'ya götürdüklerinde, oradan sağ çıkmayacağını, çıkamayacağını...;

- USA (Yu-Es-Ey)'deki **İkiz Kuleler**'i de, her hangi bir "terörist" uçağın New York'un ortasına kadar gelip vurmadığını, vuramıyacağını; çünkü mantığımızın bize, "oraya kadar gidip nokta atışı yapabilecek adamın, Amerika Kıtasını da yerle bir edebilecek gücü olması gerekir", diye düşündürdüğünü ve ayrıca, bize anlatılan hikayeye göre, "siz pilot olsaydınız ve kafanıza bir tabanca dayanmış olsaydı, uçağınızı, içinde en az yirmi bin vatandaşınızın bulunduğu binaya vurur muydunuz?" sorusunun hemen aklımıza geleceğini;

- Hele hele, olaydan tam beş sene sonra, **Pennsylvania**'da düşen dördüncü uçağın içinde geçen "teröristlerin pilotlarla konuşma bandını" ve **Pentagon**'a vuran uçağın görüntülerini yayınlamakta biraz (!) geç kalmış olduklarını düşündüğümüzü ve aslında biz bu güne kadar, yalnızca Türklerin akıllarının "tuvalette" geldiğini sandığımızı;

- Şu **Londra**'nın bombalanmasından da sorumlu tutulan, hayalet "**El Kaide Örgütü**" masallarını, bundan 60 sene evvel anneannelerimizden "**Zümrüt-ü Anka Kuşu**" adı altında, başka bir versiyonuyla çoktan dinlemiş olduğumuzu;

- Bu örgütün başı olduğu iddia edilen Teröriste (!) de aslında, ayağında çarık elinde asayla video kameraları karşısında oynadığı bu başarılı rolden dolayı, "**21. yüzyılın Amerikan Video Oscar Ödülü adayı, takma sakallı Mr.Osama Ben Laden**", dense daha doğru olacağını...;

- **Bali**'de 200 ölü bırakan bombalama olayının ardından, gazetelerimizden birinde "**Yine Mi Sen!**" başlığı altında "**yine**" bay Usame Bin Ladin'in resmini gördüğümüz zaman, gazeteye ikimizin de birden (Mr.Osama ve ben) başımızı sağa sola sallayarak "cık cık cık" diyerekten, yüzümüzde hınzır bir gülümseme ile baktığımızı ve içimizden ikimizin de "**zoka yenir de, bu kadarı değil**" diye geçirdiğimizi ve eğer öyle değil de, o gazetenin sahibi bizim hakkımızda, "yedirdik kuzulara yine" diye düşünüyorsa, bu işleri hiç yemediğimizi, yemiyeceğimizi, işin o yönüne bizim zaten "**ilk ihtimal**" olarak baktığımızı;

- Hatta hatta, bize "**kamyon patladı**" deyip de, **İstanbul** üzerine atılan o iki bombanın (İngiliz Konsolosluğu ve Levent'teki bankanın önüne... Uzun menzilli bir füze mi idi, ne idi? Hani arada sırada yapıyorlar ya, Muavenet zırhlısı misali, bir yandan insan üzerinde silah denemesi, bir yandan mesaj: "İstersek vururuz!" Veya kamyon da olsa, mesajı açısından farketmez) hiç mi hiç "**Usame**" işi olmadığını, olamıyacağını;

- Aslında Usame'nin de Mr.Saddam gibi, yakalanmak için **Beyaz Saray**'a arada sırada: "Hadi ne zaman yakalayacaksınız? Bekleye bekleye ayağımıza kara sular indi!" diye telefon ettiğini; en azından mantığımın bunu bana söylediğini ve Amerikalılar bulamamışsa, benim kendisini bulmamın zaten

imkansız olacağından, sırf espri olsun diye: "Ulan Osama! Ne adamsın yahu? Hadi artık **Hollywood**'a gidip bir film çevirmenin zamanı gelmedi mi? Yaşın da ilerliyor ufak ufak... Sonra, **Osama Dede** rolüne bile çıkamayıp ortalarda kalacaksın" demeyi çok arzuladığımı;

- Saddam Hüseyin'in oğullarının da televizyonlarınızda gördüğünüz şekilde, "yüzleri bile tanınamayacak şekilde" öldürülmüş olmadığını, olamayacağını; çünkü, **suçları sadece Irak'lı olmaktan başka bir şey olmayan** zavallı Irak halkına hiç bir makul gerekçe gösterilmeden girişilmiş bu savaşta, babasını tutup oğullarını öldürmenin bizim mantığımıza uygun bir iş olmadığını; onların ancak **buhar** (!) olmuş olabileceğini...;

- Yine sayın **Saddam**'ın size TV'nizde gösterilen **"o küçük çukurda"** yakalanmış olmadığını, olamıyacağını; kendilerini çok cin fikirli sayan Amerikalı dostlarımızın acemice çektikleri bu video filmlerine inanmamızı beklemelerini de, **"aklımıza ve hatta şahsımıza hakaret"** olarak kabul edeceğimizi; aslında -işin doğası gereği- onun özel bir charter seferi ile, meyve suyu servisi de yapılarak, bu hizmeti (**Amerikalı dostlarının** Irak diyarına, daha önceden sokaklarının da kare kare filmlerini çektikten sonra, ellerini kollarını sallaya sallaya girme hizmeti) karşılığında **muhtemelen** ilkönce Miami'de biraz dinlenmek üzere palmiye ağaçlarının altına götürülmüş olduğunu; ama sonradan, görüldüğü kadarıyla, bize "yıllardır" olduğu gibi, ona da **madik atıldığını**; (çünkü o ilk mahkemesinde yine sizin gözünüzden kaçan küçük bir **"satır arası"** mesajı verdi dünyaya: Salondan çıktıktan sonra işkence göreceğini bile bile, **"kuzeyde kimyasal silah kullanıldığını ben gazetelerden öğrendim"** dedi... Ki bu iş bizlere, "Gaddar Saddam'ın Halepçe Katliamı" olarak takdim edilmiştir. O günden sonra artık mahkeme salonuna gelse de göstermeliktir, bir şey konuşamaz. O söyleyeceğini canını dişine taktı söyledi. **Madik'e madik!**);

- USA'lı dostlarımızın Okyanusun ortasında **Guantanamo Üssü** adını verdikleri bir adada tuttukları çeşitli ülkelere mensup esirlerin "neyin esiri" olduğunu bizim kafamızın basmayıp, bize göre bunların olsa olsa "**hiç bir şeyin esiri**" olmayıp, insan üzerinde deneme yapmak üzere (vahşete bakın!) getirilmiş "**kobay**"lar olduğunu ve bu kişileri seçmekte de bayağı özen gösterilmiş olup, hemen ölüp gitmesinler diye de, kendi özel komandolarından bile daha boylu, poslu ve sıhhatli insanlardan seçmiş olduklarının bizim gözümüzden kaçmadığını;

- Ve aslında, bütün bunları çözmenin hiç zor olmayıp, sizin "**iyimser bir kişi**" olduğunuzdan dolayı, akşamları TV'nizden gördüğünüz her şeye inandığınızı;

- Hatta benim, **bu gibi bazı** konulara her konserime başlamadan önce sohbet olsun diye veya "ses kontrolü yapıyoruz" esprisi içinde, aslında sevgili dinleyicilerime küçük bir "**uyandırma servisi**" verme amacıyla hafiften değindiğimde, ağzıma damla içki koymamış olmama rağmen, onların içlerinden "Baba'nın kafası kıyak galiba?" diye geçirecek kadar evlerindeki şeytan kutularının büyüsüne kapılmış olduklarını;

ve nihayet;

beni "**komplo teorisi**" üretmekle suçlayanların ancak, ya "**saf**" (temiz), ya da "**karşı saf**" (taraf) olabileceklerini **bilirim!**

De, bilmem işte!

Ayrıca ben, daha da garip düşüncelere sahip bir adamım! Mesela şu, Pasifik Okyanusunda 300 bin kişiyi öldüren Tsunami hikayesinin "**Allahın işi**" olduğuna, beni bir tek Allahın kulu inandıramaz! İyi mi?

Buyrun bakalım!

Sevgili TV sunucusu ve köşe yazarı Ahmet Hakan'ın da bir yazısında değindiği gibi, "sağdan soldan Estarabim" işte benimkisi...

Sağdan soldan Estarabim...!

.....

Yalnız, buraya kadar paragraflarca saydığım şeylerde, sizin de dikkat etmenizi istediğim, işin çok ilginç ve özellikle **doğrudan doğruya Birleşik Amerika İmparatorluğu'nu ilgilendirmesi gerektiğini** düşündüğüm bir yanı var!

O da şu:

Bu satırları yazan adam, Türkiye'ye Batı'nın yüksek değerlerini, Amerika'nın Rock Müziğini, elektro gitarı, kıyafeti ve davranışlarıyla Batı Kültürünü ilk getirmiş ve bunu ısrarla savunmuş olan bir adamdır!

Ben Amerikalı olsam, bu adamı **"Time"** Dergisine kapak yapardım, **"BU BİLE GİTTİ!"** diye...

Çünkü "yenilgi"ler böyle başlıyor...

* * *

Şimdi gelelim artık **ŞAŞKIN**'ın hikayesine... Çünkü "Şaşkın"ı anlatalım dedik, söz döndü dolaştı geldi yine "Estarabim"e...

Şaşkın'ın hikayesi ilginç mi ilginç... Hayatta bazı şeyler oluyor, dışardan baktığın zaman başkaaa, aslı başka...

Mesela, beni çok yakından takip eden, daha sonra tanıştığım dinleyicilerimden bir tanesi, benim sahnede kemerimi niye yan taktığımı merak eder dururmuş. **"Herhalde, hava olsun diye"**, diye yorumlarmış kendi kendine... İçimize girdikten sonra öğrenmiş ki, ben kemerimin tokasını, gitarın gövdesini çizmesin diye belimin sol tarafına takıyorum. Birileri TV kameraları karşısında, biraz da müstehzi sordular "havası mı oluyor bu yani?" diye ama, cevap vermedim tabii dolduruşa gelip... Gülümsedim sadece... Kitaba ne yazacağız sonra, her önüne gelenin sorduğu soruya cevap verirsek?

İşte, belki hiç haberinizin olmamış olduğu bazı olaylar, hayatınızda önemli dönüm noktalarını teşkil etmiş olabili-

yor. Hatta belki böyle bir şeyler, tarihte çağ değişimlerine dahi mi sebep olmuştur, bilinmez.

Nereden biliyoruz Fatih Sultan Mehmet'in, kız meselesi yüzünden İstanbul'u fethetmediğini? Ha?

Bu şaka tabii! Aman ha!

Alıngan, hassas insanlarızdır! "Vay, sen ha? Fatih'e ha?" filan diye üstümüze yürüyen olur. Sadece **"çarpıcı bir espri"** olsun diye söyledim.

"Şaşkın" da bunlardan bir tanesi çünkü...

Hiç birinizin, hiç kimsenin bilmediği bu olayı size burada anlatacağım. Amaç, **"her şeyi de kendimizle beraber mezara götürmeyelim"**.

Gidecek olan çok! Önsöz'de söyledik. Ama bir şeyleri de size aktarmazsak, bu kitap da "kahve muhabbetleri"nden ileriye gitmez!

Yani...

Dinleyin şimdi:

"Mesafeler"i yapmışız. 45'lik plâk, yıl 1974...

Her ne kadar bizimkilerin (Rock'cular) gözüyle baktığın zaman, **zamanının çok ötesinde** bir eser olsa da, o kadar **"ötesinde"** durumları kabul etmez bizim bu güzel ülkemizin insanları... Arkasına (benim açımdan **arkası**... Vatandaş için **esas parça**'dır) "Silinmeyen Hatıralar"ı yapmışım ama, onun arranjmanı da en az 30 sene sonra anlaşılacak cinsten... (Şarkıcı **Çelik** kardeş 2000'li yıllarda keşfetti ve söyledi ya.....)

"Mesafeler", Türkiye'de ilk defa bizim Yeraltı Dörtlüsü ile uyguladığımız **Underground** müziğin tipik bir örneğidir esasen... Dolayısıyla, öyle bir plağı **"üç beş kendini bilmez"**den (!) başka kimse almaz. Bizim de maddi durumlarımız buna paralel olarak aşağıya doğru bir grafik gösterir.

.....Ve yine bundan dolayıdır ki, gün olur **Şirket**'e para istemeye gideriz.

İhtiyaçtan...!

Her zaman kapıda karşılayan şirketin sahibi, bu sefer yerinden bile kalkmaz beni görünce... Yüz ifadesinden, beni **görmekten** bile pek memnun olduğu söylenemez. İş aşağı yukarı bellidir çünkü...

"**Kızları Da Alın Askere**"ye öyle, "**Mesafeler**"e böyle...

(Aslında dikkatli dinlediğiniz zaman, Mesafeler'in baştaki ritm bölümünde "**bir şeylerin yaklaştığının**" sinyallerini vermişimdir de, seninkiler bunu hiç anlayamamışlardır tabii...)

Bendeniz, biraz ezik, biraz da buruk:

"Abi, biraz para lazım oldu da... İleriki işlere mahsuben...", diye Türk filmi gibi söze başlarım ama, sözümü bitirmeye fırsat kalmaz, "Vallâ usta...", diye cevap gelir. İşportacılıktan yetiştikleri için, hitap tarzı budur. Üstelik bir de "**işverenimiz**" olmuştur. Yeterli sebeptir, dengeyi kaybetmek için...

-"Vallâ usta, para mara yok...! Şu satışlara baksana... Geçen ay da para almıştın, bir hayli borçlanmış vaziyettesin!"

(Çünkü o arada **Goca Dünya** plağı zamanında çıkamadığı için güme gitmiş, **Hor Görme Garibi** (haydi 'o günlere mahsus' diyelim) yanlış uygulanmış bir arranjmandan dolayı harcanmış, arkasından da acaip **Mesafeler** işe tuz biber ekmiş, yani plaklar masrafını karşılayamamış ve biz de ileriye dönük olarak alınan paralar dolayısı ile şirkete borçlanmışız)

İçeriye doğru seslenir:

-"Nurettin! Şu Erkin Koray'ın hesapları bir getirsene!"

Bu arada bendenizde çıt yok...

-"Ama...", diyecek olurum.

-"Aması maması yok usta... Bu işler böyle yürümez!"

Kendimi son derece aşağılanmış hissetmeme rağmen, ses çıkaramam ki...

Borçlusun işte...

Dünyanın en berbat durumudur. Allah bu dünyada hiç kimseyi borçlu yapmasın. Çok onur kırıcı bir olaydır. "Borç

yiğidin kamçısıdır" diyen adamın ise ben... İstediğinizi yakıştırın oraya işte...

İşte o, Kızları Da Alın Askere'deki, Anma Arkadaş'taki, Yağmur'daki **"canım-ciğerim"** plak şirketi sahibi adam o gün birden 180 derece dönüyor ve diyor ki:

-"Usta! (O zamanın parasıyla) 125 bin lira borcun var, sen gelmiş daha 5 bin lira ver diyorsun! Bu borç kolay kolay ödenmez. Ya 125 bin lira verirsin, ya da sekiz tane plâk yapar bize bırakırsın. Ondan sonra nereye istersen gidebilirsin!"

Karar: **İdam!**

125 bin lira bulabilecek adam, oraya 5 bin lira istemeğe gider mi hiç? 125 bin lira deyince, bir apartman katı kirası 3 bin lira mıydı, neydi... Demek ki borç, 40 ev kirası kadar... Az borç değil...

İkinci şık olan, sekiz plâk yapma konusu ise, hayatımın sönmesi anlamına...

Sekiz.....

Tane.....

Plâk.....

Ha, önlü arkalı, hepsi hepsi 16 tane şarkı ama, biz şimdikiler gibi 16 tane şarkıyı bir gecede yapmıyoruz ki... Yapıştır o gece internetten indirdiğin bir "sample"den 116 tanesini yanyana, olsun sana şarkı... Bizde "alınteri" dökmeden olmaz! O alınteri de aylar sürer. Bazen de yıllar...

Ayrıca, diyelim ki yaptın. Sekiz plâk demek, dört ayda bir bir tanesi piyasaya sürülse, en azından üç sene demek... Onları adama verdin mi, biz **ne yiyeceğiz, ne içeceğiz sonra?**

Öne sürülen şart, öyle bir şart ki, tam yok etmelik...!

(Bu arada, şahsım tarafından ümitsizce yapılan ve kesinlikle onlara saçma sapan gelmiş bir iki konuşmayı da biraz daha ileride nakledeceğim)

En sonunda ben:

-"Anladım! Bana birkaç gün düşünme fırsatı verin", dedim.

-"Çabuk düşün!"

Ve oradan ayrıldım. Durum son derece nazikti. Fena sürpriz olmuştu. Uğramış olduğum büyük bir sükût-u hayâldi bu...

Bir taksiye bindim. Yolda, düşünmekten kafam allak bullak oldu. Beynim filan da yavaş yavaş uyuşmaya başlamıştı.

Kelimenin tam anlamıyla mahvolmuştum artık...

Birden: "Daha hızlı!" dedim şoföre, bir an evvel eve varmak için... Kafamda acaip bir resim belirmişti. Fakat trafik de o gün tesadüfen öyle bir sıkışıktı ki, adım adım gidiyorduk. (Bundan sonrasını bayağı utanarak yazıyorum. Ama başta bahsettim ya... Bazı şeyler dışarıdan hiç bilinemiyor. Ben de şu anda böyle bir konuyu, "**gerçek bir hayat hikayesi**" olduğu için iletmek istiyorum. Anlatmazsam, sadece benim bildiğim bir olay olarak benimle beraber gidecek)

Eğer o gün, trafik sıkışıklığından dolayı ben eve gidip gelinceye kadar mesai bitip, onlar da şirketi kapayıp gitmiş olmasalardı, ben **İstanbul Plak** şirketi sahibi Şahin Söğütoğlu'nu tabancayla vurarak öldürmüş ve o ölmek, ben de hapse girmek suretiyle bu dünyadan yok olmuş olacaktık.

Utanıyorum aslında bunları anlatmaya, ama gerçek işte!

Taa ki, o günü devirip, ertesi sabah olup yataktan kalkınca, "**akl-ı selim**" galebe çalıp, "ne yapıyorsun oğlum!" deyinceye kadar...

Ve yine, düşünün... Aksi olsaydı, şimdi ne "**Tarkan kardeş**" bu şirkete o güzel şarkılarını söyleyebilmiş, ne de Şahin Söğütoğlu'nun oğlu bu şirketi devam ettirebilmiş olacaktı.

Hayatın cilvelerine bakın!

.....

"Ya 125 bin, ya sekiz plâk" işine ben, düşünüp taşınıp:

-"Bilmeniz gereken önemli bir şey var! **Ben sizin ne istediğinizi çok iyi biliyorum, ama siz benim ne istediğimi bilmiyorsunuz!**" olarak cevap verdim.

Karşımdaki bir an şöyle yüzüme, her insanın bu söze vereceği normal bir tepki olarak, biraz da küçümser bir ifade ile, "ne olabilir ki?" der gibi baktı. İddialı bir kelâm etmiştim o anda...

Ben sözüme devamla:

"Benim kendime göre bir programım var. Beni bir müddet daha kendi halime bırakın. Satılsın, satılmasın... Ben bu eserleri Türkiye'ye kazandırmak istiyorum. Bu yaptıklarım değişik şeyler, herkesin harcı değil... Türkiye'nin arşivinde bulunsun! Aslında, sizin istediğiniz şeyi ben her an yaparım, da, yapmıyorum! Yanlış anlaşılmasın ama, **sizin istediklerini benim için bir gecelik iştir!**" dedim.

Bu sözlerim üzerine, belirli bir süre bir sessizlik hüküm sürdü.

Ama sonunda cevap yine de: "Ben anlamam usta!" oldu.

"Bir gecelik iştir"i biraz **sallamıştık**. Müzik, ne olursa olsun, benim için hiç bir zaman bir gecede yapılabilecek bir meta olmadı çünkü... Dediğim gibi, **"bir gecede yapılanlar"** vardır da, bende yoktur. Ben yapamam.

İstesem yaparım da, yapmam.

Ama, ben onlara "bir gecelik iş" derken, bir şey anlatmak istemiştim...

* * *

Bu olaydan kısa bir müddet önce çıktığımız bir Anadolu Turnesi'nde, İskenderun'da konserden sonra kaldığımız otelde bütün gece beni uyku tutmadı.

Gündüz, şehri dolaşırken duyduğum, dükkanlardan dışarı vuran yabancı dilde bir müziğin sesleri bir türlü kulağımdan gitmiyordu. O gece yatağımda o melodilerle dönüp durdum. Bayağı sıkıntıdan da uyuyamadım.

Biz müzikçiyiz. Bu tür şeyler bizde büyü etkisi yapar. Sabahı zor edip, soluğu doğru kasetçide aldım:

-"Bu çalanlar ne?"

-"Arap müziğidir, ağabey!" dedi dükkancı...

-"Şunlardan bana birkaç tane kaset yapar mısın? Kaç para ise vereyim. Hiç vakit yok, yola gitmek mecburiyetindeyiz!" dedim.

O sıralarda konserlerde, iki gitar, bir bas ve bir bateri'den oluşan dört kişilik grubumuzla "Kızları Da Alın Askere, Aşk Oyunu, Anma Arkadaş, Çiçek Dağı, Sana Birşeyler Olmuş, Aşkımız Bitecek'li bir repertuar çalıyoruz. **On-On beş** dakika süren **hain bir gitar sololu** "Goca Dünya" da var repertuarda...

Kaseti aldım. Doğru otele...

Teype koydum ki, olacak şey değil... Bir, Hint filmi Avare'deki **Awara Hun** şarkısını, daha sonra Elvis Presley'in **Hound Dog**'u ve daha sonra da Cream'in **Strange Brew** şarkısında Eric Clapton'un gitarını dinlediğimden bu yana ilk defa içimde garip bir duygu uyanmıştı. Bu müzikte bir sihir vardı ve bana ne kadar uzaksa, o kadar da yakın duruyordu.

Hele arasında **"Ya Ayn Muleyyidin"** adında bir tanesi vardı ki, sanki "beni sen besteledin!" diyordu. (Yazılışında yanlışlık varsa Arapça bilenler kusura bakmasınlar)

Bu melodi sonradan, sözleri tarafımdan yazılarak **"Şaşkın"** adıyla piyasaya çıkacak ve Türkiye'de bir dönemin başlangıcının kilometre taşlarından belki de en önemlisi olacaktı...

* * *

Aradan günler geçti... Biz turneden döndük.

Bir yandan, Mesafeler'den sonra çıkaracağım **"Robot Adam"** adlı, daha sert ritimli "Heavy Metal" türü yeni bir eser üzerinde çalışıyor, (ki bu eser, hayatın bu cilvesi yüzünden fırsat bulup hiç çıkamadı), bir yandan da şu İskenderun'dan al-

dığım kasetlerin büyüsünden bir türlü kurtulamıyordum. Rock, Hard Rock, Underground plâklar artık bir kenarda duruyor, ben durmadan bunları dinliyordum. Ve bu arada da kendi kendime: "Bana ne oluyor?" diye soruyordum.

Konserlerde "**Allahına kadar**" Rock çalıyoruz, sonra ben eve geliyor, bu kasetleri teype koyuyor, değişik bir dünyaya dalıp gidiyordum.

"Şunlar gitarla çalınmaz mı acaba? Çalınsa, nasıl olur ki?" gibi sorular da kafamda dolaşıyor, ama arkasından:

-"Hadi canım, sen de! Sen "Rock"çısın! Ne işin var böyle Arap müziklerinle filan?" diyordum ama, benim için çok yeni olan bu ritm ve melodi de kulaklarımdan bir türlü gitmiyordu. Elimde olmadan içimden bir sıcaklık duyuyor ve yine içimden bir ses: "Böyle bir müzik de var bu dünyada!" diyordu.

* * *

Eski "Doğan Plak" şirketinin kapısını açıp ta içeri girdiğimde, kiminle karşılaşacağım ve bu insanların ne tür kişiler olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Beni, güleryüzlü, Unkapanı'nda görmeğe alışık olmadığım tipte bir genç karşıladı. Bir an bu temiz tipli kişinin orada ancak misafir olarak bulunabileceğini düşündüm.

Söze başlayarak:

-"Bu şirketin sorumlu kişisiyle görüşmek istiyorum!" dedim. Cevaben bana:

-"Buyrun benim, Erkin bey!" diyor gibi geldi, ben tekrar:

-"Bu şirketin sorumlu kişisiyle görüşmek istiyorum!"

-"Buyrun benim!"

Allah, Allah! Bu Unkapanı'lı çakalların arasında, bir plak şirketinin sorumlusu olarak ne arıyordu ki bu delikanlı orada?

-"Bir konu var da, bunu görüşmek istiyorum"

-"Şöyle buyurun, sizi dinliyorum!" dedi.

Doğan Plak şirketinin sorumlu müdürü Hidayet Doğan'a o günkü teklifim şuydu:

-"Benim, şu bildiğiniz İstanbul Plak şirketine 125 bin lira borcum var. Siz bu parayı ödeyin, ben de size öyle bir plak yapacağım ki, aklınız şaşacak. Bu parayı geri almanız bir yana, çocuklarınız da bundan para kazanacak!"

O gün ve ertesi gün bu konuyu uzun uzadıya konuştuk onunla... Hidayet Bey (diye hitap edeceğim ona tabii), konuya tamamen vakıf olmuştu. Ticarette riziko'nun çok yeri olduğunu ve rizikolara girebilmenin başarıya götürdüğünü düşünüyordu. Ben ise zaten **"rizikolar adamı"** idim.

Anlaştık, el sıkıştık... "Haydi hayırlı olsun!" dedik ve ayrıldık.

Ben, "esasen hazır olduğumu, ama seslendireceğim parçaya çok daha güzel bir arranjman yapabilmem için kendisinden bana sadece on beş gün müsaade etmesini" istedim.

.....

On beş gün sonra ses kayıt stüdyosuna, kemanlar, çellolar, darbukalar ve Semiha Yankı, Ümit Tokcan, Hayri şahin, Huri Sapan'lı bir vokal grupla girdiğimde ise, şaşırmak sırası tecrübeli tonmeister Sıtkı Acim'e gelmişti. Ona da:

-"Sıtkı Abi! Bu gün öyle bir plak yapacağız ki, bunda **ben olmayacağım.** Hiç karışma, bak ne biçim olacak!" dedim.

O güne kadar bizim hep gitarlı, Distortion Pedal'lı, baterili şarkılar yaptığımızı bilen Sıtkı Abi:

-"Allah, Allah!" dedi. "Ne oluyor böyle?"

-"Bir dakika abicim! Sen seyret şimdi!" dedim.

Şaşkın'ın kaydı bittiğinde, ben elime gitar dahi almamış, sadece yaylı sazları, vurgulu çalgıları idare etmiş ve şarkısını söylemiş, üstelik bir de Sıtkı abiye, "abi n'olur sen beni dinle bugün... Kapat şu bas gitarın sesini" diyerekten, Sıtkı abinin faltaşı gibi açılmış gözleri eşliğinde, basçının sesini de kapattırmıştım.

Yani, Şaşkın parçasında gitar olmadığı gibi, bas gitar da yoktur. Yalnız, tarafımdan bir takım stüdyo teknikleriyle bas gitarı hiç aratmayacak şekilde bir kayıt yapılmıştır.

"Ben sizin ne istediğinizi bilirim!" ile söylemek istediğim de bu idi aslında...

Şarkıyı bitirdim ama, bu sefer de herkesi rahatsız etti bu durum...

-"Hayır, olmaz! En azından, sen gitar çalmadan bu band buradan çıkmaz!" dedi Sıtkı Abi...

-"Ne var bunda abi? Bensiz daha güzel olmadı mı yani şimdi? Temiz temiz... Ben gitarla girip işi bozuyorum. Cavv, cuvv filan..." sözlerimle kendisini ikna edemedim ve o şarkının ortasındaki duyduğunuz o gitar solosunu ben **-umumi arzu üzerine-** orada alel acele notaya döktükten sonra, tüm saz ekibi ile beraber, şarkıyı baştan sona tekrar çalmak suretiyle şarkıya ekledik.

İşte bu **"ŞAŞKIN"**ın hikayesi...

Ve işte bunlar, sizin o şarkıyı evinizde koltuğunuza keyifle kurularak veya arabanızın teypinde dinlerken, hiiiç ama hiç bilemiyeceğiniz, aklınıza dahi getiremiyeceğiniz, o eserin **"arkasındaki dünya"...**

Bunları anlatacağız burada, dedik ya!

.....

"Şaşkın" bir **Napalm Bombası** gibi patladı. Memleket de şaşırdı (bence), ben de şaşırdım neye uğradığımı...

Eh... Elden çıkmış bir defa... Ondan sonra da bırakır mıyım ben hiç bu işin arkasını...?

Siz olsanız bırakır mısınız?

Fesuphanallah, Komşu Kızı, Estarabim, Arap Saçı... diye devam ettiler Napalm'ler tabii...

Devam etmesine ettiler de, biz:

"Siz arkadan gelip, Türkçe'nin de, müziğin de içine edin" diye vermemiştik bu örnekleri...

* * *

Celâl Mazmanoğlu

MAZMANLAR PLAK EVİ

☎ 1015

ANTAKYA

İskenderun'da turnede iken aldığım, içinde "Şaşkın" şarkısı bulunan kaset ve kasetçinin kartı:

DEVLERİN NEFESİ

Çın çın çınlıyor kafamda kurbağaların sesi...
Yok...!
Kurbağaların değil...
Bu Devlerin Nefesi...

.....

Çın çın çınlıyor kafamda kurbağaların sesi...
Doğmuyor içime ötesi...
Şiir: Devlerin işi...
Benim gibi bir cüce kişi
yeltenmesin sakın devlerle boy ölçüşmeye...

Ne o? Nedir o, birdenbire karşımda beliren...?
Arka ayakları üstünde duran garip yaratık?
Nasıl da bakıyor toparlak gözleri ile
hiç kıpırdamadan bana...
Bak...! Titremeye başladı şimdi bu Cumcuma...
O titredikçe…
Görünmez teller havada çarpıyor suratıma ...
Dur diyorum sana! Ne oluyor bu titremek?
Dinlemiyorsun… Dinlemek istemiyorsun demek...
Öyleyse seni gebertmek gerek...!

Uzatarak elimi yanımda yanan muma,
ateşini tuttum yaratığın başına...
Ve ateş...
Büyüdü...
Büyüdü...
İkiye bölündü...

Bir parçası top top uçtu havaya...
Ve bu ateşten top havalarda dolaştı,
Geldi, yuvarlandı, düştü önüme...
Erimiş demirden sıcak,
cam gibi de parlaktı bu yuvarlak...
Yaratığın başındaki ateş ise...
Yandı,
yandı,
ve söndü...
Yaratığı deliye döndürdü...
Başladı sıçramaya...
Yüzünü yerlere sürüp öteye beriye koşuşmaya...
Ağzı burnu şişmişti...
Gelip tam karşıma dikildi.
Parlak gözlerini gözlerime dikti.
Ve bekledi...

Bak... Şimdi karşımda bir şair de belirdi.
Şair bağırıyor, çağırıyor...
"Kalem! Kalem!" diye haykırıyor...
Doğdu demek içine..!
Kalem arıyorsun demek
döktürmek için kağıdın üzerine...
Kalem ha...?
Yazacaksın, yazacaksın da,
yazılarını bir yana atarak
yazılarını okuyacaklar...

Bana "Cüce" deyip, seni "Dev" sanacaklar...
Yok sana kalem!
Yok...!
Nafile yere bağırıp çağırma...
Kim koşacak imdadına...?
Ne o?...
Karşımdaki yaratık sallandı,
Bir o yana, bir bu yana...
Ve bir kalem atarak şairin kucağına,
sessiz bir kahkaha salıverdi
bakarak suratıma...

Çın çın çınlıyor kafamda kurbağaların sesi...
Yok...!
Kurbağaların değil...
Bu Devlerin Nefesi...

(Yıl 1999, Devlerin Nefesi Albümü'nden)

MUSTA - III

Meral macerası bir hayli sarsmıştı Musta'yı...

Uzunca bir zaman olayın sersemliğini üzerinden atamadı. Hayalet gibi dolaştı durdu. Caddebostan cehennem olmuştu sanki...

*

"**Muhit değiştirelim, iyi gelir**"de karar kıldık ve attık kendimizi Moda'ya...

Moda, İstanbul'un Kadıköy'ünün en mutena (karşılığı "seçkin" olsa gerek, öff) semti... Yaz geldi mi, Rıza Paşa Sokağının köşesi sınır kabul edilerekten, aşağıya -hafif yokuş aşağı- iskeleye kadar, aşağı yukarı 1 km. herhalde, Moda caddesi baştan başa, bir gidiliiir, bir gelinir, ("piyasa" deriz biz bu git-gel yürüyüşün adına) piyasa yapılır yani... Herkes bulabildiğinin en güzelini giyer, temiz olmak mecburiyeti vardır ve bir bayram havasındadır orası günün 24 saati...

Hayatınızın ilk kadınını veya erkeğini o yolun üzerinde bulursunuz çoğunlukla da, hayatınızın ilk içkisini, caddenin iskele tarafındaki bitiminde, caddeyi iskeleye bağlayan çıkma dar yolun başındaki Koço'nun meyhanesinde içeceğiniz kesindir. Meyhane dedikse, aklınıza Balıkpazarı'nın arkasındaki salaşlar gelmesin... Onların keyfi bir başkadır muhakkak ta, bunun pozisyonu başka... "Gündüz piyasası"nın noktalandığı yerdir.

Akşam hep beraber ailece, ilk önce ruhen, sonra da kıyafeten hazırlanılır, öyle gidilir.

Kapalı yeri bir terasa açılır, o da balıkçıların kayıklarına... O terasta, yaz günü, püfür püfür deniz havası koklayaraktan içtiğiniz rakı yarar da üstelik... Kimbilir benim bilmediğim kimler orada şiirler yazmışlardır, şarkılar bestelemişlerdir.

Daha bir kere olsun kavga çıktığı hiç görülmemiştir. Öyle de temiz tutarlar orasını... Zaten içinizden de gelmez böyle yozluklar, utanırsınız...

* * *

"Olur böyle şeyler oğlum, başka Meral'ler de vardır bu dünyada" sözlerime, "tabii, tabii" filan dedi ama, gözlerindeki dalgın bakış ve düşünceli hali gitmedi Musta'nın... Taa ki, ben Semiramis'e ve o da Semra'ya rastlayana kadar...

Semra onun ilk gerçek aşkı oldu.

Meral ile olan bağlantı, bu sevginin yanında çok küçük, gelip geçici bir sevda olarak kalmıştı.

Semra'yla üç uzun yıl her gün buluştular. Herhangi bir sebeple buluşamadıkları günler ise geçmek bilmeyen günler oldu onlar için... Böyle günlerde Musta'nın sıkıntısı ve tedirginliği her halinden belli olurdu.

Semra'nın okulunun önüne gitmedi hiç...

Neden bilinmez! Musta işte..!

Onun, okulun önünden binip geldiği otobüsünü hep Kadıköy iskelesinde bekledi.

Oradan Moda'ya beraber gelirler, Semra alelacele eve uğrar, okul elbiselerini çıkartıp Musta'nın yanına koşar ve hava kararıncaya kadar elele, ya Moda vapur iskelesinin kenarında, ya da Lozan Klübü'nün ilerisindeki banklarda otururlar (ki denizden aşağı yukarı yirmi metre kadar filan yüksek bir yamacın üzerindedirler), yukarıdan denizi seyreder, konuşur, gülüşürlerdi.

Son derece bir anlaşma ve uyum içindeydiler. Maskotu gibi olmuşlardı Moda'nın... Onları ayrı ayrı görmek hemen hemen olanaksız gibiydi.

Yalnız, Musta'nın hastalık derecesine varan kıskançlığı, bu üç sene içinde, sudan sebeplerden tam 24 defa darılıp barışmalarına neden olmuştu.

Küçük küçük darılmalar ama, rakam büyük...

"Nasıl atayım bu duyguyu (kıskançlık) içimden?" diye bana sorardı, kendi kendini şikayet edercesine...

24'ünde de huzursuzluğu yaratan kendisiydi. Ve Semra her defasında araya arkadaşlarını koyup, barışma yolunu arayan taraf olmuştu.

Sadece 24'üncü hariç...

Sonuncuda gözü yıldı garibin artık... Bir daha barışma teklif etmedi.

Fakat bu seferinde, bir şey değişik oldu. Musta teklif etti barışmayı. O da, bambaşka bir fikirle... Semra'nın bu kez dönmeyişini kendine yediremedi. "**Papazın Bahçesi**" diye anılan Moda'nın tenha bir köşesinde buluşmayı planladı.

Semra'yı oraya kadar getirip, ağacın dibine de oturtup, kendisi ayakta olduğu halde ona, "onu o andan itibaren terk ettiğini", söyledi.

İntikam almıştı aklınca...

* * *

Geçen üç sene içinde neler yapmadılar neler! Semra da az buz gözü karalardan değildi.

Bir gün, annesi babası evde yokken, babasının da son derece sinirli bir kişi olmasına rağmen, Musta'yı evine davet etti. Haftanın belirli bir günü, arkadaşlarınla toplanıyorlardı büyükler... Ve gece belirli bir saatten önce döndüklerine de rastlanmamıştı hiç...

Semra sokak içinde dört katlı bir evin en üst katında oturuyordu. Dördüncü katın ışığı üç defa sönüp yandı mı, **"herşey yolunda, gelinebilir!"** idi parola da...

.....Musta sokağın köşesinde pusuya yattı. Akşam olup hava da karardı. Üç defa söndü yandı ışık...

Musta, ilkönce bir durakladı. Ama gitti sonunda... Hayatında ilk defa yaşayacağı bu olayın cazibesi karşısında dayanması mümkün değildi. Heyecanı bile yeterli idi o işin...

Evin merdivenlerini parmaklarının ucuna basarak sessizce çıktı. Hafif aralık duran kapıdan içeriye sızdı (!).

.....Bir müddet, Avrupa radyolarını karıştırıp hoşa gidecek bir müzik aradılar. Kısmete Elvis'in **"Anyway You Want Me"**si çıktı o akşam... Musta, ne zaman bu parçayı duysa, gözünün önüne hep o olayın geldiğini söylerdi.

Semra avizenin bir bölüm ışığını söndürdü.

Biraz daha loşlaştı oda... Anyway You Want Me ikisinin de kemiklerine kadar işlemişti. Birbirlerine biraz daha yaklaştılar. Sonra Semra, başını Musta'nın omuzuna dayadı.

Kedi gibi sokulmuştu.

Bu atmosfer bir an ürpertti Musta'yı... Dalıp, her şeyi unutacaklarından korktu:

-"Sakın sizinkiler pat! diye gelmesinler?"

Sadece başını sallamakla yetindi Semra... "Hayır!" anlamına mı, yoksa ne belli değil..... Kendini kaybetmiş gibiydi.

Musta'ya sorarsanız, kendini kaybetmek şöyle dursun, tamamen kendilerine hakim ve son derece tehlikeli bir oyun oynadıklarının bilincinde olmaları gerektiğini düşünüyordu.

Fakat Semra: "Benim yatak odama geçelim, oraya kimse gelmez!" dedikten sonra, o da tamamen gevşedi ve doğanın akıntısının yönlendirdiği doğrultuda sürüklenmeye başladı.

Radyo kapandı. İçeriye geçtiler.

İnanılmaz bir zaman dilimi içindeydiler. Semra'nın evinde, yatak odasında, başbaşa...

Semra yatağa uzandı ve onu kendine doğru çekti:

-"Yatsana!"

Musta ne yapacağını bilemiyordu. Bir yandan, rüyada bile olmayacak bir durumla karşı karşıya idi, bir yandan da ileriyi göremiyordu. Ama bütün bu olanlar karşısında da artık direnci zayıflıyordu.

En sevdiği ile başbaşa idi şu an, daha ne olabilirdi ki?

-"Tamam!" dedi.

Ceketini, daha doğrusu artık onun simgesi gibi olmuş deri montunu iskemlenin üzerine koydu. Gömleğini çıkarsın mı, çıkarmasın mı... Biraz ağırdan mı alması gerekir, yoksa bu yanlış mı olur'un hesabını yaptı. Gömleğe sıra daha sonra gelmeliydi. Öylece Semra'nın yanına uzandı. Ayrıca odanın ışığını kim söndürecekti? Sönmesi gerekirdi bir yerde herhalde... Sorun da az değildi hani...

Bir müddet sessizce durdular. Belli ki ikisi de bir yanlış hareket riskinden çekiniyor olmalıydılar. Susuyorlardı.

-"Senin odanın penceresinden ay da güzel görünüyordur" diye romantik (!) bir sözle sessizliği bozdu Musta...

Semra gülümsedi. Belki bir şey söyleyecekti, fakat cevap - eğer var idiyse- vermeye fırsat olmadı. İçeriden gelen bir tıkırtı ikisini de irkiltti.

Sanki anahtar sesi... Birden evin kapısı açılır gibi bir de gürültü geldi içeriden...

Donup kaldılar...

-"Bu nedir?" dedi Musta... Demesiyle beraber Semra doğrularak:

-"Aman!" diye haykırdı. Sesler hiç tereddüde mahal bırakmayacak şekilde eve birilerinin girdiğini gösteriyordu. Semra hemen kendini toparlayarak:

-"Yatağın altına gir, çabuk!"

Aradan bir dakika geçmedi ki, odanın kapısı açıldı.

Kapıda annesi gözüktü:

-"Işık yanıyor, yatmadın mı sen?"

İçeri girdi. Ve o anda bir sessizlik oldu.

Musta'nın hiç unutmayacağı tek şey, Semra'nın annesinin yatağın altına ters şekilde bakan yüzü idi. Bu güzel bir yüz idi. Elini dudaklarına götürerek, "Sus!" işareti yapıyor ve ardından yine eliyle, "bekle!" diyordu.

Odadan çıktı ve salona gitti, biraz sonra tekrar içeri geldi: "Çık çabuk!", dedi. "Doğru evden çık!"

* * *

Semra ceza almıştı. Bir müddet hiç görüşemediler. Annesiyle beraber gidip gelmeye başlamışlardı.

Musta sonradan anlattı: Annesi ilkönce, ışıklar yandığı için odaya girmiş ama, iskemlenin üzerinde duran deri mont'u görünce, bir şeylerin tuhaf gittiğini hissetmiş...

Semra'nın yüzüne tekrar baktığında, onun yalvarır gibi bakan gözleriyle karşılaşıp, sessizce, "Ne oluyor?" anlamında başını sallayarak sorması üzerine Semra, babasından daha yakın hissettiği annesine yatağın altını göstermiş. Ama o anne yine de, "sinirli baba"yı hesaba katarak hareket etmiş...

"Helâl olsun ona...", derdi Musta, Semra'nın annesi hakkında...

O günden sonra şartları bayağı ağırlaştı beraberliklerinin... Semra daha az sokağa çıkabilir oldu. Belki de ayrılmalarında da büyük etken oldu bu olay... Beraberce "ölümüne" girdikleri bir savaşı kaybetmişlerdi...

Moralleri bozulmuştu ikisinin de çok...

MÜZİSYEN'E

Şu kısa bir kaç satırı, **müziği kendine meslek olarak seçmiş veya seçme yolunda** olanların okumalarını tavsiye ederim.

Amatör müzisyenler, yani mesleği müzik olmayıp, müziği keyif için yapanlar ise, istiyorlarsa bu bölümü "sinemada ay çekirdeği" yer misali, **oturdukları yerden** (!) okuyabilirler.

Belki onlara da bir şeyler vardır...

*

Bir müzikçinin hayatı, aşağı yukarı şu grafiği verir:

Kabiliyete göre, ilk beş veya on sene öğrenme devresidir. Bu devrede her geçen gün farkında olmadan devamlı yeni bir şeyler keşfedilir, fakat işin **en sakat yönü**, hep **"bu iş bitmiştir"** havasında olunmasıdır.

Kır toplantılarında çalınır, düğünlerde sahneye çıkılır... Sağdan soldan gelen iltifatlar, sizin toplum içinde ayrı bir yeriniz olduğunu ispatlamaya yeterlidir.

Ayrısınızdır da şüphesiz...

Bu böyle gider... Gide, gide, öyle bir noktaya da gelinir ki, başınız göğe erer, bulutlara değer. Artık dünyanın en iyi müzisyeni sizsinizdir.

Fakat bir gün... O ne?

Bir gün, birdenbire o bulutlar dağılır. Çünkü o hızla, üstüne çıkmışsınızdır. Orada güneş vardır. Bütün parlaklığıyla durmaktadır yukarıda...

Yukarıda gördüğünüz bulutlar da, şimdi aşağıda...

.....İşte o anda, göklerden bir ses gelir... Gelir, gelir, kulağınızdan girer, beyninizin kıvrımlarından dolaşıp, göğüs boşluğunuzdan sizi nefessiz bırakırcasına geçip, ayak parmaklarınızın ucundan çıkar. Cereyan çarpması bunun yanında hiç kalır.

Ve bu ses, hiç mi hiç duymak istemediğiniz bir şey söyler. Der ki:

"Müzik daha yeni başlıyor oğlum! Haydi, hayırlı yolculuklar!"

Hoppalaaa! O da ne demek? Bir komploya mı kurban gidiyoruz, yani?

Afallamışsınızdır...

Hiç beklemezsiniz bu tokadı... Kafanıza tuğla düşmüş gibi olursunuz. Ama yavaş yavaş ta, o sesin ne demek istediğini anlıyor, ona hak vermeye başlıyorsunuzdur. Gözleriniz de faltaşı gibi açılmıştır bu arada... Bir önünüze bakıyorsunuzdur, bir arkanıza... Şaşkın ördek misali...

Eyvah! Şu ana kadar yaptıklarınız "**yok**" mu sayıldı yoksa?

Hayır! Olur mu hiç?

Var idiniz muhakkak ki... Size, "yoksunuz!" diyen oldu mu? Onca çalışma boşa gider mi? Havadaki bulutların suçu işte... Ötesini görmenize engel olmuştur.

Ziyanı yok!! Hiç endişe etmeyin! Esas şimdi Müzik başlıyor. Üstelik bir de nereden biliyor musunuz? İnanmak bile istemezsiniz, ama gerçek budur:

Taa yıllar önce başladığınız yerden, Do Majör gamından... Evet, evet! İlkokulda öğretilen müzik derslerindeki Do Majör... Hani, öğretmeninizin sınıfta gösterdiği:

"Do - Re - Mi - Fa - Sol - La - Si - Do...!"

Evet ama... Ne oluyor böyle? Do Majör, bizim eski Do Majör... De, neden bu notalar eski notalar değil? Her biri sanki yerinden kalkmayan birer tunçtan heykel...!

Eskiden ne kadar da güzel yerlerinden oynuyor, zıplıyorlardı:

"Aliii Baaa-baaa-nın Bir Çiftliği Vaaar....."

Şimdi ise kaç **ton**'dur bunların her biri acaba?

(Sizin dınnn diye duyduğunuz **bir** notanın içinde **beş** ayrı ton bulunduğunu biliyor muydunuz acaba? Yalnız, onu duymak için birazcık "ozon tabakası"nın da üstüne çıkmak lazım gelir, **bulut yetmez**)

İşte...!

Şimdi yürüyüşünüz bile değişmiştir artık... Başınız dik, pırıl pırıl bir dünyada ve emin adımla gidiyorsunuzdur.

Eski eğri hızla geçilir, gidilir, bir düzlüğe varılır. Bu, muhteşem ve heyecanlı bir dünyadır. Bir yanda "ince uzun" bir merdiven durur, bir yanda da yine **ince uzun** bir patika yol vardır...

İstiyorsan merdivenden çıkarsın, istiyorsan yolunda yürürsün. Senin bileceğin iştir. Bu arada, dengeni de iyice sağlamış olduğundan, takılıp düşme sorunun yoktur.

Yürürsün... Sonu yoktur belki... Fakat, seni de hiç kimse durduramaz artık...

Dışarıdan öyle görünmeyebilir, ama, Neşet Ertaş da o bulutların üzerine çıkıp inmiştir. O da muhakkak o yolu gitmiştir. Çünkü bu olay kendiliğinden gökten zembille inmez!

Fakat, müziğinin insanlar tarafından dinlenebilmesi, algılanabilmesi için resmi güzel çizmeye dikkat edeceksin!

Resim de nereden çıktı diyeceksin şimdi? Değil mi?

Bu resim, temelde, ressamın yaptığı resimle aynıdır! Onunki de elle çizilir, seninki, de... Onunki de ruhla çizilir,

seninki de... O fırçasıyla, kalemiyle çizer, sen de penanla, mızrabınla...

Yalnız, iki büyük fark vardır aralarında:

Bir, onunki elle tutulur, gözle görülür, seninki ise elle tutulmaz, gözle görülmez; iki, onunki herkes tarafından (resimden anlayan kişiden bahsediyorum tabii, müziği de dinleyenden) hemen hemen **aynı** algılanır, seninki ise **ayrı**... Müzik çaldığı zaman her insanın kafasında ayrı bir resim belirir.

Beş milyar insan varsa, beş milyar ayrı resim...

Tamam! Fakat, resimler başka başka da olsa, müziği dinlerken bir insanın kafasında onun "işte bu güzel" diyebileceği bir resim çizebilmek, senin parmaklarının ve ruhunun maharetine bağlıdır; aynen ressamda olduğu gibi...

Güç versin diye, bir konsere çıkmadan önce Jimmy Page veya Joe Satriani dinlemek yerine, Salvatore Dali'nin resimlerine bakmışlığım çoktur.

İşte bu resmi çizebilmek için de, senin parmaklarının "**vıdı, vıdı, vıdı**" enstrümanının orasında burasında, bir aşağı, bir yukarı dolaşması yetmez. Parmaklarından çıkan her tonu, her notayı, beynin, kalbin, akciğerlerin, hatta bacakların, vücudunun her yanı hissedecek.

Ben her zaman, uzunca süren bir gitar solosunun ortasında nefes nefese kaldığımı müşahade ederim (tanık olurum). Anlarım ki, meğerse nefesimi tutmuşum o âna kadar... Resmi güzel çizebilmek için...

O resmi çizemedin mi, sen istediğin kadar uğraş: "Vıdı, vıdı, vıdı..." Boştur! Sen "çizdim" zannedersin ama, çizdiğin vıdı, vıdı'dan başka bir şey değildir. Yani tablo'da karalama... Bunu da göremiyorsan eğer, boşuna çırpınır durur ve üstelik "**insanların seni anlayamadığını**" iddia edersin.

Onun içindir ki, sade bir vatandaş bile, kafasında canlanan resme göre "bu adam güzel çalıyor" veya çalmıyor, der.

Yok, "Jazz" nedir, nasıl bir resimdir, yok, "Underground" nedir? Bu işlerin daha derinlerine inmeyeyim burada... İş çok uzar o zaman... Bir de üstelik tartışmalı alanlara girer. Kitap, tek taraflı bir düzen olup, karşıya cevap hakkı olmadığı için de ben bunu uygun bulmuyorum burada...

Benim burada söylediğim basit! Herkesin anlayacağı cinsten:

Resmi güzel çiziyor musun? Ona bak sen!

* * *

BİR İLAN

(Yer: Kemancı Bar girişi ilan panosu, Taksim, İstanbul. Yıl 2002)

"ÖZEL TİM" BİR GRUP OLUŞTURMAK İÇİN...

Yurt dışına çıkma engeli olmayan (tercihen askerliğini yapmış), Yurt içinde ise: Gaziantep'e gitmek için "**karısından izin alma mecburiyeti**" olmayan, müzik alanında Blues'u "**yenecek bir şeyler**" sanmayan, Türk müziğine de "**çingene müziği**" gözüyle bakmayan, enstrümanını **benden** istemeyen, "**bir bardak bira**"dan sonra Klüpteki bütün kızların "**kendisine hayran olduğunu**" zannetmeyen, toplum içinde de "**oturup kalkmasını bilen**", birer adet "SHOWMAN" kapasitesinde,

ROCK GİTARCI, (vokal)
BASÇI, (vokal)
KLAVYECİ (vokal)

ve (maalesef mecburen) DAVULCU arıyorum.
...ve (yine maalesef) ücret dolgun DEĞİLDİR.

Olmazsa olmaz şart:

Başvuruda bulunacak olan müzisyen arkadaşlarımızın saçı uzun tipten olması tercih sebebidir. "**Asker traşlı**" müzisyenin Harbiye Orduevi'ne daha fazla yakıştığına dair bir fikrimiz vardır.

ERKİN KORAY

.....

Müracaat: birer adet vesikalık fotoğraf (!) ile Müessese Müdüriyet'ine...

Bu yarı şaka, yarı da **bayağı ciddi** ilanla ilgilenecek olan her müzisyen arkadaşa sevgilerimi sunarım. E.KORAY

Ve rivayet edilir ki.....

2000'li yıllarda, Beyoğlu Kemancı Bar'da verilen bu "**İlan**"dan sonra, müzisyenler arasında:

-"**Baba, davulcuları sevmez!**" diye bir dedikodu kulaktan kulağa fısıldanır...

Aslında hiç birisi, benim bu ilanla:

Davulcu konusunda sadece bir "şaka" yaptığımı
ve müzisyen filan aramayıp tam tersine,
"bu âlemi üzerine bir roman yazmak yerine, iki kelimeyle özetlediğimi"
anlayamamıştır!

* * *

VATANI KURTARMAK

Hikayemiz, 12 Eylül 1980 İhtilâli (bazı kesimlerin deyimiyle "Darbesi") devrine rastlıyor.

*

Bence Türkiye'nin başına indirilen esas **darbe**, 1983'te Turgut Özal adında bir kişinin Anavatan Partisi (ANAP) adı altında bir **grupla** yönetimi ele geçirmesi ile oldu. Bu işlerin bu memlekette nasıl olabildiği ise, benim ömrüm boyunca en aklımın alamadığı **bir numaralı** şey olarak kalacak...

Böyle bir şahıs, bu sistemle "milletvekili" seçilmiş olabilir. Belli bir zümreyi temsil ediyordur, parlamentoda yer alır. Almanlarda da Türk milletvekili var, Alman pasaportlu...

Ama diyelim ki, oradaki Türkler bir gün çoğaldılar çoğaldılar ve parlamentoda oy çokluğuna sahip oldular. Sonra da Almanya'nın başbakanı oldular. Onlarınkisi de bizimki gibi **demokrasi** ya! Şimdi siz Almanlar'ın bu Türk'ü başbakan yapacaklarını düşünebiliyor musunuz? Düşündüğünüz zaman, "olacak şey değil" gibi gelir size değil mi? Gayri ihtiyari... Mantığınız pek almaz...

Olmaz da zaten!

Çünkü onlar, ne yapar ne eder, bu işin gelişini veya olabilirliğini önceden sezip (hatta belki de mevcut kanunlarında

vardır) bir kanun maddesi çıkarırlar veya Anayasalarını değiştirirler, bir şekilde bunu engelerler.

Ama bizde olur!

Peki, bu bizimkisi nedir? Saflık mı, cehalet mi, nedir?

Ha, cevabı "Demokrasi!" ise, o zaman bu demokrasi bence, "**bize mahsus demokrasi**"dir ve Aziz Nesin rahmetli de -benden de 10 puan **bonus** alarak- böyle bir demokrasi kavramı olan bir toplumun adını koyar.

Ama bana sorarsanız, biz kendi kendimize "vatan-millet" diye kafa patlatıp dururken, bu işlerin içinde **Rahmetli'nin** de, **benim de** yanıldığımız ve çözemediğimiz bir durum vardır. Bu toplum hiç de o kadar aptal değildir, fakat birileri bu düzeni ısrarla sürdürür ve onlar muhtemelen bizimle ve toplumla alay eder ve içlerinden de kıkır kıkır gülerler.

Zaten ben, bu "demokrasi" işinden bir şey anladı isem -sokaktaki adamın tabiriyle- arap olayım! (Sokakta "**araboliim**" şeklinde kullanılır)

Eminim ki **Araplar** da, Amerikalıları dostlarının şu "**size demokrasi getireceğiz**" işinden bir şey anlamamışlardır.

O da "Amerikalı'ların demokrasisi" demek ki!

Her nasılsa ne olur ne biter, bir seçim olur, bir dolap döner ve hep sabıkalısı, sahtekarı, hırsızı **başa gelir;** profesörü, düşünürü, bilim adamı, mesleğinin uzmanı **oturur.**

Ve, Allahın "**yolda yürümesini bilmeyeni**", geçer senin için kanun yapar, senin adına parmak kaldırır.

Ha... "Bırak atıp tutmayı hemşerim, öneri getir! Önerin ne, önerin?" diyeceksiniz. Çünkü, genelde CHP adındaki -ben kendimi bildim bileli hep ikinci- büyük partinin milletvekilleri kürsüye çıkıp, atıp tutarlar ama, **önerileri yoktur**. Mecliste ağızlarının içinde bir şeyler geveleyip sonra -düzene uygun adım- giderler.

İşte, **benim** bir önerim var:

Ben olsam bu Meclis'in tamamını lağvederim. Arkasından da... Aman! Hemen korkmayın! O birden aklınıza gelen değil! Yani arkasından, "ben olsam bunların tümünü Taksim'in ortasında sallandırırım" gelmiyor. Öyle gaddar değiliz. Benimkisi oldukça yumuşak... Onların zaten, kendi çıkardıkları kanunlarla ömür boyu maaş garantileri vardır. Ona da saygı duyaraktan, bu üyeleri, etrafı tel örgülü bir tarlaya kapatır, orada domates, soğan ekip biçmeye, koyun gütmeğe bırakır (ki zaten onların başbakanlarından biri muhalefetteki olanlarına söyledi, "bunlar daha bir koyun bile gütmemişlerdir" diye) ve ömür boyu siyaset yasağı da koyaraktan (**ki 12 Eylül'den sonrakiler gibi gelip tekrar başımıza belâ olmasınlar**) bunları tecrit ederdim.

İşte çözüm!

Her seçimde, "şimdi ne yapacağız?" diye elleri başlarının arasında 70 milyon kişi sandığa gidip, başka bir partiye oy veriyor!

Yazık ki ne yazık!

Ve ben burada, başka bir ülkeye gidip de "**bizi kullanın**" diyen meclisi hakkında, bu ülkenin bir vatandaşı olarak böyle düşünmemi haklı bulacağınızı sanırım.

Dikkat: Bu sözü tüm meclis söylememiş ama, **başbakan adına** söyleyen kişi, benim bu satırları yazdığım sırada -Nisan 2006- halen "hiç bir şey olmamış gibi" yerinde oturduğuna göre, "**herkesin bu fikre iştirak ettiği**" anlamına gelir. Bizim anlayışımıza göre bu anlama gelir! Kusura bakmasınlar! Eğer başbakanlık koltuğunda oturan o bir kişi hazmediyorsa bile, "mecliste geri kalan 549 kişinin ayaklanması gerekir" diye biliriz biz! (Bu yazı yazıldığı sırada Türkiye Büyük Millet Meclisi 58. Hükümet olarak 360 küsur milletvekiliyle iktidar partisi AKP, 120 civarında CHP, geri kalanı DYP, ANAP, SHP, HYP grupları ve birkaç tane de Bağımsız tarafından temsil ediliyor)

Evet, sonra ne yapardım? Her konunun uzmanını bulup, **Türkçe konuşmasını bilmeyi de şart koşarak,** (çünkü Ermeni vatandaşımız Hırant Dink, TBMM'deki milletvekillerimizin yarısından fazlasından çok daha iyi Türkçe konuşuyor) bir beyin takımı kurar, ama bunun yanında bütün mal varlığı bir adet traktör olan köylüyü de ihmal etmeden ("o, kendi yöresinin diliyle konuşsa da olur; hatta daha iyi olur", çizgisinde bir düşünce tarzıyla...) dünyanın tozunu attırırdım.

10 senede! Haydi diyelim 20!

Allah vermiş bu memlekete...! Daha ne lâzım? Elimizde her türlü "ham madde" mevcut:

İnsan, hava, su, toprak!

Ama bendeniz, böyle giderse (bu ihtimalin "sıfır" olduğunu bir yana bırakın) eldekini de süratle kaybedip, yakın bir zamanda çok zor durumlara düşeceğimizi tahmin ederim.

* * *

İşte bu minval içinde, bölüm başında sözünü ettiğim **devir,** Türkiye üzerinde uzun yıllar tamir edilemeyecek ağır bir tahribat yaptı. İnsanlarımızda, izleri bugüne dek uzanan ahlâki çöküntülere sebep oldu.

Hırsızlara **uyanık,** dolandırıcılara **cingöz** dendi. Ne için kuruldukları, niye Amerika'lardan getirildikleri ve neye hizmet ettiklerini, size burada anlatmamın midemi ciddi bir şekilde bulandıracağı **Prens**'lerden tutun, içimizden çıkma **Papatyalar**'a varıncaya kadar, saymakla bitmeyecek ahlâksızlık kol gezdi ülkede...

Ve en müthişi de, bir taraftan devlet kasası soyguncusu günlük zenginler (adı: **Köşedönücüler**) yaratmak suretiyle, içimize yüzlerce, binlerce (ve şimdi onların çocuklarıyla birlikte yüz binlerce) **ruh hastası** sokuldu.

Sanki: **"Darbe öyle olmaz, böyle olur"** dercesine...

Bu açılan yaranın kapanması bize, çoook uzun yıllara malolacak!

Bir gün kapanacak mı? Benim ümidim yok!

Niye yok?

Çünkü, şimdi o günlerin filizleri büyüdüler, mirası babalarından devraldılar ve **idareciler** katındalar. Ben bunlara "**Özal Çocukları**" diyorum. Afedersiniz, "Bilmemne Çocukları" der gibi oldu ama, bunu derken öyle bir hisse kapılmıyor da değilim, ne yalan söyleyeyim!

12 Eylül günü, müdahale etmek mecburiyetinde bulunmuş Türk Askerininn **-kim ne derse desin, onlar buna hevesli olmadıklarını her zaman göstermişlerdir-** o günlerin çok daha öncesine kadar bu duruma yıllarca seyirci kalmış olmasını da, asker üniformalı oluşlarının omuzlarına yüklediği handikap'a bağlıyorum. En ufak bir harekette, adı "Asker işte!" olur.

Ülke yararına gördükleri bir konuda bir cümle sarf edecek olurlar, ertesi gün gazetelerde kalın harflerle başlık:

"**Ultimatom!**"

Sanki onlar bu ülkenin evlâdı değildirler ve olan biten rezilliğe hep göz yummak, suspus durmak mecburiyetindedirler.

Ki "**Ankara'daki siviller**"vatanın nesi var nesi yoksa satsınlar, ülkeyi rahat rahat soyup soğana çevirsinler.

Askerler, senin ne zaman başın dara düşse, eşe dosta verdiğin ihalelerle rengini, derisini filan değiştirdiğin koltuğundan vereceğin "Ölüme gidin!" fetvasını, gözünü bile kırpmadan uygulamak mecburiyetinde olan robotlardır, değil mi?

Vay anam vay! Keyfe bak!

Diğer taraftan, bir yandan yukarıda bahsettiğim bu **psikopat** sürüsü, bir yandan da yoktan var edilmiş, adı konmamış bir **iç savaşla**, bu ülkenin temeline dinamit koyuldu.

Savaş ta savaş olsa... Pespaye bir kargaşa...

Düşman kim, o bile belli değil... Dağda mı, sokakta mı, yoksa seninle beraber bakkaldan alışveriş mi yapıyor, oto-

büste yanında mı oturuyor? Yanına aldığın işçi mi, yoksa yanında çalıştığın patron mu? Yoksa da para verip kasetini aldığın şarkıcı mı? Acaip bir şey...

Mesela ben, bu memlekette "ben Kürt'üm" diyenlere niye Türk dendiğini de bir türlü anlayamamışımdır. Adam: "Ben Kürt'üm", diyor, biz diyoruz: "Hayır, sen Türk'sün!"

Anlayamam ki anlayamam! Adam Kürt'se?

Birinin bana bunu: "Biz şu sebepten onlara Türk deriz!" diye izah etmesi lazım mutlaka...!

Bu iş beni, "**sen sus ulan!**" diye hapse atmakla bitmez! Mesela, dünyada yabancı pasaportlu milyonlarca Türk var. Onlar, "ben Çinliyim!" demiyorlar ki...

Ama, dünyanın bir tarafında da bazı insan toplulukları var, onlar bu işleri başka türlü yürütüyor. Onlar çözmüşler bu işi, nasıl başarmışlarsa... Demek ki güzel bir taktikleri var.

Mesela Kanada...

Orada her köşede, her mahallenin kenarında, her okul kitabının baş sayfasında, fizik kitabında, tarih-coğrafya kitabında, şöyle yazar:

"**We are all Canadian**": "Biz hepimiz Kanadalıyız!"

Orada yaşadığım için iyi biliyorum. Herkes de bunu böyle kabul eder. Hintlisi, Çinlisi... Hiç biri kalkıp da, "ben Kanada'lı değilim, ben Hintliyim" demez. Öyle yetiştiriliyorlar.

USA'da da böyle olduğunu gördüm: "**We are all American**".

O ülkeyi içinden fazla tanımam. Öylesine bir uğramışlığım vardır. O "uğramışlığımda" da, bir, müzik dükkanlarını gezmişim, bir de, şu meşhur elinde meşale tutan kadın "Özgürlük Heykeli"ni gözümle göreyim demişim. Ki onu da bir **video numarasıyla** bize yutturmuş olmasınlar.

Amerika'yı Türkiye'den bakışımla tanırım ben...

Ama, şundan eminimdir ki, İtalyan asıllı Al Pacino veya hepimizin Rambo'su yine İtalyan asıllı Sylvester Stallone, "ben İtalyan'ım" demiyorlardır.

Veya Marlon Baba "ben Kızılderiliyim"...

Sordun mu, cevabı yüzde yüz:

"God Bless America"dır.

Ama bize gelince, ya bu işin içinde de yine **ince bir iş** vardır da ben anlamıyorumdur, ya da çok iyi insanlarız biz...

"İyi insanlarız" konusunda, ülkemin insanının bu **"saflığı"** hoşuma gitmekle beraber, **süper kameraman**'larımızın, "ne olacak bu memleketin hali?" sorusunu, nasıl olup ta gidip iş adamı Jak Kamhi'ye veya Üzeyir Garih'e sorduklarını ise, onların **saflıktan da öte bir aşama kaydetmiş** olduklarına bağlıyorum.

Allahtan adamlar **işini bilen (!)** adamlar da, kaba bir cevap vermiyorlar soruya... Annemizi filan da işin içine kataraktan...

Ben daha neyi anlayamam?

Şeyi anlayamam mesela: Ermeniler **"Türkler soykırım yaptı"** diye Fransa'da **"bir Anıt"** diktikleri zaman biz burada ayaklara kalkarken, bu memlekete başka bir şekilde **"aynı şeyi yapmışların"** Vatan caddesinde neden **"iki tane Anıt"**ının dikili durduğunu hiç anlayamam.

"Bu memleketi yok etme" projesinin Adnan Menderes ile 1950 yılında uygulama safhasına konup, 1983 yılında Turgut Özal ile en yüksek seviyesine çıkartılmış olup, artık ondan sonra önlenemez bir ivme kazanarak (**silsileyi takiben**) bu günlere gelmiş olduğunu, aklı başında olan herkesin bilmesi gerekir. Meşhur **"bir koyar üç alırız"** palavrasının, **"biz hiç bir şey almadan, sadece veririz"** olduğunu da...

İçimizden bazılarının, **"niye, ne varmış bu günlerde?"** diyeni çok olacaktır.

Televizyonlarda her gün seyrediyoruz, ballandıra ballan-

dıra ülkenin ihracatında "patlama" yaptığımızdan bahseden ekonomistleri... Ama, ithalattaki **üç misli** patlamayı kimse konuşmaz... Ki vatandaş, "esas neyin patlamış" olduğunu görsün.

Ne varmış bu günlerde?

Görürsünüz yakında, ne varmış bu günlerde... Fazla da kalmadı! Hayırlı olur İnşallah! (Yazıldığı tarih 2006 başları)

Her neyse...

Benim anlayamadığım şey daha çok...

Belki de bu işler, "**bizim anlamamızı gerektirmeyen işler**"dir. Yine de -Allah biliyor ya- biri anlatsaydı çok memnun olurdum ki o kadar olur...

Sakın adamlar kalkıp, "bak bana Kürt dedin! Ağzından çıktı, ver bakalım pasaportumu!" derler diye korkuyor olmasın bizimkiler? Olur mu, olur!

Eh... Vermiyorsan, o zaman da sineye çeker, her gün Marmaris'ten Bodrum'a, Çanakkale'den Gelibolu'ya orman yangınlarını söndüreceğim diye koşar durursun.

Halbuki, ben olsam şöyle yapardım:

Beyana bağlı olarak: "Ben Kürt'üm mü dedin? Olur benim canım **kardeşim**! (Her ne kadar ben onların ağzından, "Türk kardeşlerim" diye bir söz hiç duymamış isem de, biz onlara her zaman "kardeşlerimiz" deriz) Getir nüfus kağıdını, veya yurt dışına çıkacaksan, pasaportunu! Seninki "çift yıldızlı" olsun!"

Bitti, gitti!

Herkes rahat ederdi. Kürt'ü de, Türk'ü de...

Alman'ı da, Almanya sınırında... O da bilirdi hiç olmazsa **kimin geldiğini**... Sorgularla suallerle işi uzatmaz, hemencecik Alman uyruğuna geçirirdi. Herkese kolaylık!

Söylüyoruz işte çözümü!

Pasaportun üstünde güzel de görünürdü üstelik... Çift yıldızlı, **Apo**'letli filan gibi...

Misafirperverce...

O zaman, Bodrum ilçesi Torba kavşağında yaptığıruz (veya Çeşme ve Kuşadası girişlerinde hiç yapmadığınız) polis kontrollerinde nazik bir şekilde, çift yıldızlı pasaportluların Diyarbakır'ın Lice ilçesinde yaptırdığınız (ama yine maalesef yapmadığınız) özel "Kaydıraklı Havuz"a istedikleri gibi girebileceklerini, hatta yeşil-kırmızı-sarı boyalı tramplen'den de havuza çivileme atlayarak sportif bir şekilde yetişmelerini bile sağladığınızı da söyler, yol gösterirdiniz. Bir kaç tane de etrafa sahte orman yapardınız, ki canları zaman zaman bir yerleri yakıp-yıkmak filan istediklerinde bu ormanları yakarlar, böylelikle bizim o güzelim çam ormanlarımız yerinde durur, Gelibolu'ya baktığın zaman hastalıklı bir kel kafa görüntüsü vermez ve denizimizde de yüzerken, yanımızdan geçen "**kardeşimizin**" bizi boğmak niyetinde olmadığından emin olurduk.

Mesela...!

Öyle bir hayal ettik işte...

Akıl ediyorlardır belki de, "**Ama o zaman da şey olur...**", filan gibi gerekçeleri vardır. Yani, Kürt'ler toprak istemeye filan mı kalkarlar?

E, zaten hâl-i hazır durumda da istiyorlar!

Ona da "Irak'ta bolca yer var, sizi şöyle alalım", diyerek, kaydını siler, **Almanların bize yaptığı gibi** uçağa bindirir (yeterli uçağınız yoksa otobüsle... Gazanfer Bilge ucuzdur mesela...) Zaho'ya bırakıverirdiniz.

...Veya Kandil Dağına...

Yine isteğe bağlı olarak... Misafirperverce...

Arkasından da, "ama bundan sonra sizi Türkiye sınırları içinde görür de hoşunuza gitmeyen bir hareket yaparsak, darılmak gücenmek yok!" diye şerh düşerdiniz kağıtlarına, olur biterdi!

Haydi yeter bu konu!

Esasen, burası kitabın en fantezi kısmıdır! "Hikaye kitabıdır" dedik ya! **Unutmayın!**

Zaten sözümüz bu ülkeyi bölmek isteyenleredir, Kürt arkadaşlarımıza, dostlarımıza değil! Ahmet Kaya'yı çok severim. Birgün ağzından kaçan -bence çok gereksiz- bir söze kurban gitti bu değerli sanatçı... Üzüldüm.

Tabii ki arkadaşlarımız var. Aynı sınıfta okumuş, spor olsun diye teneffüste güreş tutmuşuz.

Sonra, tuzağa düşürülmüşüz.

Her iki taraf da...

"Yüce Meclis'in büyük bir bölümü" benim bu fikirlerime katılmıyordur. Türkiye gibi dünyanın en güzel ülkelerinden birinde yaşamak, hatta orada milletvekili, başbakan, içişleri bakanı filan olup, emekli olduktan sonra da ömür boyu dolgun bir maaş almak varken, niye işleri karıştırsınlar ki?

İşte! Türk yurdunun Evlâdı!

Bütün bu kabiliyetsizlik ve basiretsizliklerinin neticesi, **gün olur devran döner** ve senin başbakanının adı **Tayyip**, onun kızının adı **Sümeyye**, gelininin **Reyyan**, yardımcısının **Dengir Mir**; senin bakanlarından birinin adı **Bin Ali**, diğerinin **Mehdi**, öbürünün **Beşir**, bir diğerinin karısının adı **Hayrünnisa** olur, evde o karşısından ayrılamadığın TV'nin idaresi **Zahit** diye birinin emrine verilir, onun da yardımcısının adı **Abdülvahap** olursa, nerede yaşadığını merak eder hale gelir, **Mustafa Kemal**'lerden nerelere geldiğine şaşırırsın böyle!

Sonra da Beyoğlu'nun barlarında, bir elinde **artık tadı da kaçmış olan** zehirli rakı (!), "Garip Mevlâm, Sana Nittim Neyledim" türküsünü söyleyerekten, "bu pirincin taşını nasıl ayıklarım şimdi?" diye başını iki elinin arasına alıp **Kukumav Kuşu** gibi düşünüp durursun!

Ha, adını anmışken... Şu **"zehirli rakı"**nın, nasıl olup da yıllardır üretilirken kimsenin haberi olmamış olup, bütün imalathanelerin bir hafta içinde ortaya çıkarılmış olduğunu ve derhal bütün "zehirlilerin" toplatılıp, 24 saat içinde piyasaya "yeni"lerinin sürülmüş olduğunda, **"şu organize ihalenin büyüklüğüne bak!"** dememişsindir muhtemelen...

Hemi de bu süratte, zaten kafalarını da toplamaya vakit bile bulamadıkları için, sağcısı-solcusu **bir takım haşarat (!)** sokaklara dökülüp "milli servetimizi birilerine peşkeş çekiyorlar" filan diye kafaları karışırmadan...

Tereyağdan kıl çeker gibi, değil mi? Mis!

Ziyanı yok! Canın sağ olsun, benim **"iyimser"** vatandaşım!

Ha, sahi.. Ne oldu bu "zehirli"leri üretenler yahu? Adlarını da öğrenemedik, hiç haber yok onlardan! **Hepsi yakalandı bitti herhalde**...

Yok! Hepsi yakalanmamıştır bence...!

Geçenlerde gazetecinin biri, AKP Partisinin Tarım ve Köy İşleri Bakanı'na, "yeni çıkardığınız rakı kapaklarının taklitleri görülmüş piyasada, ne diyorsunuz?" dediğinde, o sayın bakan:

"Gapahların tahlidi mi yapılmış?" diye, şaşırmış gibi soruyordu.

"Mesela onlar yakalanmamıştır, değil mi sayın Bakan?" diye sorsak mı kendisine? Sırf muziplik olsun diye? Yok canım! Sorup da şimdi kekeletmeyelim sayın Bakanı.... Biz söyleyelim onun yerine: **"Muhakkak ki yakalanmamışlardır!"**

Çünkü daha önce de kimse yakalanmamıştır!

.....Diye tahmin ediyoruz biz...

Bu sadece bir tahmin...

Çünkü biz bunları söyleyince, siz şimdi çıkıp, yaka paça bir takım adamları getirip gösterirsiniz, "aha, işte yakalanan-

lar bunlar!" diye, biz de buna karşı hiç bir şey yapamaz, apışıp kalırız sonra...

Neyse... Eğer varsa (!), **Zehirli**'lerden içip de ölenler hakkında ise burada sizlere bir mesajım var:

"Olacak bu işlerde o kadar zayiat (!) sevgili vatandaşlarım... Piyango size rastlamadığı için hepinize geçmiş olsun!

Ölenlerin hepsine de Allahtan gani gani Rahmet, yakınlarına baş sağlığı, sayın büyüklerimizin ve aynı zamanda Yeni Rakı'nın yeni sahiplerinin de ticari başarılarının devamını dilerim!"

Allah onlara bol paralar nasip eylesin! Amin!"

* * *

İşte, anlattığım o **meşhur ve meş'um** Turgut Özal devrinde (80'li yıllar), bendeniz o sırada yurt dışından yeni dönmüş idim.

Bir kaç arkadaş, bu vahim durumu gözlemliyor ve acilen bir şeyler yapmamız gerektiğini düşünüyorduk. Çünkü, ülkenin sinsice ve bir hayli uzun vadeli bir planla, batağa sürüklenmek istendiği açıkça görülüyordu.

Her ne kadar, dünyadan haberi olmayan ev kadınları ve bu alçakça hazırlanmış plandan çıkarı olan **yandaş** tayfası, **"Amerikan sigarasını karaborsadan alıyordunuz ama!"** sığlık ve çığlıkları atıyorlardı ise de, bize **sigara numarası**'nı yedirme imkanı yoktu tabii...

Yurda Amerikan sigarası veya buna benzer yabancı malların serbest girişi, dediğim çıkarcıların ve ilk bakışta **sokaktaki adamın** hoşuna gidebilir ve sana oylarını verebilirler de, **onun acısı başka yerden çıkar sonra**...

Bütün bunların hesabı yapılmadı mı sanıyorsunuz, **"sayın"** Turgut Özal tarafından?

Ah benim, ona oylarını bir sonraki seçimde de veren vatandaşım, ah! Kendi üretimini yapıp ekonomini geliştirmezsen, ilkönce Malbaro (!) sigaranı dışardan alır, sonra gün ge-

lir **ekmeklik buğdayını** da dışarıdan almaya başlar, çöker gidersin.

Kişinin adını da **"Büyük Ekonomist"**e çıkarmazlar mı? Git kafanı taştan taşa vur! İntihar et!

İşte **"sayelerinde"** Türkiye'nin 2000'li yıllarda geldiği yer! Üç büyük kriz ve gırtlağına kadar borca batmış bir ülke... Dördüncüsü de yakındır!

Nasıl? Güzel mi böyle?

Büyük Ekonomist başarılı olmuş değil mi?

Tüttürün bakalım serbest ekonominizde, serbestçe dolaşan Amerikan sigaralarınızı şimdi!

Hâlâ, biri "Öz..." dese, içimde o kişiye karşı bir ön yargı oluşur, ona ya **kandırılmış bir zavallı**, ya **satılmış**, ya da **tehlikeli şahıs** gözüyle bakar, bir türlü ısınamam kendisine...

"Çalsın, ama iş yapsın!" gibi alçakça bir sözün bile halk arasında slogan haline gelmesine sebep olmuştur bu insanlar...

İşte böyle günlerden bir gün, işte böyle **kara kara** düşünürken, vatandaşın biri kolumdan çekti:

-"Üstad!", dedi, "şarkı söyleyerek filan ülke kurtarılmaz! Eylem gereklidir!"

Aaa! Doğru ya! İşe bak!

Tam bana göre üstelik!

Hani, genellikle fazla "cart curt" etmeyip, eyleme gireriz ya (!)...

Zaten şarkı diye de doğru dürüst bir şey söylediğimiz mi var? Hep kelimelerin içinde gizli... Vatandaş bulacak da, çıkaracak da... O da, kaç kişi işin inceliğine varırsa:

Namerd ile oturup ta
Bir masada yemek yeme
Yola çıkayım deme
Sayın arkadaşım Osman

Paran varsa senin olsun
Dolarken ceplerin dolsun
Nasıl olursa olsun
Sayın arkadaşım Osman...
(Yıl 1985 "Benden Sana" Albümü'nden)

Duyduğu zaman, "bak! Adam **'Cebini doldur, kimsenin gözünün yaşına bakma!'** diyor", diye düşünmez mi vatandaş? Öyle ya... Öyle demiyor mu şarkıda?

Güzele de güzel deme
Kimseyi yakın belleme
Düşeni hiç elleme
Sayın arkadaşım Osman

.....

-"Ne yapmamız lâzım yani?" diye sordum.

-"Muhalefet partisine oynayacaksın!" dedi.

Hoppalaaa! Nereden çıktı bu şimdi? Biz vatandaşı birbirinden ayırmıyoruz ki! Benim şarkılarımı herkes dinliyor: Dinci'si de, Dinsiz'i de... Ülkücü'sü, solcu'su sağcı'sı, Türk'ü Kürt'ü, Arap'ı Alman'ı, herkes... Şimdi ben bu insanların arasından **"Bay Muhalefet"** her kim ise, onunla beraber olup, diğer insanları bir kenara mı bırakacağız?

Ama bu arada da, o arkadaşın söylediği "vatan şarkı söyleyerek kurtulmaz!" sözü **beynimde çınlayıp duruyor** bir yandan...

Aslında bu bir grup... Tek kişi değil... O sırada DSP Demokratik Sol Parti'nin üyeleri...

Karaoğlan Bülent Ecevit'in bağnazlığından şikayetçiler.

Sosyal Demokrat Halkçı Parti SHP'ye toplu bir geçiş yapıp, sıkı bir ana muhalefet oluşturmak istiyorlar. Kolumdan çeken şahıs ta, öylesine sevdiğim, dürüstlüğünden ve insanlığından hiç kuşkum olmayan bir kişi...

Zaten ne yandan baksan, söyledikleri yalın gerçek...!

Üstelik o günlerde de, **neden olduğunu anlayamadığım bir şekilde**, telefonlarım dinleniyor, TRT'den hiçbir eserim geçmiyor. Antalya'da konser vermek istiyorum, gece yarısı itfaiyeciler afişlerimi duvarlardan indiriyor filan...

Örnek çok... Benim ne yanlış yapmış olup ta, bu muameleye maruz kaldığımı ise bir türlü anlayamıyorum. **Gizli bir el**, her hareketimi engelliyor. O gizli el, beni "saf dışı" bırakmak istiyor.

Küçük bir not:

Telefon dinleme işinin tarafımdan teşhis edilmesi, benim türden bir kişi için büyük bir mesele değildir. Telefonun kulaklığından çok uzaklardan gelen bir "tık" yeterlidir.

"Nasıl bir tık o? Bize de söyle!" demeyin. Söylesem de anlayamazsınız. Bu kulak işidir. Sizin de bir kulağınız vardır tabii... Hatta iki... Ama bu kulak, başka kulaktır. Tilki tavuktan anlar, biz de insan elinden çıkan en küçük sesi anlarız! Siz tokadı yediğiniz zaman ensenizden çıkan sesi duyarsınız, biz inmeden önceki rüzgarını... İşimiz seslerledir çünkü...

Yalnız **KAZIK** hariç... O sivridir... Onun sesi yoktur. Gelirken sessiz gelir, atıldı mı da yenir... "Ben yemem!" diyecek babayiğit yoktur.

Ve bu kulunuzun da yemişliği çoktur...

* * *

Kafam patlarcasına düşünerek, baş ağrılı ve uykusuz geçen bir hafta sonunda: **"Evet! Bu vaziyete göre şarkı söyleyerek zaten kendimizi kurtaramıyacağız. Üstelik vatan da kurtulmaz!"** fikrini tüm benliğimle benimsemiştim.

Ben o arkadaşıma sonsuz hak verdim.

Ve işte böylece, bu sevgili memleketimin nasıl idare edildiğini en yakın plan göreceğim günler başlamış oldu.

Biz, aşağı yukarı bin kişi (dokuz yüz doksan dokuz DSP'li, bir de **"serbest fırka"** ben, etti bin) o hafta bir törenle SHP'ye üye olduk.

Artık bundan sonrası, meydanlara çıkmaya kalmıştı iş...

Yalnız...

Üye olduğumun ertesi günü kulağıma gelen bir **fısıltı** da midemi bulandırmamış değildi ama, bu doğru olmamalıydı. Bu fısıltı benim, **"çıkar sağlamak için SHP'ye üye olduğumu"** iddia ediyordu.

Özal'ın ANAP'ının, **yandaş sanatçılarını** zaman zaman, devlet hazinesinden balolar, toplantılar yaratarak yüksek ücretlerle ödüllendirdiği bir dönemde, benim **muhalefette** ve **üstelik** (şimdi bir sıfat vereceğim ayıp olacak.. Kalsın, demiyorum. Veyahut ta, belki yanlış anlamaya sebep olur, "züğürt" diyelim) **SHP**'de yer almakla ne gibi bir **çıkarım** olabileceğini de aklım almamıştı ya, neyse... Bu konu üzerinde hiç durmadım.

İl merkezinde görevli, bir takım **maddi**, hatta bence **"fiziksel"** sorunu olan kişilerden kaynaklanmış olabileceğini düşünüp, hoş gördüm.

İlk anda, Sosyal Demokrat Parti'lilerin, benim gibi belirli bir potansiyel gücü olan bir kişiye destek vereceklerini, beni güçlü tutmanın, partinin o oranda güçlenmesine sebep olacağını düşüneceklerini varsaymıştım... Yanlış anlaşılmasın, ANAP usulü, türlü dümenlerle, bir günde zengin ederek değil... **Korumaları, sahip çıkmaları yeterliydi...**

"Kendimi kurtarmak" için ise, hiç değildi bu eylem... İlk önce vatan kurtulmalıydı ki, biz de kurtulalım. Ana fikir buydu bende..

Çok insafsızca olmuştu yani bu eleştiri... Daha girer girmez, nefes bile almadan... Bizim Sosyal Demokratlar boşuna diğer partiler tarafından **"müstehzi"** bir eda ile anılmıyorlar:

"Aslan Sosyal Demokratlar!"

İlkönce, **Evet-Hayır** dönemini yaşadık... Siyasi yasaklar devam etsin mi, etmesin mi?

Ben, kızımın (ki o sırada 5 yaşındaydı) yakasına bile, elimize tutuşturdukları "SHP Hayır!" rozetini taktım. Hiç unutmuyorum!

Niye unutmuyorum?

Çünkü, o küçücük çocuğun yakasını bile kullandık "vatanı kurtarıyoruz" diye...

Çok sonra anlayacaktım, **vatanı** değil, "**birilerini**" kurtarmak üzere kendimi helâk etmiş olduğumu...

Bir işe girdik mi, **balıklama** dalıyoruz! Allah ne verdiyse... Nasıl bir yaradılışsa bu...? Dedemin dedesinin büyük dedesi Yeniçeri imiş herhalde...

Hep böyle yapıyorum ben...!

Sahnede de öyle...

İki **tıngırdat**, bitsin gitsin, değil mi? Yok! İlla ki, pestilim çıkacak. Gitarın teli kopacak, çocuklar alnıma peçete kağıdı yetiştirmeğe çalışacaklar ve ben konserin sonunda yorgunluktan yığılıp kalacağım.

Levent Yüksel adındaki sempatik sanatçımızın bir klüpteki programında tesadüfen orada bulunmuştum. Kızım "Baba gidelim", dedi, gittik. İyi ki gitmişiz!

O kadar hayran oldum ki, anlatamam...

Sırtında bir bas gitar, kilo olarak en hafifinden, Steinberger marka, sapı bile yok gibi... Levent Kardeş, tutuyor onu sadece... Bas seslerini çıkaran ise arkadaki basçı... Şarkıları da, kendisi dörtte birini söylüyor; diğer dörtte üçün, ikisini vatandaş, birini de yine arkasına almış olduğu, kendi sesine benzeyen, adının Emre Altuğ olduğunu sonradan öğrendiğim bir delikanlı söylüyor.

Oooh! Keyfe bak!

Yemin ediyorum ağzımın suyu aktı. İş bitince de doğru kasaya... (İşin o yanını görmedim tabii ama, anlatmak istedi-

ğimi böyle tarif edebiliyorum. Muhtemelen parasını önceden almıştır.

Damla ter yok... Zarf "lüp!" cebe...

İmrendim gerçekten...

Bir de kendi halimi düşündüm de, "Hay Allah'ın Erkin'i hay!" diye gülerek başımı sallamaktan kendimi alamadım.

Ve o gece, kendisine bir şey sormak bahanesiyle, bu sanatçımızın yanına gidip, onunla kısa bir sohbet edip, böyle başarılı (burada samimiyim) bir insanı yakından tanımak fırsatı da bulmuş oldum.

Şimdi çizgiyi kaybetmeyelim...

Konu dağılınca toparlaması zor oluyor... Yazarken kaptırıp gidiyorum bir yerlere... Sonra da, "hangi konudan girmiştik yahu?" diyerekten, baş sayfaları arıyorum. Bir baştan, bir sondan, bir ortadan bir şeylere başlıyorum, bakıyorum sabah olmuş; çöp kutusu kağıt dolu, yazı ortada yok!

Ben eylemci bir insanım. Nutuk atmam, **eylem yaparım.** Onu da aynen uygularım! ("Eylem" deyince, uzun yıllardır Türk insanının aklına, çarşıda alışveriş yapan insanların ortasına bomba atmak gelir, maalesef! Benim söylediğim, "eylem"in sözlükteki anlamıdır) 1966 yılında Almanya'dan döndüğümde bukle bukle saçlarla geldim; yoksa, memlekete geliyoruz diye, bir çok Alamancı'nın uzun süre yaptığı gibi, gelirken saç-sakal traşımızı olup ta, işte:

-"Efendim, ben... ıhım, ıhımm... Orası Almanya... Uzun saça karşı değilim ama işte... Hani yani... Örf ve adetlerimiz var ya... Burada olmuyor", filan gibi gerdan kırmam...

Neyse o! Direkt!

Saçsa saç! Orada da saç, buradâ da saç!

Ayrıca... Diyelim ki saç... Öyle, "taksi gelip evden alsın götürsün, gece klübünden de çıkınca eve bıraksın" saçı değil... Beyoğlu'nda... Yayan... Çiçek Pasajında, Sarıyer'de,

trende, vapurda, ve hatta (lütfen ne işin vardı orada? diye sormayın) Tophane'de...

Sade saç olsa iyi... Göğüste çifte madalyon, sırtta deri ceket, sağ elin tırnakları da uzun üstelik... "Benim gitar çalma tarzımın gereği" bile olsa, tırnaklar da uzun, düşünebiliyor musunuz? Tam dayaklık!

Aslında vatandaşın "**bu adama dayak atmak istemesini**" ben o kadar haksız görmüyordum da, çok idealist bir düşünceyle çıkılmış bir yoldu, "**onu takip ettik**" işte...

Ayakkabılarının topuklarına ise Almanya'da bile laf attılar:

-"**Beatles'in topukları bu kadar yüksek değil ki..!**"

Neyse işte! Bir yaşam tarzı bu...

Eylemse eylem...

Daha çok var: "**TRT'ye karşı eylemim**" var, mesela...

"Haydi bakalım! Var mısınız, hiç bir eserimizi TRT'ye göndermeyelim, iki seksen yere uzansınlar Ankara'da..." diye bir karar alalım, toplantı yapalım demiştik... Sanatçı tayfasının alayı, bütün o Ortaköy'ün, Beyoğlu'nun barlarında, Etiler'de, rakıları yudumlayıp TRT'nin yasaklarına atıp tutanlardan bir tanesi bile gelmedi. Ne Arabeskçisi, ne Özgün'cüsü, ne Bilmemneci'si, hiç biri...

Bunu da ben anlatmayayım da, gazeteci Metin Hakyeri'ye sorun, o anlatsın size... Hayalet gibi oldular hepsi vallahi... "Aman, belki gün gelir ekrana çıkarız. Nemize lazım, TRT ile kötü olmayalım" belâsına...

Daha ne kötü olacaksın?

Çıkarmıyorlar ekrana işte! Hakkınızı zorla elinizden alıyorlar, a anasının kuzuları!

Korkak, işe yaramaz takım işte... "Sanatçı" denen adam sağlam bir karaktere sahip, ilkeli, kendine güvenen, güçlü bir kişilik olması lâzım! Eyleme bir girseler, çaresi yok, ertesi gün "şak!" diye açılacak kapılar ardına kadar... Ama nerede o yürek onlarda?

Korkaklık bir yana, kafa da yok...

TRT'nin başındaki hin oğlu hinler, işlerini bilmez mi hiç? Aramızdan birini çıkarıyorlar ekrana, şöyle bir göstermelik, haydaaa seninkiler birbirine düşüyor: "Beni de çıkar, beni de çıkar!" diye bekleşip duruyorlar yıllarca...

Neyse, boş verelim şimdi bunu! Türkiye'mizde şu **"Sanatçı"** konusuna hiç girmeyeyim. Ben: "Bana lütfen Sanatçı demeyin" diyorum. Bu kadarı yeter her halde anlatmaya...

Ben bu bölümdeki konuyla ilgili **"eylemim"**e geleyim...

1991 seçimlerine üç ay kala, CHP'den (adı SHP tabii de, benim gözümde CHP'dir. En azından İnönü soyadından dolayı) kalktım gittim, Süleyman Demirel'in DYP'sine kaydoldum ve ondan sonra da bir daha ne SHP'nin, ne de -zaten olacak şey değil- DYP'nin herhangi bir şubesinden içeri adımımı atmadım. Onlar da zaten benim üyeliğime inanmadılar. Nezaketen Şişli ilçe merkezi'nden kovmadılar. Bunca yıllık sanat alanındaki hizmetimize binaen herhalde...

O ve ondan sonraki seçimde heyelan gibi oy kaybetti SHP (yani CHP)... Ve gitgide barajı bile geçemeyen küçük bir parti haline geldi.

Ben, bu eylemi yapmakla:

"Bu kadar kabiliyetsizlik, bırakın bizi, vatandaşı da kaçıracak! Bakın! Partinizdeki adam, hem de ADRESİ DE VEREREK gidiyorsa, burada çok ciddi bir durum var demektir. Kendinize dönüp şöyle bir bakın!", mesajımı, yani, sözle anlatamadığımı bana yakışan bir tarzda, SOMUT BİR EYLEMLE verdim.

Beni "bu işlere sokan" muhasebeci arkadaşım da, diğer başka bir partiye gitti. Aramızdaki fark, o hâlâ siyasete devam ediyor ve daha da küçük bir fark, "sağ" partilerde devam ediyor.

Enteresan değil mi?

Aslında buna bir kitap yazılır: **"Türkiye denen ülkede bir solcu, nasıl sağcı olur?"** Ve daha sonra belki de yine tekrar solcu olup ve tekrar sağcı olur...

Bu, hikayenin sonu...

Şimdi başlangıca gelelim...

26 Mart 1989 gecesi s.03.00 sularında SHP'nin Şişli İlçesi Belediye başkanı adayı Fatma Girik boynuma sarılıyordu.

Herkes sarmaş dolaş idi.

Belediye seçimleri neticesi artık aşağı yukarı belli olmuş ve Sosyal Demokratlar için son 40 yılın gelmiş geçmiş en büyük zaferi elde edilmişti. Halk "Özal Çetesi"ni yakasından silkmiş, bir daha geri gelmemecesine atmak için, **SOL CENAH'a "tarihlerinde görüp görecekleri en büyük krediyi"** açmış ve Türkiye'nin (kurşun işlemez bir kaç kır-bayır beldesi hariç) hemen hemen tüm belediyelerini onlara bahşetmişti.

Ben de, sanki bu zafer tamamen benim eserimmişçesine sevinmiş ve kafamda "memleketi kurtarma günü" hayalleriyle artık belediye başkanımız olacak olan "sayın Fatma Girik"e sarılmıştım. O da bana... Çünkü seçilsin diye otobüslerin üzerine bile çıkmış, meydanlarda koşuşturmuş, kahve kahve dolaşmıştık, hep beraber...

Her ne kadar, daha başından, bu işte büyük bir yanlışlık olduğu hakkında **ince bir fikre** sahip idiysem de, o ne de olsa bir sanatçıydı. En azından ileri fikirli ve vizyon (görüş) sahibi olmalıydı. O bile bir şeydi. Geri kafalı, yobaz ve özellikle hırsız yöneticilerden kurtulmalıydık artık...

Zor geçen uzun bir geceden sonra, ertesi gün Şişli belediyesinin başkanlık odasına doluştuk. O atmosferi, ancak daha önce seçim zaferi yaşamış olanlar en iyi anlayabilir. Günün olayı ise benim için Şişli Belediye Başkanı Fatma Girik'in, masasının önünde sağ tarafta duran koltuğu göstererek: "Burası senin yerin!" demesi olmuştu.

Eh! Şu memlekette, elle tutulur (şarkı elle tutulmaz) bir şeyler yapma imkanı önümüze çıkmıştı nihayet...

Gazetelere resimler çekildi. O güne kadar her toplu resimde bir kenarda kalmayı tercih etmiş olan ben, o gün sayın Girik'in yanında görünmeye özen gösterdim. Tek amacım, kendisini benim gibi bir insanın da desteklediğini göstermek suretiyle, ona kendi çapımda bir destek sağlamaktı.

Aslında belediye başkanı olan o, ve gelecek seçimlerde halkın oy'una ihtiyacı olan da o idi...

Daha ben:

"Şimdi bu garip **Partililer**, bu resim işini de yanlış yorumlayıp, sakın gelecek seçimlerde Belediye Başkanlığına aday olma hesaplarım filan var deyip, bu işlere **'fazlaca aklının ermediği'** belli olan bu kadını dolduruşa filan getirmesinler!" dememe kalmadı, ertesi gün gittiğimde **'Fatma Hanım'** beni tanımıyordu artık...

Kapının önündeki sekreter hanım önümü kesti:

-"Fatma Hanım bugün çok yoğunlar. Hiç bir görüşme yapmayacaklar!"

Ne yaptılarsa bu kadına o arada? Geceden sabaha kadar...

"Sayın Başkan! Bu adam **Deniz'ci** (Deniz Baykal) veya **Ercan'cı** (Ercan Karakaş) veya da **Sarıgül'cü**" (Mustafa Sarıgül) mü demişlerdir, kimbilir?

Veya daha basit bir dilde:

"Azılı bir Gomonisttir" mi dediler, "Ülkücüdür" mü dediler? Halbuki ben **Kendimci** oldum hep, "Bir kimseci" değil...

Hatta daha da alçağından:

"**Senin omuzuna basıp yükselmek istiyor!**" mu dediler, ne dedilerse...?

Muhtemelen **ona** böyle demişlerdir. Çünkü "şahsın" aklının çelinebileceği daha uygun bir dil olur.

Artist Fatma Girik'in **beyaz perde**'deki kabiliyetine bir diyeceğimiz yoktur; ben şahsen "en iyilerinden biri" olarak görürüm. Ama **belediye başkanı** Fatma Girik'in "yoğun bir takviyeye (destek)" ihtiyacı vardır.

Ve düşünebiliyor musunuz ki, ben, yanında resim çektirmek suretiyle, **Fatma Hanım**'ın omuzuna basıp yükselmek isteyeceğim. Nereye yükseliş olacaksa bu?

Herneyse...

İşin aslını tam bilemediğim için, kimsenin günahını almayayım burada...

Türkiye'deki siyasi parti stratejisi illa ki "Birşeyci", daha doğrusu "Bir Liderci" olmayı gerektirir.

Ufukları olmadığı için, senin **"kendin"** olabileceğin, kendinden bir şeyler üretebileceğin, onların kavrayabileceği bir şey değildir. Ayrıca, eğer böyle bir ihtimal varsa, bu esasen onlar için tehlike sinyali sayılır: Lânet ve ihanet bile olsa, mevcut statünün değişmesi hiç bir suretle kabul edilmez.

Çünkü aslolan, vatanın değil "kendilerinin" kurtulmasıdır.

.....

Şişli belediye başkanının odasından içeri, her hangi bir sebeple alınmadık işte ertesi gün... Kapı duvar!

Talimatla tabii...

Mustafa Sarıgül'ün ilginç bir fikri ile daha sonra, bırakın başkanlık masasının sağ tarafındaki koltuğu, "belediye kültür işlerinde memuriyet istiyorum" diye yazılı müracaat ettik. Geçici işçi statüsünde filan, her ne olursa olsun. Mahsus, "bakalım ne olacak?" diye... O da olmadı.

Olayı anlamıştık çoktan da, amaç maksatlarını tam açığa çıkarmaktı.

Görüyor musunuz? Şişli belediyesi kültür işlerine bir memur olarak bile alınmadık SHP döneminde...

Özal, iyi veya kötü, niyeti ne olursa olsun, taa Ameri-

ka'lardan adam getirtiyor ve yapacağını yapıyor; bunlar **"burunlarının dibindeki"** adamı **diskalifiye** ediyorlar.

Bu yüzden, bu başarılarını ne kadar alkışlasak azdır.

Alman liseliyiz. Bir de İngilizce, iki dil biliyoruz. Ayrıca **Türkçe**'miz de iyidir; besteler var, güfteler var, medeniyet var... Bütün bu meziyetlerimiz yetmedi SHP'ye anlaşılan...

Başka **meziyetlerim** (!) olması gerekiyordu herhalde...

Yalakalık gibi mesela... El-Pençe-Divan...

Ama, muhasebeci arkadaşım **Hamit Tahan** ve ben, biz böyle bir olayla bir dâvânın peşini bırakacak değildik tabii...

Bu koşuşturmanın neticesi olarak beni, partinin **Şişli ilçesi kültür komisyonu başkanı** olarak **"atadılar."** En sonunda bir paye edindik yani... Allah razı olsun!

Şu **'atanma'** kelimesi var ya... İşte o kelime çok sihirli bir kelimedir bizim sosyal demokratlarda...

Gençten bir kız, yaşı 17-18... Partili... Benden önce, daha oluşturulmamış kültür komisyonunun tek üyesi...

Hafiften de "dökülüyor" tabiri caizse... Her yönden...

(Bu **tabir**, kişiyi **tarif** için, **tahkir** değil...)

-"Siz nasıl oluyor da başkan olarak atandınız? Seçim yapıldı mı?" dedi. Kendisi bir Aslan Sosyal Demokrat ve bilir bilmez savunduğu şeyin adı da Sosyal Demokrasi ya...

-"Böyle uygun görmüşler! Ama siz istiyorsanız seçim yapalım!" dedim.

Bir sosyal demokrat "seçim istediğini" söylerse, ona hiç kimse karşı çıkamaz.

"Seçim" sözü, İlâhî bir sözdür... Kuran-ı Kerim gibidir! Yemin gibidir!

Bizim demokrat, "Seçim!" deyince, orada ayaküstü bir seçim yaptık. Ben seçildim.

O andan itibaren de, sosyal demokrasiye uygun olarak, **"seçimle başa gelmiş"** bir kültür komisyonu başkanı oldum.

-"Tamam mı şimdi?" dedim.

-"Tamam!"

Seçimle mi geldiniz, diye hesap soranın halini de bir görseniz... Kültür komisyonuna müdahale edenin kültürü açısından yani... Artık, bir şey söylemiyeyim burada...

Seçim kavramına karşı değiliz de, bilmem ki...

Hani, yaani...

Zaten bu işlerde böyle saçmalıklar olmasa, bu kadar zaman kaybetmez, işimize bakar, ilerleriz.

Ramazanlarda da her yıl Hristiyanlar'dan bir ay geriye düşeriz. Onlar çalışır, bizim "açlık başımıza vurduğu için", hem sıhhatsiz, sinirli filan olur, hem de işyerini (doğal olarak) zamansız kapar, yemek yemeğe gideriz. Hesaba vurduğun zaman da ortaya, Hristiyanlarla aramızda dünya var oldukça **ebediyete kadar açılmaya devam edecek** bir ilerleme farkı çıkar.

Her neyse... Hele buna yapacak hiç bir şey yok!

İlk işim, sıkı bir Kültür Komisyonu kurmak oldu.

Komisyon'un sıkısı nasıl olur? Üyelerden biri bankacı, biri muhasebeci, biri başarılı bir iş adamı, biri de Erkin Koray olunca olur.

Çok da iyi olur!

Da... Bırakırlarsa...

Hatta bir de "hakiki bir köy çocuğu" aldım aramıza ki, onun da belki bizim bilmediğimiz bir söyleyeceği vardır diye... Adını vermiyorum... Çünkü o da daha sonra bu durumlara vakıf olup, "abiler, kusura bakmayın!" diyerek, gitti RP Refah Partisi'ne (daha sonraki FP Fazilet Partisi ve bu yeşil dizinin sonuncusu AKP Adalet ve Kalkınma Partisi'nin kökü) üye oldu.

Diğerleri ise, benim bu işin sonunda gittiğim yere oy vermişlerdir sonraki seçimlerde... Eminim...

Daha biz, hep beraber **birbirimize şöyle bir bakıp:**

"**E bu mendili icad edene...** (Benden Sana albümü, Ankara Sokakları'ndan) diyemeden odaya -afedersiniz- **yamuk yumuk** bir adam girdi. Ayrıca, böyle tabir ediyorum diye, insanları küçümseyen bir tavır içindeyim gibi algılanmasın; başımdan geçenleri benim bu olaylara bakış açımla yazıyorum burada... Birileri de benim için aynı şekilde düşünüyor olabilir. Söylesin, kabulümdür! Başım üstüne...

-"**Selamün aleyküm gardaş, ba hele bi dakka!**"

-"Siz kimsiniz?"

-"**Ben, gomisyondan sorumlu yönetim gurulu üyesiyim**"

-"Yani?"

-"**Bu gardaşlar partili mi?**"

-"Hayır!"

-"**Olmaz o zaman... Partili olacah...**"

-"Partili mi olacak...?"

-"**Evet!**"

Buyrun bakalım! Biz zar-zor bir araya getirdik iki tane kendini bilen adamı, bunun yaptığı işe bak...

"A benim canım kardeşim! Partilisi partisizi var mı? Burada herkes hizmet için toplanmış. Bu kişiler partili değil diye, niye sosyal bir hizmet yapmasınlar ki? Hem de, İmar İşleri Komisyonu (!) değil de, Kültür Komisyonu'ndalar bu insanlar... Gelecek seçimde **partisiz vatandaşlar** olarak oylarını otomatikman sana verirler" desem, anlamayacak ki!

Ben onu zor anlıyorum, o beni nereden anlayacak? Zaten iki kelimeyi zor bir araya... Neyse, işte...

-"Eh, o zaman yazın panoya, Kültür Komisyonuna **partililer** aranıyor, diye... Ben şimdi gidiyorum, bir ay sonra gelirim", dedim ve benim hatırım için zaman ayırarak oraya kadar gelmiş olan o güzel insanlardan da, bu yaptıklarım için özür dileyerek ilçe binasını terk ettim. Çünkü onlara bu olayı büyük bir heyecanla anlatmış, onlara yeni bir heyecan aşılamış ve ikna etmiştim davet ederken...

Bir ay sonra geldiğimde -**tabii ki**- bir tane aday bile çıkmamıştı. Bu konuyu tekrar ele almanın yararı da yoktu, çünkü durum ümitsizlik arzediyordu.

SHP Şişli ilçesinde, Kültür Komisyonu'na aday hiç kimse yoktu!

Çaresiz, "Lâ Havle" çekip, tek başıma yürümeğe karar verdim.

İlk yaptığım iş, TRT'deki Müzik Denetleme Kurulu'nun isim listesini çıkarıp, bütün il ve ilçelere dağıtmaya girişmek oldu, ki herkes **bu alanda** ihanetin nereden geldiğini öğrensin. Başka ne yapmam gerekirdi ki..? Benim uzmanlık alanım bu! Kültür Komisyonu'nun görev alanı bu! Devlet Planlama Teşkilatı ile ilgilenecek değilim ya...

Bir hayli zayıflamış ta olsa, hâlâ da ilk mücadele edilmesi gereken yerdir TRT... Çünkü, iktidarı kapan partinin, devlet gücünü de arkasına almış reklam şirketidir. Ve bu şirkette, yetenek değil "sadakat" önemlidir. "Sadık memur" olacaksın. İktidarda kim varsa, ona sadık...

Belediye seçimleri alınmıştı ama, iktidarda ANAP, başında da Özal, burnunu bile çıkartmıyordu ekrana kimsenin... Hele ki İnönü'nün... Onun **burnu** zaten görünmese de olurdu da, **Deniz Baykal'ın karizması** güme gidiyordu bu ara...

İlk mücadele verilmesi gereken yerdi TRT, ilk..! Birinci..!

Ama onlar bunu hiç bir zaman anlayamadılar.

Ben nerede sözünü ettiysem sandılar ki, onlar yolu açsın da, ben de kendime TRT'de ufak tefek bir iki program kapayım, vesileyle "**yolumu bulayım**" diye düşünüyorum. Yazık!

Kabiliyet yoksa ne yapacaksınız?

Şimdilerde CHP'nin başına geçmiş olan Deniz Baykal Bey, şimdilerde bu memleketin başına geçmiş olan Tayyip Erdoğan Bey'den bahsederken hâlâ: "**Başbakanın eşinin başörtüsü...**" diyor. Ben düzelteyim:

-"Sayın ve sevgili Deniz Baykal... Onun adı **başörtüsü** değil! **Türban! Türban!**"

Başörtüsü anneminki...

Cık, cık, cık! Bu kadar sene oldu politikada... Hayret bi şey... Yoksa yok! Zorlamayla da olmuyor!

Ha, bunu cahillikten değil de bilerekten söylüyorsa, o zaman durum vahim işte! Muhalefet eder gibi gözüktüğü topluluk ile işbirliği içindedir demek olur ki, ben bunu böyle bilmek hiç istemem.

Ama, eksikleriyle de olsa gönlümde yatan, şu Deniz Baykal kişiyi bir de bir başbakanlıkta görmek idi.

Meraktan...

Şimdiye kadar gelmiş olanlar bu ülkeye ne yaptılar ki, onun bu eksiklikleri ciddi bir zarara sebep olsun?

*

Partiye yandan omuz veren Emre Kongar, Korel Göymen gibi elit bir ekipten kurulu üst düzey düşünce üretim kuruluşu TÜSES (Türkiye Siyasal, Ekonomik ve Sosyal Araştırma) Vakfı'nda bile bu TRT konusunu gündeme getirince:

-"**Hmmm, sizi anlıyoruz Erkin Bey!**" cevabını aldım.

-"Ne anlıyorsunuz?"

-"**Biz anlıyoruz!**"

Ne anladıklarını da ben anlıyorum!

Bu söz, adını verdiğim bu şahıslar tarafından söylenmedi ama, aralarına "beyin takımı" olarak almış oldukları birilerinin ağzından çıktı işte... Biz de bir iş yapacağız sanıyoruz.

Terk edip giderim tabii toplantıyı...

Bir kere de Şişli ilçe kongresinde söz alıp konuya girdim, gülüşmeler oldu. Orada da sözümü tamamlamadan kürsüden indim. Hiç bir şeyden anlayacağı yoktu bu grubun...

İşte, ben ilçe binasında, **SHP Şişli İlçesi Kültür Komisyonu Başkanlığı** imzasıyla o mektupları yazdıktan sonra postalanmaları için İlçe Sekreterine verince:

-"Nedir bu?" dedi sekreter...

-"Mektup... Bütün il ve ilçelere ihbar mektubu... Komisyon Başkanı olarak..."

Aldığım cevap benim açımdan şok ediciydi:

-"Öyle olmaz!!"

-"???"

-"İlkönce, **komisyondan sorumlu ilçe yönetim kurulu üyesi**'nden onay almanız gerekir!" (Önceki sayfalarda size tanıştırdığım vatandaştan onay alacağız)

-"Sonra?"

-"Sonra, mektuplar **ilçe yönetim kurulu** toplantısında görüşülüp, onaylanacak!"

-"Sonra?"

-"Sonra, **il yönetim kurulu** ve sonra Ankara'ya **Genel Merkez**'e gidip onay alındıktan sonra postalayabilirsiniz!"

Bu artık bardağı taşıran son damla olmuştu.

Ağır konuşmamak için kendimi zor tutarak, ama artık partiyi de, örgütü de, "**onun sosyal demokrasisini de**" gözden çıkarmış bir adamın ruh hali içinde:

-"Siz ne diyorsunuz yahu?" dedim. "Ben, **vatandaş Erkin Aga** olarak bunları şimdi postalarım! Hemen şimdi! Ve gidiyorum da atmaya üstelik... Koskoca örgüt! Normal vatandaşın bile yapabileceğini biz yapamıyacaksak, benim ne işim var burada? Siz benim önümü tıkıyorsunuz, açacağınız yerde!"

diyerek masanın üstünden mektupları toparladım ve postaneye gidip aynen attım.

Yüzlerce... Parası cebimden...

"Parası..." dedim de aklıma geldi. O işte de bir tuhaf anlayış hakim! Seçim propagandası konserlerinde çoğunlukla, davet edilen diğer sanatçılara ödeme yapıldı, bana yok!

-"Afedersiniz! Bu sanatçı arkadaşımıza bir zarf verdiniz gibi bir şey gözüme çarptı. Pek üstüme elzem değil ama, merak ettim, acaba nedir?"

-"Ücreti..."

-"Benimki?"

-"Bilmiyorum. Sizin için bir şey söylenmedi!"

-"Tamam! İyi güzel de... Şu **başka bir partiye üye** olduğu bilinen adam parasını aldı ve şimdi bu adam benden bir o miktar kadar daha güçlendi. Ve ben taksi paramı da cebimden ödeyerek geldim. Sorun değil, ama, ne biçim güç birliği anlayışı bu?"

Bu sorumun cevabı ise ayrı bir **garabet** idi:

-"**Sen bizdensin!**"

.....

"İnönü İnönü, diyorsunuz. Eğer çok istiyorsanız, yine o idare etsin partiyi, ama **vitrine Baykal'ı koyun**"u da anlatamadık. Oldu adımız Baykal'cı bu kez... Zaten neci olduğumu da tam anlayamamışlardı ya, birşeyci deyip "yıpratmak gerek"ti kendilerinden olan birilerini... **Sosyal Demokrat'ın şânındandır.**

E, onu karaladın, bunu hırpaladın, kim idare edecek partiyi? İşte bunun cevabını hiç bulamadıkları için, gerçekten çok saygın, fakat politika sahnesine hiç yakışmayan birini tercih ettiler partinin başına... Sayın Erdal İnönü...

Sanki intihar!

Ettiler de zaten intihar...!

Yok hizipçi, yok bilmemneci diye bir türlü yol vermediler Deniz Baykal'a... Bu arada Baykal'cı filan değilim ha! Dedim ya, bendeniz serbest fırkayım! Şucu, mucu olmam! Benim **kapı gibi "Erkinci"lerim** var. Olsa olsa, ancak ben de onların "-cu"su olurum. Neci'yse o artık... Kulu kölesi deyin, ne derseniz deyin...

Tamam, aslan demokratlar! Siz her şeyin daha iyisini bilirsiniz de, meydanlarda şu gerçeği nasıl göremediniz?

Mitingler kalabalık, hıncahınç... Baykal çıkıyor, bağırıyor, çağırıyor, yeri geldiğinde Süleyman Abisinden öğrendiği

taktiklerle yuvarlıyor cümleleri... Çene sağlam, hitabet de var, millet heyecanlanıyor. Genç kızlar için de güzel bir görüntü zaten... Ortalık **tam** kıvamına geliyor, pat! **Assolist** olarak sayın Erdal İnönü itiliyor sahneye... Tuhaflığa bakın!

O kalabalığın nasıl bir süratle dağıldığını görmemek için de ancak **KÖR - OLMAK - LAZIM!**

Bu kadarı benim için çok fazladır! Dayanılamayacak kadar fazladır!

Ki sonradan artık onları Deniz Baykal da kurtaramıyacaktı. Geç olmuştu...

Benim tarafımdan işin hiç bir zaman anlaşılamıyacak olan yönü ise, Türkiye'nin hemen hemen bütün belediyelerini eline geçirmiş bir partinin, hemen akabinde gelen bir genel seçimi kaybetmesidir. O zaman, bu işte olağanüstü bir kabiliyet (!) söz konusudur.

Merak ederim:

1991 seçimlerine aylar kala Demirel'in DYP'sini işaret ettiğimizde bizden hesap sordular da, sonra **ne sebepten % 10'un altına düştüklerini** (hâlâ) kendi kendilerinden niye sormadılar acaba?

* * *

Haaaa! Bir de, bu arada niye ikide birde TRT-TRT yani "Te Re Te - Te Re Te" dedik?

"Türkiye'nin bu büyük televizyon kuruluşu ile bu adamın alıp veremediği nedir? Oralardan biriyle bir takıntısı, psikolojik bir sıkıntısı mı var acaba?" diyeceksiniz...

Siz deyin! Kırılmam, kızmam!

Ama ben de size ufak bir takım bilgiler vereyim:

İçine ettiler Türkiye'nin, yıllar boyu o güzelim eserlerimize "**denetim**" adı altında ambargo koyan, bu arada (özür dileyerek: Barış Manço örneğinde olduğu gibi) **yandaşlarına**, daha doğrusu "**çorbadaşlarına**" ise **kör**'leri oynayan adı konmamış Mafya, TRT'ciler...

Bu **Teşkilat** o kadar **derinden** gider ki, sizin bu dümenleri bilmeniz hiç bir şekilde mümkün değildir. Siz sıcak odanızda, kahvenizi içip, televizyonunuzun karşısında otururak, zaten, bu işlerin ne boyutlarda olduğunu kavrayamazsınız.

Bankaları soyanların, devletin içine çöreklenmiş hainlerin azılı takipçisi cesur köşe yazarlarınız vardır. Onları okuyup bir şeyler hakkında uyandırılırsınız da, bizim, bu işlere vakıf olup irdeleyecek yazarımız da yoktur. Onlar da anlamaz bu işlerden...

Bilumum şarkıcı, türkücü ve de çalgıcı tayfasından ise bir şey beklemek boştur zaten...

Siz belki **işinizde cin**'sinizdir. Ama, **sizin işiniz başkadır**.

Onları ben anlatayım size:

Literatürlerinde, bizim yaptıklarımızın adı:**THM**. Yani Türk Hafif Müziği; diğeri ise: **TSM**. Neymiş yani: Türk Sanat Müziği... Ki bunu ben Klâsik Türk Müziği olarak bilirim.

Bizimkinin nesi "**Hafif**"miş, acaba? Bir sorsak!

Kaç bin watt elektrik gücüyle gümbür gümbür çalıyoruz. Armonisi var, akorları var, yürüyüşü var, piano'su var, forte'si var...

Öbürü nasıl peki? Bütün sazlar ve sözler hep bir ağızdan, aynı telden! Öyle değil mi? Hangisi "hafif" şimdi bunların acaba?

Devletin sırtına binmiş yüzlerce asalak, hepsi aynı sesten... Adı da ne güzel: **Yurttan Sesler!**

Adı "yurttan" ama, ses tek!

Bin yıldır da aynı üstelik...

Peki, bizimkisi nereden sesler? **Yurtdışından sesler** mi?

Daha yeni koydular gitarı, yok bilmem bas gitarı filan büyük sanat icra eyledikleri Türk Sanat Müzik'lerinin içine... O da yarım yamalak...

Bizden OTUZ sene sonra...

Bunların bizi "denetlediği" yıllarda, arada sırada Konservatuarın Klâsik Türk Müziği bölümünün duvarlarından sızıp da kulağımıza gelen, kıvırabilmek için çalıştıkları "ikinci sesler" hakkında anneciğim gülerek:

"Şunlara bak! İkinci bir ses koyunca **modern oldu** diye düşünüyorlar şimdi akıllarınca...!" diye espri yapardı.

Söze bakın: "Türk Sanat Müziği".

Sanki diğerleri sanat değil!

Türk Halk Müziğinde bile bağlamanın üç teli vardır. En azından **üç ayrı ses** eder.

Bu gözbağcılık, aldatmacılık o boyutlara gelmiş ki, bundan, daha başka bir terbiye içinde yetişmiş olmaları gereken bizim Klâsik Batı Müziği'cileri de etkilenmişler, onlar da kendi yaptıkları işlere "**Çağdaş Türk Müziği**" demişler.

Çok afedersiniz ama, bunun neresi çağdaş?

400 - 500 sene önce yazılmış bir müzik türü Klâsik Batı Müziği... Bunun çağdaşı mı olur? Sen onu şimdi çalıyorsan, çağdaş mı oldu yani Bach, Beethoven, Mozart? Sevtap Parman'ın "bana tecavüz ettiler" hikayesi gibi... Kırk yıllık Sevtap'ın "tecavüz"ü mü olur?

"E, **ne isim koyalım peki?**" derseniz, kafanızı yorun, bulun uygun bir şey... Sırtımızdaki yük yetmiyormuş gibi, buna da mı biz kafa yoralım? Biz bizimkine "**Türkçe Rock**" dedik, bir diğerimiz "**Anadolu Rock**" dedi, biz çözdük. Siz de bulun bir şey!

Bu da sanat dünyamız işte...

E, ne olacak? Siyasetçisi yalan söylüyorsa, iş adamı aldatıyorsa, bankacısı çalıyorsa, sanatçısının yapacağı da o...

Klâsik Türk Müziği dinlemeyiz demedik! Dinleriz! Onun da yeri var! Birileri evinin balkonunda dinler, biz de meyhanede dinleriz!

Ama, Türk Sanat Müziği ne demek?

Halkın gözünden gerçekleri hep kelime ve **ayak oyunlarıyla** nereye kadar, ne zamana kadar saklayabileceksiniz? Ebediyete kadar sürecek mi yani bu "takiyye"?

Hadi bizim kuşakların istikbaliyle oynadılar, ya bizden sonrakiler? Yutacaklar mı onlar?

Atıyorum kafadan:

Şimdiye kadar hiç **aklınıza geldi mi,** niye her Eurovizyon yarışmasında aynı isimler jüridedir ve onların eserleri yarışmada vardır? Örneğin, memlekette onca dünya çapında müzisyen varken, çoğunlukla ucubeler gitmişlerdir bu yarışmaya? Nihayet 2003 yılında yaptıkları yobazlığı anlayıp -nasıl olduysa, Vallahi Bravo!-, sevgili Sertab Erener'i gönderip, bir birincilik kaptılar. Yoksa çok bekleyecektik...

Bunlar aklınıza gelmemiştir! **Gelmez!**

Mesela:

Ayı tamam, **Eşek**'e de söz yok ama, **Hav Hav** yasak! (E.Koray "Gaddar" kasetinden, şarkılardan biri: "Topik")

Şu dizelere bakar mısınız:

"Topik küçük bir hav-hav'dır kendi halinde
İçinde kötülük yok her şey dilinde..."

Çocuk şarkısı... Herhalde "büyük şarkısı" olacak değil...

Fakat karar: Yayınlanmaz! Belgeleri elimde... Neden acaba?

Yaa... Neden acaba?

Bunu bir de ben size sorayım, siz bulun bakalım neden acaba'yı...!

Bulamayacaksınız! Çünkü bunlar:

"Çözümü Mümkün Olmayan Bilmece"lerdir...

İyi de... Ne yani...? Siz, "Hürriyet'in 14'üncü sayfasındaki bilmeceyi çözebilirsiniz de, bu bilmeceyi çözemez misiniz?

-"Hayır, çözemezsiniz!"

Çünkü, bu işler sizin işiniz değildir ve sizi fazla ilgilendirmez de... Aynı "Susurluk" gibi...

Bu "**Tenceredeki Çorba**"dır. Özel bir tezgahta pişer, içenler bilir. Siz bilmezsiniz. Ve bilemezsiniz de... Üstelik **Susurluk Kazası** bilmecesinden daha kolay da değildir...

Aman! Hemen telaşlanmayın...! Susurluk olayını irdelemeğe kalkmıyoruz!

(Küçüklere: 3 Kasım 1996'da Balıkesir'in Susurluk ilçesinde, bir Mercedes otomobil ile bir kamyonun çarpışması şeklinde meydana gelmiş olan bir kaza... Bir gün bu konu hakkında bilgi isteyen küçükler, büyüklerinden soracak:

-"**Amca, Susurluk Kazası'nda ne olmuş?**"

Ne yazık ki, büyüklerinden de şu cevabı alacak:

-"**Vallahi ben de anlayamadım, yavrum! Bu olay beni aşar!**")

İşte "bizim işler" de sizi aşar!

Siz sigaranızı yakmış, yeni aldığınız 1400 Kanallı dijital satellit TV'nizin karşısında oturuyorsunuzdur. Oturma pozisyonunuz ise, tam **onların** dişine göredir:

Bacaklar iki yana açık...

Vurulmaya hazır **Keklik**...

Zaten çözümünü **biliyorsanız**, o zaman siz ancak o teşkilat mensubusunuzdur. Size yapabilecek hiç bir şeyimiz yoktur ve olamamıştır da...

Topik küçük bir Hav-Hav'dır
kendi halinde
İçinde kötülük yok
herşey dilinde
Karnı doymaz hep açtır
Yam -Yam rolünde
Gel cici Topik, gel güzel Topik

Ellerimi yalama, yüzümü de yalama
Gel odamıza, gel cici Topik
Ellerimi yalama, yüzümü de yalama
Gel aramıza, gel cici Topik

En kral arkadaştır
kendi çapında
Minik bir aslan gibi
durur kapımda
Üzüm gibi gözleri
işte karşımda
Gel cici Topik, gel güzel Topik

Sözler, bunlar...

Şimdi şu **"TRT Denetim Kurulu Raporu"na** beraberce bir bakalım:

1) <u>**Müzikte yoğun entonasyon hataları var**</u> (Yani, ton düşüklükleri)

Cevabım:

Bilgisayarla yaptık, **a Bilmemne'ler!** Ne hatası? Tam tersine... Hatta, benim gibi **cins**'leri rahatsız edecek kadar **doğru**..."

2) <u>**Vurgu ve prozodi hataları var**</u> (Prozodi, söz ile müziğin uyumu demek...)

Cevabım:

Çocuk şarkısının vurgusu nedir? Adı üstünde: "Çocuk şarkısı" işte... Şarkının yarısını da zaten, bizzat **çocuklar söylüyor**... Sizin, çocukların ağzından her gün yayınladığınız, **"pazara gidelim, bir horoz alıp hapur hupur yiyelim"**in prozodi'leri doğru ve **demek istediğiniz** çok mu doğru?

Biz, insan sevgisinden mahrum çocuklarımıza hiç olmazsa hayvan sevgisi aşılayalım derken, şunların söylediğine bak: "Kesip yiyelim!"

Geçenlerde... Eline almış bir değnek, **"ömür boyu maaşlı memur"**larından biri çocuklara şarkı öğretmeye çalışıyor:

"Budala oğlanlar zengin kız arar!
Guguk! Guguk! Hah ha! Da dirida dirida!
Olmadı baştan:
Budala oğlanlar zengin kız arar!
Guguk! Guguk! Hah ha! Da dirida dirida!"

Alın bakalım! Bu da onların çocuklara öğretmek istedikleri bir başka şarkı!

Çeneniz hayretten düşmesin...

Ve, "Bu kadar da değildir canım!" demeyin! 2 Eylül 2000 tarihli TRT 2 sabah 7.30 çocuk programının bandları, TRT'nin arşivlerinde duruyordur.

(Haa... Eğer siz, -sanmıyorum ama- "Ne var ki bunda?" diyorsanız, **derhal bu kitabı elinizden bırakın!** Boşuna ileriki sayfaları da okumayın! Çünkü bu kitapta sizin için **hiç bir şey yok**! Ve hatta kızdıracaktır sizi, yazılanlar... Canınızı sıkacaktır. "Bakalım bu adam da **ne menem** şeymiş?" derken, boşu boşuna o güzelim sinirlerinizi bozmayın)

Ben devam ediyorum:

3) En önemlisi: **Solistin icra tekniği yetersiz**

Terbiyesizlere bakın!! Yani: "**Arap Saçı**"nı söylüyoruz, "**Sevince**"yi söylüyoruz, ama **çocuk şarkısını** söyleyemiyoruz, öyle mi?

Yoksa Arap Saçı'nı da mı söyleyememişiz?

Ben **bu şeyleri** (!) -sıfatı size bırakıyorum- bir dönem, mahkemeye de verdim. O aylarca, yıllarca, göz nuru, kafa nuru dökerek yarattığımız eserlerimizi Türk halkının dinlemesini engelliyorlar, belki sanat dünyamızı bunların ellerinden kurtarabiliriz diye...

Olur mu hiç!

Mahkeme prosedürü icabı, -gûya- bir bilirkişi raporu çıkarmışlar, yatarsınız yerlere... Hani şu yukarıda saydığım **bir komik** gerekçeler var ya? İşte onun **fotokopisi**, bilirkişi raporu denen şey...

Müzik dinleyen iki kişinin, ikisinin de, bir müzik eseri hakkında noktasına virgülüne kadar aynı duyguya ve aynı kanaate sahip olması diye bir şey düşünebiliyor musunuz? Olabilecek bir şey değildir bu, Allahın her birini ayrı karakter ve tipte yarattığı insan oğlunda...

Bizim "bilirkişilerimizin bildikleri" bile **doğa üstü** Vallahi!

Ne kumpas değil mi? Müthiş!

Belki, "aaa, bak, burada virgül yok, demek ki Denetim Kurulu Raporu çürük!" deriz diye korkmuşlardır muhtemelen...

Bizim için aslında alay konusudurlar da, yüzleri kızarmadığı ve ar damarları da çatlamış olduğu için, bundan alınmaları söz konusu değildir.

Ammâ ve lâkin... Diğer "Özel TV" kanallarındaki rezalet, bu teşkilata hızır gibi yetişti. **"Sütten çıkmış ak kaşık"** gibi kaldılar şimdi de, iyi mi? Kısmete bak!

Esirgeyen-bağışlayan-Allah, bunları da mı esirgeyip bağışlıyor? Ne bileyim?

Çok yazık, çok... O kadar zaman kaybettirdiler ki Türkiye'ye... Başarılı da oldular.

İşin en acıklı yanı ise... Biri çıkıp ta: **"Durdurun ulan şu hainleri!"** demedi... Diyemedi... Hâlâ da diyemiyor!

Herkes mi satılık? Bilmiyorum... Ama aklıma iki şık geliyor:

1 - Ya **herkes satılık!** (özür dilerim),

2 - Ya da, **düşman işgali altındayız, ordu bile farkında değil**... (Bunda daha da özür dilerim)

Ay-yıldızlı Bayrak da, öylesine sallanıp duruyor işte direkte... **Bez hesabı**...

* * *

Ha! **Hepimiz** uyuyor muyuz? Veya **aptal** mıyız?

Hayır! Ben ne uyuyorum, ne de aptalım...

Atıp tutuyoruz ama, aslında, milletçe de o kadar aptal değiliz! 2004 seçimlerinde Corc Dabılyu Buş'u tekrar başkan seçerken verdikleri oy oranına bakılacak olursa, Amerikalı'ların da % 52'sinin demek ki bizden farkı yok! Onun için gönlünüzü ferah tutabilirsiniz.

Ama ne yazık ki bu gönül ferahlığı bir şeyi değiştirmiyor! Köşeler tutulu... Ve bunu da, kimse değiştirmeye niyetli gibi görünmüyor.

Bir ben kalıyorum bu durumda tek başına...

Atatürk Kültür Merkezi'nde, "Bestecilerimizin 35'inci Yılı" ödül gecesinde, TRT bünyesindeki eserlerin aranjmanlarının tüm ihalesini kapatmış harbî delikanlı **Garo Mafyan,** ben sahnede Kültür Bakanlığına atfen bir-iki **bir şeylere değinip** indikten sonra, sahne arkasında bana nasihat etti:

-**"Oğlum boşuna uğraşıyorsun! Hah, hah, hah!"**

Durumu görüyor musunuz? Ne acı değil mi?

(Son Havadis: Ne olmuş, nasıl olmuşsa, dönüp dolaşıp gelip şimdi, MESAM'dan kaçıp da geldiğim diğer Müzik Eseri Sahipleri Birliği MSG 'nin başkanı olmuş, iyi mi? Şu andan itibaren, yılda bir "Emekli İkramiyesi" olarak alacağımız üç kuruşun musluğu da onun elindedir artık...)

Ve Allah bilir o sırada, memleketimize bir sürü değerli sanatçı üretmiş ve "Yakalarsam Muk Muk, Yılanı Deliğinden Çıkaran, Yatağıma Gir, Kuruyup Çöle Dönsem De Eğilmem, Kucağına Düştüm Yavrum, Koy Koy" gibi yine çok değerli şarkı sözlerinin altına imzasını atmış olan sevgili **Sezen Aksu**'muza kocalık yapmış **Onno Tunç(-boyacıyan)** bey, özel uçağı ile Türkiye'nin bir taraflarında bir başka konseri şereflendirmek üzere gidiyor, **Coşkun Sabahyan** bey ise Turgut Özal'ın eşinin **dizinin dibinde** nağmeler döktürüyordu Ud'uyla...

Bir müddet sonra da, Amerika seyahatine **Hamfendi**'yle beraber gitme güvencesiyle...

Diğer taraftan her gece, her birinin **"tarafsız ve dürüst yayıncılık"** yaptığını iddia ettiği, ama suyun kaynağının neresi olduğu belli olmayan bol paralı TV kanallarından, kaçacak hiç bir delik bırakılmamış olan zavallı izleyicilerimize, "masum ve sürükleyici" diziler:

Birinde **Berivan**, diğerinde **Keje**... TGRT'de "**Eyvan**", ATV'de "**Zerda**"... Kanal 7'de "**Meyrik**", "**Drejan**", FLASH'ta "**Dilan**", arkasından da bir Video klip "**Vay Lele**".

2005 yılında da, Eurovision yarışmasına TRT'mizden hediyesi: "**Limi Limi Ley**"

Anlı şanlı TV'lerimizin bir yarısında **yavşak ağızlı homoseksüeller,** öbür yarısında **bilumum fahişeler...**

Ve daha neler oluyor memlekette:

Gazetelerden birinde "**30 Ağustos'u Kutluyoruz**" başlığı "**siyah yazılarla**" çıkıyor... Kutlama mı? Yoksa ne?

Ne ince iş değil mi?

İnce!

O kadar da ince ki, çoğu zaman anlamakta bile güçlük çekersiniz:

"Aaa! Bizim Nejat, Bilmemne gazetesinde mi yazıyor? Allah Allah!? Yahu o gazetenin sahibi... Söyle adını, şey, değil mi? O herif, ülkeyi satan **Aydın**'lardan biri değil mi?"

Kendisi bile anlamamıştır muhtemelen niye orada olduğunu... Dediğim gibi...

O güne kadar "iktidar aleyhinde yazı yazıyor" olarak bildiğiniz gazetede, "**seçimden bir gün önce**" öyle bir başlık görürsünüz ki, ağzınız hayretten açık kalır!

TV'lerden biri, Cumhurbaşkanının Zafer Bayramı mesajını **alaycı bir dille** sunuyor, bir diğeri, gûya kanalının "vatansever" olduğunu iddia ederken, "ülkenin düşmanları..." diye bir cümle sarfettiği sırada, ekranda **-tesadüfe bakın-** arka planda Türk askeri yürüyor.

Tüm bu işlerde hiç bir gariplik yok mu sizce...?

* * *

İLAÇ

Bi gram sünameki
Bi gram ziftin peki
Kaya tuzundan üç çeki

On tane imam hapı
Dört tane teneşir sapı
Akşamdan alırsın bu hapı
Sabaha
Ya Karacaahmet,
ya Edirnekapı

Bu da benden size bir "güzellik" olsun... Gördüğünüz gibi, her derde devâ bu ilaç "**Kesin Çözüm!**"

"**Çözümsüzlük çözüm değildir**" hinliğini bulan takımın da size "çözüm olarak" tavsiye ettiği cinsten bir şey...

Bu sempatik ilaç tarifesini 1950'li yıllarda liseye giderken almıştım. Yazarı belli değil... Çocuğun biri, yırtık pırtık bir kağıdın üzerine karalanmış bir şekilde bana verdi. O kağıt bugün elimde değil ama, bu dizeler çok hoşuma gitmiş olacak ki, aklımda kalmış...

Hiç kimsenin çıkıp da "bu sözler bana aittir" demeyeceğini kesin olarak bilmeme rağmen, Allahın garibanını sıkışık durumda yakalayıp, "**bana verdiğin bu şarkı sözlerinin al-**

tına ancak benim imzam konursa para alırsın" takımından olmadığım için "ben yazdım" diye sahiplenmem.

Yalnız, bu ilacı kullanırken, kendinizde bir tuhaflık hisseder de eğer, "bu işte bir iş var! İyisi mi, ben şu iksiri midemden çıkarayım" diye düşünürseniz, istifra etmek için parmağınızı ağzınıza sokarak kendinize eziyet etmeyin.

Başka bir öneri ile size burada bir "ikinci güzellik" daha yapayım:

"Mr.Bush döneminin dışişlerinden sorumlu bakanı Mrs.Condoleezza Rice'ın resmine bir kaç saniye bakın yeter!".

VEKİLİM YOK

Önceki sayfalarda bir ara: **"Benim vekilim yok mecliste!"** demişim.

Niye yok?

Cem Karaca ile beraber, 1999 senesinin son gününde gözüktüğümüz bir TV röportajında **böyle** bir konuya değinmiştim de, oradaki sunucu kardeş konuyu hiç algılayamamış ve sormuştu:

-**"Rock dinleyen bir milletvekili yoktur, değil mi, mecliste?"**

Yarı şaka, yarı ciddi... Kendince "birazcık da" espri yapıyor.

Ben, "Beni temsil eden" derken, **Rock'n'Roll**'den mi bahsediyorum? Bu işler hep böyle yanlış algılandı... Eğer şarkı söylüyorsak, çalgıcıyızdır sadece... Bizim, içinde yaşadığımız toplum hakkında bir yorumumuz olamaz. Kafamız da sadece "Hop tiri nam"a çalışır.

Ama o sunucu kardeşin suçu yok...

Onun hizmet ettiği TV kanallarından hangisini çevirsem, şarkısı adı altında ya kalçasını sallayan bir kadın, ya da kırıtık bir erkeğe benzeyen bir **mahlûkat** görürüm. O da buna bakarak, "bunların hepsi göbek atarlar" diye düşünür.

Hiç aklına gelmez ki, kendi giderken **"bu çalgıcıların içinden belki bir tanesi"** o yollardan geliyordur.

Eh... Düzen böyle... O sunucu kardeş, "birinin" akrabası olarak oraya yerleştirilmiştir, mikrofon da elindedir. Sabah yola çıktığı zaman mahallenin bakkalı da:

-"Ercan Bey (isim uydurmadır), dün gece sizi televizyonda gördük!" diyorsa, onun için herşey bitmiştir. Dünya onun parmaklarının, daha doğrusu dilinin ucundadır artık... Uçar gider... Bu memleketin yıllarını vermiş sanatçıları, ilim adamları, bir mikrofon boyu mesafededir onun için...

Soru sorma pozisyonunu da eline geçirmiş olduğu için:

-"Rock mı dinlesin yani milletvekilleri?" diye bir soru sorar, bu kadar yıl ömrünü sahnelerde ve insanlarla içiçe geçirmiş olan bir adama...

Milletvekillerinden Rock Müziği dinlemelerini isteyen kim, can kardeş?

Keşke dinleseler!

Biz onu mu diyoruz, "vekilimiz yok!" derken?

Şarkıcı olmalarını mı istiyoruz?

Rock dinlemeyi bir kenara bırak sen! O **"Beş Yüz Elli"**nin yüzde doksanı, hepimize ilkokulda öğretilen **"Daha Dün Annemizin"**i doğru dürüst söylesin, intihar ederim! Yalnız, başbakanları Recep Tayyip Erdoğan hariç! O güzel şarkı söylüyor. Ama ne yazık ki, hep **başkalarının türkülerini (!)** söylüyor.

Onlardan şarkı isteyen de yok zaten!

Onlardan **"vatanseverlik"** istiyoruz biz...

Ayrıca, bırakın şarkıyı, çoğu doğru dürüst **Türkçe konuşmasını** bilmiyor. Nasıl diyeyim ki şimdi ben, "bu beni temsil ediyor" diye?

Hiç birinin şahsi bir fikri yoktur.

İçlerinden seçtikleri, kendilerinden pek de farklı olmayan bir tanesi komut verir, onlar da uygularlar:

"El kaldır! El indir!"

"Avrupa Standartlarına uymak"tan bahseder dururlar. Beyinlerinde en son varabilecekleri yer "standart" bir noktadır. Bir şeyi de kendiliğinden düşünüp, "şu işi şöyle yapsak memleket için hayırlı olur" demezler, diyemezler.

Onları ben hiç seçmedim. Millet de seçmedi... Hiç birini!

Bakmayın siz! Dışarıdan bakıldığında öyle görülüyor!

Herifi seçmeyeyim diye başka bir partiye oy atıyorsun, bir bakıyorsun, aaa, iki gün sonra o "başka" dediğin partiye geçmiş ve senin başında yine milletvekili... Hatta Bakan üstelik! Benim Vekilim, benim Bakanım mı oluyor yani bu şimdi?

Savurdular mı da karşılarında durulmaz:

-"**Bizleri bu yüce millet seçti!**"

Kanal Türk TV'de, sayın Cüneyt Arcayürek, sayın Tuncay Özkan ile Pazar günleri yaptıkları ve benim de keyifle dinlediğim "Sohbetler"den birinde bir fıkra anlattı. Dinlememiş olanlarınıza nakledeyim:

Hayatın epeyi çilesini çekmiş "berduş" çarşıda bir köşede oturuyormuş. O sırada, ortalık yere halktan bir kalabalık gelmiş, ellerinde bir güvercin... "Bu güvercini uçuracağız. Kimin üstüne konarsa onu başbakan yapacağız!", demişler ve atmışlar güvercini havaya... Güvercin tutmuş bizim berduşun omuzuna konmuş. Halk, "hadi bakalım üstad, başbakan oluyorsun!" deyince, Berduş "aman etmeyin, eylemeyin, ben başbakanlık filan yapamam, siz bu işi bir daha deneyin!" demiş. "Pekalâ" deyip güvercini bir daha fırlatmışlar. Güvercin dönmüş dolaşmış, tekrar bizim berduşun omuzuna konmamış mı? Böyle olunca, "eh, ne yapalım kader!" deyip başbakanlık koltuğuna oturmuş. Fakat oturur oturmaz da basmış vergiyi, zammı... Bunu gören vatandaşlar, "ne yapıyorsun yahu? Sen de yoksulluktan yetişmedin mi?" demişler. Bizim Berduş şöyle cevap vermiş:

"Güvercin uçurup da başbakan seçen halka, bu müstahak!" demiş.

Fıkra çok güzel de, milletimizin bunu tam hak ettiğini sanmıyorum. Benim görüşümce, hükümet seçiminde bu milletin pek suçu yok. Ne yapsın ki bu millet?

Hırsızın, uğursuzun içinde kimi seçeceğini şaşırmış!

Düzenin adı: Demokrasi! O'nun elinde de, "beş senede bir kullanmalık" bir adet oy...

Çaresizce, **bir partiden öbür partiye,** çırpınıp durur seçimlerde...

Şaşkın ördek gibi... Bir umutla...

ANAP'ını seçti olmadı, SHP'ye kaçtı olmadı... "KIR AT olsun" dedi, olmadı. DYP-REFAH dedi, olmadı. Mecliste daha doğru dürüst grupları bile olmayan en son iki **güdük** parti kalmıştı. Onları da ekleyip "Üçlü Koalisyon" dedi, o da yürümedi.

Ne yapsın? Attı kendini **"Şeriata"**...

Çaresizlik işte...

Bundan sonra daha nerelere **"düşeriz"** bilinmez... Mumcu'nun eline... Sarıgül'ün kollarına... Beteri var: soyadı Güzel olan birilerinin kucağına... Meselâ...

Uygun bir kanun da çıkarmazlar ki, millet bunların **tamamını silsin,** istediğini seçsin ve rahata kavuşsun. Çıkarır mı hiç "Siyasi Mafya"?

Bırakın **dokunulmazlık**'ı... Ondan hiç mi hiç ümidimiz yok!

Hepsinin ayrı bir yamuğu var! Nasıl koysunlar ki kanunu?

Eşyanın tabiatına aykırı...

Dokunulmazlığı geçtik de, doğru dürüst bir seçim kanunu çıkarsalar bari! Ama, olur mu hiç? Ne dönerse **"Kadro"** içinde dönecek.

Biri gidecek, öbürü gelecek!

Siz bakmayın hele onların **"Muhalefet"** zannettiğiniz kesimine... Yoktur içlerinde herhangi bir konuya muhalefet eden!

Onlar:

Her an, kısmet olup da bir gün gelip, devran dönüp, aynı yoz düzenin kendilerine çalışacağı umudunu içlerinde besledikleri için, muhalefet etmezler herhangi bir şeye...!

Muhalefet şuna ederler:

- "Vay! Senin ağzından bir 29 Ekim günü "bayram değil seyran değil" diye bir laf çıktı. Sen 29 Ekim'in bayram olduğunu bilmez misin?"

- "Vay! "Üç nokta" dedin. Belden aşağı mı konuşuyorsun? Al sen o üç noktayı da...!"

Veya: "Vay! Sen "balık bilmezse, halik bilir" dedin. Anlaşılan hayvanlarla aran iyi... O zaman, ne diye hayvan karikatürün yapılınca kızarsın?"

Aslında, **bu üç sözün üçünün de**, dönemin başbakanı tarafından, onların çekmek istediği yönde söylenmemiş olduğu açıkça bellidir.

De muhalefet mi istiyorsunuz? **Alın size muhalefet!**

Çıkar ortaya, muhalefet'in sözcü olarak seçtiği adam, güya alay eder gibi çarpık bir ağızla, bu konuları "muhalefet etmek" sanmakla esas kendinin gülünecek halde olduğunun farkına da varmadan, bu üstteki yazılan komediyi oynar:

"Ey başbakan, sen 29 Ekim'in bayram olduğunu bilmez misin?"

Her ne hikmetse, onun da soyadı Koç'tur: Tarihimizin gelmiş geçmiş en müstesna Kültür Bakanı Atilla Koç, "Kıbrıs sırtımızda yüktür" diyen vatanperver Mustafa Koç ve Hacivat ağızlı bay muhalefet Haluk Koç! Ve ne yazık ki, altımdaki arabayı üreten fabrikanın sahibi de içlerinde en vatanperver olanıdır. Ve benim, bu arabayı bırakıp başka bir araba alma şansım da yoktur.

Adam -diyorum burada özellikle- attan düşer, işte bu olay muhalefet için bulunmaz bir dokümandır:

-"Hah! At bile seni attı, millet de atacak!"

Sanki attan düşmekte ilâhî bir keramet vardır; normalde insanoğlu attan düşmez de, bu düşme bir şeylerin tanrısal göstergesidir. A dangalak, sen "işi" Tanrıdan beklemeyi bırak da, muhalefet gücünü kullan, onu oturduğu "koltuktan" düşür, biz de seni alkışlayalım.

Ve işte, bu komik "muhalefet" sürüp giderken, bu arada memlekette yığınla hayati problem (yaşamsal sorun) durur. Hatta, "varolma" sorunu vardır.

Dikkat edin:

Marketler, Eczaneler ve Hastaneler ("yabancı doktor" konusunu da gözden kaçırmayın) türlü dümenlerle, bir bir, belirli bir kesimin eline geçmiştir.

Yani, bir savaş halinde en "stratejik" alanlar.

Veya bir "iç savaş"...

Mı dersiniz?

Yani:

Manifaturacı, tuhafiyeci, oyuncakçı, kırtasiyeci kardeş ve bendeniz müzisyen kardeşiniz bizler, bir savaş durumunda "aç kalacakken", onlar hem "paçayı kurtaracaklar", hem de "sizin onlara mahkum -**hatta eller yukarıda teslim**- olacağınız takım" safında olacaklar.

Bir bu işlere bakın, bir de "muhalefet"in konularına bakın!

Ben şimdi nasıl demiyeyim şimdi, "beni temsil eden yok!" diye?

Bir taraf "**katli vacip**" takımı, bir taraf "**komedyen**"...

Onu geçin! Diyelim ki ben, "**beni temsil eden yok**", diyen tuhaf bir adamım... Manyağım... Psikopatım!

Cevap verin o zaman:

Niye toprağımız var, suyumuz var, ağacımız var, ama gırtlağa kadar borç içindeyiz?

Hâlâ elektriklerimiz kesiliyor? Sularımız musluktan temiz akmıyor?

Kendi kendimize mi yetmiyoruz? Paramız mı yok dersiniz?

Cevabı ben söyleyeyim:

Türkiye'de öyle bir para var ki, aklınız hayaliniz durur!

Baskı hatası sanmayın! Kalın harflerle tekrar ediyorum:

"Türkiye'de öyle bir para var ki, aklınız hayaliniz durur!"

"Para var da, biz mi görmüyoruz? diyeceksiniz...

Evet! Siz görmüyorsunuz!

Çünkü o benim "aklınızın hayalinizin duracak kadar olduğunu" iddia ettiğim paralar hırsızların cebinde, sizin değil...

-Niye, "her an kesilmesi yabancı bir ülkenin parmak işaretine bağlı" bir doğalgaz sistemi kuruluyor?

Ki yaptılar da... Parmaklarını şöyle bir sallayarak **"Hımmm!"** bâb'ında gazı bir kestiler, iki gün yetti. İki seksen yattık yerlere... Ankara, İstanbul teslim... Acınacak hale düştük. Kim bilir kime, ne biçim bir taviz verildi de, musluklar tekrar açıldı. (Aralık 1999)

Var mı, "hayır taviz maviz vermedik!" diyecek babayiğit? Yok! Ancak: "Vay! Bize taviz verdi dedin! İspat et!" diye bizi hapse attırmaya kalkan **babayiğitler** bulunur bizde... Neyi ispat edeceğim? Olay bağırıyor!

-Niye "Hayali İhracat" denen acaip şey hâlâ var? Ha?

-Niye vatandaş mahkemelerine güvenmiyor?

-Yazarlar niye öldürülüyor? Hırsızları ihbar edenler sussunlar diye değil mi?

-Niye yağmurda evleri sular basıyor, en küçük bir sarsıntıda binalar çöküyor? Hırsızlıktan değil mi?

-Niye bir sonraki yıl, benim ev aidatım, otoyol geçiş ücretim % 100 yükseldiği halde, bana: "**Bilmem kaç yılı DİE ve-**

rilerine göre enflasyon % 49'dur, 59'dur". Hele son günlerde "enflasyon neredeyse sıfır" demezler mi! Git kendini Boğaz Köprüsü'nden aşağı at!

1000 (yazıyla "bin") tane daha sorayım mı?

Haaa... Bunun örneğini veririm işte şimdi, **"adamlarda..."** diye:

-Almanya'da böyle mi? İngiltere'de böyle mi?

-Fransa da, İsveç'te, Hollanda'da böyle mi? Bırakın oraları, Hindistan'da böyle mi?

Değil!

Çünkü bizdeki kadar hırsız hiç bir yerde yoktur!

"Uganda'da var!" derseniz, kusura bakmayın ama ben Uganda'lı değilim. Esasen, Uganda'lıların **"kabile reislerine"** yaptıkları gibi bizimkiler de "başbakan"larının önünde secde ederler ama, yine de ben bizim Uganda'dan biraz daha ilerde olduğumuza eminim. Öyle ümit ediyorum, en azından...

Yalnız, ben gezdiğim gördüğüm kadarıyla, hiç bir yerde bu bizim **"düzen"**in bir eşine rastlamadım.

Ters yerlere gitmişiz anlaşılan! Afrika'lara gitmeliymişim seyahate... Kongo'ya, Burundi'ye, Tanzanya'ya filan... Ki gelince hayranlıkla bakarak: "Vay be! Bizim memlekete bak! Acaipmiş meğerse!" diyeyim.

Onun için ben, "beni temsil eden kimse yok", dediğim zaman, kimse gücenmesin, gocunmasın!

Belki de bu benim suçumdur!

Ama, ben rüşvet vermem! Hayali İhracat'a da karışmadım! Senin evini kumdan yapmam, gazeteciyi arkadan vurmam! İki saat içinde Amerikan Dolarını iki misline çıkarıp-indirip, senin cebinden trilyonları çalmam!

Konu, **şişe suları satılsın diye** "sizin güzel sıhhatiniz için klorladık" dümeniyle, dozunu **"Ergun Göknel'lerle ortakla-**

şa" birazcık (!) fazla koyup musluklarımızdan zehir akıtanlara gelince, **sus-pus** olmam!

Dolayısıyla da, hiç kimsenin "**işine gelen**" bir adam olamamışımdır maalesef!.

Hele şu "birbirini aklama" dramı...

Adına da bakın: **A k l a m a!**

Güler misin, ağlar mısın?

Olsa olsa kahrından intihar edersin! "Rezalet" kelimesi de yetmez, bu başka bir şey...! Benim dağarcığımda bunun ne olduğunu tarif edebilecek bir kelime yoktur! Dilim tutulur, kahrolurum!

Bir de gözümüzün içine baka baka savururlar:

-"Ey ahali! 2000'li yılların en büyük ülkesi biz olacağız!"

Nasıl olacağız?

Orada oturup birbirimizin pisliklerini "aklayarak" mı?

Niye, "benim vekilim yoktur", anlaşıldı mı şimdi?

Burada bir bütün olarak baktık bu konuya... Konunun biraz kuvvetlice vurgulanması gerekiyordu, "**yok!**" diyerek...

Tabii ki, üstün vasıflı milletvekillerimiz var meclisimizde...

Olmaz mı? O kadar da değil! İsim saymıyorum. Onları hepimiz biliyoruz zaten...

Ama ne yazık ki, bir elin parmakları kadar az...!

* * *

LEYLA

"AB (Avrupa Birliği) uğrunda ölünecek Leyla değildir"

Raif Denktaş
KKTC Dışişleri Bakanı, Kasım 2005

AÇMAMIŞTIR

Sevdiğimiz, eli kalem tutan komandolar (Allahtan, tek tük de olsa hâlâ varlar) kalemli mücadeleye "**Panik**" adında bir dergi çıkararak devam etmişler. "Bombasız eylemci" eski komandolardan **ben**'i de hatırlayıp, bir köşe yazısı yazmamı istemişler. Ben de, "**Açmamıştır**" başlığı altında bir yazı gönderdim. Dergide baş köşeye koydular, sağolsunlar... Nezaketen...

Hayattaki tek "Köşe Yazım"ı burada size ileteyim:

AÇMAMIŞTIR

Kızım henüz küçük...

Bizde çocuk, genellikle "yok" sayılır ya... Ben tersine, onu çocuktan beri **"adam yerine koymak"** gibi bir yetiştirme tarzım olduğundan, kendisiyle bu konuyu paylaştım:

"Dergiye yazı yazmamızı istiyorlar, ne dersin?"

O küçücük kafasıyla bana, "her hafta nasıl konu bulup ta yazacağımı" sordu. İyi mi? Baba **müzikçi** ya, yazar değil...

- "Şu sevgili ülkemizde konu bulmak için yazar olmaya gerek yoktur" dedim. Ayrıca **aramaya** da gerek yoktur, **konu gelir seni bulur.** Sokağa şöyle bir **çıkar gibi yapman** yeterlidir!"

Cevap vermedi. Bir şey de sormadı. Pek birşey anlamadı muhtemelen...

Ben "sokak" deyince, kafasında bir şeyler canlanmış olmalı ki, biraz sonra:

"Baba" dedi, "yeni bir yer açılmış, oraya gidelim mi? Dev bir şey, Lunapark gibi... Şahane bir görünüşü var, dün televizyonda gördüm".

Tam "peki" demek için ben "pe..." derken o: "Cumhurbaşkanı da (o sırada Turgut Özal) açılışını yapmış!" deyince lafım birden ağzımda kaldı. Çünkü seçimlere az bir zaman var, olay aynen "**geleneksel**" şekliyle cereyan etmiştir. Tersini düşünmem bile! Kaç yılımızı vermişiz bu ülkeye, yanılma ihtimalimiz **"Sıfır"**dır.

Bir seçimden önce değişmez kuraldır: **Vatandaş acilen kandırılacak**!

Bunu duyunca canım sıkıldı tabii... Şimdi ben çocuğa ne diyeceğim?

"Yok canım! Sen onlara bakma! Daha açılmamıştır orası..." deyip, gencecik beyninde değer verdiği tüm kavramları allak bullak mı edeyim şimdi? Çocuğun devleti, cumhurbaşkanı, memleketi, milleti...

"Bu gün **işim var**, daha sonra gitsek daha iyi olur..." diye kaytarmaya çalıştım, çocuk da o kadar çocuk değil ki:

"Baba, bu gün Pazar!" deyiverdi.

Ve böylece, bilumum hırsız, uğursuz ve namussuz takımının çocuklarının (80'li yıllar) acemice ve pervâsızca kullandıkları son model arabaların arasından, bizim **124**'le "canımızı bugün de kurtarırız İnşallah" diye dua ederekten yola revan olduk.... Yol da, yetmiş kilometre var en az... Bostancı Beylikdüzü arası...

Gidiş-dönüş yüz kırk...

Çocukta bir heyecan... Bende ise, çocuğun uğrayacağı hayal kırıklığının sıkıntısı... Ülkesinin sahtekâr yöneticileri...

Gittik bulduk o Lunapark gibi yeri... Tabii, ortada ne doğru dürüst bir kapı var açılmış olan, ne de dev Lunapark... Daha enkaz...

Şimdi, çocuğun "**devletinin büyükleri**" hakkında ona nasıl söyleyeyim ki:

"Yok yavrum! O televizyonda gördüğün anlı şanlı adam orayı '**açmamıştır**' da, **açar gibi yapmıştır**" diye...

İNKİSAR

İzmir'in o güzelim Kordon'unu,
o "**tarihî kartpostal**"ı,
yok edenler,
her kimlerse
ve ne uğruna bunu yaptılarsa,
Allah hepsinin belâsını versin!
Cehennemde cayır cayır yansınlar,
Allah hiç birine yediklerinin hayrını göstermesin!
Hepsine evlât acısı versin İnşallah!

Bir de şu,

GÖREVİNDEN ALINDI

veya "açığa alındı" hikayeleri var ya... Ne zaman duysam veya okusam tüylerim diken diken olur.

.....

Şuraya bakın!

Namussuz herif, başarısızlığının -hatta ben diyorum ki, **yüzde yüz** seksüel yönden başarısızlığının- acısını insanlardan çıkarıyor, işkence yapıyor. Müeyyidesi ne? Başka bir yere tayini çıkıyor. Veya en büyük ceza: **Görevinden alındı!** İşkence yaptığı suçlular da, pankart asan, duvara yazı yazan öğrenciler, falan filan...

Zavallılar! Zaten pankart asmakla **"bir zavallı"**lar, bir de bu onur kırıcı muameleye maruz kalmakla ömür boyu sakat kalıyorlar.

İşkence yapan sayın **psikopatımız** ise tayin olduğu yeni yerinde -hasta ya- yine insanlara işkence edecek ortam arıyor kendine... Elini kolunu sallaya sallaya...

Görevli komiser, **resmi polis otosunu** "sürücü kursu otosu" olarak damadının kızkardeşine kullandırmış. Normal netice, kaza yapıyorlar (16 Ağustos 2000. Yer: Gökçeada... Gazeteler...) Kazayı da, aksilik bu ya, yangına giden itfaiye aracına çarparak yapıyorlar. Bir yanda resmi araçlar yamuk,

diğer tarafta yangın devam... Kötü tabii... Peki, bu memura ne oluyor? O da görevinden alınıyor! Türkiye'de **olan bitene** bakıldığı zaman çok orantısız bir ceza...

Ben olsam, inat bu ya, görevden alındığımın ertesi günü gider bütün itfaiye araçlarının lastiklerini patlatırım. Gösteririm onlara 'görevden alma' neymiş!

Ama bakın, daha kimler "görevinden alınıyor":

Mecliste lüks koltuk ihalesinden, Şişli Belediyesinde İş Hanı ihalesinden (Gülay Atığ-Aslıtürk) paralar cebe indiriliyor.

-"Ne oldu?"

-"Görevinden alındı!"

Buyrun bakalım!

Yahu! Alsan n'olur, almasan ne olur?

Herifin (veya kadının) götürdüğü, zaten **yedi sülâlesine** yetecek ve artık senin memuriyetine de zırnık kadar ihtiyacı olmayacak ki... Paralar "**bizden**" nasıl olsa! Çaylar müesseseden!

Şimdi onlar ne yapıyorlar?

Biri torunlarını kucağına almış, çimleri bahçıvan tarafından özenle kesilmiş bahçelerinde, çocuğun uzaktan kumandalı oyuncak arabasını beraberce "ırığğnn" diyerek kullanıyordur; diğeri ise İngiltere'de, belediyeden (yani esnafın vergilerinden) kaptıkları parayla kocasının kolunda Süper Market'leri dolaşıyordur:

"Bu yaz alacağımız deniz motoru Kawasaki marka olsun kocacığım!"

Bir de, "**ne görevinden alınan, ne yeri değiştirilen, ne de her hangi bir ceza uygulanabilen**" bir özel teşebbüs erbabı var ki bizde, onlar ayrı bir ekol olarak filizlenmişlerdir. Onlar Dinsiz, Allahsız ve hatta vatansızdırlar! **Kamyon yükü** parayı devletten ve dolayısıyla bizim cebimizden götürürler ve hiç bir şey olmaz onlara...

Güle oynaya, yazıhanede puroları da tüttürerekten:

"Müessesemiz üç milyon dolarlık ihracat yapmıştır. Nokta". Yazıyla...

Oturduğun yerden...

Yazıhanenin demirbaşları: Bir masa, bir dosya kağıdı ve bir de tükenmez kalem... Bunlar yeter!

Ve Ankara'dan cevap, gecikmeden gelir. Adı da ne kadar güzel, değil mi: **Vergi iadesi.**

Yine yazıyla... Bir kaç gün içinde... **Acilen...**

"Siz girişimcilerimizi tebrik ederiz. İhracat kanununun 1279. maddesinin "Be" bendine göre **bu hizmetinizin karşılığı** olarak hazineden..."

Lüüüp! Paralar cebe! Hem de insafına kalmış... Ne kadar yazarsan o kadar!

Bir ara, nüktedan (şakacı) biraderim: "Yahu, biz de bir kamyona **boş şişeler** doldurup, "tesislerimizde el değmeden sizler için özel olarak doldurulmuş **"Çamlıca Havası"** ihraç ediyoruz, her derde devadır" desek, bir ihracat ta biz yapsak olmaz mı?" diye bir fikir ortaya atınıştı.

-"İcabında, **Mübarek Peygamberimizin Mekke yollarında soluduğu hava** deriz, Afganistan'a gönderdik, onlara şifa verdi, **bunlar da ihracat fazlası** diye iyi iş yaparız!" esprisi de benim ilâvem olmuştu.

Hayali İhracat işinde yalnız küçük bir şeye dikkat etmek lâzımdır: "Ankara-Gümrük-Yazıhane" üçgenini iyi kuracaksın. (Basın-Yayın literatüründe "siyasetçi-bürokrat-iş adamı" diye geçer de, ben böyle anlatmayı tercih ediyorum) O olmazsa, **Mataracı** gibi **madara** olursun icabında... (Tuncay Mataracı, T.C. tarihinde mahkûmiyet cezası almış tek gümrük müdürüdür. Suçludur. Ama şimdi, bu kadar namussuzun arasında, benim **vicdanımda** aklanmışlardır Mataracı'lar... Sadece, yazıda kafiyeye uygun düştü de ondan oraya "nezaketsiz gibi görünen" o kelimeyi ekledim)

"Hayali ihracat tipi üçgeni" ayarlayamamışsanız da, böyle şeyleri kendinize fazlaca dert etmenize gerek yok... Hırsızlık bizde pek öyle "**ceza verilmesi gereken**" bir eylem değildir. (Artık, Gaziantep'te "baklava çalan çocuklar" örneğini de vermeyeyim burada hani... Suyu çıktı)

Ha, "aman, terslik bu ya, döner dolaşır bizi bulur. Gelir bir gün **mal varlığımızı** sorarlar, başımız derde düşer" diye düşünüyorsanız, hiiiiç ama hiç tasalanmayın:

"Bizim memlekette hiç kimse, kimseye mal varlığını soramaz!"

Çünkü bunu soracak olan her kim ise, aynı soruya muhatap olacak ve dolayısıyla bunun altından kalkamıyacaktır. Hatta, mal varlığınızı sormaya gelen memurun bile sizden fazla "**mal varlığı**" olacağı için, hiç merak etmeyin, siz rahatça malı götürebilirsiniz.

Bana gelince...

Ben hâlâ kirada oturuyorum. Benim neyimi soracaklar?

Ha, benim mal varlığımı (!) bilen yakınlarımdan, "hâlâ kirada oturuyorum" dediğimi görünce, şikayetçi olduğumu zannedip, şöyle düşünenler çıkacaktır:

"Erkin aga, birader! Sen de, 8 tane gitar, 2 tane bas gitar, 4 tane bağlama, 3 tane org, 4 tane mixer, 13 tane gitar pedalı, 7 tane gitar amplifikatörü alacağına, bunlardan birer tane alıp, geri kalan paranla ev alsaydın!"

Diyenler çıkacaktır...

Evet! Haklıdır! Doğru söze denir?

Gitar kablolarıun bile "**altın uçlu**"sunu almışım. Sanki diğer kablolardan farklı bir ses çıkıyor...

Ne yapalım? "Mesleğe saygı" diyerekten, ev alacağımıza, ha babam gitar almışız.

Ama, sayın Hüsamettin Özkan gibi, ilkönce -nasıl olduysa- Yüce Divan'a verilip, üç sene sonra **aklanıp** (!), sonra eline bir takım kağıtlar alarak Haber Türk TV'ye çıkıp "aha, benim mal varlığım" delikanlılıklarını, biz ancak gülümseyerek seyrederiz.

Koskoca başbakan Recep Tayyip Erdoğan bile "**açıklarım ama, salı günü**" dedi ya... Hani "çıkmaz ayın son çarşambası" misali... Onun elindeki güç, salı gününe kadar işi açıkladı. Eh, Hüsamettin bey'inkinin üç sene alması normal...

Malı götürüp de ceza olarak "**görevden alınanlar**"ı aslında fazla merak etmenize gerek yoktur. Onlar kendilerine İstinye sırtlarında bir villa satın alıp, **sülalecek** mutlu hayat sürmeye devam ederler. Eskazâ, **gazetecilerin hışmından kaçamayıp** göstermelik hapse girenler ise, üç ay sonra çıkar çıkmaz "vınnn"! Ver elini Miami Beach...

Villayı, orada, sahile yakın bir yerlerde garantiye almaca... Bakarsın "**melmekette**" (olmaz ya, mesela dedik) bir aksilik daha filan olur. Neme lazım!

Bu arada Türkiye'den manzaralar:

Barakalardan: Ağlama koroları...

Bankalardan: "- Zede"lerin feryatları...

Ve benden: Bir yerlere selâmlar...

Bu pisliği, bu irini, benim cebimden karşılamak amacıyla konmuş yeni bir zamla karşılaştığım Otoyol veya Köprü veya Eskihisar gişesinden her geçişimde, "**Sizin topunuzun...**", diye başlayan "**selâm**"larım...

Çok yakında bendenizden "Selâm" diye bir şarkı çıkarsa da, anlaşılır ki, bakın nelerden ilham almış oluyoruz! (Şakadır...)

Çocuğum çok küçükken, bir keresinde arabayla Boğaz köprüsünden geçerken "baba, bu sefer gişeye parayı ben vereyim" dedi, "peki" dedim. Çocuk parayı uzatırken gişe me-

muruna: "Namussuzlar!" deyince, gözü faltaşı gibi açılan memurdan özür dilemek mecburiyetinde kaldım:

"Pardon, size söylemiyor!"

Çocuk benimle beraber gide-gele, meğerse gişeye parayı verirken "**usul böyle**" sanmış.

Şimdi...

DERİN...
BİR...
NEFES...
ALMA...
ARASI...

AYIN ŞAVKI

Ayın şavkı vurmuş tepelerin üstüne
Gece sanki bir büyü
Huşû içinde dönüp bakmışım bir de kendime
Üstüm başım kedi tüyü..!

(Yenilere: Ayın şavkı = ayın ışığı; Huşû = derinden duygulanmış, etkilenmiş; anlamına gelir.)

Bir beyaz Van kedimiz var (siyahı var mıdır, bilmiyorum).

İnsanları sevdiğimiz gibi, hayvanları da seviyoruz ya... Köpeğe bakacak ortamımız olmadığı için kedi almışız mecburen...

Daha doğrusu Ankara-İran karışımı bir şey gibi gözüküyor da, nüfus kütüğüne Van yazmışlar, adı ağzımda oradan "Van" diye kalmış. Belki de Van'ın İran tarafındandır.

Nasıl bir güzellik, bilseniz... O yürüyüş kırıta kırıta, bakışlar hülyalı...

Ama kedi ya..! Şeytan! İçinden hep bir şeyler planladığı belli... Ya gizli bir şey yapacak, ya "girme!" dediğin odaya, illâ ki bir fırsatını bulup girecek!

Fakat o burun pıtıcık... Doğadan estetikli gibi... Ağız hele, tarifi mümkün değil, bebek ağzı... Kabarık tüyler filan, rüya gibi bir şey...

Beyaz da değil, bembeyaz...

Sen gel de, hayretler içinde kalma şimdi **"Allahın işine"**...

Adını kızım koydu: Betsi. Yazılışı Betsy tabii... Ne yapacaksınız? Kız bizim kızımız da olsa, bu devrin çocuğu işte:

Kedi Van'lı, ama adı Betsy...

Biri adını sorduğu zaman, başım hafif öne eğiliyor ve kısık bir ses çıkıyor ağzımdan: "Adı Betsy..."

Neyse ki başka bir hayvan sahibi yüreğimize biraz su serpti. O sahib, **erkek** köpeğinin adını "Leydi" koymuş. İngilizce "Lady"den... "Beteri de varmış!" diyerek teselli bulduk.

Daha **çoook** yazacak şeyimiz olduğundan, burada şimdi size bir sürü **"hayvan hikayelerimi"** anlatmayacağım.

Maltepe Esenler'de, benim "Sayın Arkadaşım Osman"ın orada (Sonradan ek: O da gitti bu arada... Ölüm tarihi: 15 Ağustos 2005), üstümüze saldıran 7-8 tane serseri sokak köpeğini, kızımı da korumak için, nasıl otodan aldığım levyeyle dağıttığımı ve aralarından küçük bir tanesinin, hayat tecrübesinin azlığı dolayısıyla orada kalmakta direndiği için, onun kafasının da muhtemelen şişmiş olmasına çok acıdığımı;

Halkalı Emlakbank Konutlarında otururken, eve girebileyim diye arabayı her gece üzerlerine sürdüğüm köpek sürüsünün, daha arabamı gördükleri zaman nasıl yanyana dizilip asker selamına geçtiklerini;

sırf, çocuğumun **aşırı hayvan sevgisi** yüzünden, "Şekercim" adını koyduğumuz tavşanı, boynuna da tasma takıp "zıp-zıp" İstanbul'un kalabalık sokaklarında nasıl dolaştırdığımızı ve onun **her bi şeyi** kemirmesinden bıkıp, çocuğa, "kaçtı!" diyerekten, Konya Aksaray'ın Ataköy köyünde çayırların içinden aldığımız hayvanı Muğla'nın Bafa Gölü ya-

nında yine çayırların arasına, onu "**doğanın güzel bir yerinde özgürlüğüne kavuşturduğuma**" içten inanarak saldığımı;

Erkan Berkman'ın, Almanya Hademarschen'de birbirimize "**karşılıklı gıcık olduğumuz**" Kurt köpeğinin, hiç haberim yokken **ok gibi** masanın altından fırlayınca, benim, "Erkan, ya ben ya o! Ve ben biliyorum ki "O"! Dolasısıyla bundan sonra sen bana gel!" dediğimi;

sevgili kanaryasını kafesinden benim kaçırttığımı iddia eden Almanya Bad Wimpfen'li pansiyoncu Tülay Hanım'a o güzelim cıvıl cıvıl öten kuşlarının yerine aldığım kırmızı gagalı kuşların hayatta "**en çirkin sesli**" kuşlar olduğunu bilememiş olup (sonradan öğreniyorum ki adları **Hint Bülbülü** imiş. İşi bilenler ne demek istediğimi daha iyi anlayacaklardır. Bülbül ile uzaktan yakından alakaları yok), Tülay Hanım'ın bana, "sen bunları beni delirtmek için mi getirdin?" diye sorması ile olan "Kuş Hikayemizi";

İstanbul Esentepe Gazeteciler Sitesinde ben, şimdilerde tanıdığınız Mor ve Ötesi grubunun gitarcısı olan Kerem'in babası Atilla dostumun köpeği "**Rex**"ten "**hayvan**" diye bahsedince, onun bana, "**onun adı var!**" demesiyle, köpeğin adını sorup, o andan itibaren "**sayın Rex**" diye söz etmek suretiyle kendisini kırdığımı, ama sonra kendisinden gidip özür dilediğimi;

ve bunun gibi bir çok hikayeyi **anlatmıyacağım!**

Yalnız bir şeye dikkatinizi çekmek istiyorum:

Biz onlara "zavallılar, ağızları dilleri yok" diye acıyoruz ya... Bu benim "pamuk" bazen bana bir bakıyor, bana öyle geliyor ki, aslında o bana acıyor.

O bana içinden diyor ki:

"**Şu karşımda duran yaratığa bak! Tam bir "SIFIR!"**

"**Burun**" desen, koku alma yönünden bizimki onunkinin yanında sadece çıkıntı bir kemik parçası sayılır;

"**Göz**" desen, bizim onun gördüğünü görmemiz için 14 değil 114 numara gözlük takmamız gerekir, ki o odanın köşesinde kımıldayan minicik bir şeyi görür, bulur. Gece de görür üstelik;

"**Tad alma**" desen (hani bizim aramızda "damak tadı" filan diye numaradan konuşmalarımız vardır ya) onunkinin yanında sıfırdır. Verdiğiniz şeyi istediğiniz kadar birbirine karıştırın, o yemiyeceğini arasından bulup ayırır ve yemez. (Tabii, o aşağılık **aldatma kabiliyetimizi** kullanaraktan, laboratuarlarda ürettiğimiz kimyasal maddeleri yemeğinin içine katarak onu zehirlemezsek);

"**Kulak**" desen, bahse bile gerek yok. Bizdekiler onunkinin yanında birer "kepçe"dir sadece...

Biz bir ağzımız var ve "**konuşuyoruz**" diye kendimizi bir şey zannediyoruz (ki ona rağmen "**anlaştığımız**" söylenemez), onlar anlaşmak için konuşmaya bile gerek duymazlar. Bütün hayvanlar birbirlerini anlarlar. Bizi de anlarlar, yalnız biz onları anlamayız.

"**Buraya gel!**" diye emrettiğimiz zaman dediğimizi yapmıyorsa, beyinsiz hayvanın biridir bizce... Halbuki bunu Çinli de anlamaz.

Onlar bizim ne istediğimizi bizim tahmin ettiğimizden çok daha önceden anlıyorlar.

Ama kedi "zındıktır" dedik ya: İşine geldiği zaman domuz gibi (!) anlar, gelmediği zaman aptal rolü oynar. Ayrıca, bir küçük yanı daha var, hatırlatmadan kapatmıyayım:

Eğer cüssesi bizim kadar olsa (**ve niyeti de bizim kadar kötü olsa**), her halde kapıdan girerken "**Esas Duruş**" çekmek mecburiyetinde kalırız kendisine..

Ki onun o büyüklükte olanına da "**kedi**" değil "**kaplan**" adını vermişiz. Mahsus... İşin içinden sıyrılmak için... "**Kediye yem oldu!**" demesinler diye...

Esasen, **o haliyle** de istese onunla başa çıkamayız da, o bize öyle davranmaz. Hep yakın olsun ister. Veya olsa olsa "kaçar gibi" yapar.

Ve ben...

O bana bazen gözünü dikip "öööyle" baktığı zaman, çoğu insanın düşündüğü gibi onu, "aptal aptal veya hain hain bakıyor" veya "yalvarıyor" zannetmeyip, bana **acıdığını,** ve hakkımda:

"Şuna bak! Yine anlamıyor!" diye düşündüğünü düşünürüm.

* * *

İşte, ben bu güzelliği zaman zaman kucağıma alıp sevmişim anlaşılan ki, o arada karalamışım **bu baştaki satırları...**

Buraya aktarılış sebebi de, **"ferahlama"** olsun diyedir. Hani şehirlerarası otobüslerde arada limon kolonyası verirler ya... O hesap...

Yalnıııız...

"Ferahlama" dedik diye, "hah, bu adam hazır hatırlatmışken, şöyle biz de bir ferahlayalım!", diyerekten ayağa kalkıp, o sevdiğiniz kolonyadan sürünmeye ve de, **"kalkmışken şu işi de bitirelim bari"**, diyerekten başka bir işe dalıp, benim kitabı elinizden bırakmanızdan korkarım.

Sevgiler...

MUSTA - IV

Garip bir adam olduğu için, kadınlarla ilişkileri de garip oldu Musta'nın...

*

Semra ile sık sık gittikleri Moda parkında, muhtemelen oradaki kapıcılardan birinin küçük bir kız çocuğu, hemen hemen her seferinde karşılarındaki bank'a oturur, gözlerini onlara diker, gülümseyerek hülyalı hülyalı bakardı. Çocuk çok küçük olduğu için umursamamışlardı tabiatiyle...

Adı Şule miydi, neydi...

Hatta zaman zaman yanlarına gelip, kendince bir şeyler söyleyerek meşgul etmesine de kızıp, **"evine gitsene sen!"** diye azarladıkları çok olmuştu.

* * *

Musta askere gittikten sonra, bir hafta sonu sivil kıyafetle Ankara Kızılay'da dolaşırken, biri arkasından gelip Musta'nın gözlerini elleriyle kapattı:

-"Bil bakalım ben kimim?"

Bu el hareketi Musta'yı bir hayli sinirlendirmişti. Zaten her an sinirlenmeye hazır bir vatandaş olarak sert bir hareketle şahsın ellerine vurarak gözlerini açtı. Arkasına döndü. Karşısında çocuk sayılabilecek yaşta bir kız duruyordu.

-"Ben Şule, tanımadın mı? Moda Parkında sizi rahatsız eden küçük kızım ben!"

-"Aaa. sen misin?" dedi Musta... Onu, at kuyruklu örgülü saçlarla hatırlıyordu. Şimdi ise saçları düz ve özenle taranmıştı.

-"Ne işin var Ankara'da?"

-"Buraya teyzemin yanına geldim. Sen ne yapıyorsun?"

12-13 yaşlarında görünen bu kızın "sen" diye hitabetmesine biraz bozulmamış değildi ama, yine de sesini çıkarmadı.

-"Askerdeyim. İzin günlerinde de, ne yapalım, dolaşıyoruz işte avare avare..." diye geçiştirmek istedi.

-"Evin var mı? diye sordu Şule damdan düşme...

-"Kiralık tek göz bir odam var. Gerektiğinde orada kalıyorum. Durum müsait olursa tabii... Askeriz neticede..."

-"Teyzemden izin alabilirim. Akşam gelip, bu arada Moda'da neler oldu anlatayım sana, olur mu? **Semra'yı birileriyle görüyorum"**, dedi.

Çok **hassas** bir yerden yakalamıştı.

Her ne kadar Musta'da, Semra ile sona ermiş olan ilişkisinde her hangi bir dönüş umudu olmayıp ve bu işlerin de genel olarak, halk arasında kulaktan kulağa söylenen, askerlik süresinde özellikle sakatlandığına dair ince bir fikir var idiyse de, en azından **"gözden ırak"** olan bir şeylerin böyle paldır küldür karşısına çıkacağı hiç hesapta yoktu.

Biraz heyecanlandı:

-"Öyle mi? Ha, evet evet, gel", dedi elinde olmadan, "tamam gel!"

Ama bir anda allak bullak olmamış ta değildi.

Akşam tam kararlaştırdıkları saatte Şule evin kapısını çaldı.

Oda, bir yatak, bir dört köşe masa ve bir koltuktan ibaretti. Evin tamamı ise, bekarlara kiralanmış diğer odaların bağlandığı küçük bir hol, sonra da sokak kapısı... Kızılay "Serçe" sokağa açılan bir sokak kapısı....

Musta, yemek için konserve bir şeyler almıştı... Yatağın kenarına oturup, masayı çekti:

-"Sen de koltuğu çek! Bir şeyler yemez misin?"

Şule:

-"Hayır", dedi, "ben yemiyeceğim!"

-"Peki, ben yerim!"

-"Al! Bu da sana bir şarap!"

Şule yanındaki torbasından çıkardığı şişeyi masanın üzerine koydu.

Biraz şaşırmıştı Musta... İçinden, "Allah, Allah!" demekle beraber, sesini çıkarmadı. Çünkü kafası bambaşka bir yerdeydi.

Yemek yerken, onun kendisine garip bir şekilde dikkatli dikkatli baktığını hissetti. Bunun da üzerinde durmadı ilkönce... Çocukluktan kalma bir hayranlık duyuyor olmalıydı.

Bizim "**Hazret**" de kendini, bendeniz gibi, özel bir cinsten kabul ettiği için insanların kendisine dikkatlice bakmalarını **yadırgamazdı.**

Ama Şule'nin, anlatacağı hikayeye bu şekilde bir hazırlık yapıyor olması da, içinde **garip bir duygu** oluşturmadı değil... Nasıl bir hazırlıksa bu...

Bu da Şule'nin tarzıydı herhalde...

Bir yandan şarabı götürürken -askerde de ne biçim gider- bir yandan da düşünüyordu. Kimbilir neler anlatacaktı Şule?

Yemek işini çabuktan bitirdi Musta... Masanın üzerindekileri bir gazetenin arasına toplamak istediyse de, Şule:

-"Bırak! Ben toplarım sonra..!" dedi. Hiç de 13 yaşındaki bir kız gibi konuşmuyordu ya, "haydi hayırlısı" dedi Musta içinden:

-"Peki, tamam... Şey... Sen birşey söyleyecektin hani!"

-"Evet! Şu masayı biraz öteye alamaz mıyız?"

Masayı odanın ortasına doğru çektiler. Şule birden yatağın kenarına oturdu:

-"Sana bir şey soracağım ilkönce", dedi, "sonra anlatacağım".

-"İyi. Söyle bakalım..."

Şule birdenbire yatağın üzerine fırlayıp ayağa kalktı.

Musta'nın:

-"Ne yapıyorsun?" demesine fırsat bile bırakmadan, süratle gömleğini ve sonra eteğini çıkardı ve ayaklarını da şöyle bir manken usulü çarpıtarak:

-"Bak! Büyümüş müyüm?" dedi.

Musta donakalmıştı:

-"Sen... Ne yapıyorsun?" diye kekeledi. .

-"Söyle! Büyümüş müyüm?"

-"Şule!"

-"Büyümüş müyüm?"

-"Evet, ama bu iş..."

-"Evet'se o zaman bana büyük muamelesi yap", dedi Şule...

* * *

Şule, Musta tarafından "**büyük**" muamelesi görmedi o gece...

Sert bir üslupla eski haline dönmesi sağlanıp koltuğa oturtuldu. Musta'nın Semra'yı artık **belleğinin derinliklerinden tamamen** atmasına sebep olacak olan, "Moda'da gördükleri" anlattırıldı.

Semra başka biriyle beraberdi. Kısacası Semra artık sonsuza kadar yoktu.

Zaten tahmin ettiğini bir de kulağıyla duymuş oldu Musta... Fazla etkilenmedi. İçinde belki de, artık **hiç ümit kalmamasından** doğan bir rahatlama hissi oluştu.

Kısa bir süre sonra, "**Moda parkındaki o küçük kız çocuğu**" kapıya uğurlandı.

Ama o gün olanlar da bir garipti hani...

BENİM POLİSİM

Konya istikametinden Ankara istikametine giden sürücü Ali Ankay idaresindeki 34 ZD 8— plakalı hususi otonun önüne, istikametine göre sağ taraftan büyükbaş bir hayvanın (ineğin) aniden çıkması neticesinde hususi otonun ön sağ tarafından çarpmasıyla maddi hasarlı trafik kazası meydana gelmiştir.

Kazanın oluşunda çobanı ve sahibi tesbit edilemeyen hayvan sahibi hayvanını başıboş ve çobansız yol kenarına bıraktığından TAMAMEN kusurlu olduğu; 34 ZD 8... plakalı hususi oto sürücüsü Ali Ankay'ın kusur ve kabahatinin olmadığı kaza yerinde yapılan tetkik ve incelemelerden anlaşılmıştır.

Tanzim tar. 14.06.2000

(Bir Polis tutanağından...)

O denir, bu denir ama, şu bizim polisimizin güzel tarafına hiç değinilmez.

Yanlış duymadınız:

Şu bizim polisimizin güzel tarafına hiç değinilmez!

Bu da benden bir söz!

* * *

Bence bu işte çok büyük bir haksızlık ediyoruz.

Vatandaş İstanbul'dan kalkar Ankara'ya kadar yürür, çıkar Okmeydanı'na, ellerinde "ne idüğü belirsiz" bayraklar

ortalığı birbirine katar. Belki bir müdahale olur ama, bir gece nezarette kalıp çıkarlar. Ama polisin bunun onda birini yapmaya hakkı yoktur. Meslekten azletmeye kadar varır işin sonu... Arkadaşları öldürülmüş. Canlarına yetti: "İntikam!" diye isyan edecek oldular, işten atıldılar! Ne yiyecek, ne içecek, ne yapacak bu adam sonra? Haydutluk mu?

Ha, polisin yanlışı yok mu? Olmaz mı, tonla..:

Yanlışlıkları söyleyin... Tamam... Ama güzellikleri de söyleyin, de insafsızlık olmasın. Hem insafsızlık olmasın, hem de bu insanları (Herhalde onlar da insan... Değil mi yoksa?) isyan sınırına getirmeyin.

Düşmanlar otolarını makineli tüfekle tararlar, onlar bir el ateş etti mi: "Katil polis!"

El insaf!

Daha şimdiye kadar polis hakkında **"bir kişinin de"** eli ayağı tutar bir şey söylediğini veya yazdığını görmedim. Bir tek **Polis Radyosu**'dur olsa olsa...

Belki bazı şeyler de bu yüzden oluyor.

Sizin devamlı, haklı haksız üstünüze gelinse, siz ne tür bir insana dönüşeceğinizi kendi kendinize düşünmedinizse, bir düşünün bu kez! Madem, **iyi de olsan kötüsün, kötü de olsan kötü...**

Hep, nerede yanlış var, o gündemde... Sizde hiç kabahat olmaz mı yani...!

Bir şey söyleyeyim: Mesela diyeceksiniz ki (bizim entel takımının felsefelerinden alıntıdır) "kendini bilen adam polis olur mu?"

Belki olmaz... Bilmem...

Alman Lisesinde benim hışmımdan kurtulmak için, beni bizzat sınıf mümessili yapmayı denemişlerdi. Sınıf mümessilinin işi, yaramazlık yapanları tahtaya yazacaksın, öğretmen gelince cezalandıracak...

Üç gün, tahtaya hiç kimsenin adı yazılmayınca o işten atılmıştım.

Sınıf alt alta üst üste, tahtada yazılı hiç kimse yok! Demek ki, benden polis olur mu? Olmaz!

Neden? Çünkü kabiliyet yok!

Ama ben size şimdi öyle hikayeler anlatacağım ki, bunu kendini bilmeyen adamın yapması mümkün değildir. Bazısı son derece esprili, bazısı son derece mantıklı, bazısı olağanüstü yardımsever...

Dinleyin bakın...

Trafik'le başlayayım:

Tekirdağ'a gidiyorum... Yıl 1991, İstanbul'dan Türkiye'nin Tekirdağ denen bir iline ...

O nasıl bir güzellikse, **Allahın her cumartesi'si** sahneye çıkıyorum. Yer: Tekirdağ Kültür Merkezi, kısa adı: TKM

Non-stop sekiz ay... Tek başına... Önümde org, sırtımda gitar, ağzımda mikrofon, sağımda ses mixeri, ayağımda pedallar, acaip bir gösteri... Müesseseyi işletenler: Mithat Akçakaya, Mehmet Ülker... **İki koca yürek...**

Tekirdağ'da Erkin Koray'a talip olmuşlar. Her hafta... Rüyada görsen hayra yormazsın... Ama bu kişiler girişmişler bu işe işte...

Biz de az buz delilerden değiliz:

-"Olur mu?"

-"**Olur!**"

-"Nasıl olur yani?"

-"**Haydi! Yallah!**"

Paçaları sıvamışız, her hafta geliyoruz Tekirdağ'a...

Tam.....

8 ay.....

32 hafta.....

Dile kolay!

Sekiz ay, sekizi de tıklım tıklım dolu bir salon ve mutlu bir dinleyici... Salonun yarısı zaten bir önceki haftadan rezerve...

Dinleyiciler ise, Tekirdağ'ın iş adamları, Çorlu'dan, Edirne'den, Muratlı'dan gençler... Bursa'dan veya İzmit'ten, hatta Eskişehir, Ankara'dan "sizin için geldik", diyenlere de rastladık.

Eh... Herhalde 70 Milyon Türkiye **sadece** gerdan kıra kıra, dudağını şuh bir şekilde uzatıp parmağını da döndürerek yarışma programı yapanlara veya eteklik giyip Zenne'lik (o da ne biçim meslekse) yapan "**adamımsı**"lara veya sunuculuk yapıp "**medyatik**" olmak suretiyle gecelik ücretini yükselten satılık kadınlara kalacak değil ya!

TKM'de ilkönce yemekler yeniyor, çoluklu çocuklu... Mumlarımız bile var masalarımızda... Aklınız durur...

Arkasından benim sahne alma saatim gelince, çatallar, kaşıklar bir tarafa bırakılıyor. Çocuklar girişteki merdiven boşluğuna gönderiliyor. **Mithat bey'in kızı Petek,** sarı sarı, mavi gözlü, **Mehmet bey'inki** ve diğer ailelerin çocukları... Benim "kara kızım" da aralarında... 7 - 8 yaşlarındalar...

Daha küçükler de var aralarında... Küçücükler, minnacıklar hep beraber... O kadar güzel bir görüntü ki anlatamam. Onlar orada, merdivene dizilip, askercilik veya okulculuk oynaya dursunlar, ben çıkıyorum sahneye...

Ondan sonraki muhabbeti ben anlatmayayım da siz, rastladığınız bir yerlerde, o yıllarda oralarda bulunmuş olan **Tekirdağ'lılara** sorun.

Gülüyoruz, oynuyoruz, bir şamata, sormayın gitsin...

Aynı zamanda da belirli bir terbiye dahilinde, **"Etiler usûlü"** hayâsızca değil yani... Tekirdağ'lılara yakışır bir şey...

"Efendim, eğlencenin de terbiyelisi-terbiyesizi mi olurmuş?" demeyin... Olur!!

Sen; yanında ne idüğü belirsiz bir karı, cebinde de nereden geldiği belirsiz bir para, çıkar, daha birinci şarkı başlamadan ortalarda göbek atmaya başlarsan, bunun adı başka bir şey olur bizim gözümüzde... Artık siz ne derseniz deyin... Ben birşey söylemeyeyim.

İşte bu minval üzere gece sona erdikten sonra da biz, yani Mithat ve Mehmet Bey'ler ve ben, geliyoruz sadede...

Neymiş bu **"saded"**?

Eh... Herkes yer, içer, eğlenir de, bu kadar yorgunluktan sonra bizim de bir iki birşeyler parlatmaya hakkımız olmaz mı?

"Olur, tabii...", diyerekten masamızı kuruyoruz. Salondan el ayak çekilmiş, müessesenin ışıkları sönmüş tek bizim masanın üzerini aydınlatacak şekle getirilmiş... Veya bir mum... Ve rakılarımız geliyor. Mezemiz de, o sırada mutfakta ne kalmışsa..

Oturuyoruz... Mithat ve Mehmet Bey'ler...

Mithat

ve Mehmet Bey'ler

ve ben...

Oturuyoruz işte.....

De, o muhabbet başka bir muhabbet...

Mezkûr ("adı geçen" demektir) **beylerin** benden aşağı kalır yerleri yok... Aynı gençliği yaşamışlar, aynı duyguları paylaşmışız.

Yalnız, onlar Tekirdağ'da imişler, ben ise Beyoğlu'nda... Konuştukça açılıyoruz, açıldıkça konuşuyoruz.

Bu arada gözden kaçan ise, masaya rakı şişesinin devamlı gidip geldiği... Kaçıncı olduğunu hesaplayamayacak duruma geldiğimizde, "haydi eyvallah, gelecek hafta görüşürüz!" oluyor olay...

Yalnız, bu muhabbetlerde benim her seferinde özellikle hatırımda kalan ve nadiren "evet!" demiş olduğum şey, bu güzel insanların beni ısrarla Tekirdağ'da bir otelde misafir etmek istemeleri olmuştur. Ve sonraki hatırladığım da, benim buna şiddetle karşı koyup, İstanbul'a doğru yola çıkışım...

Maalesef..!

Direksiyon başına oturduk mu, alkolü hesap ederek gereğinden de daha dikkatli sürüyoruz, o ayrı... Ama bunu kimse bilmiyor ve dinlemiyor ki... Kanunlar da dinlemiyor. Seni denetlemekle görevli memura da anlatınaya kalksan, boş yere onun vaktini almış ve ayrıca kafasını da ütülemiş olursun.

Peki, be adam! Madem ki öyle... Bunu bile bile ne diye yola çıkarsın? İşte, bunun da ben hiç bir zaman tam cevabını bulamadım. Acaba:

- İlla ki, evde kendi yatağında yatmanın cazibesi mi?
- Bir şeyleri kendi kendine ispatlamanın bir şekli mi?
- Yoksa bir tür kabadayılık mı? Nedir yani?

Kabadayılığın akıllıca bir iş olmadığı malûm! Ama bizim yaptığımız işler de **aptal işi** değil... E, nedir bu peki..?

Diyorum ya...! Bunun cevabını bulamadım. Kafadan bir rahatsızlığımız da yok, Allaha çok şükür!

Bilakis!

Ruh durumumuzu devamlı kontrol altında tutuyoruz ki "aman toplum içinde bir yanlışlık yapmayalım, doğru insan olalım" diye...

Neticede, bendeniz hemen hemen her hafta Tekirdağ'dan "dolu bir şekilde" İstanbul'a yola çıkıyorum. 140 km. yol... Azda değil... Yorgun argın, gecenin o saatinde... Karşıda araba yokken orta çizgiyi de ortalayarak, araba geliyorsa sürat kesip, dikkatlice işi atlataraktan...

İşte, öyle gecelerden birinde, İstanbul'a varmışım. Eve iki kilometre bir şey kalmış, trafik kontrolüne denk geldik.

Zaten çok sık oluyor ve -sağolsunlar- genellikle hoşgörü ile karşılanıyoruz... Ülkelerinde, hizmetini takdir ettikleri kişiyi üzmek istemiyorlar, koruyorlar. O da onların güzelliği işte...

Yapmasa yapmaz... Görevinin gereğini yapar.

De, diyaloga bakın:

-"Bir dakika arabadan çıkar mısınız!" der memur bey... O geceye mahsus olarak, normalden biraz daha da fazlaya kaçmışız. Kapının kolunu filan zor bularaktan çıkışımı görünce:

-"Çok alkollüsünüz, yola devam edemezsiniz!" dedi.

Bunun üzerine, ben ne desem beğenirsiniz? Bu bölümünü hatırlıyorum:

-"Eve az birşey kaldı. Özür dilerim ama yüz kırk kilometreyi geldim, kalan iki kilometreyi de giderim!"

Şu işe bakın! Be Allahın adamı, "evden şimdi çıktım, hemen şu köşede bir arkadaşıma gidiyordum", desene bari..: Yalan söylemeyi de beceremiyoruz.

-"Üstelik bir de..!" der memur arkadaş... "Müsaade etmemiz mümkün değildir. Ben bu hareketi yaparsam size kötülük etmiş olurum. Sizi eve ben bırakayım."

Geçer direksiyona... "Mevcutlu" olarak, karakol yerine "eve" götürülürüm. Şu güzelliğe bakar mısınız? Keşke bir daha gördüğümde tanıyabilsem onu... Elini sıksam, şöyle...

Ama, nerdeee? Çarpık çurpuk... Yamuk yumuk...

O vaziyette kimi tanıyacaksın, kimi hatırlayacaksın?

Ne fena...

(Özellikle trafikte hiçbir zaman benimseyemediğim ve sevemediğim, bana onur kırıcı gelen bu durumlar, toplanarak, yıllar sonra alkolden nefret edip bırakmamın önemli sebeplerinden biri olmuştur. Bu dünyada **bazı insanlara** ceza vermek için her zaman "ehliyetinin bir sene alıkonması" gerekmiyor. Ceza verilmemesi durumunu, verilmesinden daha ağır kabul eden **yaradılışlar** da oluyor işte böyle...)

* * *

Bir ince espri... "**Memur**"dan...

Anadolu yollarından bir yerde yine...

Annesi memleketine dönüp ve benim annem de vefat ettikten sonra, elimde bir kız çocuğu, hayatla yalnız başına karşı karşıya kalıp, en zor günlerimizi geçirdiğimiz sıralarda,

her tarafı dökülen bir Murat 124 arabayla, **ekmeğimizi bulabilme** telaşı içinde sağa sola koşturuyoruz.

Yandan bir kamyon geçtiği zaman arabanın tutmayan ön kaputu iki karış açılıyor, arkasından gelen TIR'ın rüzgarıyla ise "güm!" diye kapanıyor. Çocuk bile, bu olaydan kendine bir şeyler çıkarıp gülüyor. Kapıların üçü açılmıyor. Yaptıramıyorum ki... Şoför mahallinden geçip arkaya oturuyor. Müzik âletlerini taşıdığım bagajın kapağı da kapanmadığı için, iple bağlı...

(Bugün, yolda ne zaman bir Murat 124 araba görsem, hep o günlerim hatırıma gelir ve beni o kabus günlerimde memleketin bir yanından öbür yanına taşıdığı için, içimden o arabaya karşı garip bir his oluşur, ya özellikle yol veririm geçsin diye, ya da yanından geçerken uzun uzun sinyal veririm. Saygı ile anar gibi...)

Bu ahvâl içinde yola revân olmuşken, Bilecik dağları hizasında bir trafik kontrolüne denk geliyoruz.

Saçları hafif ağarmış bir memur... Bizim devreden... Elinde defter yaklaşıyor.

Birden beni görünce:

-"**Ooo, Erkin Bey! Nasılsınız?**" diyor. Kullandığım arabaya şöyle, belli belirsiz bir göz attıktan sonra:

-"**Orijinal arabalara meraklısınız herhalde... Yıllarca önce de çok değişik bir arabanız vardı. İzmir'de görmüştük!**"

Benim ilk arabam olan 1941 model Jaguar'dan bahsediyor.

Zamanının yarış arabası... **12 silindir**...

Ben, tabii onu '41 yılında almadım. Ama, çok orijinal bir şeydi. Tek kapı, canavar gibi birşey... Eski model ama, yarış arabası ne de olsa... Bir farkı oluyor. Son model Mercedes'leri sollayarak, bir hayli espri yapıyorduk sizin anlayacağınız...

Da, şu memurdaki inceliğe bakın...

-"**Bu nedir böyle, Üstad?**" demek de var. Çünkü, neredeyse trafiğe çıkamayacak derecede **özürlü** bir araba altımızdaki...

Bir "**polis**"ten bahsediyorum, bir "**şair**"den değil! Yanlış anlaşılmasın!

Ama, başka bir yerde geçmiş bir konuşmayı nakledeyim. Bu da aramızdan bir kişi...

Gazeteci kardeşimiz soruyor (biliyor da, bilmezmiş gibi yapıyor):

-"Erkin Bey, şu anda kullandığınız araba ne?"

-"**Murat 124!**"

-"Daha önce ne vardı?"

-"**Bi Jaguar vardı galiba!**"

-"Yani?"

-"**Yani bu demektir ki, yarın bu da olmayabilir!**"

Sorduğu şeye bak! Olay kendi kendini anlatıyor zaten... Yazısız karikatür gibi...

Bunun daha "yani"si mi var?

.....

'99 depreminde televizyondan izliyorum. Elinde mikrofon... Depremden sonra ikinci kattan aşağı atlayıp kurtulmuş olan küçük bir çocuğa soruyor:

-"Çok korktun mu sen?

-"**Evet!**"

-"Ne kadar korktun?"

-"**?!**"

Başka bir gün eli mikrofonlu bir başkası, yine deprem bölgesinden:

-"Üşüyor musun?"

-"**Evet!**"

-"Çok mu üşüyorsun?"

-"**Evet!**"

-"Ne yapıyorsun üşüyünce?"

Biri gazeteci... Televizyonlarda boy gösteriyor hergün... Edâlı edâlı...

Diğeri de beğenmediğiniz polis!

* * *

Polisimizden anlatacağım sevimli hikayeler sadece Trafik'te değil...

Yıl 1977... 12 Eylül 1980'e 3 kala yani...

Sağlı, sollu, kan gövdeyi götürüyor. Kahveler taranıyor, tarlada elleri bağlı olarak vurulmuş genç insanların cesetleri bulunuyor. Saymakla bitecek gibi değil...

Yollarda çevriliyorsunuz:

-"**Ne taraftansın?**"

Soranların hangi taraftan olduğunu kestirip de tutturdun mu, tutturdun... Yanlış tahmin neticeleri ise, meçhul...

Elindeki gazeteye de dikkat! Herhangi bir görüşü yansıtan bir şeyse, vapurdan inerken başına ne geleceği belli değil... Cinayetlerin hiç birinin faili bulunmuyor. Halk bölünmüş, üniversiteler bölünmüş, şehirler, mahalleler bölünmüş... **Karakol bölünmüş**...

Neler yaşadık!

Bize gelince, "**memleketçi**" olarak daha da tehlikeli durumdayız... Hiç bir taraftan yandaşın yok... **Solcu için sağcıyız, sağcı için solcu**...

Muhafazakâr takımı bize **solcu** der, onların karşısında olan solcu veya komünist takımı da, **Amerikancı-sağcı** der.

Kafalar çalışmıyorsa, olacağı bu...

Her neyse... Biz de bu koşullar altında sağ kalabilmek için yanımıza bir 7.65'lik almışız. Ki bu, sokaklarda dolaşan örgüt elemanları için komik bir âlet... 14'lü olacak... En azından 9'luk... Benimkinin mermilerini bile bulmak zor.

Eve çıkarken apartmanın merdiven boşluğunda, bıyıkları iki yandan aşağı doğru kıvrılmış olan taraftan biri yanımdan geçerken laf attı: "Bu oyuncak!" Ben de ceketimin altında

saklı duruyor sanıyorum güya... Onlar kitabını yazmışlar işin...

Bir gün Beşiktaş maçındayız. Ne için gittiysem... Maç kalabalık, futbol camiasından birinin yardımıyla özel kapıdan girip, saha kenarındaki banklara oturmuşum.

Maçın ortalarında sivil iki kişi önüme geldi.

-"Polis!" dedi. "Üstünüzü arayacağız!"

Allah!! Seven (!) biri ihbar etmişti anlaşılan... Ve biz de, tabiri caizse, "enselenmiştik". Ben, çaresiz:

-"Aramanıza gerek yok! Bulmak istediğiniz şeyi ben size vereyim!" dedim.

Tam "âleti" teslim ederken, sağımda oturan pardösülü bir kişi birden bana dönüp: "Bu kadar da olmaz!" dedi. Sonra memurlara dönerek: "Bunu bizim şubeye götürün!"

Zaten bırakmıyacaklardı ya...

Daha sonra öğreniyorum. O kişi, şubelerden birinin müdürü imiş ve benim, yanında silahlı bir vaziyette oturmamı kendisine hakaret telâkki etmiş... Solumda oturan da polismiş hattâ... Sivil giyimli oturuyorlar, ben nereden bileyim? (Hoş, sivil de olsalar belli olurlar da, o sırada dikkatimizi maça vermişiz anlaşılan...)

Kızgın bir şekilde:

-"**Götürün!**"

deyince, memurlar da ses tonuna uygun davranmak durumunda kaldılar ve onlarla beraber kapıya doğru yönelmeme rağmen iki taraftan koluma girdiler.

Yirmi adım kadar yürümüştük ki -bu olayı hiç unutmam; tamamı son derece komik gelmişti çünkü- tribünlerden bağırma ve alkış sesleri gelmeye başladı. Vatandaş bizim gösteri geçişi yaptığımızı sanmış, alkışlıyor:

"Eeerkin! Eeerkin! Eeerkin" (O sıralar "Baba" değiliz daha...)

Halbuki biz o kadro, "**İkinci Şube**" istikametine gidiyoruz. Tulûata bakın! Bu durumun üzerine ben, koluma girmiş olan memurlara yavaşça:

-"Lütfen....."

dedim, kollarımın bırakılması anlamında... Onlar da buna anlayış gösterdiler. Biri biraz ayrıldı, önden yürümeğe başladı, biri yanımda kaldı. Ve biz hep beraber, bendeniz de hiç bozmadan elimle selam vere vere "Sirkeci"nin yolunu tuttuk. (bk. Resim, 1 Şubat 1977 Hürriyet Gazetesi)

Sabaha kadar nezaret durumundan sonra, mesai geldi ve "**niçin silah taşıdığım**", soruldu ilk soru olarak... Ben de:

-"Kendimi korumak için..." dedim.

Ve orada sert bir ifade ile oturan güvenlik görevlisi kişi bana dönüp şöyle bir baktı:

"**Bu memleketin güvenlik güçleri yok mu?**"

Hiç unutmuyorum... Nutkum tutuldu.

"**Var!**"desen bir türlü, "**Yok!**" desen bir türlü...

İşte böyle...

Sevgili polisimizle başımızdan geçmiş diğer bir çok olaya ileride yeri gelince değinirim.

Şimdilik bu kadar yeter...

* * *

POT

Hatasız Kul Olmaz!

Bizim de ağzımızdan kaçan bir şeyler olmuştur herhalde hayatta...

*

Saçları meçli, kırmızı elbisesiyle çok bakımlı ve boylu bir hanım, elinde şampanya bardağı, yanında kendinden biraz daha gençce olduğu belli olan şakakları hafif kırlaşmış, aynı derecede bakımlı bir bey, bir davette, iyimser bir diyalog kurmak amacıyla bana yaklaşıyor:

-"Erkin bey! Siz Ankara'da bizim eve gelmiştiniz!"

Benden cevap, güya espri:

-"Milattan kaç yıl önce?"

.....

Olur da...

Bu kadar olmaz ki!

Nazik bir şekilde: "Aaa, evet, sizi hatırladım! Nasılsınız?" deyip geçsene, be adam...

AĞLAMAYAN ÇOCUĞA MEME

Ey, benim "Yeraltı Dörtlüsü"nün asil çocukları...!

Onların kıymetini ne kadar da bilmem lâzımmış! Uzun yıllar sonra Allah Baba bana kendi usulleriyle anlattı.

*

Yazın gelen "tatilciler" gibi arada sırada gelip gitmeler hariç, aşağı yukarı kesiksiz 10 yılı bulan "uzuuun" bir yurt dışı seyahatinin sonunda, 1984'te dönüş harekâtını başlatıp, gelir gelmez, biri Almanya'dan gelme arkadaşım **Ünal Vani**, biri henüz öğrenci **yeğenim** ve biri de zaten benim yaptığım tür müziği hiç benimsememiş **babası** ile alelacele kurduğumuz **"dağılma adayı"** grupla Divan Oteli'nin karşısındaki şimdi yanmış olan Şan sinemasında iki gün arka arkaya verdiğim bütün olumsuzluklara rağmen çok güzel geçen konserlerle **yıllarca ayrı kaldığım "Erkinci"lerle hasret giderdikten sonra**, arada yapılan bir iki tıngırdatma, hatta kızımın annesinin Kanada'ya dönüş biletini ödeyebilmek için Mecidiyeköy'deki bir Pizzacı'da (**yanlış duymadınız: Pizzacı'da**) çalma mecburiyeti haricinde, rezalet bir evlilik dolayısıyla aile içi huzursuzluk ve bir karamsarlık dönemi ile beraber, araya bir zaman aralığı girdi...

Ve yıl 1988 oldu...

"Haydi bakalım, bir grup kuralım da, artık hareket başlasın!" deyince, Ortaköy'de küçük bir Bar'da sahneye siftah ettik. Çalışmayı teklif eden de bir Emekli Hava Binbaşısı...

Ne garip... Neredeyse müzikçi olduğumu bile unuttuğum o bunalımlı günlerde bir emekli Binbaşı bir bar açmış, bana, "çalışalım!" diyor.

Düşünebiliyor musunuz? Tarabya Reşitpaşa Halk Pazarında, ricalarım üzerine, sayın belediye başkanı İhsan Yalçın'ın büyük hoşgörüsü ile (Allah ne muradı varsa versin) bir süt-peynir dükkanı açtım. **Sütçü yani...!**

Allahtan, gecelerden bir gece yatarken, **yukarıdan** gelen **davûdî** bir ses:

-**"Oğlum! Süt içmeyen adam süt satar mı?"** dedi de uyandım.

Ve uyanır uyanmaz da (!) dükkanı aynen olduğu gibi, yapmış olduğum masrafı da kimseden talep etmeden bıraktım.

İşte öyle bir durumda, Müzisyenler Kahvesi'nden üç tane adam ile konuşuldu. Acele olsun diye öyle yaptık işte...

Acil vak'a!

Bizimkiler ortalarda yoksa (Yeraltı Dörtlüsü'nden bahsediyorum) **"ha bizimkiler ha bunlar, ne farkeder?"** dedik... Ne olacak? Hepsi müzisyen değil mi?

Dedik ama, öyle değil işte!

Çok farkediyormuş!

Bunlar Beyoğlu'ndaki pavyonlarda, düğün salonlarında filan çalan takımdan... Düzenleri tamamen değişik... Halleri bir farklı... Dilleri bile farklı... Çoğu zaman ne demek istediklerini dahi anlamakta güçlük çekiyorum.

-**"Baro spalileri uçlandı mı?"**

Ben, acaba odada bir yabancı var da, onunla mı konuşuyorlar diye arkama bakıyorum, kimse yok. Sonradan öğrendik:

Baro: patron, Spali de: para demekmiş. "Uçlandı"yı tahmin edebildim biraz...

Yani: **"Patron paraları verdi mi?"** diyorlar. Ki ben şu "patron" kelimesini hayatımda hiç kullanmadım. Kullanır-

sam eğer hiciv anlamında olur. O müessesenin sahibi "Filanca bey"dir benim ağzımda...

Ben zaten olayı başka yönden de anlayamadım.

"Para verildi mi?" diye sorduklarına göre, demek ki bizim işlerde program yaptıktan sonra sahne ücretinin verilmediği durumlar da varmış. Bilmiyorum! Olur belki de, çok enderdir. Kimse bana programdan sonra:

-"**Yürü! Ben senin paranı vermiyorum!**" demedi ki!

Dedim ya, bunlar bir farklı...

Sanki müzikçi değiller de, balıkhane esnafı gibi... Tavırlar bir bitirim. Tuhaf el kol hareketleri ile konuşmalar, argolar filan... Bir acaip canım... Ben tarif edemiyorum.

Bir hafta filan vardı Yılbaşı'na, bu **"Cins"**lerle beraber çalışmaya başladığımızda...

Yılbaşı geldi. O gece -**nazar değmesin-** üç ayrı yerde çaldık: Biri Beyoğlu'nda Meis Bar adındaki bir Rock-Bar'da, biri İstanbul'a 80 kilometre uzakta Yapı Kredi Bankası'nın Bayramoğlu Tesisleri'nde, biri de yine o 80 km.yi geriye dönüp Ortaköy'deki o küçük bar'da... Ha, şimdi aklıma geldi, Yelkovan Bar...

Adı "Yelkovan Bar" idi.

Her çıktığımda bir, bir buçuk saat kadar sahnede kalıyorum. Aletleri kaldır indir, o bir başka mesai... Yol da az değil, aşağı yukarı gece saat on'dan sabaha kadar ayakta ve hareket halinde bir durum... Benim şarkılar zaten bağırtılı çağırtılı, üstüne üstlük bir de gitar çalıyorum...

Bu kadar saat o ağır elektro gitarı çalmadan sadece sırtında tutsan, bir tarafına bir şey yapar adamın...

Yorulduk tabii...

Gecenin sonunda ben bu takıma, herhalde, Copa Cabana Pavyon'da alabileceklerinin altı misli kadar bir para verdim. Oralarda ancak "**Çift Yevmiye**" alırsın yılbaşında... **Kol saati** niyetine... Hepsi odur.

Finali yaptık... Dinleyiciler memnun, geçtik bir köşeye, oturuyoruz... Yorgunluk atıyoruz.

-"Birer birayı da hakettik hani", diyerekten biraları da getirttik. Bir ara, şöyle bir kafamı kaldırdığımda bunların teker teker yanımdan ayrılıp başka bir masaya doğru seyirttiklerini farkettim.

Davulcu'nun yanında bir kadın vardı. Karısı mı idi, yoksa beraber yaşıyorlar filan mi idi, bilmiyorum. Zaten birinin yanında bir kadın varsa, nesi olursa olsun ilgilenmem.

Hassas milletizdir, neme lazım... "Benim karıya baktı...", filan olur.

Hatta ertesi gün de, o kadını yolda görsem tanımam.

Dolayısı ile hayatta, tanımadığım bir kadına karşı hiç bir zaman ilk girişimi yapmamışımdır... Çünkü çok sık görüştüğüm bir arkadaşımın karısı filan çıkması ihtimali çoktur. Zaten tarzım da değildir. Kabiliyetsizin biriyimdir, bu konularda...

İşte... O kadının sinyali ile olduğunu tahmin ediyorum, hep birlikte öbür masaya geçtiler.

Kadını bunların üzerine doğru eğilmiş hararetli hararetli bir şeyler söylüyor olarak gördüm bir ara... Hep o konuşuyordu.

Davulcu'nun karısı...

Onlardan sonra topladığım ikinci bir çalgıcı takımının davulcusunun karısı da, adamın işini onun yerine kendi konuşmaya kalktı. Ben de:

-"Davulu sen mi çalacaksın?" diye sorup, kovalamıştım yanımdan...

Bu, davulculara mahsus bir şey mi, yoksa orgcu'ların ve gitarcı'ların da mı hanımları onların yerine işlerini konuşur bunu bilemiyorum.

Ha, bir de Serpil Barlas hanım var, değil mi? Sevgili orgcu kardeşimiz Uğur Dikmen'in hanımı... Orada da tek yetkili O'dur.

Benim eşimin veya kız arkadaşımın, ben orada iken hiç benim işimi görüştüğü olmamıştır da, onun için bu işler bana biraz yabancıdır.

Her neyse...

Bunlar bir müddet öylece kafa kafaya konuştuktan sonra, bizim **"kadın güdümlü davulcu"** yerinden şöyle bir kalktı ve **kararlı adımlarla** benim oturduğum masaya geldi:

-"Sana birşey söyleyeceğim", dedi.

-"Söyle bakalım!"

-"Bu para bize yetmez!"

Aaaa, şu işe bak! Ben de kendi kendime büyük bir iç huzuruyla gûya: "Oh! Şu çocuklara yılbaşı vesilesi ile şöyle doğru dürüst bir şey verdim", diye düşünüyorken, seninki **"bu az!"** demez mi?

Birden kan beynime sıçradı. Bu heriflere ne versen yetmeyecekti anlaşılan. Neredeyse benim almam gerekenden fazla para talep ediyorlardı ki, bu benim için **"onur meselesi"** olurdu.

Davulcuya bak sen...

İki tak tak, bir tuk tuk... İyi mi?

Yıllarımızı konservatuara vermişiz; günlerce gecelerce, sabahlara kadar kafa patlatmışız, memlekete yeni eserler kazandıralım diye... Armonilerini hesap etmişiz... Yok, şu akoru koyarsak Türk Müziğinin ruhuna ters düşer, o zaman bu olsun falan filan... **Yıllar**.....

İşe bak!

-"Ne kadar istiyorsunuz?" dedim.

-"Şu kadar!" dedi.

-"Al!" dedim.

Hep öyle yaparım... Karavananın dibindeki bir önceki günden kalmış pilavları, ertesi gün çorbanın içine katıp bana kakalayan lokantacıya da çorbanın parasını veririm. Ama benden son kez alışı olur.

-"**Alın! Ama, yarın gelmeyin!**" dedim bunlara...

İşte o sırada birdenbire, onlar daha önce aralarında konuşurken ne olduğunu anlayamadığım, biraz yüksek sesle kulağıma gelen bir laf, beynimde çaktı:

-"**Ağlamayan çocuğa meme vermezler! Oğlum!**"

Demek bu işler için kullanılıyormuş.

Yazık! Hep ağlayarak bir şeyler elde edebildikleri bir ortamda yaşamışlar.

Ne kadar seviyesiz bir yaşam tarzı...

Günlük...

Kaybettiklerinin hesabını yapmayı ise, hiç düşünmemişler:

"Alın! Ama, yarın gelmeyin!"

Al sana Meme...

* * *

Ve kadere bakın ki, bu olayın akabinde bulduğum başka üç adam da bunlardan daha düzeysiz çıkınca, benim artık bu çalgıcı takımından nefretim ve yıllarca (1989'dan 2005 yılına kadar) önüme bir org alıp, sırtımda gitarla tek başına sahnelere çıkacağım günler başlamış oldu.

Ama tam 16 yıl "dünyada eşi görülmemiş" bir atraksiyon yapmama sebep oldu. O da ayrı...

FARK

Ağızda ciklet gibi **'insanlar arasında fark yoktur'**, diyen aslan "Sosyal"ler... Bu söz, tez olarak çok güzel!

De... Ben de size bir şey söyleyeyim.

Belki, bir takım teorilere çalışan o güzel kafanızın silkinip kendine gelmesinde bir yardımı olur:

"İnsanlar arasında doğduğu anda bile fark vardır!"

İKİ FELSEFE

1) ÇOCUK VE DAYAK:

Her ne kadar "Devlerin Nefesi" CD'sinde, "dayak cennetten çıkmadır" sözüne, "**sanki bana da doğru bir tarafı varmış gibi geliyor**" diye bir espri yapmış isem de, ben çocuğumu hiç dövmedim. Bir fiske dahi vurmadım. Ruhen sağlıklı bir kişi olduğuna inanıyorum dolayısıyla...

Dayak bir düzeltme yapmadığı gibi, çocuğun karakterini de bozuyor.

Zamanla, size düşman oluyor, insanlara düşman oluyor...

Şahsiyetsiz biri de olabilir sonradan... Veya tam tersine, olmadık yerde "**şahsiyet**" koymaya kalkar.

Hatta, "hayatta bir kere adam yerine konalım, en azından birileri tutup beni hapse atsın" içgüdüsüyle cinayet bile işler.

Saymakla bitmeyecek kadar zararlı bir yöntemdir.

Odaya kapatma cezasını uygun bulmuşumdur... O da eziyet etmeden... Yani, çişe gidebilir...

Bir zamanlar, "acaba mutluluğa giden yol mudur?" diye bir arayış esnasında, dul bir hanımın çocuğunun saçlarını kesmiştim... Kedinin bıyıklarını kesti diye...

Bu ceza ağır...

Çocuk 11 yaşlarında filan idi. Bana ömür boyu düşmanlık beslemiş olması ihtimali var. Ki bu da, bu cezanın "o suçun karşılığı" olmadığı neticesi veriyor.

İnşallah unutmuştur!

Benim kızım çocukken hayli akıllı davranır, fırtınanın kopacağını hissedip, ortadan yavaşça sıvışmak suretiyle işi bitirirdi.

Ama, "sayın annesi" o kadar akıllı değildi.

Geldiğini göre göre üzerine giderdi belânın...

Böylesi de var...

Çocuğum doğmadan önce, yani çocuk sevgisinin ne olduğunu öğrenmeden önce, bazı arkadaşlarımın çocuklarına şöyle tatlı-sert vurmuşluğum var, babası içeriki odada iken... Olacak şey değil tabii...

Çocuk, doğru babasına:

-"Baba! Amca beni dövüyor!"

Rezalet...!

Babası da ihtimal vermez:

-**"Sus! Olur mu öyle şey!"** diye çocuğu azarlar.

Eminim ki, aslında güçleri yetse çocukların bizleri dövesi gelir çoğu zaman... Aptal sorularımız karşısında:

-**"Anneni mi daha çok seviyorsun, babanı mı?"**

-**"Kaçıncı sınıftasın bakayım sen?"**

.....

Ama Kanada'da çok sevdiğim bir arkadaşımın çocuğu vardı. İşte o herif tam dayaklık idi. Sabahtan akşama kadar dövülür ve büyük te zevk alınabilirdi o işten...

Kanada adı verilen ülkede çocuk, anne-babayı polise şikayet etti mi, mahkum ettirebilir. Onlar böyle bir sistem uygun görmüşler. Her ülkenin kendine göre bir eğitim anlayışı var. Kendileri bilir... Aileleri parçalamanın belki bir şekli bu... İnsanları dağıtınca üzerinde hakimiyet kurmak kolaylaşıyordur.

"Parçala-Yönet"in küçük boyutlu olanı...

Bizde, 40 kişilik ailenin fertlerinden birine dokundun mu, karşına alacağın insan adedi de en az o sayıdadır. Statümüz

böyledir. Bu dünyada, birilerine göre uygun, birilerine göre de olmayan bir düzen işte...

Her neyse, çocuğa da bunu öğretmişler... Herif 7 yaşında filan... İkide birde:

-**"Polise giderim!"** demiyor mu?

Allah! İşte işin en zevkli bölümü... Sağlı, sollu bir girişeceksin, Allah ne verdiyse! Bir sol kroşe, sonra bir sağ aparkat... Sol göz şişecek, o çene ile de on beş gün yemek yiyemeyecek. İfade de veremiyecek!

Karakola da gitti mi de, gittiğine değecek...

Bir keresinde, Musta'nın karısı karakola gitmeye kalktı. Karakoldan iki günlük rapor almış, geldi. Musta hemen olayın akabinde:

-"Ne yapıyorsun sen? Karakola beni rezil mi edeceksin... İki günlük raporla gelinir mi? Ben memurların yüzüne nasıl bakarım bundan sonra?" diyerekten, karakoldan "on günlük" raporla gelmesini temin etmişti kadının...

Musta bu...

Bana da:

-**"Bu yaratık bir çocuk değil... Bu işin keyfi ayrı..."**, demişti...

Çocuk eğitiminde tabii ki dayak çok yanlış!

Da, Kanada'daki o çocuktan bahsediyordum, yarım kalmasın, hikâyenin komik bir sonu var:

Bunlar, anne baba tutmuşlar -Kanada'lı da oldular ya artık- bir psikolog çağırmışlar eve... Bir kadın psikolog... Belki de **herifin** okulundan öğretmenleri öngörmüşlerdir, **"buna doktor da bir baksın!"** diye... Bilmiyorum. Ben tesadüfen oradaydım.

Psikolog geldi.

Geldi de, geldikten on dakika sonra nasıl bir manzara ile karşılaştık biliyor musunuz? İnanmayacaksınız:

Kadın hiddetten kıpkırmızı olmuş bir vaziyette çocuğun

gırtlağına sarılmış sarsıyor, bir ileri, bir geri... Ben şahsen, delirdi zannettim kadını.. Doktoru ne hale getirdi herif...

Hani nerde kaldı "çocuk dövmek yasak?"

Demek ki insan çıldırınca **kanun manun** dinlemiyor!

Tabii ki çocuk dövülmez... İyi de, bu gibisine ne yapacaksın?

İşte böyle...

Allahtan, benim kızım baktı mı o gün bende rüzgar **poyrazdan** esiyor, hiç sesini çıkarmaz. İşi kapatır gider.

Yoksa gün gelir, ben de o **Psikolog** gibi mi olurdum? Muhtemelen... Bazı durumlarda...

2) İKİ İLERİ BİR GERİ:

Bizim şu Mehter Takımı'nın, bir çok yazıya müstehzi bir şekilde geçmiş olan, "İki İleri-Bir Geri" adımları, oldum olası çok hoşuma gitmiştir.

Böyle bir yürüyüş düzenini hiç başka bir ülkede göremezsiniz...

İşte, esas değinmek istediğim hassas nokta da burası...

Bu söze, en yüksek kurumumuzda, T.B.M.M.'de çok sık rastlanır. Konuşmacılardan biri bir şeyi tenkit etmek istediği zaman şöyle der:

-"Dünyanın hiç bir yerinde yok!"

Veya bir ülkeyi örnek verir:

-"Fransız kanunları..."

İyi de, bir şeyin dünyanın hiç bir yerinde olmayıp bizde olması, güzel bir şey değil mi?...

Üstümüzdeki, nereden kaynaklandığını anlayamadığım bu tuhaf aşağılık duygusu yüzünden, buraya psikolojik **tedavi için** gelmiş Avrupalı'ların bile ağızlarının içine düşüyoruz. Ve gözlerinde kendimizi gereksiz yere küçük ve komik duruma düşürüyoruz. Dolayısı ile de horlanıyoruz.

Bizde, trafikte yolun ortasından giden adama (şahsen benim yakıştırmamdır) "aynen, **deve hesabı**" deriz de, New

York'un ortasında sel gibi akan bir **güruh** seni iki defa yeşil ışık sönüp yanacak kadar bekletiyorsa (gözümüzle görmüşüz), **"adamlar rahat adamlar,** vesselam!" olur adı...

Eminim ki, Alman doktor 70'lik hastasına:

"Türkiye'ye git! Hem havası iyidir, hem de orada yağız bir delikanlı bulursun, ruh tedavisinde iyi gelir" diyordur.

Marmaris'te, meselâ, bol miktarda bulabilirsiniz kendilerinden... Ağzı çarpığı (tövbe Yarabbim), bacakları şişmişi, beli yamuğu... Hepsinin de etrafında, o sırada aklına ne gelirse yarım yamalak (bizim diğer dil bilmeyenlerin gözünde "ana dili gibi konuşuyor çocuk" tabir edilen) Almanca konuşmaya çalışarak "yanaşmak" isteyen, bütün gün kumsalda dolaşmaktan kapkara olmuş delikanlılarımızı görürsünüz.

Şunu iyi bilirim:

Bir Alman'ın -öyle sakat sukat filan değil- eli ayağı düzgün bir Türk kızını elde etmesi "bir kaç saniyelik" bir iştir.

Halbuki aynı kız, Türkiye'de olsa bizim Mahmut'a kan kusturur, onu canından bezdirir. Koşturur da koşturur adamı...

Sonra da Mahmut, **tabii,** bu koşu sırasında ona sırılsıklam âşık olmuş olup, "kimseye yar etmez" ve onu vurur. Kimbilir, belki de Ayşe'nin Alaman'a bu kadar çabuk tav oluşu da bu yüzdendir. Günahlarını da fazla almayalım, oradaki Ayşe'lerin...

Aynı şekilde, yine Avrupa'da:

-"Cumartesi günleri herkes serbest, öyle anlaştık", diyerek, Hollanda'lı karısının o gece nereye gittiğini sormayan darbukacı Cemil'lere de çok rastladım. Eve gelinmemesi şartıyla üstelik...

Ben biliyorum kadının nereye gittiğini... Belki, hatta muhtemelen, Cemil de biliyor. Ama aralarında anlaşma var:

-"Cumartesileri herkes serbest!"

-"Ben de serbestim", dedi. Bir şekilde bize karşı bir savunması gerektiği kanısındaydı. Çünkü biz daha oralarda yeni dolaşan "tutucu Türkler"dendik.

-"Sen nasıl istersen öyle yap Abicim. Biz senin için geldik!" dedik, sazcı Sabit'le...

Burada olsa kök söktürür bizimki, Ayşe'nin başını yerden kaldırtmaz. Orada Hildegard serbest....

Bizde "**herkes istediğini yapabilir**" diye bir şey var mı? Yok!

İyi... O zaman, Maria'nın o hakkı var da, bizim Ayşe'nin niye yok? Sen eğer "başını yerden kaldırmama" konusunun doğru olduğunu düşünüyorsan, Maria da kaldırmaz. Eğer yanlışsa, Ayşe'ye neden eziyet edersin?

Bunu genel olarak anlattım. Bunlar bazı yanlışlarımız.

Ama burada bunun aksi de olduğunu anlatmak istiyorum:

Hep, onların yaptıkları güzel değil ki... Bizim de yaptığımız güzel şeyler var... Bunun bilincinde olmamız lazım.

Bunlardan biri de mesela bizim Mehter Takımı...

Tamamı "**bizim**" işte...

Şöyle bir, yıllar yılı içinize yer etmiş aşağılık duygunuzdan silkinip, Mehter Takımı'na bir yabancı gibi, bir turist gibi, bir Avrupalı gibi bakın, o zaman daha iyi göreceksiniz.

Ne derseniz deyin ama, bir şeylere hemen, olumsuz anlamda "dünyada bir örneği yok", demeyin lütfen...

Son zamana kadar ben, "**trafikte**" bizim dünyada bir örneğimiz yok zannediyordum. Halbuki o da öyle değilmiş. Sonuncu olduğumuz kesin de, "**başka sonuncu'lar**" da var.

Geçenlerde, kızımla beraber Edirne'den Oto-Tren'le direkt gittiğimiz Almanya seyahatinden "haydi bu da böyle olsun bu sefer...", diyerekten İtalya ve Yunanistan üzerinden döndük. Orada da gördüm ki, "biz yalnız değiliz"... Hatta, Yunanistan'ın kuzeyinde, Igoumenitsa-Selânik hattından gelirken, onların bizden beter olduklarını da gördüm.

Kızımı Almanya'dan başka, İngiltere'ye, Hollanda'ya, U-Se-A'ya, Kanada'ya da götürdüm. Görsün, öğrensin, sonra da seçimini yapsın, ki dünyada bizden tamamen başka düşünen, başka alışkanlıkları olan, başka türlü yaşayan, hatta başka anlama gelen el-kol, baş hareketleri yapan insanlar var.

"**Alman ırkının tam tersi**" bir yapıya sahibizdir biz, mesela... Hiç bir şeyimiz tutmaz.

Mesela biz, tramvayda giderken **içeriye** bakarız, onlar **dışarıya** bakarlar.

Yaşanmış vak'adır: Alkollü araba kullanmaktan ehliyetin alındıktan sonra, karakol'un arka tarafına dolanıp tekrar arabana atlayıp evine gidersen Alman sana deli muamelesi yapar, "Bakırköy'e" (!) gönderir. Halbuki biz **deli filan** değilizdir! Arabam altımdan alınırsa, evime kadar olan 400 km. mesafeyi gecenin o saatinde nasıl gideceğim benim için "**o anda çözülmesi gereken**" bir problemdir. Dolayısıyla, "**yakalanırsak çok daha ağır bir ceza yeme**" kumarını oynarız biz...

Ya yakalanırız, ya yakalanmayız! Yakalanmazsak iş biter; yakalanırsak da, "Ne yapalım, kader!" der, sineye çekeriz biz... Kumar ya... Ya kazanılır, ya kaybedilir! Ama Alman bunu anlamaz! Bu şartlarda bu suçluya, **"deli"** muamelesi mi yapılması, yoksa **"güzel bir sopa"** mı daha uygun bir cezadır, rahatlıkla tartışma götürür.

Mesela, onların garsonları, adres sormak için lokantaya sarışın bir Rus kadını girdiğinde, işi gücü bırakıp yavaş yavaş yemek tezgahının önünde toplanaraktan, aptal aptal suratına bakıp, onun yarım yamalak dili ile söylediği her lafa anlamsız anlamsız gülmezler; o sarışın kadın orada (Almanya'da) derdini anlatacak garson bile bulmakta zorluk çeker. Çünkü, Alman garsonun işini bırakıp da onun derdini dinleyecek ne zamanı vardır, ne de niyeti... Dolayısıyla, "**Alman gibi kaba**" gözükür...

Trafik ışıklarında durulduğunda, onlar "**önlerindeki trafik lambasına**", biz ise "**karşı taraftaki lambaya**" bakarız. Karşıya "dur" yandığı zaman, bize "geç" demektir. Esasen bizde, **devletin** koyduğu yeşil ışık **halk tarafından** pek kullanılmaz. Sarı, "geç" anlamında olup, yeşil yandığında biz çoktan yola koyulmuşuzdur bile... Ve çoğunlukla, o iki ışığı "aptalca" bulduğumuzdan dolayı, sarı yandığında öndeki arabanın yürümesi için kornaya basarız. Zaten sürücülere sorsanız, aralarında sarı ışık'ın "hazırlan" anlamına geldiğini bilen de çıkmaz.

"İki yol ileride birleşiyor" levhası varsa, onlar (bize göre) **gereğinden önce** sıraya girerler (fermuar gibi üstelik, bir sağdaki, bir soldaki). Biz ise hiç girmeyiz. O iş, "**yol tek'e düştüğünde**" düşünülecek bir konudur bu bizim için...

Biz arabamızda direksiyon başında iken, çocuklarımızı **önde,** hatta kucağımıza alıp **direksiyona** oturturuz. Onlar bu hareketi katiyyen yapmazlar. Bu hareket de "kafadan sakat" muamelesi görür. Mutlaka arkaya oturtur, bir de sıkıca bağlarlar üstelik... Bizimkisinin, "canımızdan çok sevdiğimiz çocuğumuz için canımız feda" kavramına bağlı olduğunu anlayamazlar.

Mesela, otoban'da bir kaza olduğu zaman Almanlarda kazanın olduğu istikametteki yol tıkanır. Bizde ise gidiş dönüş her iki istikametteki yol tıkanır. Gidenler kaza olduğu için, gelenler de kazayı seyretmek için durduklarından...

Mesela, mesela, mesela...

Mesela, onların işçileri haklarını aramak için greve gitmişler veya yollara dökülmüşlerse, yüzlerinde kızgınlık ifadesi vardır ve karşılarına çıkmak için biraz düşünmek gerekir; ortada hükümeti sarsacak kadar ciddi bir yönetim sorunu var demektir. Biz ise, ortada halay çeker, haksızlığa karşı olan tepkimizi dans edip horon teperek dile getiririz. İşverenimiz de dolayısıyla, "eh, bunlar halay çektiklerine göre, bu şika-

yetlerini fazlaca ciddiye almasak da olur" diye düşünür. Ve hayat eskisi gibi devam eder.

Kadınları "ezdiğimiz" söylenir. Halbuki biz onları gözümüz gibi koruruz. kendimizden başka göz bir taraflarına değmesin diye de, sarar sarmalar, yüzünü gözünü filan örteriz. Daha moderen (!) bölgelerimizde ise, hanımın biri sigarasını ağzına götürse, on tane çakmak uzanır sigarasını yakmak için... Halbuki Almanya'da, o hanımın sigarası ağzında kalır. Taa ki gidip erkeklerden **"bir çakmak rica edinceye"** kadar... O da üstelik, çakmağı pamuk elleriyle alıp kendi sigarasını kendi yakması şartıyla...

Mesela Aziz Nesin rahmetli, **"Türklerin % 60' aptaldır!"** dedi diye onu diri diri yakmağa kalkar ve olayın üzüntüsünden onun ölümüne sebep oluruz da, yabancı iş adamları gelip **"Fırsatlar Ülkesi Türkiye"** sloganı altında, ellerine de birer tesbih alıp resim vererekten, Türkiye'nin göbeğinde bir yerlerde toplantı yapmak suretiyle, **Türkler'in % 100'ünü** kastederler, çıtımız çıkmaz.

Aslında **Aziz Nesin Usta** çok sevdiği ülkesini sadece eleştirmiştir. Ama hiç kimse anlamamış ve herkes hakaret ediyor sanmıştır.

Ayrı ayrı insan toplulukları, ayrı insan türleri işte...

Yanlışını düzeltip doğru bir toplum yaratmaya çalışmak yerine...

Herneyse..

Yine de bu durum, Avrupalı'ya, Amerikalı'ya aptalca bir hayranlık ve aşağılık duygusu sahibi olmamızı gerektirmez.

Aslında şunu bir aşabilsek, bizi tutana aşkolsun! Bizim insanımızın kabiliyeti ve güzellikleri az değildir.

Ama bakar mısınız? Böyle olursa nasıl düzeleceğiz:

Bu ülkenin **Kültür Bakanı** Gece Yarısı Bilmemnesi (Ekspresi) filminin yapımcısı mister **Oliver CartCurt**'u davet ediyor. Adam bizim cebimizden ödediğimiz paralarla yiyor, içi-

yor, başına gazeteciler üşüşüyor. Bu arada, kendisi **politikacı** olmadığından, politik filan davranmaya gerek duymayıp, bir de üstelik sizi aşağılayıp gidiyor.

Böyle yapmasak, o beyefendi **geldiği gibi gider!**

Zaten onu davet etmenin anlamı ne? Kim ki o adam, bakanlık seviyesinde davet edilir?

Senin aleyhine bir film yapmış. Abartılı bir de üstelik... O filmdekine benzer şeyler başka ülkelerde de oluyor. Koskoca ülkenin Bakan'ı, sen bir film yapımcısının gözüne hoş görünmek durumunda mısın?

Hatta ben olsam ona **hakaret ederim, yüzüne bile bakmam.** Bırakın davet etmeyi...

Biz bu ülkeye hizmet için kelimenin tam anlamıyla "kellemizi ortaya koyduk", bir kere aklınıza geldi mi, "yahu şurada, bizim de sanatçılarımız var! Bunlar canlarını dişlerine takıp, bu memleketi en azından **"bir adım ileri"** götürmek için yıllarca çalıştılar, didindiler. Şunların gönlünü de bir gün olsun hoş edelim, şu Ankara'da Hilton Oteli'nde bir ağırlayalım", diye... Hayır!

Boğaz'da tavernalara gidip, yiyip içip, **dansözün göbeğine iliştireceği parayı da** bizimkinden isteyen **"yabancı davetlileri"** bile biliyorum ben hayatımda...

Çok görmüşümdür, Hollandalı bir çifti, terasa koyduğu oriental işlemeli divanında akşam sohbeti sırasında, adamın karısının omuzuna hafifçe dayanma karşılığı (ki onlar için bu, neredeyse dikkatlerini çekmeyecek kadar önemsiz bir davranıştır) bir ay boyunca yedirip içiren otel sahibini...

-**"Gelecek sene tekrar geleceklermiş"**, der bir de bana, büyük bir zafer kazanmış bir adam edasıyla, giderlerken...

-"Gelirler...!", derim.

-**"Baksana bize ne çabuk alıştı! Türk gibi iki yanağımdan öptü giderken..."** der.

-"Öper...!", derim.

Bu sene pek bir şey yapamadık (!), belki gelecek sene hedefe ulaşırız... Allahtan ümit kesilmez! Dii mi?

Gelirler de zaten...

Böylesini nereden bulacaksın?

Bak! Belki bunun **"dünya üzerinde eşi yok"**tur. Bu olabilir. Bilmem! Suudi Arabistan'dan bunun benzeri birileri çıkabilir mi acaba? Bilmem! "Belki..." diyorum zaten... Oralarda da düzen bayağı değişik... Bir kadınla bir erkeğin "tümden" bir araya gelememesi, hatta hiç karşılaşmaması ihtimali vardır. Taşlarlar, maşlarlar... Dolaylı olarak yine, **"bu örneğe pek rastlanmaz"** demek olur.

Ama ben bizim Mehter Takımı'nın "İki İleri Bir Geri" sini çok seviyorum. Dünyanın hiç bir yerinde olmadığı için daha da fazla seviyorum ve bundan gurur duyuyorum.

Hangi **aptal**'ın son günlerde, tıpkı İstiklal Marşı'nda da olduğu gibi, o muhteşem yürüyüşü "ağır aksak" bulup, o güzelim müziğin ritmini hızlandırarak **"oyun havasına"** döndürdüğü hakkında ise söyleyecek hiç bir şey bulamıyorum. Aynı ruh hastalığına sahip, kendine güvenemiyen birileri tarafından öngörülmüştür mutlaka... Veya da "suikast" (kötü niyet) işidir.

Ben yine eski halini istiyorum!

Şöyle Ağır Ağır...

Şu İstiklâl Marşı'nı yıllardır stadyumlarda söylerken, halkın bando bitirdikten daha sonra bitirdiğini duyamamış olan "uzman"ların kulaklarına hepimiz **"eşek kulağı bu herhalde"** desek, **eşeğe hakaret olur**.

Yanlış bestelenmiş olması da ayrı bir konu...

Dilimde tüy bitti! Bırakın maçlardaki 50 bin kafadan 50 bin ayrı ses çıkışını, bu olayın tarihini özellikle not aldım:

10 Kasım 1999 saat 09:05...

Anıtkabir'de Atatürk'ün huzurunda devlet erkânı... Bırakın 50 bin'i, 50 en fazla 100 kişiler... Söyledikleri İstiklal Mar-

şı'nı televizyon arşivlerinden ne olur bir bulun, ağlarsınız! Veyahut da kendinizi tutamayıp güler misiniz bilmem...

100 ayrı ses! Ses de değil, bir uğultu...

Neden? Çünkü söylenemiyecek kadar zor! Cevabı da bu kadar basit!

Ama, en azından "profesyonel bir müzikçi" olarak bunları dile getirdiğimiz zaman, saygı gösterip "bu adam ne diyor?" diye kulak vereceklerine, bir yerlerde seni ima ederek:

-"**İstiklal Marşı'na bile dil uzatmaya kadar vardırdılar işi!**" diyecek kadar da ahmaktırlar.

Ben bu sözleri duyduğum zaman çok üzülürüm.

Başkent Ankara'yı yok sayıp, tam bir uyum içinde oldukları başbakanları ile Diyarbakır'da toplantı yapan "Aydınlar Takımı"ndanım zannederler beni muhtemelen...

Cevap da vermem öyle ortalık bir yerlerde... Sırf onları "madara" etmeyeyim diye... Kendilerini bizzat görüp, benim söylediklerimin aslında "**kendilerinden daha milliyetçi bir söylem**" olduğunu onlara bire bir anlatmak isterim.

İstiklal Marşı işi böyle... Orada bir (haayır, iki) yanlışlık var: Ritmi ve melodisi... İnşallah bir gün düzelecek! Bir de, kadın seslerinin önde oluşu da bir yanlışlık değil de, yakışıksızlık! **Yakışmamış!** Şöyle, tok tok erkek seslerinden beklerdim ben İstiklal Marşı'nı... Bu da tamamen benim şahsi zevkim ile ilgili bir şey...

Yalnız, bu İstiklal Marşı hakkındaki düşüncelerimi değil ama, önerilerimi bir "**on sene**" erteliyorum. Çünkü şu anda içinde bulunduğumuz durum (yıl 2006) çok özel bir durumdur ve bizim tüm Türk evlatları hep bir ağızdan, (teknik olarak yanlış bile olsa) o İstiklal Marşını gırtlağımız patlarcasına gökleri titreterek hep bir ağızdan söylemeye ihtiyacımız vardır.

Ve işte bu meyanda, yürümeyen bir işe de "Mehter Takımı gibi..." yakıştırmasını yapmamız hem **ayıptır**, hem de bu

haşmetli ve **özgün** ekibe, daha önemlisi kendi kendimize haksızlık etmek olur.

Çirkin, çirkindir... **Ama, güzel de güzeldir...**

İşin yürümüyorsa, o senin kabiliyetsizliğinden veya sorumsuzluğundandır. Buna "Mehter Takımı" diyemezsin! Çünkü onlar yürüyorlar. Adım adım...

Sen "**hiç yürümüyorsun!**". Yıllardır...

Hatta bana sorarsan sen, "**bir ileri iki geri gidiyorsun!**".

Mehter Takımı gibi yürüyor olsan, şimdi Avrupa kapılarında "**ne olur beni de alın**" diye yalvarmazdın.

Haydi, kurtulun şu aşağılık duygunuzdan artık!

Kendini bilen, kendine güvenen bir Türk olun!

Tamam! Bizim her yaptığımız "iyi" değildir. Biz de bu konuları işliyoruz bu kitapta... Kendi kendimizi alabildiğine tenkid ediyoruz.

Hatta, şurada "**abartalım**" isterseniz!

Bence mahzuru yok! Söyleyelim:

"Bizim hiç bir yaptığımız iyi değildir!"

Ama...

"Onların da her yaptığı iyi değildir!"

* * *

AR DAMARI

İnsanlar mutsuzluklarını hafifletmek için olsa gerek kendilerine bir şeyler icat etmişler. Babalar Günü, Anneler Günü, Sevgililer Günü, Eczacılar Günü, Elektrik Mühendisleri Günü, daha bir sürü vs, vs... Veya bu işte başka bir cinlik var, benim aklıma gelmiyor. Ticaret olabilir, insanların kafalarını bir şeylerle oyalamak olabilir.

"Cin Amerikalı"nın işidir yüzde yüz!

Bir Anneler Günü'nde İzmir'de kızımla beraber, otomobil yarışlarına gitmiştik (14 Mayıs 2000). Yarış başlarken, içinden gelmediği her halinden belli olan anonsör, mikrofonu eline alıp, etkili olmak için yüksek sesle -birileri o günün adını koymuşlar ya- şuursuzca bağırıyor:

-"Bugüüün Anneler Günüüü! Yarış başlamadan önce bütün anneleri saygıyla anıyoruuuz. Onların ellerinden öpüyoruuuz!"

Ve o anda ben, annesini iki yaşından beri görmemiş olan kızım Damla'nın ağzından şu kelimelerin döküldüğünü duyuyorum:

-**"Ben öyle demiyorum ama!"**

Ürperiyorum, tüylerim diken diken oluyor

Şu anonsörün bunları söylerken, ne kadar tutarsız, duygudan yoksun ve samimiyetsiz olduğu, orada bir genç kızın ağzından vurgulanıyor.

Adı konmuş olsun, insanlara yetiyor. Koyun gibi:

Anneler Günü... Yaşaaa...! Varoool...! Yaşasın bütün anneler! Filan...

Hep cart-curt... Duygu yok! Palavradan...

"Palavra" deyince de, bizdeki palavracılar aklıma geliyor ve **esas onların** kolay kolay başka bir ülkede eşi olmadığını düşünüyorum.

Oto Sanayi'de karnına doğru şöyle bir elinizi uzatır gibi yaptığınız zaman, "ıh, oynama dayı!" diye kanguru gibi zıplayan tamirci çırağı; ağzında "tatlısın sen" diye bir şarkı nağmesi mırıldanarak tatlıcıda baklava yiyen kızın yanından "şöyle bir" geçen yağız delikanlı başka bir ülkede var mıdır, bilmiyorum.

Vardır belki...

Ama şu söyleyeceğim yoktur:

Bir sorunun vardır, anlatırsın, cevap çoğunlukla bellidir:

-"**Çözeriz**!"

Helâl! Nereden çıktı bu adam böyle?

İş bayağı ümitsiz görünüyordu ya, bitecek galiba! Vallahi delikanlı millet, şu millet! Helâl olsun! Ben de her şeyi ne kadar çok vesvese etmişim kendime... Yazık olmuş şu tatlı uykularıma... Günlerdir boşu boşuna sabahlamışız. Yallah, Bismillâh!

Ama:

-"Eh! Haydi çöz bakalım...!"

dedin mi, orada muhabbeti bozdun işte! Bakarsın ortada kimse kalmamış... Telefona bile çıkmaz vallahi Hazret...

-"**Mahmut bey toplantıdalar...**"

* * *

İstanbul'un göbeğinde, Beşiktaş'ında, tam Yıldız yokuşunun düzlüğe ulaştığı yerdeki üst geçitten, bir koyun sürüsünün (yüzlerce ama), alttaki caddeden de, insanların karşıdan karşıya geçtiğini görüp, donakalmıştık Damla ile... Bu görüntü dünyanın hiç bir tarafında bulunabilecek gibi değildi.

Şöyle bir gözünüzün önüne bir getirin:

Üst geçitte koyunlar; vızır vızır arabaların geçtiği cadde üzerinde de insanlar... Eğer elimizde o sırada fotoğraf makinemiz olup ta çekebilmiş olsaydık, Time Dergisinden dolar cinsinden yüklüce bir para kapardık hani...

Ben bunu sağa sola anlattım. Güney şehirlerimizden birinde, sohbet esnasında oralı bir dostumuza da anlattım. Aradan kısa bir müddet geçti, tekrar yolumuz düştü oralara... Arabada gidiyoruz, olayı **benim** ona anlattığımı unutmuş:

"Bizim buralar bildiğin gibi değildir! Koyunlar üst geçitten geçer, insanlar da alttan..." demez mi?

Ki görünürde ne bir üst geçit var, ne de etrafta bir Allahın yarattığı koyun...

* * *

Bir çok kişinin hakkımızda duyduklarını, her 68' den söz açıldıkça, sanki kendileri yapmış gibi anlatıp, kendilerini de **"Fasulye Gibi Nimetten"** saymaya çalıştıklarını gördüm.

Her ne ise bu iş...

ROLL adındaki iyi niyetli Rock dergisinde, 70'li yıllarda bir ara bizim grupta **hasb-el kader** davul çalmış Nihat'la bir röportaj yapmışlar. Sevimli Nihat meğerse ne mücadeleler vermişmiş...

Güler misin, ağlar mısın...?

Benim yaşadıklarımı kendine adapte etmiş, sıktıkça sıkmış. Çocuklar da ne bilsinler; yazmışlar ne söylediyse...

Bize de sormamışlar yine...

Yok, Beyoğlu'nda çıplak koşmuşlarmış (benim öyle bir resmim çıktı ya, Hürriyet Gazetesi, 21 Haziran 1970. Ayrıca söz konusu dergide de, bir yerlerden o resmin başka bir versiyonunu bulup arka kapak olarak sayılardan birine basmışlar. Başarılı bir gazetecilik örneği olduğu tartışma götürmez); yok, altı kişinin arasına dalmışmış, onlar da tabanca çekmişlermiş, falan filan...

Bizim hikayelerden...

Senin ne haddine düşmüş de çıplak koşacaksın veya altı kişinin arasına dalacaksın?

Bir kere olsun sana, ne Beyoğlu'nda, ne Tophane'de, ne de Aksaray'da rastlamadım. Tarlabaşı'nda da rastlamadım. Sana olsa olsa, Esentepe'de Gazeteciler Sitesi'ndeki mahallenin çocukları **oyuncak tabanca** çekmişlerdir.

Hem niye gereksin ki sana tabanca?

Haydi canım! Bu kadar da olmaz! Suskun kalmak ağırıma gidiyor artık bu palavralara...

Gösterin bakalım o narin yüzünü bize... Görelim bir tane çizik var mı?

Ben hiç birşey göremiyorum.

Bir de benim yüzüme bakın!

Hepiniz...! Tüm palavracılar...! Yaklaşın ve çok dikkatli bakın! Bıçak, muşta yarası dolu...

"Gözlerimin içine bakmanız" ise zaten mümkün değildir! Çünkü ben sizi hep, **ayakkabılarınızı bırakıp kaçarken** hatırlıyorum.

Beleşten oturun bizim yaptıklarımızın üzerine... Atın sonra işkembeden..! Oh, ne rahat!

Benim bildiğim Nihat uysal bir çocuktu... Bir kere de Allah için bir **konuya** (!) müdahale ettiğine ben hiç rastlamadım. Neyle edecek? Bilek desen yok!

Bilek bizde de yok!

Bilek deyince neler var! Başka bir "Nihat" var mesela... Ama bu Nihat, Balkan ve Avrupa şampiyonlukları, bir tane de dünya üçüncülüğü bulunan güreşçi Nihat, **Nihat Kabanlı...**

İş olsun diye, Mersin'de kaldığımız otelin bahçesinde teklif ettik:

-"Yahu Nihat kardeş! Merak ettik! Güreşçinin "Dünya Şampiyonu"su ne demek!"

-"**Nesini merak ediyorsunuz yani?**" dedi.

-"Hani şöyle bir... El ense filan gibi bir şey çeksen de, hissetsek!"

-"**Olur!**" dedi. "**Ben tek el, siz üçünüz!**".

Koydu sol elini arkasına, şöyle biraz öne doğru eğildi:

-"**Gelin!**" dedi. İnanamadık:

-"Ne diyorsun sen?" dedik.

-"**Gelin!**" dedi.

Geldik!

Vallahi, üç kişi bir olup deviremedik o şampiyonu... Kaya gibi duruyordu.

Bilek onunki!

Ama Yürek? (Bizim palavracılardan bahsediyorum) İşte onun esamesi yok!

Çünkü, **bilek başka, yürek başka** bir şeydir! "Gelin şu TRT'nin yobazlıklarına tavır koyalım!" demek için yürek ister, bilek değil! İşte o zaman bakarsın ve görürsün ki, bilekli görünen, koç gibi delikanlılardan hiç biri ortada yok!

Seninki (Davulcu Nihat efendi), Yeni Zelanda'da 20 yıl kalmış. Belli ki bu arada **koyun sağmış** yeşil çayırlarda... Mauri'ler (Yeni Zelanda yerlileri) ile de müzik yapmayı denemişlerdir arada sırada...

-"Bir Nostalji attıralım memlekette, davul çalar mısın?"

diye telefon ettik. Taa Yeni Zelanda'ya... **Sanki Türkiye'de davulcu yok!**

-"Ayıp ediyorsun, çalmaz mıyım?" dedi.

-"Yaşşaa...Hadi, atla gel o zaman..!" dedim.

Evde nasıl yaşanır, onu bile unutmuş herhalde ki, sigarasıyla evin halılarını yaktı. İki tane delik... Halıflex... Örülür mü, dikilir mi, ne yapılır? Bilmem ki...

Geldiğinde, benim Ritim'e fazlaca takıldığımı ima ediyordu. **Esas müzik ritimsiz olurmuş (!).**

Ritimsiz olur mu? Hayatta her şey ritim... Uzayın varlığı ritim üzerine...

Yaşamak demek ritim demek: Yürümek, koşmak ritm... Uyuyorsanız ritim yok sanmayın: nefes almak ritim... Dünyanın dönüşünün bir ritmi var: 365 gün 6 saatte bir, aynı yere vurur.

Müzik demek, ritim demek olmaz mı hiç...

Bunun adı da **"Davulcu"** üstelik...

Davulun vurmadığı zamanda da ritmi vardır müziğin... Yazıya dökülebilir, somuttur: Adı "Es"dir. O, beş tane nota çizgisinin (Porte) ortasında dikdörtgen bir işarettir. Daha uzun duruşlarda başka bir işaret kullanılır ki, onun ritmi de duvardaki saatten (!) görülür.

Eh!... İnsan, ömrünün 20 yılını ineklerin, kuzuların arasında geçirirse, ne ritim kalır, ne bir şey... Muhakkak ki onun da bir ritmi vardır ama, **"İyi Saatte Olsunlar Ritmi"** olur adı ancak...

Çanakkale'de sevgililerimiz var. Zaman zaman aklıma eser, atlarım arabaya onlara giderim, beraberce iskelenin kenarında balık yemeğe... Esasen onlar tüm Çanakkale'nin sevgilileri: Bakır Otel'in ortaklarından Ergün Bakır, Anzac Oteli işletmecisi Hanifi Araz, TNT Bar sahibi Ufuk Bürcü...

Yanlış anlaşılmasın! Bu hani:

"Hadi hayatım! Atlayıp, şu Paris'te bir sümüklüböcek dolması yiyip gelelim!" türünden, **şımarıkça** bir olay değil...

Bizim tuhaflıklarımız...

Sırf bu delikanlı'larla beraber olmak için, cebimizdeki son benzin parasıyla İstanbul'dan kalkıp Çanakkale'ye gideriz. Gittik mi de balığımızı yeriz. Zaten sevgili Ergün çoktan ısmarlamıştır bile...

Denizden çıkıp masaya... Taze, taze...

Hiç bir zaman elimi cebime sokturmazlar... O onların Erkin Abi'lerine karşı olan sevgileri, saygıları... Ama biz buna güvenerek gitmeyiz oraya... Tabii ki cebimizde **"benzin artı balık"** parası sağlamdaysa olur. Yoksa olmaz...

Çanakkale'ye onları görmeye giderim ama, her gidişimde içimi tuhaf bir hiş kaplar. Kıyıdan şöyle karşıya, Gelibolu tarafına kafamı kaldırıp bakınca, karşıki dağın üzerine dev gibi harflerle yazılmış ve bir Türk askeri resmiyle de süslenmiş,

"Dur yolcu! Bilmeden gelip bastığın bu toprak, bir devrin battığı yerdir!"

yazısını gördüğüm zaman beynimden Mehmet Akif Ersoy'un İstiklâl Marşı'ndaki dizeleri geçer:

Bastığın yerleri "toprak" diyerek geçme, tanı!
Düşün, altında binlerce kefensiz yatanı
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır atanı
Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı!

Sonra birdenbire kafamda, 1953 yılında Nara burnunda bir İsveç gemisiyle çarpışıp batan Dumlupınar denizaltısındaki görevli astsubayın, radyodan naklen yayında da **bizzat kulaklarımla duymuş olduğum**, kurtarılmalarının imkansızlaştığını anladığı anda telefonda son söyledikleri: **"Vatan sağ olsun!"** sözleri yankılanır veya oradan, "gelmişken onlara da bir uğrayalım bakalım!" diyerekten ters istikamette (İstanbul'a ters) Akçay'a doğru Osman'la Nurten'e gitmek üzere ayrılırken, sağda solda gördüğüm İntepe veya Turgut Reis Tabyaları gibi tabelalar, beni garip bir takım duyguların içine atar, tarihin derinliklerine sürüklenirim.

İstiklâl Savaşındaki şehitler gözümün önüne gelir, bizim 1000 yıldır bu toprakların üzerinde olduğumuzu, bu toprak-

ların bize ne acılara mal olmuş olduğunu ve birilerinin hâlâ ne hakla bunlar üzerinde hak iddia ettiğine ise bir türlü akıl erdiremez, ne kadar büyük bir haksızlıkla karşı karşıya olduğumuzu düşünürüm.

Ve bazen...

O şehitlerin, toprakların diplerinden kalkıp, karşıma dikilip "ya sen ne yapıyorsun peki?" diye sorduklarını duyar gibi olurum. Ezilirim.

Dalıp gitmişliğimden, arabayı kullanmakta bile zorlanır, bir garip olurum hep oralarda...

Neyse, bizim Davulcu Nihat'tan söze girip, uçup gitmeyelim bir yerlere şimdi...

Bunlar, bizim Nihat efendi ve yanındaki Yeni Zelanda'lı hanım, karı-koca (veya her neyse) misafirlerimiz ya... Biz de misafirperver bir ülkenin çocuğu olarak onları da yanımıza kattık, götürdük Çanakkale'ye...

Yine o delikanlı kadrosu oturuyoruz. Rakımız masada tabiatiyle... Ben içmiyorum ama, masada **var**'ım.

Sohbet bu ya (nereden çıktı ise bu mevzu) biz Ergün ile **pimpirikliğimizden**, "yolda arabayla giderken tuvaletimiz geldiğinde bile, köşe bucak saklanacak delik aradığımızdan ve hatta mümkünse, tutup, kendimizi eve dar attığımızdan", filan bahsettik. Meğer benim gibi biri daha varmış bu dünyada, **sokakta bir ağacın dibine siymek varken**, çatlayıncaya kadar kendini tutan...

Hani, Türkiye'de yaptığınız bir seyahat esnasında **olmazsa olmaz** malûm görüntü... Sağda solda elleri bacaklarının arasında bir takım adamlar... Yol boyunca... Sırtları tam değil de, yarım dönük... Ve -her nedense- işine (!) değil de, size doğru bakan...

Yıllarca Avrupa'da, Amerika'da dolaştım, hiç rastlamadım bu tür görüntülere...

Hiç görmedim ama, hiç...

İlginç, değil mi?

Papua Yeni Gine'de vardır belki, bilemem. Oralara kadar gitmedim. Ama, Kanada'dan misafir gelen bir hanım arkadaşımız, geldiğinden bir kaç gün sonra:

-"Sizin memlekette acaip bir şey dikkatimi çekti", dedi.

Biraz mahcup olduk tabii...

Neyi, nasıl savunacaksın ki?

"Erkeğin malı meydanda", filan gibi aptalca bir lâf ta etmedik; çünkü ben **cinsimin** diğer cinsin nezdinde o kadar aşağılanmasına izin vermem. Senin malın saklı gizli de, benimki meydanda mı olacak yani?

Olmaz öyle şey?

Malımız kıymetlidir bizim!

Öyle her önüne gelen ulaşamaz! Geçiş izni alması (!) gereklidir!

Ben bu yukarıda bahsettiğim tür kişilerin, hangi sınıftan olduklarını bilmiyorum. Bir tarafa mensup oldukları muhakkak... Ki, biz böyle konuşurken, davulcu Nihat:

-"Valla, ben yolun ortasına işerim abi, hiç bakmam", dedi.

Biz bu kadar titiz bir yaradılışta iken, o anda onun böyle söylemesi, birdenbire mide bulantısı etkisi yaptı bende...

Elimde olmadan:

-"Köpekler gibi yani...", demişim o anda... Kavgada bile söylenmez ya, ağzımdan kaçtı. Ne yapayım?

İnsan türünden Nihat'ın ve hayvan türünden köpeklerin nasıl böyle yaptıklarını bilemem ama, bizim Van'lı (!) kedimiz seyahatlerde 12 saat kendini tutup, sonunda kendine uydurmuş olduğumuz plastik kaba yapıyor çişini... Arabanın içine yapmıyor.

Bir de üstelik bize arkasını dönüyor mübarek!

Hayvan olarak...

O gece sohbet devam ederken, sonradan başımı başka bir yöne her çevirdiğimde Nihat'ın yanımızdakilere, bana takıldığını ima edercesine bir takım kaş-göz işaretleri filan yaptığını hissettim. Görmezlikten geldim ama, ikimizin de içine bir soğukluk girmedi değil...

.....

Davulcu Nihat'ı sâlimen geri gönderdik.

Allaha şükür parayı denkleştirebildik. Yoksa yanmıştık... Plak şirketinden aldığımız avansın bir bölümü de o meyanda uçtu gitti. Yeni Zelanda, iki kişi gidiş-dönüş uçak... Artı, davulların kargo ücreti... "Ben kendi davulumla çalarım" dedi, getirdi. Biz o zokayı da yedik! Giderken onları da satmak üzere getirmiştir, yüzde yüz! Yoksa, koskoca Türkiye'de davul mu yok... Ama yedik işte!

Biz güya, kasetten aldığımız paranın üstüne bir şeyler ekleyelim, taksit-maksit bir şeyler alalım da, bir dikili ağacımız olsun diye hesap ediyoruz.

Olur mu hiç?

Yukarıdaki (!), illa ki bir yandan verip, bir yandan alacak! Bu sefer de "bu usulle" aldı!

Her neyse... Bu durum üzerine seninki, oralardan yanında getirdiği, devamlı gözüne girmek için de bir hayli çaba sarfettiği kadına:

-"Bak gördün mü, ne biçim ağırlandık? Ben sana demedim mi? Yedirdiler, içirdiler, uçak biletlerimizi aldılar, bir de cebimize para koydular... Bu iş bu kadar işte!" demiştir muhakkak...

Kadın da:

-"Helal olsun, yiğidim, aslanım... Sen neymişsin böyle?" demiştir belki...

Ama davul? O yok...

Türkçe de bilmiyor nasıl olsa kadın... Bizimkinin sıktığı palavraların, tarafımızdan nasıl yorumlanmış olduğunu anlayamamıştır, garibim...

Dünyanın bir ucuna kadar gidip, niye davul çalmadan döndüklerine bir anlam verememiştir belki ama, "**Türk misafirperverliğine**" ve de denizi seyrederek yediği Çipura'lara, kaldıkları otelden **ellerini kollarını sallaya sallaya** ayrıldıklarına, kocasının geceleri "misafirimiz statüsünde" doya doya rakıları götürmesine filan sevinmiştir muhakkak...

Yalnız, bana sorarsanız, bizim yanımızda sesini çıkarmıyordu ama, **cin** gibi bir kadındı. Dönüşte bizimkini "**şutlamadıysa şaşarım!**"

Çünkü, biz yattıktan sonra, odalarından gelen yüksek sesler kadının, etraf tenhalaştıktan sonra bizim Nihat'tan bazı şeylerin hesabını soruyormuş gibi bir his uyandırmıştı benim içimde...

Nihat'tan daha delikanlı gibi görünüyordu aslında...

"Fasulye Gibi Nimet"ten açılmıştı konu... İnşallah, damadın davetlisi olarak gittiğimiz düğünlerde, ite kaka sahneye çıkarıldığımızda '**Fesuphanallah**'a eşlik eden davulcular da:

-"Biz 68'lerde Erkin Baba'yla, belimize kadar saçlarımız, ne haltlar yedik!" filan diye konuşmuyorlardır.

Çünkü ben, o zamanlar pek kimseyi göremedim etrafta da...

* * *

Eski bir hikaye... Bir yerlerde, gece oturmuş, hafiften de işin içine alkol kataraktan anlatıyoruz. Hanım arkadaşımız, biraz da alkol destekli olarak, o kadar konsantre olmuş ki, kafasından benim hakkımda ürettiği bir palavrayı bana anlatıyor.

Neymiş? Efendim, seninki duvarda ilanları görüp, koşmuş gece klübüne ve sormuşmuş:

-"Baba çalıyor mu bu akşam?"

Kapıdaki adam da, "bilmem" anlamında dudaklarını bükmüş ve "belli olmaz" anlamında da elini sağa sola çevirmişmiş.

Üstelik bir de **bana** anlatıyor. İşe bak!

Buna kargalar güler, ben değil! İlan edilmesine rağmen sahneye çıkıp çıkmayacağı belli olmayan bir adam, 40 sene sahnelerde kalabilir mi hiç?

Benim bir kere olsun afişlerimin duvara asılmış olup ta o gece orada bulunmamış olduğumu bir kişi ispat etsin, ben derhal mesleği bırakır ve Bodrum'a "**kocasından yat'ı kapmış hanımlar**" konken turnuvasını seyretmeye giderim.

Haaa! Sahtekarların yaptığı durumlar hariçtir yalnız..!

Gökten inmiş olan konser ilanlarına tek tük de olsa meslek hayatımızda rastladık... Vatandaşımızdaki hayal gücü de bu palavracı karakterimize bağlı olarak mı gelişiyor bilinmez.

-"Erkin bey, bizim buralara konsere gelir misiniz?"

-"Olabilir!"

Tamam! Cevap alınmıştır bile...! Bakmışsınız afişleriniz basılmış ve asılmış.

Ve bu da, beklemediğiniz bir anda alâkasız birileri tarafından kulağınıza gelir:

-"Abi, Adana'ya geldiğin zaman bize de uğrar mısın?"

-"Ne Adana'sı?"

-"Afişler var! 16'sında burada değil misin?"

-"Oğlum, ne Adana'sı? Ne afişi?"

-"???"

-"???"

Şimdi sorarım size: "**Olabilir**", ne demek? "**Evet**" mi demek?

Ama bu, bizimkilere yeter de artar bile: "Baba, geliyorum dedi! Söz verdi, gelecek!"

Ya ben bu kelimenin anlamını iyi öğrenememişimdir, ya da insanımızın hayal gücüne diyecek yoktur... Ortada ne tarih vardır, ne adres... Ne de bu işten geçimini sağladığın parası konuşulmuştur. Ama afişler asılmıştır bile...

Geniş zamanlı ve biraz da nezaketen, "olabilir", demişsin ya... Bitti!

Ama bu o kadar sık oluyor ki, kaba cevap vermek mecburiyetinde kalıyorsunuz artık, bir yerden sonra: "Olmaz!"

Menejer vasıtasıyla bile olsa... "Olmaz!"

Daha çok yeni, Ankara'da başıma geldi. Laf arasında, yine bu garip yönümüzü unutup, hafif de işi daha bir yakın plan tutup, "ayın 14'ünde olabilir" demişiz. Ama, ortada somut ne bir sözleşme var, ne bir şey... Bizim işler dışarıdan "nay nay nom" gibi gözükür ama, aslında son derece ciddi işlerdir. Sözleşmeler yapılır, imzalar atılır, karşılıklı... Banka havaleleri çıkar, avanslar verilir. Damgalı, belgelidir yani... Çünkü işin sonunda gayet ciddi ticari bir durum ortaya çıkar. Bunun vergisi ödenir, KDV'si, stopajı hesaplanır, makbuzu kesilir, çalışanların gider makbuzları kesilir, imzaları alınır, falan, filan...

Ama, arkadaşlara bu "olabilir" yetmiş. Afişlerle donatmışlar Ankara'yı... Tam işporta işi: "Bi konser yapalım mı? Yapalım! Haaaydi bakalım! Asın çocuklar afişleri, gelsin paralar!"

Esasen, o kişilerden davacı olunup, çatır çatır tazminat alınır da, ben yapmıyorum işte... Bu işten belirli bir zarar görmeme rağmen yapmıyorum.

Halbuki **"olabilir"** ne güzel bir kelime değil mi? Yumuşak, sıcacık... Bir de üstelik ufku da açık... Bir gün olabilir, demek yani...

"Olmaz"da, o şans da kalmıyor artık...

.....

Şimdi yavaş yavaş çıtayı yükseltiyoruz.

Konu, size yüzlercesini anlatabileceğim "palavra"dan geçti, "hayal"den de geçti, yürüdü, geldi "yalancılık ve sahtekârlık"a bağlandı. Ülkemizde maalesef çok yaygın olan bu

kavram üzerine, ben de size bizim meslekten enteresan bir sahtekarlık olayı anlatayım. Eski organizatörler bilirler bunu...

Anadolu'nun bir yerinde, bir gün, vatandaşlar sabah uyandıklarında, duvarlarının bir afişle bezenmiş olduğunu görürler o güzel şehirlerinin...

Afişin üzerinde gözlerin inanamıyacağı isimler yazar:

"Zeki Müren, Nuri Sesigüzel, Ahmet Sezgin, Hamiyet Yüceses, Behiye Aksoy, hepsi şehrimizde..."

Bütün şehir akın akın sinemaya gelir. Bir izdiham, tabii... Kavga, gürültü... Herkes birbirini çiğniyor. Biletler kapışılıyor.

Ve nihayet konser saati gelir. Sahnede kısa boylu bir adam vardır. Açılış konuşmasını yapar ve başlar bu sanatçıların taklidini yapmaya... Çünkü afişte o koca koca harflerle yazılmış olan isimlerin altında küçücük harflerle bir şey daha yazıyordur: "Taklit eden..."

Ortalık birbirine girer girmesine ama, kim kime ne anlatabilecek ki? İşte afişte yazıyor! Okuman yazman yok mu kardeşim?

Zaten vatandaş kendini toparlayıp da, "ne oluyor?" deyinceye kadar, seninkiler kasadan paraları çoktan almış ve diğer şehrin yolunu tutmuşlardır bile... O zamanlar telefon etmeye kalksan, ulaşamazsın ki: Santrala söyleyeceksin de, santral torpillilerin işini bitirip sana bakacak ta, o da üstelik numara düşecek de, derken, ekip öbür şehrin kasasını da toplamış yoluna devam ediyordur.

Olmaz gibi geliyor, değil mi? Oluyor işte!

Utanmanın kalktığı yerde, her şey olur. Bunlar uzaydan gelme değil! Bizim aramızdan adamlar.

Hele bu gün, toplumumuz büyük bir ahlak çöküntüsüne uğramış ve hırsızlık, yalancılık, sahtekarlık türünden her şey

"mubah" kabul edilmiştir. Ve bu işler, tüm ahlâki değerlerini yitirmiş, bu yüzü kızarmayanların yüzündendir.

Kendini de satar, anasını da...

.....Ve bir defa çatlamaya görsün! Artık tamiri de mümkün değildir o "Ar Damarı" denen meretin...

Hadi, kat aldık...

Yat da aldık...

Sevgiyi nasıl satın alacağız peki?

ZEMZEM

Fransa'da, Hacıların Mekke'den variller içinde getirdikleri **Zemzem Suyu** içinde kolera mikrobuna rastlanmış. (30 Nisan 2000, Pazar)

.....

Belki **provokasyon**'dur.

Belki de Hristiyanların Müslümanlara karşı giriştikleri "Haçlı Seferlerinin" bir çeşididir.

Karalamak için uydurmuşlardır. Olmaz değil...

Ama, Allahın çölünden çıkan **şifalı su**'da buna benzer bir şeyler olabileceği ihtimali benim de aklıma gelmiyor değil...

Bana sorarsanız Çanakkale'nin Bayramiç ilçesine bağlı Kaz Dağı (orijinal adı ile İda Dağı; ki bu isim benim daha çok hoşuma gider. İda yerine **Kaz**'ı da hangi **âlim** bulmuşsa... Ne olurmuş ki sanki, adı İda diye kalsaymış?) işte o 1700 m. irtifalı İda Dağı'nın aşağı yukarı 1500'üncü metrelerinde öyle bir su akıyor ki, onun **ne koleralı** olması mümkün, **ne de şifasız**...

Ama bizim Hacılar suyu oradan getirmez.

Ha, onların getirdikleri su başka su: Peygamberin suyu... Tamam... Ona bir şey dediğimiz yok! Ruhsal bozukluklara iyi gelir diye başucunda saklansın, evin en değer verilen köşesinde saklansın, o da tamam... Ama **içmek için** ben İda Dağı'nın suyunu, sayın Hacılarımız dahil herkese tavsiye ederim.

Efsaneye göre, **"dünyanın ilk güzellik müsabakası"** da bu dağda yapılmış. Demek ki güzeller de bu sudan içmişler. Biz de içsek, bize de bir tutam güzellik yansımaz mıymış acaba? Güzelliğimize bir güzellik de oradan katmış olurduk.

Sadece **su**'dan da ibaret değil ki orası... Bir kanyon, sanki başka bir gezegen... **Havası da** kesinlikle Mekke'den daha sıhhatlidir. Gidip 50 derece sıcağın altına girmekten, bazen de dayanamayıp ölmekten evlâdır... Serin... Püfür püfür...

Ama **Hak uğruna** ölüme de gideriz biz tabii seve seve... O ayrı... O yönümüz eşsizdir! Muhtemelen bundan dolayıdır ki "Evropa Takımı" bizi **"içerden"** yıkmak isterler.

"Çünkü, ölmeyi göze almış olan adama, yaşamak isteyenler bir şey yapamaz!"

Hele Avrupalıların gözü hiç yemez bu işi...

Ayrıca komşularımızın bazılarında da -bölgeye mahsus bir özellik olsa gerek- alınlarına kırmızı bant geçirip bu tip bağımlılık (!) örnekleri verildiği görülür ki, düşmanları onları ancak havadan bombalarlar. Yere inmeye cesaretleri yoktur.

Onlar öyle... De ben, bu kadar **ölmeye hazır** insanımızın niye **şifa ve huzur** bulmak için taa nerelere kadar gittiğine de biraz üzülürüm.

Aslında, Mekke seyahati için harcadıkları, bin meşakkatle (zorlukla) biriktirdikleri Dolarlarını Suudi Arabistan'a değil de, kendi ülkeleri Türkiye'ye, hatta hatta Türk Silahlı Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı'na harcasalar daha akla yakın bir iş yapmış olurlar derim. Belki, bazı komşu ülkelerde örneği görüldüğü gibi, düşman tekmesi yemeden evlerinde **huzur** içinde yaşamaları için daha yararlı olur.

Yine de, **"herkesin nasıl huzur bulacağına kendinin karar vermesi gerektiğine"** inananlardanım.

Benimkisi sadece bir fikir...

Benim fikrim...

ELEKTRİK

Sanatçı takımı olarak biz **"gazeteci arkadaşlarım"sız,** onlar da **biz'siz,** olamayız.

"Biz ayrılamayız"!

Onların en büyük "haber kaynaklarından" bir tanesi bizizdir. Bir haber **"patlatırlar"** bizden, ekmeklerini kazanırlar; ve bu yaptıkları haberlerle, genellikle **"büyük patronlarının bizi görmek istedikleri doğrultuda"** da olsa, dolaylı olarak bizim de ekmeğimizi kazanmamıza önemli bir katkıları olur.

Bu **"ekmeğini kazanmak"** tabiri eskilere mahsus bir tabirdir... Ve çok saygın ve de kutsal bir kavramdır benim için...

*

Günün birinde elimdeki derginin sayfalarını karıştırıyorum, bir baktım bir başlık:

"Uzayda Bir Elektrik Hasıl Oldu"

22 Nisan 1998 tarihli bir dergi... Yazarın ve derginin adını vermiyorum. Çünkü amacım birilerini hedef göstermek değil...

Ben demişim ki... Dedim de:

-"1968'li yıllarda uzayda bir elektrik hasıl oldu ve o devirde dünyada bir çok özgün sanatçı yetişti, halen yeri doldurulamıyor!"

Bu söz üzerine sevgili gazetecimiz, Orhan Gencebay ve benim yanyana -hatta el ele- bir fotoğrafımızı basmış... Belki

de bir Foto-Montaj... Çünkü, sevgili Orhan'la ben hiç "el ele" tutuştuğumuzu hatırlamıyorum. Her neyse... Olmuşsa da olmuştur. Onunla her şeyden önce **"gönüllerimiz bir!"**, ellerimiz de birlikte olabilir.

Resmin altındaki yazı ise şöyle:

"Orhan Gencebay ve Erkin Koray uzaydan bir elektriğin hasıl olduğu yıllarda..."

Ne güzel... Resimde de bayağı yakışıklı çıkmışız hani... Orhan zaten yakışıklı, bendeniz de, malûm "eski yakışıklılardan" (!)...

Da, sanki ben:

"Bu elektrik yukarıdan bizim için özel imal edildi ve gönderildi", dedim. Yazmış işte... Tut kelin perçeminden... Vatandaş da ne yapsın? Yazılmış diye bunları okuyor. Güya okuyup, yazarımızın aklınca, bu resme bakıp gülecek.

Tabii, **"elektrik"** dediğin zaman **"seninki"** (yazarımız) için, eve girdiğinde duvarın sol tarafındaki o düğmedir... Aşağı doğru bastın mı **"çıt!"** ışık yanar; yukarıya doğru bastın mı da söner:

"Çıt - çıt... Çıt - çıt..."

İşte sana **elektrik**...!

Uzay denilen şey ise, Hazret için, gece başını kaldırıp baktığında gördüğü yıldızlar, ay filan... Gündüz de güneş... Gece, **"ay mehtabı"**(!) altında el ele tutuşup, kayaların üstünde baş başa oturmaca hayal edilir. Güneş varsa ne yapılır? Antalya'nın plajlarında yanılır. O arada bir kızla filan tanışılması ihtimali de vardır. Kadınlar için de erkekle...

O gazetecim için, dünyanın işi bu kadardır! Uzay denen şey, esasen pek o kadar anlayamadığı, fakat fazla da **kafa yormasını** gerektirmeyen bir şey, tepesindeki o büyük boşluktur...

O omuzlarının üzerinde taşıdığı yuvarlak şeyi kaldırıp yukarı baktığında bir şey göremediğinden...

Bu durumda, benim ona ilkönce, "**benim bahsettiğim elektriğin**" ve sonra da "**benim bahsettiğim uzay**"ın hiç onunkilerle bir olmadığını anlatmam gerekecek!

E, nasıl anlatacağız bu kişiye peki?

Biraz zor olacak ama, başlayayım bir ucundan... Belki anlar... Bir ümit...

Kâinat'ın sistemi... ("Uzay" diyemedim. Uzay kelimesi burada, sanki **uzayan** birşey varmış gibi bir his veriyor bana... Onun için burada "**kâinat**" diyeceğim)

Dur oradan da başlamıyayım. Şuradan olsun:

Kâinat bir büyük yuvarlak... Bir küme...

(Yuvarlak değil tabii... Yuvarlak bizim kavramımız da, anlatmaya çabalıyorum dostumuza kabaca...) Sonsuz bir küme... Bir sistem... Yer yer de "uzay" dersem derim burada... Sound'la ilgili olur.

Evet...

Bu sistem gizli değil ki! Sade vatandaş buna Allah demiş... Çok güzel söylemiş!

Ama, biz bu konuya bir de şu yönden bakarız!

"Aslının" ne olduğunu çözmemiz zaten mümkün değildir de, benim anlatacağım kısmı zaten bilinen, hatta "çıplak gözle görülen" kısmı...

"Diğer kısmı"na yetişecek beyin'i hiç birimize ihsan eylememiş. Ben, insanoğlu olarak, aklımızın erebileceği kadarki bölümünden bahsedeyim. Doğal olarak...

Salt fizik zaten:

Uzay bir Elektrik Kümesi'dir.

Sistemin bizim bildiğimiz en küçük birimi de Atom... Atomun etrafında dönen elektronları var. Güneş sistemi bir atom'un, diyelim ki, mercekle büyütülmüş görünüşü... Kâinatın, bize göre büyük, ama ona göre küçücük bir atom'u... Kâinat, yani uzay ise, işte bu atomların bileşiminden oluşan sonsuz büyüklükte olanı...

Anlaşılmayacak bir tarafı da yoktur sanırım.

O kadar karışık değil:

Eğer biz bu bütünün bir parçası isek, bu bütün bizlerin birleşmesiyle meydana gelmiştir. Atomlar bizi, biz Dünyayı, Dünya Güneş Sistemini, Güneş Sistemi Galaksileri, onların birleşmesi de büyüye büyüye Kâinatı meydana getirmiştir.

Dünya'yı birim olarak alacak olursak, biz insanlar Kâinat'ın içindeki bir atomun üzerindeki elektronlar'ız.

Bile değil... Niye değil?

Atomun etrafındaki **"elektron"**, Güneş'in etrafında dönen **"Dünya"** olsa, Güneş atom, dünya elektron olur... O zaman biz de, insancıklar olarak, çoook daha küçük bir birim, yani üstelik bir de o elektronun üzerindeki **"altı milyardan biri"** oluruz.

Sen, ben, Orhan Gencebay, Tayyip Erdoğan, Corc Buş...

Elektrik de, elektronlar'ın hareket etmesiyle oluşan bir şey olduğuna göre, o halde elektrik yüklüyüz, hepimiz... Madem ki **"bir elektron'un üzerindeyiz"** dedik.

Gözle görülür, elle tutulur cinsten... Öyle **"gaipten sesler"** filan değil yani...

Neymiş, benim güzel gazetecim? "Uzaydaki elektrik" derken, neyi kastediyormuşuz?

Anlamışsındır inşallah artık...!

Yalnız hemen kendine **O**'nun yanında bir **paye** vermeye kalkma, "eh, madem onun parçasıyız, o zaman kendisi sayılabiliriz..." diye... O kadar değil!

Sen "hiç bir şey değilsin!"

Neden değilsin, sakin bir şekilde anlatayım onu da sana... Kızma!

Boyutlarımız çok değişiktir çünkü...

Boy demiyorum, boyut diyorum, bak, dikkat et! Boy zaten hiç birimizde yok, yukarıda saydığım sebepten dolayı... Ne boyda olduğumuzu anlattım. Eğer sen kendi kültürüne

göre "boy, basketbolcu İbrahim Kutluay ve sevgilisinde var" diyeceksen hiç deme de, gülmeyelim sana hep beraber burada!

İşte bu **"boyut"** farkı, Evren'i (bu sefer de böyle diyorum) kavrayabilmemizi engeller. Biz ancak kendi boyutumuz elverdiği kadarını algılayabilir ve anlayabiliriz. Yani, olsa olsa, diyelim ki bir damarın içinde akıp gittiğimizi... Onun için, o damarın dışında olan biteni bilmemize olanak yoktur. **Baba**, iskambil mi oynuyor, başını mı kaşıyor...?

Ama, son zamanlarda dünyamıza yakın bir yerlerini kaşıyor, bana sorarsan...

Daha tam ters tarafına gelmedi muhtemelen ki, henüz "nedir ulan bu sivilce de burada?" diyerekten içindeki cerahati sıkıp, işimizi bitirmedi. Ama sinyallari gelmeğe başladı:

Orada bir sel, on bin kişi; burada bir fırtına, otuz bin kişi, şurada bir deprem, yüz bin kişi... Sıradayız, sen ve ben...

Allahtan, **O**'nun zaman kavramı bizimki kadar küçük değil... Yani, **yarın** olmayabilir.

Ama **öbürgün** kesin!

"Allahın Kullarıyız" tabiri, her ne kadar **"Entel Tayfası"** tarafından **hor** görülse de, çok yerindedir. Ve biz bu boy ve boyut farkından dolayı da, olsa olsa **"Kul"** olabiliriz.

Hâlâ anlayamamışlardır muhtemelen birileri...

Allah Baba deyince, yukarıda **"eli sopalı bir Baba"**dan bahsediyoruz sanır.

Neyse, biz yine **arkadaşımızın elektriğine** dönelim.

Güneş, Dünyayı da içinde bulunduran uyduları ile, etrafında elektronları dönen büyük bir **atom** parçası değil mi? Güneş sistemi de, kendisiyle beraber milyonlarca güneş sistemi ile birlikte uzayda dönmüyor mu? Bu kocaman sistemin, insan bünyesi üzerinde **"doğal olarak"** elektriksel bir etkisi olacağını düşünmek bu kadar zor mu?

Düşünemeyen adama da anlatacak hiç bir şeyimiz olmaz.

Bırakırız onu kendi küçücük dünyasında kumsalda güneşin altında... Koyarız karşısına da, kendisine "manken" diye yutturulanlardan bir tane... Biraz **aşna fişne**, tepede de güneş, bu ona yeter. De artar bile...

O, orada döner durur.

Sonra tutar, söylediklerimizi yorumlamaya kalkar. Ne talihsizliktir ki, kalem vardır onun elinde... Hasb-el-kader...

Yazaaar, çizer... Anladığınca...

Ne anladıysa...?

Evet!

1960'lardan, 1970 sonlarına kadar uzayda bir elektrik hasıl oldu!

Elektrik var zaten! Değişik bir akım, insanlar üzerinde etkili oldu. Elektriğin değişik akımları vardır. İlkokulda öğretiyorlar...

İşte bu elektrik akımı o yıllarda insanları, çok yönden etkiledi. Ki, o zamanlar çıkan eserlerin ve fikirlerin esâmesi yok şimdi...

Niye yok?

Anlamıyorsan, dinlersin!

Ama bizim muhterem bu işlere kafa yoramaz. Onun bir şey yormasına imkan da yoktur!

Çünkü, Allah Baba onun kafa bölümünü yaratırken, bunları kavrayacak bir beyin vermekte cimri davranmıştır!

* * *

Bu gazetecim böyle...

Amaaaa...

Hani, **bir yürekli astsubay**'ın biri, göğsüne Özal'lı yıllarda "alışamadım!" yazmış ve maalesef ordudan atılmıştı ya... İşte o "Turgut Özal kişi"nin cenazesine binlerce insanımızın katıldığını görüp, kahraman astsubayım'a atfen, **"Meğer Alışmışız"** diye başlık atan **gazetecimizi,** her kim idiyse, hiç unutamam.

Referandumla Süleyman Demirel'in siyasi yasağının kalktığı günün ertesi günü **"Nerede Galmıştık"** diyeni;

Nazım Hikmet'in mezarının yurda getirilmesi konu edildiğinde, onun kitaplarını araştırmaya başlayan zamanın sağlık bakanı Osman Durmuş için Milliyet gazetesinde **"Bil bakalım, kim bu Nazım!"** diye başlık atanı; (çok çok eski bir şey bu) sapığın birinin bir tecavüz olayında, **mağdurun eşkâlini (!)** deşifre etmemek için **"gözü siyah bandlı bir eşek resmi"** koyan "dâhi" gazetecimizi;

Amerikan Lexmark şirketinin yazıcı'larındaki bozukluktan dolayı bütün dünyadaki kullanıcılara "yazıcılarınızın ceryan düğmesine dahi dokunmadan, ellerinizi derhal çekin" talimatını verip toplatırken, bunda Türkiye'yi hariç tuttuğunda: **"Biz Türküz Bizi Elektrik Çarpmaz"** diyeni;

ÖMÜR BOYU UNUTMAM MÜMKÜN DEĞİLDİR.

ART Avrasya televizyonunda, memleket üzerine bir söyleşide sayın Emin Çölaşan: "Kabinede..." diye söze başlıyor, sayın Mustafa Balbay atılıyor:

-"**Kabile mi dedin abi?**"

-"Hayır, 'kabine' dedim..."

-"**Ha, bana 'kabile' dediniz gibi geldi de...**"

-"Yok, yok... Kabine..."

-"**Haa...**"

Emin Çölaşan:

-"...işte orada, dışişleri bakanımız geçmiş gözümüzün içine baka baka, 'Avrupa (kapıların)da **direndik**' diyor..."

-"**Dilendik mi?**"

-"Hayır, Mustafa! Direndik..."

-"**Bak ben yine yanlış anladım abi, "dilendik" dediniz sandım...**"

-"Yok...! Direndik... Aaa, Mustafa sen de..."

-"**Abi ben biraz duyma özürlüyüm de...!**"

-"Ziyanı yok! Ayrıca bizim Medya'dan da şikayetim var!"

-"**Med'yalama yani...**"

diyen Mustafa Balbay ile Emin Çölaşan'ı, "bir an evvel haftanın sonu gelsin de, sohbetlerini dinleyeyim" diye, pazar gününü iple çeken biri olarak nasıl unuturum?

Da... Hazır söz açılmışken ben burada kısa kısa, sevgili "**Gazeteci Arkadaşlarım**"dan alıntılarla, onlara "**takılayım**" biraz müsaadenizle:

Nokta Dergisi 12 Mart 1998 - Başlık:

"**Baba Buraya Eller Havaya**"

Elde kalem, yazıyor ya...!

Led Zeppelin'in konserinde yer bulabilmek için "**en galiz küfürlerle badigard'ları dövmüş olduğumu**" yazmış, gazeteci arkadaşım... Farutan'a benzer bir adı var. Muhtemelen takma bir isim... Veya kendi adıdır. Önemli değil...

Birincisi:

Ben, hayatımda alenen (ortalık yerde) hiç küfür kullanmadım ki, orada küfür etmiş olayım.

Sadece evde ediyorum. Sizin o hiç bir şeye benzemeyen TV programlarınızı "zaplarken" veya "kısa bir ara!" dediğinizde veya da, kırk yılda bir de olsa, bir şey bulup seyretmeye kalktığımda "**pat!**" diye muhabbetin ortasında birdenbire üç tane işçi kıyafetli adam, ellerinde hortum mudur nedir bi şeyle "**tut şunun ucunu...**" diyerek programın içine atladığında... ("İçine ettiğinde" demek lazım aslında)...

Görmüyorum da üstelik ne olduğunu; çünkü anında kafamı çeviriyorum midem bulanarak ve elime ilk gelen tuşa basıyorum. Artık, program mı değişir, ses mi kesilir, TV mi kapanır, önüme ne gelirse...

Veya "**haber**"in ortasında, (Şafak Sezer'in şezlongda "**yirmi goppeeğme**"si hariç) spiker daha cümlesini bitirmeden, "**kombiiii.....**" diye bir ses çıktığı zaman...

İşte o zaman dayanamıyarak programına da, patronuna da yüksek sesle küfür ediyorum:

"**Hasss.....**"

(Burada belirli bir TV kanalını, bir kişi veya kurumu veya firmayı hedef almıyorum. Kafadan atma örneklerdir)

Veya, konusu futbol olan bir programda, sırf hanımdır diye (artık, hangi ilişkiler neticesi ise) bu işten hiç bir şey anlamadığı belli olan bir cismi oraya oturttuğunuz ve üstelik bir de **konuşturduğunuz** zaman...

Basıyorum küfürü, en ağırından...

Yalnız bir farkla! **Evde yalnız başıma iken...**

Ve evde de olsa, her hangi bir kimse yanımda yokken...

Midem bulanıyor, metabolizmam bozuluyor çünkü! Ben "memlekette ne olup ne bitiyor acaba?" diye aletin düğmesine basıyorum, karşıma çıkıyor yavşak bir ses:

-"Merhaba bebek...!"

Veya sokak tipi bir kadın:

-"Lanet olsun! Seni aşağılık herif!" diye bağırıyor.

Ve benim midem bulanıyor!

Program sunma zihniyetleri bile bir garip... Ne tür olursa olsun, ama belirli bir karakter veya kendi çizgisini ortaya koyan "**özgün**" programlar yapmak yerine, "**birbirini baltalamak**" düzeni... Bırakın programların aynı saatte, aynı çeşit oluşunu, "reklamları" bile aynı dakikada, aynı saniyededir.

Ki birbirlerini vursunlar...! (Veya sana kaçacak delik bırakmasınlar)

Ha! "**Amerikalılar da öyle yapıyor ama!**" diyeceksiniz, değil mi? Bana ne Amerikalılar da öyle yapıyorsa!

Ayrıca ben onlara da aynı davranıyorum!

Daha "We'll....." kelimesini duyar duymaz (We'll be right back = Bizden ayrılmayın) zaten elimde kumanda aleti "**tetikte**" beklediğim için, hazret cümlesini tamamlayamadan, bir yandan diğer kanala geçerken, bir yandan da "**yukarıdaki şekilde (!)**" uğurluyorum kendisini...

Türkçe!

İngilizcesi zayıf kalır zaten... Amerikalılar her iki kelimenin birinde kullanıyorlar. Bizimkisi daha oturaklı oluyor! Şöööyle içini boşalta boşalta: "Ben sizin...." diye başlayaraktan ve hırslanma derecenize göre de, saydığınız aile üyelerini arttıraraktan... Hatta kendinden de, piyasada olmayan bir şeyler üretebilirsin. "Senin damarını..." Mesela...

Mübareklerin haberlerinde, katilin hırsızın adı yerine, olayı nakleden spikerin adı daha önemlidir.

Hepsi hepsi iki kelime... Arkasından:

-"Ben Fatma Bilmemne! Zart-En-En-Türk Ti-Vi!" Veya

-"Ay'm.....

Corc Bilmemne....."

Araya uzunca bir suskunluk aralığı.....

Arkasından:

"Zurt-En-En-İnterneyşınıl....."

Onlar öyle yapar da, biz yapamaz mıyız?

Ağır ağır... Üstüne basa basa:

"Ben.....

Fatma.....!"

İşte orada, "bana ne ulan senin kim olduğundan, bilmemne karı! Haber ne onu anlayalım!" demek gelir içimden... Bağırmasam da....

Şimdi insanlar, yerinin ve işlevinin ne olduğunu unutur, büyük bir sanat gösterisi yaptığını iddia eder:

"Ben....., Fatına.....!

Senin o anda yaptığını bu dünya üzerindeki bütün insanlar yapabilir! Ver birinin eline mikrofonu, koy kamerayı da karşısına, anlatsın sana orada, kim kimi dövdü, kaç yaralı var! Ne olacak?

Adını "ağıııır ağıııır" söyleyebilmek için ilkönce "**biri**" olman lazım! Biri olmak için de, "**emeğinin veya bir şeyinin**" olması lazım.

Aldın eline mikrofonu, oldun biri... Yaşa sen! Keyfe bak!

Hallerini bir görseniz, yatarsınız yerlere... Mübareklerin ağızlarında, iki kelimede bir, gerdan kıra kıra:

-"**Vallaaa kardeş, bu konuda mütevazi (alçak gönüllü) olamiicaaam!**"

Olamazsın zaten!

Mütevazi olabilmek için bilek ister!

Bilek yoksa, böyle bir palavranın arkasına saklanır, duyan seni "**bişii oldun zannetsin**" diye beklersin.

"Bişii" olan adam zaten, "mütevazi olamayacağım" demez. **O mütevazidir.** Çünkü, "kendisini bir şey zannetsinler" diye bir beklentisi yoktur.

Einstein'ın sıklıkla karşılaştığınız (sanki başka resmi yoktur da, hep o basılır; insanlar tuhaf işte) o meşhur "dilini dışarı çıkarmış" olan fotoğrafı foto-montaj'dır. Einstein gibi bir bilgin öyle hareket yapmaz. "Bak ben böyle bir adamım işte, size dilimi çıkarırım ancak" demez. O resim olsa olsa, hiç bir özelliği olmayan, oturduğu yerden ancak iki resmi birbirine yapıştırmayı becerebilmiş bir böcek tarafından yapılmıştır.

Zaten, kendini bilen adam "ben bu işi yaptım bitti" de demez.

"Çünkü hiç bir iş bitmez!"

Bir tanesi (güya kaç yıllık TV sunucusu bir hanım) Star TV'de bir programda: "**Bilmemnaaanım** medya patronları tarafından **puş edildi**" diyor.

Ben de kendi kendime: "Ne diyor bu yahu?" diyorum. Sonra, "haa, bu, İngilizce'den gelme "**push**", yani "**itmek**"den gelen bir şey olsa gerek", diyorum.

Dile bak! Yani, 'desteklendi' veya 'dayatıldı' veya işte 'ortaya atıldı' filan değil de, "puş edildi".

Yoz ortam, mankafa insanlar... Niye bu hale geldiler, bilmem!

Bilmem değil, biliyorum: **Getirildiler!**

Onun için fazla da suçlayamıyorum onları... İnsanları mankafa yapıp, sonra da "koyun gibi güdebilmek" için, ezici bir güç farkıyla, öyle sistematik bir çalışma yapılıyor ki, altından kalkmaları gerçekten kolay değil...

Yoksa söylenecek çok şey var!

.....

Her neyse... Gazetecim'in, "küfür" işinden yola çıkmıştık.

Bir kere olsun **'senden başka'** benim ağzımdan küfür duymuş olan biri varsa, bütün iddiaları kaybetmiş kabul edeceğim kendimi... Söz...

Ben **kavgada** bile küfür etmem, üstad!

O dayağı yerim, küfür etmem!

Küfür eden adamın insanlarla bir alıp veremediği vardır. Bir sıkıntısı vardır! (Aynen benim de yukarıda anlattıklarımla olan sıkıntım gibi...)

Muhtemelen evde karısıyla bir sıkıntısı vardır, ya da hiç karısı olmamıştır. Ki dolayısıyla küfüre sığınır. Evde yapamadığını sokakta -ancak- **ağzıyla** yapar.

Benim böyle bir sıkıntım yok ve hiç de olmadı!

Ben işi kadınla aramda sıkıntı yaratacak duruma getirmem! Sorun olacak pozisyon yaratmam! Nadiren veya tesadüfen kadın tarafından yaratılacak olursa da, "**yerinde çözerim**", sokağa bırakmam!

İkincisi de:

"**Badigard'ları dövme**" konusunda **iltifat etmişsin** ama, ben bu **kavga-gürültü** işlerini bırakalı yıllar oldu. Dövmeyi bir yana bırak da, bana "Baba" diyen gençlerle kavga mı edeceğim ben yani şimdi?

Atmışsın kafadan...

Ha... Geçenlerde Taksim'de, Kazancı Yokuşu'nda paramı gasp etmek isteyen iki Tinerci'nin ağzını burnunu kırdım. Birinin çenesinden "kırılmaya benzer" bir ses çıktıktan sonra nereye kaybolduğunu ben de göremedim zaten... Diğeri de

Uğur kardeş'in yüzüne attığı tiner şişesini bana da atmak için daha elini kaldıramadan, bir tekme ile şişeyi bir yanda, kendini bir yanda buldu. Bu arada benim de sağ elimin küçük parmağı kırılmış. Ne yapalım? Bu işlerin faturası da bu... Sağ elimin bir "küçük parmağı" kalmıştı sağlam, o da 60 yaşından sonra gitti.

Allahtan sağ el! Sol el olsa, gitar da çalamıyacağız, 6 ay!

Vatan sağ olsun!

Bu da şöyle gelişti. Yine **"durup dururken"** değil yani...

Bunu pek anlatmak istemezdim ama, fotoğrafçı-gazeteci Uğur Bektaş kardeş şahit oldu. Olur a, bir yerlerde anlatır, o da senin kulağına gelir, sen de **altın bulmuş** gibi konuyu yakalar:

"Bak! Naaaber? 60 yaşından sonra olmaz, diyordun ama, yapmışsın işte!" deyiverirsin sonra....

Olaydan iki gün öncesi, Tarlabaşı karakoluna müracaatla, sokaklarda köpek sürüleri gibi cirit atan Tinerci'ler konusunda "Cihangir'de durumun vahim göründüğünü, oralardan sıkça geçtiğimizi, yolda ciddi bir **"can güvenliği"** sorunu olduğunu ve bu konuda bir şekilde bir önlem almaları gerektiğini" söylemiştim. Zabıt da tutturdum söylediklerimi...

Alıp götürsünler beklerdim ama, kıllarını kıpırdatmadılar.

Hatta, sizin bildiğiniz cevabı ben de aynen aldım:

"Biz götürüyoruz, devlet bırakıyor!".

Bunun ileriye dönük "stratejik" hesapları bizce malûmdur: Halkın gözüne ilk önce korku salacaksın ki, "höt" deyince herkes sinsin. Sokaklara girmesi planlanan kuvvetlere de fazla güçlük çıkarmasın ve kuzu kuzu teslim olsun. Neyse, başka konulara dalmayalım burada şimdi...

Polis yapmayınca ben yaptım!

Benim kimseyle bir derdim yok! Hele o tinerci takımıyla daha hiç...! Ama, onlara o istedikleri parayı da vermem!

Niye vermem? **Gasp** türünden olduğu için vermem!

Gaspçı'ya New York'ta da vermem.

New Jersey'de oturan Niyazi Bozkurt kardeş, sağolsun, kızımla beni evinde misafir etti. New York'u sorduk:

-"Çıkıp bir tur atsak olur mu, görelim bakalım ne menem yerdir", dedik.

-"Tamam", dedi, "çıkın da, gündüz çıkın! Gece olmasın! Tesadüfen hele Manhattan taraflarına yolun düşüp, önünü bir zenci keser de, **para ver!** derse, hiç sesini çıkartma ver!" dedi. Niyazi bunu böyle dedi ya, ben tabii aynen, "bakalım nasılmış şu New York'un gece görüntüsü" deyip, saat 22.30'da vınn dışarıya... Doğru Manhattan'a...

Bu da bir "**yaradılış**" demek ki.....

Ve, neden hayatta yüzümüz gözümüz yara bere içinde kalmış, anlatır muhtemelen...

O çocuklar gariban ve aç'larsa, onlara birer sandviç alırız. Hem de Taksim'deki kumrucu Bambi'den... Helâl olsun! Yesinler! Ama "**gasp**" dedin mi, benim aklım almaz!

Kızarım... Onur meselesi yaparım!

Dedim ya, ben insanların önünden "tabanları yağlayıp" kaçamam. **Dolayısıyla** müdahale etmekten başka seçeneğim kalmaz.

Her insanın yapabileceği ve yapamıyacağı şeyler var.

Mesela ben, kasaplık yapamam. Kesemem hayvanın ölüsü dahi olsa...

Sahanda yumurta da yapamam. "Hollanda Maceramız"da pilav hikayesi'ni anlattık...

Futbol hakemliği de yapamam.

Benim ancak "**bir maçlık**" ömrüm olur herhalde bu meslekte... Çoğunlukla -gerçekten- **bir hiç** yüzünden, sırf "**psikolojik bozukluklarına tedavi olsun**" diye bana, yetmeyip, anneme, kızıma küfreden o 30 bin kişiye dönüp, maçı da anında durdurup, elimle onların hepsini işaret edip:

-"**Ben de sizin topunuzun....**"

diye bağırır ve hatta belki de, "bu hakem de sizin hakkınızda aynı şeyi düşünüyor, diye anons etmezseniz bu maçı devam ettirmem!" deyip, anında hakemlik hayatımın da sonunu getirmiş olurum.

Ve belki de **"linç edilmek"** suretiyle ömr-ü hayatımın...

Bir örneği olmadığı için bir şey söyleyemiyeceğim. Ama eskazâ böyle bir durumda, o sahadan **"canlı"** çıkmanın da zor olacağını tahmin ederim.

.....

Yine -tesadüfen aynı derginin- 11 Mart 1990 tarihli nüshasında bir hanım muhabirimiz, kızımla benim resmimi koyup, altına (Damla'dan bahisle):

-"**Adının Ayşe olduğunu söyleyen kızı...**", diyor.

Demek ki ben çocuğumun adını "Ayşe" koymuşum, ama sonradan pişman olmuşum, bundan utanmışım ve onu başka bir adla anıyorum. Ona "Damla" diyorum.

İlâhi...!

Sen röportaj yapmaya evimize gelmişsin. Odada küçücük bir çocuk... 7 yaşında... O gün başka bir kız çocuğuyla **evcilik** oynamışlar, oyun içinde "Ayşe" adını almış...

Sen de bana:

-"Çocuğun adı ne?" deyince, atılıp:

-"Benim adım Ayşe", deyivermiş. Çocuk işte...

Sayın **Cingöz** gazetecim, sen bu yazıyı yazmadan önce bana, **"şu çocuğun nüfus kağıdını bir görebilir miyim?"** niye demezsin?

Sen yaz! Kalem de var nasıl olsa, değil mi? Nasıl eserse!

Çala kalem...!

.....Başka bir hanım... Vermişler eline müesseseden bir Nikon fotoğraf makinesi, bana soruyor, ne âlemi varsa:

-"Erkin Bey, hangi futbol takımını tutuyorsunuz?"

Ben de gûya espri olsun diye:

-**"Ben Kadıköy'lüyüm"** diyorum.

Bunun üzerine soruyor:

-**"Kadıköyspor'u mu tutuyorsunuz?"**

Haydi cevap verin bakalım, **ben** hangi takımı tutuyorum! Senin ne işin vardır da, **spor röportajı** yaparsın!

.....

Biri "okuma" üzerine bir röportaj yapıyor. TV'den...

Çocuğa:

-"En son ne okudun sen?"

-"Hikaye kitabı okudum!"

-"Ne öğrendin hikaye kitabından?"

-"???"

Çocuk, "**güzel bir hikaye öğrendim**", mi desin, ne desin? Ne cevap versin? Hikaye kitabı bu, adı üstünde... "Gazetecim" kendisi bizzat bilmiyor ki ne sorduğunu...

.....

Tarih: 13 Kasım 2000, s.08:55, Star TV:

Düzce depreminin yıldönümünde... Mezarlıkta... Ölmüş kocasını ziyaret eden kadına soruyor:

-"Ne değişmiş burada?"

.....

Cumhurbaşkanlığı süresi "5 artı 5" yıl mı olsun, "7 artı 3" mü tartışmasının en yoğun olduğu günlerde **"Cin Ali"** Mehmet Ali Erbil kardeş, güzellik yarışmasına giren, mankenlik hayâliyle kavrulup, gözünün önünde zeytin tüccarının cebindeki dolar'lar uçuşan kızlardan birine kültür sınaması yapıyor:

-"5 artı 5?"

Zavallı kızdan cevap: "On!"

Memedali **muzip** tabii... Acıma da yok! Gülüyor kıkır kıkır...

Hadi onu geçtik... O kendi alanında bir **ekol**... O yapar! Ona yakışır da!

Ama mankenlik (!) mesleğini seçmiş o kızlara, bir röportaj esnasında ciddi ciddi, sayın Ecevit'in bizlere hediye etme-

yi düşündüğü (...ve sonradan da çıkartıp, ömrü boyunca alnına yapışan damgadan bahisle) **"af çıksın mı, çıkmasın mı?"** diye sorana ne diyelim?

Bunun sorulacağı **en son yer**... Bile değil...!

Kız bakıyor sadece... Şaşkın...

Kim? Ne?

Ne affı? Neyin affı?

Halbuki, müzik mesleğini seçmiş ben garibana, kimse gelip te, böyle şeyler sormaz!

Ki alsın cevabını, neyin affı (!)...

Bana şeyi sorarlar olsa olsa:

-"Şu yeni türedi şarkıcılar hakkında ne düşünüyorsunuz, Erkin Bey?"

Beklerler ki, zamanın şartlarından dolayı, geceden sabaha **"şöhreti yakalamış"** yeni bir takım gençlere karşı **komplekse** girip, atıp tutalım.

O da magazin sayfalarına malzeme olsun:

-"Baba gençlere ver yansın etti!"

.....

Bu aşağıdakiler de çok yakın tarih...

Kitaba **"son"** dedikten sonra bilgisayarda tık-tık "cut-paste" deyip (kes-yapıştır, hani...) buraya ekledim:

Gazete: Akşam Gazetesi.

Tarih: 23 Ağus 2004

Köşe yazısı(nın adı da): Hayat Okulu (Breh, breh!)

Yazarı: Ersan Özer.

Başlık: **"Baba yanlış yaptı"**.

Yazı şöyle:

Hafta sonu İstanbul'da iki önemli etkinlik vardı. Biri Coca Cola'nın organize ettiği "Rock'n Coke", diğeri de ona alternatif olsun diye yapılan "BarışaRock".

Herkes üzerine düşen görevi layıkıyla yerine getirdi. Kazanan rock müziğini sevenler oldu.

Coca Cola, Türkiye'nin en büyük rock festivalini gerçekleştirdi. Markasının gücüne güç kattı.

Karşı çıkanlar ise tepkilerini koydular. Hem de Sarıyer'de keyifli bir gün geçirdiler.

Tek kaybeden bence Erkin Koray'dı.

Gözümdeki itibarı düştü yerlere, karıştı yad ellere.

Kar yağdı.

AKŞAM'ın Cumartesi ekinde Feride Çıkıt'ın Erkin Koray'la yaptığı bir söyleşi yayınlandı.

Baba, "Rock'n Coke"da sahne aldığı için eleştirildi ya, röportajda esprili bir cevap vermiş: "Coca Cola, Rock'n Coke'dan kazandığı parayı savaşa ve silaha yatırmayacağına dair bana söz verdi."

Bunlar derin mevzular elbette ama yine de, "Coca Cola Amerikan markası olduğu için rock gibi eleştirisi bol bir müziği sahiplenemez" denmesine, meseleye buradan bakılmasına ben de karşıyım.

Bunun yanında BarışaRock'ı da destekliyorum. Onlar da muhalefet yapıyorlar işte. Ortalık boş mu kalsın yani.

Fakat Erkin Koray'ın "Rock'n Coke" kadrosunda yer almasına itirazım var.

Devletin eğitim sistemine karşı olduğu için kızı Damla'yı okula vermeyip eğitimini kendi üstlenen birinden beklenen tercih bu değildi.

Ortada muhalefet gerektiren bir durum varsa, onun ya BarışaRock'da ya da hiçbir yerde olması gerekiyordu.

Belki paraya ihtiyacı vardı, belki bar alkışına değil de bu yaşında daha yüksek volümden alkışları duymak istiyordu, belki de söylediği gibi, "ısrarlara dayanamamıştı".

Hepsi insani gerekçeler tabii de, bende kalan sadece, bugüne kadar güvendiğim bir dağa kar yağması oldu.

Ersan Özer

Bakın nasıl "**kar filan yağıyormuş**" bizlere, bir kalem vuruşu ile...

"**Benim işim Cumhurbaşkanından da daha zordur**" dedim ya, kitabın bir yerlerinde.. İşte size tipik bir örnek! Bu konsere, misal, Kenan Doğulu kardeş katılmış olsaydı, kimsenin çıtı çıkmazdı. "Baba! Kenan, uygun bir örnek olmadı burada!" diyecek şimdi tabii benim **Erkinciler**... Tamam da, onunki can da bizim canımız can değil mi ki, her yaptığımızda bir şey aranır?

Artık ben, bu yazıyı yazan Ersan kardeş'e "**sen benim, ilk (ve son) defa mı bu kadar adamı bir arada gördüğümü sanırsın?**" diye başlayıp (baştan aşağı falso olan) her satırına bir yorum getirmeyeyim de, daha kalemi eline alır almaz ağzının tadı kaçmasın bu delikanlının... Ayrıca ben buradan, onun "beni sevdiğini ve kendi hayal ettiği şekilde görmek istediğini" okuyorum ve teşekkür ediyorum, da, bu "kardeşin" gözden kaçırdığı bir şey var. O beni, bu dünyada yaşıyorsam, zaten ben doğal olarak nefes alırım, yemek yerim, yatarım, kalkarım, müziği de, işte, keyfine filan, aramızda eğlenelim, "dalgamızı geçelim" diye yapıyorum zanneder. Benim profesyonel bir müzikçi olup, hayatımı bundan kazandığımı unutur. Ama onu yine de buradan "boş göndermeyeyim"! Ona "**Şeker**" gibi, yarım cümlelik bir yorumum olsun, onun **şol** yazısının tümüne:

"**Dam üstünde saksağan**"...

Şol cennetin ırmakları
Akar Allah deyû deyû
Çıkmış İslâm bülbülleri
Öter Allah deyü deyü

demiş Yunus...

Geçenlerde bir kardeşimiz **ısrarla** arayarak röportaj yaptı.

Buna artık komik mi, desem, yazık mı desem? Gülsem mi, ağlasam mı?

Ben anlatayım, siz kendinize göre bir şey düşünün artık...

Gazete: Yeni Şafak. Tarih: 13 Haziran 2005. Yazıyı kaleme alan gazeteci: Şamil Kucur. Başlık:

"Konser Karşılığında Lise Diploması Aldım".

Yani ben, rüşvet vererek lise diploması almışım!

Bostancı'da, Moğollar'la beraber yaptığımız konsere gelmişti. Üstünde "gazeteci" yazan kartını bana orada verdi. O konserde de mi anlatmışım, nedir? Ki oradan "**ilham**" almış.

Dedim ya... Güler misin, ağlar mısın?

Ben bu **"konser karşılığında lise diploması hikayesi"**ni sırf biraz **gülümseyelim**, başlamadan önce güzel bir havaya girelim diye konserlerimde bir **espri** olarak anlatıyorum. **"Bir söyleşide"** böyle bir şeyi dile getirmiyorum.

Kaldı ki, lise diploması matah bir şey de değildir! Herkesin elinde var! Onun bile vardır, ben mi alamıyacağım?

Rüşvet vererek diploma öyle **"bağıra çağıra"** alınmaz, canım kardeşim benim!

Sessiz ve derinden olur o işler!

Ankara'dan...!

Bütün okulu toplayacağım da, konser vereceğim de, sonra da çıkıp müdüre "haydi, verin bakalım benim diplomamı!" diyeceğim.

Ve bir de bunu, konserlerde binlerce kişiye anlatacağım!

Öyle olur mu hiç? Bir gün gelip de, "**meraklı**" birilerinin bunu araştırmaya koyma ihtimali olabileceğini hesaba katmıyor muyumdur ben diyorsun yani?

Ah benim güzel gazetecim, ah!

Söyleşiyi yaptığımız gün seninle böyle konulardan **hiç konuştuk mu?**

Ben bıkmışım zaten geçmişimi anlatmaktan:

-"**1941 yılında İstanbul'da doğmuşum. Piyano öğretmeni bir annenin oğluyum. Müziğe merakım ilk defa...**"

Soran oldu mu, "bunları konuşacaksak bırakalım bu röportajı, ben size bir kahve ısmarlıyayım, dostça ayrılalım", diyorum.

Ona da öyle demişimdir.

"Türkiye'de bu kadar cesur eylemlerde bulunmuş bir kişinin mutlaka söyleyeceği çok şey vardır, onları dinlemeye geldim!" diye bir dümenle girdi konuya... Saydı, bir sürü sağdan soldan topladığı dokümanları... Ki bende, "benim hakkımda **derin** bilgi sahibi gazeteci" intibaı bıraksın.

Konuştuk

Ben de ona, Türkiye'mizin şimdiye kadar **gelmiş geçmiş en zor günlerini** geçirdiğini (konuştuğumuz tarih konunun başında yazılı) ve bu açmazdan nasıl kurtuluruz, bu konudaki fikirlerimi söyledim:

"**Gün, gençleri sağdır-soldur diye kamplara bölmeyip, sağıyla soluyla birlikte düşmana karşı bir kurtuluş savaşı verme günüdür**" dedim.

Söylediklerim onun veya patronunun görüşlerini tutmamış olacak ki, tutup internette adını vermekten korkup, yerine "höt, zöt" filan gibi rümuzlar koyarak zırvalayan kişilerin benim hakkımda yazdıkları şeylerden okuyup, kendine göre bir tanesini seçip yazmış. Veya konserde duymuş, farketmez: "Konser Karşılığında Lise Diploması Aldım".

Söyleşimizde böyle bir kelam etmemişimdir zaten... Getir elindeki teypi ortaya, çözelim. Bakalım, var mı böyle bir söz...

Onu ben konserlerde, bir yandan bizim elektronikçiler "ses kontrolü" yapmak için zaman kazansınlar diye, bir yandan da dinleyici için konser, dinletisiyle söyleşisiyle "güzel bir anı" olarak kalsın diye anlatıyorum.

Sahne, sadece müzik çalınan bir yer değildir. O bir "bütün"dür, sazıyla, sözüyle...

Yoksa, pop'çu kardeşlerimizden bildiğiniz gibi, arkada yeni çıkan kasetin teypte çalar, sen de önde söyler gibi yaparsın, olur biter. Ama üç konser verirsin, dördüncüsü olmaz. O artık kendi bileceğin iştir.

Bizimkisi boşuna yürümemiş elli senedir...! Herhalde... Öyle değil mi?

Ha! Hanımları bilemem! O işlerden anlamam! Onlar belki işleri öyle de götürür, böyle de... Ama bizde olmaz! Bende daha hiç olmaz! Gerdan da yok, kalça da... Bacaklar bile bayağı çarpık...

Şu org denen piyano benzeri aleti ben **doğal olarak** ve gözüm kapalı çalarım, ona bile itiraz eder benim dinleyicim:

-"Orgu bırak Baba! Gitar çal!"

Konserde benden "canlı canlı" bir şeyler dinlesin ister.

Demek ki ben vatandaşa bir "**KONSER**" veririm. İşte bu "konser" denen şey de, yukarıda söylediğim şeylerin hepsinin bir arada olanıdır. Esprisiyle de yani...

Şimdi siz, sayın gazetecim!

Siz (genellikle olduğu gibi) o sırada hükümet edenlerin yanlısı veya herhangi bir şey olabilirsiniz. Ama, "diplomayı rüşvetle almış" filan gibi bir palavra yerine, işinize gelsin veya gelmesin:

"Baba bu memleketi idare edenlerden şikayetçi!" yazsanıza! Ne olacak?

Gazetenizi okuyanlar:

"Vay! Bu namkör(!), bu zındık, güllük gülistanlık memleketimiz hakkında böyle düşünüyor demek ki!" der.

Veya:

"Başbakanımız 'enflasyon yüzde sıfır' diyor, bu adam gelmiş, "ama ben vapura binerken geçen senenin iki misli para veriyorum, bana enflasyon yüzde yüz" diyor. Kosko-

ca Başbakan yalan mı söylüyor yani? Binmesin o zaman vapura bu namussuz!" der ve siz yine hedef kitlenize mesajınızı vermiş olursunuz.

O zaman, hem sen hayatında namuslu bir iş yapmış olmanın hazzını duyarsın, hem de **kendini adam yerine koymuş bir insan** olarak, gece rahat uyursun.

Okuyucunuzun ise, sizin o "bol destekli bombardımanınız" arasında, sizinkinden başka türlü düşünecek hâli kalmamıştır zaten... Merak etmeyin!

Gazetecim işi o kadarla da bırakmamış da, o dünya üzerinde eşi zor bulunan, değeri bile ölçülemeyen, pırlanta gibi "**Beyaz Gitar**"ım için, "**üç otuz paraya aldığı gitarı**" yazmış.

Ara başlık olarak, kalın harflerle...

Hani... Gözden kaçmasın!

Yani, "otuz paralık gitar"mış elimdeki...

O kaç paralık dediğin gitar, antika kategorisindedir, canım benim! Yani, fiyatı belli değildir!

Modelini vereyim de, inşallah ileride birgün "araştırmacı gazeteci" olur, firmasından sorar öğrenirsin.

1961 model Gibson SG Les Paul Custom. 1961'in de ilk altı ayı içerisinde üretilmiş olan model. Seri Numarası: **1 0965.** Bunu ilave etmeyi unutma, olur mu canım? Çünkü, ondan sonrakileri "seri imalat" yapmaya başlamışlardır.

Bu bir...

İkincisi...

O gitar, o zaman bile dünyanın en pahalı gitarı idi zaten...! Gördüğümde, gözlerime inanamayıp dükkancıya: "Bu gerçek mi? Şaka olmasın?" diye sorup, sıcaklığını vücudumda hissetmek için elime de değil, kucağıma aldıktan sonra, "bunu n'olur yarım saatliğine vitrinden kaldırın! Ben alacağım!" diye bir rizikoya da girip, plak şirketinden yalvar yakar "acil bir durum için" avans isteyerek aldım.

Bu gitarın ne olduğunu amatör gitarcılara sorsan bilir, sen bilmiyorsun!

Bırak onu, doğru dürüst gitar bile yoktu Türkiye'de ben onu aldığım zaman... Durumu görüp, "bu iyi para eder burada, ben nasıl olsa gidince alırım" diyerekten Amerikalı askerin biri, zaten normal fiyatının da üstünde bırakmış, bir de üstelik...

Ayrıca, var mı teypinde yine, benim ağzımdan çıkma, "ben o gitarı üç otuz paraya aldım", diye bir söz? Yok!

Allahım Yarabbim, bunlara ben ne desem az!

Şimdi ne oldu?

Sen o köşeye yazını oturttun diye, esas sen "**üç otuz para**" gazetenden aldın; gazeten de, bu memlekete bu kadar emeği geçmiş bir adamı (beğenip beğenmemek ayrı, ama bu böyle) görüşlerine uygun düşmüyor diye, "**güya okuyamamış da, rüşvetle diploma almış da, elindeki gitar da otuz paralıkmış**" diye ilan etti, tatmin oldu ama, olan yine okuyucuya oldu! O yine doğru haber alamadı!

Ve sen...

Ve gazeten...

Yine okuyucuyu aldattınız!

.....

Bakın bizlere ne sorular da geliyor! Bir gazeteci hazırlamış, bu sorularına benden cevap bekliyor. Dergisine yazacak:

"Tarih: 14 Mayıs 2001

Sorularımızı fakslıyoruz:

1) Niçin Baba lakabıyla anılıyorsunuz?

2) Çocuğunuz var mı, kuşak çatışması yaşıyor musunuz?

3) Ailenize baba olmak mı, sevenlerinize baba olmak mı daha keyifli?

4) Baba, yardıma ihtiyacım var, diyen hayranlarınıza yardım eder misiniz?

5) Bu yola çıkarken bu noktaya geleceğinizi hiç düşündünüz mü?

6) Gerçekleştirmek istediğiniz en büyük hayaliniz nedir?

7) Bir baba olarak çocuğunuza vereceğiniz en önemli öğüt nedir?

8) Sizin için müzikten daha önemli bir şey var mı, varsa nedir?

9) Ne zaman dede, yani emekli olmayı planlıyorsunuz?

10) İlerde "baba" olarak anılacağına inandığınız bir genç var mı?

11) Hayatınız boyunca etkilendiğiniz kişi veya karakter oldu mu?

12) Hayatınızın olmazsa olmazı?"

Bunlar da soru işte!

Bizim meslekte çok iyi sinirlerinize hakim olabilmeniz gerekir. Yoksa kendi kendinize edersiniz, sıhhatiniz bozulur.

Dolayısıyla, bu sorulara cevaben ben şu faksı çekiyorum:

Bilmemne Dergisi, sayın Bilmemne'nin dikkatine;

Sayın .....,

Aşağıda ekli faks gönderinizde şahsıma yöneltmiş olduğunuz soruların, özellikle 1.sinden başlayarak, **"hemen hemen hiç birinin adresinin ben olmadığımı"** düşündüğümü size iletmek durumundayım. Bu sonuca varışımı da, yine hiç birine verecek cevap bulamadığıma bağlıyorum.

Gösterdiğiniz ilgiye çok teşekkür eder, benimle ilgili herhangi başka bir konu olduğunda, her zaman arayabileceğinizi ayrıca bildirmek isterim.

Mesleğinizde başarılar diliyorum.

Sevgiler, selamlar,

Erkin Koray

.....

Tarih: 22 Temmuz 2005 s.12:55, TGRT TV Haberler.

Yeşilköy taraflarında bir yer olsa gerek... Büyük Şehir Belediyesinin erken seçim korkusuyla alelacele açtığı "**plaj**" adı

verilmiş kumsalda güneşlenen, Anadolulu görünümlü bir vatandaşa, sayın muhabirimiz soruyor ("Sen" diye hitap ederekten üstelik):

-"Ne arıyorsun burada?

-"**Ha?**"

-"Kalktın buralara mı geldin?"

-"**Ben buralıyım zaten!**"

.....

Genellikle, bizim gazetelere (ve televizyonlara tabii) bakıp da iş yapmaya kalktın mı, yandın demektir!

Başlık şu:

"Bodrum'da yer kalmadı!"

Altında iki tane de Etiler'den gitme, göbeği açık ("göbeği" diyelim sadece de, ayıp olmasın) kadın resmi... Büyük... Yarım sayfa...

Atlar gidersin, bir hevesle (!) taa Bodrum'a...

İn yok, cin yok!

Daha doğrusu '**İn-Cin**' var da, '**Çakal-Çiyan**' türünden... Resimdeki "**göbek**"lerin hiç biri ortalarda yok!

.....

Neyse... Arada çok güzel esprilerle de karşılaşabiliyoruz tabii... Artık bu bir espri midir? Karikatür müdür, nedir? Siz bulun! Bu bir kelâm... Ama söyleyenden de hiç mi hiç beklenmeyecek bir kelâm...

Televizyonda bir röportör bir defilede, bir takım, işte o yakından bildiğiniz, manken adı verdiğiniz kadınlara soruyor:

-"Bir elde kaç parmak var?"

Hanımlar cevap veriyor:

-"Beş!"

-"İki elde?"

-"On!"

-"On elde?"

-"Yüz!"

Üç tanesine soruyor aynı... On tanesine soruyor aynı... Hatta yirmi tanesine soruyor, cevap aynı: "Yüz!"

Sadece **bir tanesi** şöyle bir düşünüyor. Belki de soruyu önceden biliyor, orası önemli değil... Ama cevap şu:

-"**Beş kere iki on eder. Beş kere on: Elli!**" diyor.

-"Bravo!" diyor röportör, "nasıl bildiniz?"

-"**Ben.... Gerçek sarışın değilim!**"

-"Anlamadım!"

-"**Ben gerçek sarışın değilim! Benim saçlarım boyalı!**"

Şimdi... Bu bir espri mi?

Yoksa ne.....?

Yattım yerlere ben şahsen...

.....

İşte böyle...!

Yaşlanan **"nereden nereye gelmiş"**, sanki galip geleni varmış gibi ölen **"ecele yenik düşmüş"**, eğer daha yaşlıca ise **"bir çınar devrilmiş"**tir gazetecimin bakışlarında...

Sanki kendileri hiç yaşlanmayacak, ölmeyecek veya devrilmeyeceklerdir mübârekler...

Kısaca, "vefat etti" deseniz ne olur? Hayır, olmaz!

Olsun!

Sonunda yine de: **Biz "gazeteci arkadaşlarım"sız, onlar da "bizsiz" olamayız...**

Biz ayrılamayız.....

* * *

Bu bölüme ilişkin önemli bir not:

Bu bölümde, ilginç bulduğum bir takım gazete röportajına değindim ve dolayısıyla da bir iki "gazeteci arkadaşım"ın adını verdim.

Yalnız...

Şu sözlerim de, yine aynı gazeteci arkadaşlarımadır:

Sayın ve sevgili gazeteci arkadaşlarım!

Sakın ama sakın ha "sanmayın ki" bu işleri, sizin yazdığınız güzelim yazıların çoğunu yamultarak, kendi mama kaynaklarına hizmet etme yolunda, önde sizi ateşe atıp, arkada kendini her zaman kurtaran ve yukarıda yazdığım "ekmek"ten, size bir lokmacık verip, kendisi koca fırını götüren, ama yazınızda adı hiç geçmeyen ESAS OĞLAN'ın yaptığını, bilmiyorum!

Sevgiler, saygılar... E.Koray

HASAN PULUR - BEKİR COŞKUN

Tabii, gazeteci vaaar, gazeteci var! (Burada, ilk "vaaar"da ses inceliyor, ikinci "var" da düşüyor. Öyle dümdüz "yoğurt vaaar" gibi değil yani...)

Gazeteci vaaar, gazeteci var!

Alttaki satırları yazanlar da gazeteci...

Hasan PULUR
(11 Nisan 2004 Milliyet Gazetesi)

Kıssadan Hisse...

Bir otlakta, bir öküz sürüsü varmış, karşıdaki ormanda da, aslan ailesi...

Öküz deyip geçmeyin, televizyondaki belgesellerde görüyorsunuz, sivri boynuzları ve tekmeleriyle aslanlarla baş ediyorlar.

Öküz sürüsünün yanına kolay kolay yaklaşamayan aslanlar, ne yapacaklarını konuşurken, öküzün tekmesinden ayağı topal kalan aslan bir plan atmış ortaya, kalkıp öküz sürüsüne yanaşmışlar, "**Topal Aslan**" anlatmış:

"Ey öküzler, bugüne kadar size çok eziyet ettik, fırsat bulunca parçalayıp yedik, kim bilir kaçınızın sırtında bizim pençe izlerimiz var... Size karşı niye böyle davranıyo-

ruz bilir misiniz? O sarı öküz var ya, onun rengi bizim hoşumuza gitmiyor, verin onu bize, bir daha sürünüze yanaşmayız!"

Öküzler kendi aralarında toplanmışlar, aslanların teklifini uygun bulmuşlar. Bir tek "**Benekli Öküz**" itiraz etmiş, ama onu dinlememişler. "**Sarı Öküz**" gitmiş, aslanlar afiyetle yemişler.

Aradan bir süre geçmiş, "**Topal Aslan**" heyeti yine gelmiş. Bu defa "**Uzun Kuyruk**"u istemişler; onun uzun kuyruğu aslanların sinirine dokunuyormuş.

"**Verin bize bunu da, barış içinde yaşayalım!**" demişler. Yine "**Benekli Öküz**" itiraz etmiş ama dinletememiş, "**Uzun Kuyruk**" da gitmiş...

Bir, üç, beş, öküzler azaldıkça azalmış. Aslanlar acıkınca, bahane uydurup, bir öküz alıyorlarmış...

Sonunda, sürüde kalan iki, üç öküz, baş başa verip, "**Biz bu hale nasıl düştük?**" diye kara kara düşünürlerken "**Benekli Öküz**" başını sallayarak noktayı koymuş:

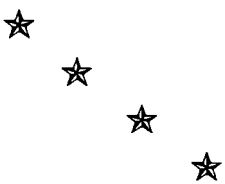
"**Biz bu işi, sarı öküzü verirken kaybettik!**"

Kıssadan hisse:

İnşallah Kıbrıs, "**Sarı öküz**"e benzemez de...

(Şu yazıdaki benzetmenin güzelliğine bakın... Ne kadar da yerine oturmuş üstelik... Bir ince fikir, bir güzel buluş işi...

"İnşallah benzemez!" diye ben de gönülden katılıyorum)

Bekir COŞKUN
(12 Ekim 2004, Hürriyet Gazetesi)

Mafyanız nasıl?..

"MAFYA" bu toplumun genlerinde var.

Karısını döven erkekler, dövecek sadece bir kişiyi bulduklarından içindir ki "darp"ları sınırlı kalıyor.

Trafikte sorun çıktığında aracından inen her Türk'ün bir tek ideali vardır: öbür araçtan ineni dövmek.

Kentlerin yüzde **70**'e yakını gecekondular, organize bir "**gasp**" suçu değil de ne?

Önlenemeyen **işkence**; kamuda çalışan kimi görevlilerin ruhundaki "**mafya babalığının**" gereğidir.

Sistemin desteklediği **aşiretler toprağa dayalı**,

şıhlar-şeyhler **inanca dayalı mafyalardır**.

Balığa dayalı olana **balıkçı mafyası**, arabanın duracağı yere dayalı olana **otopark mafyası** derler.

Oflayıp-poflayıp dolaşmakta olan bir vatandaş görürseniz, **mafya** kurmak istiyor, kuramıyordur.

*

Ya **partiler, belediyeler, sendikalar, dernekler, vakıflar, kooperatifler, sivil örgütler...**

Hukukun asla giremediği, ele geçirme yöntemlerinin ve mafya taktiklerinin işe yaradığı, başını kaldıranın sindirildiği bu yerler ne?

Siz **mafyanın olmadığı** bir yer biliyor musunuz:

Spor, sağlık, eğitim...

Ticaret, ulaşım, gıda...

Dilencilerden, mezarlıklara kadar...

(Ben de Erkin Koray olarak -araya girdiğim için sayın Bekir Coşkun'un affına sığınaraktan- bu yazısına **kendi meslek alanımdan** iki şey daha ilâve edeyim:

Müzik alanındaki tüm Birlikler - Dernekler... Unkapanı'nda Plakçılar Çarşısı diye anılan İ.M.Ç.'deki tüm plakçılar...

Çarşının Noteri, Noterin Kâtibi, Noterler Birliği...

Kültür Bakanlığı...

Ve bu davalara bakan Savcılar, Hakimler ve Bilirkişiler,...

Ve hatta "kendinizin zannettiğiniz" Avukatınız...

Şimdi yazının devamı):

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, "Bu işlere bulaşmamış kimse kalmadı" diyerek, dün mafyanın devlet yönetimi kademelerinde dahi var olduğunun haberini veriyordu.

Sedat Peker'in önce salınıp, sonra aranmasına ise **Bakan**'ın dahi aklı ermemiş olmalı ki, onu da **"Ben anladım; ama anlatamam"** diyerek anlattı.

Bu resmi ağızdan doğru bir tanımdır.

Kısacası; **tepeden tırnağa mafyayız.**

Bilmiyorum, sizin **mafyanız** nasıl?

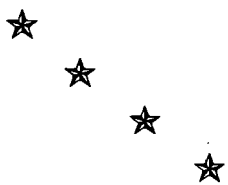
*

Ozanlarını yakıp, aydınlarını vuran, şairlerini vatan haini sayan... Ama eşkıyaya ağıt yakıp, eli kanlı katili yiğit sayan bir toplumun geldiği kaçınılmaz vaziyettir bu.

Niçin yakınacaksınız **mafyadan?**

Bu kadar çok **hukukçunun, valinin, emniyet müdürünün, askerin ve savcının** adının mafyaya karışması rastlantı değil.

Mafyasız olmuyor...

Bekir COŞKUN
(13 Ekim 2004, Hürriyet Gazetesi... Ertesi gün...)

Kelebek...

MAFYA operasyonunun adını biliyorsunuzdur:
"Kelebek..."

Kaba-saba polis şefi elini masaya vurup **"Mafyayı ezeceğiz"** dese de, yeryüzünün en zarif, en zararsız ve en kırılgan hayvanının adını duymak insanda şiir yazma duygusu uyandırıyor:

"Kelebek..."

Polis muhabirliği yaptığım için bilirim; mafya mensuplarını gördüğünüzde **zerafetlerine** şaşırabilirsiniz.

Ceketini sıkı sıkı iliklemiş, elleri önde pençe, boynu bükük, arada bir aklına geldikçe kalkıp kalkıp elinizi öpmeye yeltenen birisidir karşınızdaki.

Ve siz içinizden **"Ne kadar da ezilmiş ve mahcup"** diye geçirirken, bir anda atlayıp **"Öpeyim abi..."** der.

Yanınızdakinin kulağına eğilip sorabilirsiniz:

"Adı ne?..."

"Mahsun Kibar..."

"İyi çocuk, niye ona kızıyorlar?..."

"15 öldürme, 25 bıçaklama, 35 gasp, 45 darp..."

*

Nitekim telefon dinlemelerinde, mafyanın şifre olarak kullandığı kelimeler de şiirsel:

"Sümbül, papatya, mehtap, bülbül, buse, tango...."

Elbette **"Sümbül"**ün silah, **"Papatya"**nın rüşvet, **"Bülbül"**ün ispiyoncu, **"Buse"**nin vurmak, **"Tango"**nun kaçmak olduğunu bilemezsiniz.

Bunları duyduğunuzda yine de yanınızdakinin kulağına eğilebilirsiniz:

"Şair mi arkadaş?..."

"Hayır, 35 kişiyi sümbülü ile buse edip, bülbülü ötünce tango yapmış bir değerli çocuktur..."

*

Niye yazıyorum bunları?

Öğrenmelisiniz.

Çünkü bu kimliğimizde olan bir ulusal kültürdür. Ve dünkü yazımdan dolayı **"Peki, biz ne yapacağız?"** diye soran okurlarıma yanıttır bu yazı.

Mafyayla yaşamaya alışmalısınız.

Mafya yöntemleri üzerine oturmuş bir ekonomide, yüzde 5'lik kesimin milli gelirin yüzde 80'ini alıp, ama verginin yüzde 85'ini yoksulların ödediği bir memlekettir burası.

Sık sık katili-gaspçıyı-vurguncuyu affedip, namuslu insanları cezalandıran bir devletin vatandaşlarısınız.

Ve her zaman, her alanda kalitesizliğe prim veren bir toplumun fertlerisiniz.

Başka seçeneğiniz yok...

.....

Sayın Bekir Coşkun'un yazısı burada bitti.

Bu da benim kendisine "saygılarımla" bir okuyucusu olarak yorumum:

Evet, sayın Bekir Coşkun, **"başka seçeneğimiz yoktur!"**

Antalya'da Amfitiyatro'da konser vermek için belediyeye müracaat ettiğimizde, bize de **"kelebek gibi kırılgan ve nazik bir ses tonu ile"** şu cevap gelir:

-"Sayın Erkin Koray, Amfitiyatroyu (.....) gazetesi bütün yaz kapattı. Kendileriyle görüşmeniz gerekmektedir!"

*

İşte! O gazete sahibi ve teşkilatının **"kucağına"** oturmuyor isen, mesleğini icra edecek yer bile bulamazsın!

Sonra sokaktaki vatandaş merakla sorar:

-**"Baba, müziği bıraktın galiba! Uzun zamandır ortalarda yoksun da!"**

* * *

ŞİKÂYETİM VAR!

Tabii ki yaptığım işi seviyorum!
Dinleyicimi de seviyorum!
Zaten başka türlü düşünemem.
Dinleyicime sevgim çok, saygım da çok...
Ama, burada da,
bir değil, bir çok şikayetim var!

*

Dinleyicime ve özellikle **konsere gelenler**'e ben zaten 'dinleyicilerim' de demiyorum. Onların adı benim dilimde:

"Bizimkiler!"

Nasıl ki grup elemanları "Bizim Çocuklar", onlar da "Bizimkiler".

Bizimkiler'in hali başkadır. Onlar konserime gelirler, hepsinin gözlerinde akıllı ve cin gibi olduklarını işaret eden bir pırıltı vardır. Ben sahneye çıktığım zaman o elektrik bana gelir, ben de (o gelen gücün ölçüsü kaç Watt ise) o güçle pestilim çıkıncaya kadar çalarım. İndiğim zaman iki gün ayağa kalkamıyacak kadar bitmişimdir.

Ama bir de, sokakta sizi yakalayıp parmağını gözünüze sokaraktan sallayarak, **"sizi biz yarattık haaa!"** diyen bir tür dinleyici daha var ki memlekette, onlarla işimiz zordur.

Onları, **sanatçı** adı altında yalakalık yapan,**"siz olmasaydınız biz de olmazdık!"** tayfası yarattı.

Yeni türeme (genellikle kadın-kız takımı oluyor bunlar) menejer adaylarının dolduruşuna geliyorlardır aslında bir çoğu...

Bir de, tabii, hayatını ellerine teslim eden bir sözleşme yapıp, TV'lerden bir gecede gökten paraşütle inersen, **"siz olmasaydınız biz de olmazdık!"**sözü orada tam yerini bulur.

Onlar zaten muhtemelen, **paraşütle** yere indikleri gibi, bir **başka paraşütle de** uçurumdan aşağı itilip, yok ediliyorlardır kısa bir zaman sonra... Onların kaybolması insanlık yararına oluyor da, bıraktıkları "sizi biz yarattık" pisliğini biz çekiyoruz yıllarca... O kaybolmuyor.

Ben bundan 30 yıl önce konser afişlerime, plaklarımın, kaset kapaklarımın üstüne yazmışım:

"Müzik yapmak kadar, dinlemek de bir sanattır".

Demek ki benim dinleyiciye verdiğim yer, gösterdiğim saygının derecesi bu seviyede...

Ama, sen yıllarca didin, çalış, çabala, yer yer beynin çatlasın, sonra çıksın kültürden en ufak nasibini almamış, seni evindeki TV'sinin kanallarını kurcalarken tesadüfen görmüş densizin biri, seni de o "paraşütlü" yalakaların yerine koyup, "Seni ben yarattım!" desin.

Çekilir şey mi, siz söyleyin!

.....De benim söylemek istediğim başka şey... Benim vatandaşım **"genelde"** zor...

Kültür eksikliğinden veya değişikliğinden mi diyeyim, yoksa çoğunlukla mahrumiyetler içinde yetiştiğimizden mi diyeyim veya Osmanlı'ya mahsus bir "genetik" işi midir, bilemiyorum. Ama bildiğim tek bir şey varsa:

"Benim vatandaşım zor insan!"

.....

Oturduğu yerden kalkıp sahneye cep telefonunu uzatarak, "nişanlıma bir iki bir şeyler söyler misin?" diyen manyaklardan **söz etmeyeceğim** burada... Veya, yolda giderken

burnunun içine kadar girip, "hımm! Erkin Baba demek ki kulaklarındaki kılları kesmiyor..." diyen salaklardan... "Vay be! Adamın yüzü gözü yara bere içinde! Neler çekmiş kimbilir bu adam, bu işleri yaparken?" diyeceğine...

Konu bu kişiler değil! Böylesi her toplumda vardır.

Konu (işin esas vehameti de burada zaten) aklı başında, normal vatandaşımız...

..... Konser için geldiğiniz şehrin otelinin lobisinde, o **hengâmenin** ertesi günü (konser günü sözün tam anlamıyla bir hengâmedir. Meslekten olmayan bunu pek bilemez. Konser hepsi hepsi iki saattir ama, hengâmesi sabahtan başlar, diğer sabaha kadar 24 saat gider) bir gece öncesinin stresini ve yorgunluğunu daha henüz üzerinizden atamamış bir vaziyette sabah kahvaltısında, tam çayınızı yudumlamak için fincanı ağzınıza götürürken, bir ses sizi kendinize getirir. Oradaki görevlilerden birisidir bu:

-"Otelimizi beğendiniz mi?"

-" (küçük bir afallamadan sonra) Aaa, evet!"

-"Istanbul'da oturuyorsunuz tabii..."

-"Hayır! Eee... Ben... İzmir'e taşındım!"

Yörenin tipik çizgilerini yansıtan o güzelim fincan elinizde, bir yudum almak için can atıyorsunuzdur ve ağzınızla arasında da bir karış mesafe kalmıştır. "Ne de keyifli olacak hani, şununla bir sabah çayı içmek..."diye de düşünüyorsunuzdur belki ama, **o size öyle gelmektedir.** O bir karış mesafeyi geçip çayınızı ağzınıza ulaştırmak, bu sevgili ülkemizde o kadar kolay bir iş değildir.

Siz "**halka malolmuş**" bir kişi olmanız asabiyle, "**halka hizmet**" için varsınızdır. Ve şu anda ne durumda olduğunuz, ne yaptığınız vatandaşın hiç te umurunda değildir. Onun için önemli olan, cevabını gerçekten merak edip etmediği meçhul, kendi soracağı sorulardır:

-"İstanbul kötü bir şehir...!?"

-"Hayır! Değil de ben..."

Aklınız çaydadır. Kararlısınızdır içmeye... Ama hafiften de tadı kaçmaya başlamıştır hayalinizdeki yudumun... Onu bırakıp, "bir tane zeytin atayım ağzıma bari, sonra alayım şu Allahın cezası çayı ...", diye düşünebilirsiniz belki... Ama fazla şansınız yoktur:

-"İzmir'in neresinde...?"

Artık zeytinden de ümidi kesmiş olup, çatalı yerine bırakırsınız:

-"Bornova'da oturuyorum. Bornova güzel bir yer... İzmir'liler eskiden kalma alışkanlıklarıyla, Bornova'yı tarla zannederek kenarından geçip otoyoldan Ankara'ya veya İstanbul'a giderler ama, aslında Bornova geniş cadde ve park etmeğe de çok müsait durumuyla....."

Kahvaltınız, çay da yavaş yavaş soğumaya başlamış olduğundan, resmen artık "piç" olma aşamasına gelmiştir ve siz, sevgili vatandaşınızı kırmamak uğruna o sabahki kahvaltınızı da **uğurlarında** feda etme "büyüklüğünü" göstereceksinizdir yine muhakkak ki... Yoksa, "Hımm" (parmak sallayarak) olursunuz.

Her ne kadar, Erkin Koray adındaki sanatçınız hakkında: "Pozisyonunuza dikkat edin, her an terslenme ihtimaliniz vardır!" gibi bir **şayia** çıkarmışlarsa da, siz inanmayın!

Benim piç olmuş olan ne **birinci**, ne de **bininci** kahvaltımdır hayatımda...

* * *

O kadar garip meslektir ki bizimkisi, o kadar olur:

Gittiğiniz yerde, "sizin dünyanız budur ve mutlaka böylesi hoşunuza gidecektir" gibi bir zihniyetten olsa gerek, yemeğinizi (en azından benim yemeğimi) boğazınıza tıkarcasına, kaset derhal teype yerleştirilir. Ciyak ciyak, feryat feryat:

"Lay, Lay, Lay, Lay... Kimse şah değil, padişah değil" veya **tersine** "Ben sana abayı yaktım... Abayı yaktım..."

Çok iyi niyetle yapılmış olduğunu bilirim, ama iştahımın kaçmasına engel olamam.

.....

Müzisyen arkadaşınız sizi çaldığı yere davet eder:

-"Baba, yoldan geçerken bize de uğrasana!"

-"Ha, salı günü Bursa'dan geçeceğim. Sizin klübe de uğrar, bir çayınızı içer yola öyle devam ederim"

-"Tamam, sağol!"

Salı günü Atlı Spor Klübü'nün kapısından içeri girerken, pek sıradan olmayan bir alkış ile karşılaştığınızda, o sizi her zaman takip eden ve **"sokaktaki adam"**dan her zaman biraz daha kuvvetlice olan altıncı hissiniz, bir tuhaflık olduğuna dair sinyal verir ve içinizden "Allahallah!" dersiniz, ama, bunu halkınızın sizi sevdiğine yorumlarsınız. Öyle olsun istersiniz en azından... Başka bir seçeneğiniz, aklınıza gelen başka bir şey yoktur.

İşte orada yanılmışsınızdır! Sizin bilmediğiniz bir şey daha vardır:

Sevgili müzisyen arkadaşınız sizi umuma, günlerce öncesinden anons etmiştir: "Baba, salı günü burada!"

Aradan bir müddet geçer, siz saf saf orada otururken biri yaklaşır:

-"**Ne zaman çıkıyorsunuz?**"

-"Nereye?"

-"**Sahneye!**"

-"Ne sahnesi?"

-"**Söz vermişsiniz!**"

-"Ne sözü?"

-"**Biz sizin için geldik!**"

İşte o andan itibaren kızgınlık, dargınlık, hiddet, tevekkül, hepsi birbirine karışır içinizde... Arkadaşınıza mı lânet etmeniz gerekir, kendinize mi, şu aşağılık dünyaya mı, neye?

Bilemezsiniz.

İşte o gece, hırsınız kimden çıkar, kabak kimin başına patlar, faturası kime çıkar; o anda önünüze ilk gelene mi çıkar, daha sonra evdekilere mı çıkar, kimse bilemez artık...

Bu durum bende çoğunlukla, anında, orada bulunanların (ve aynı zamanda kendimin de tabii) keyfini kaçırmakla neticelenmiştir.

.....

"Kafamı dinlerim belki burada..." diye büyük bir ümitle İstanbul'dan kaçıp, Muğla ilinin, Bodrum ilçesinin, Akyarlar Beldesinin, Karaincir semtinin en az uğranan köşesine, "daha henüz kimse kalkmamıştır" ümidiyle sabahın en erken saatinde deniz kenarına gitmiş, "şöyle iki gram **deniz ve kuş sesi** dinleyeyim" demiş ve taa uzaktan bir vatandaşın gelmekte olduğunu görüp, "hem o rahat geçsin, hem de ayak sesleri de gelmez belki" diye arkanızı dönüp kendinizi bir kaç adım geriye de atmışsınızdır ki, bir his o gölgenin yavaş yavaş size yaklaştığını bildirir. Siz:

-"Şurada **bir o ve bir ben**'den başka görünürlerde kimse yok. Geçip gidecektir herhalde..." derken, bir **insan sesi** yanıldığınızı söyler:

-"Bakar mısınız?"

İlkönce arkanıza, sağınıza solunuza bakarsınız. Kimse yok! Hani "Allahın dağında..." denir ya, işte o misal, başınıza şu "Allahın deniz kenarında..." konmuş olan **kısmet kuşuna** lânet etmeden -çünkü başınıza o konan **"vatandaş"**tır ve herkesin olabilir ama, özellikle **sizin** ona lânet etme hakkınız ömür boyu yoktur-, "bakar mısınız?" sorusuna cevap olarak ilkönce bir "**bakarsınız**".

-"Siz müzisyen misiniz?"

"Şimdi alayım mı şunu ayağımın altına, hazır kimse de yok etrafta", diye biraz tereddüt ettikten sonra, "lâ havle ve lâ kuvvetî" **(içinizden tabii ki)** diyerekten:

-"Eh, olabildiği kadar..." olur cevabınız.

-"İsminiz?"

"Ulan sen sokakta önüne gelen bir adama "adın ne senin?" diye sorabilir miydin?" diye soramadan, yine yutkunarak:

-"İsmim Erkin!"

-"Soyadınız Ka..., Ko..."

-"Koray!"

-"Aaa, evet! Sizin gitarınız, mitarınız çok duygulandırıcı!"

-"???"

Ya Rabbim!

Gel de o "deniz ve o kuş sesleri"nden hayır bekle artık!

.....

Mesela... Damadın davetlisi olarak düğününe gittiniz, değil mi? Yandınız!

Hiç kimse orada davetli bulunan doktorun yanına gidip, "Doktor bey, şu nabzımı ölçer misiniz? Biraz başım dönüyor da..." veya o arada avukat bey'i bir kenara çekip, "verdiğim çek karşılıksız çıktı, şu işten nasıl sıyrılırız?" demez de, gelinin o günün mutluluğuyla kafayı çekmiş kız kardeşi bir atak yaparak mikrofonu eline geçirir:

-"Aramızdaaa..."

Usûlü, gelip ilkönce, sahneye çıkmayı kabul edip etmeyeceğinizi sormaktır da, bizim vatandaşımız için bu gereksiz bir iştir. Bu işin en kestirmesi, hemen çıkıp anons etmektir. Bu **emr-i vaki**'ye karşı duramıyacaksınızdır nasıl olsa:

-"Aramızdaaa..."

Siz, iyi misiniz? Kötü müsünüz? Başınız mı ağrıyor? Bir derdiniz mi var, önemli değildir. Sizin hayattaki misyonunuz orada çıkıp şarkı söyleyip, o gece onları eğlendirip, göbek attırmaktır. Sakın ola ki, bir bahane ile kaytarmaya çalışmayın. Israrla, kolunuzdan da tutarak, sahneye çıkarılacak ve söyleyeceksinizdir. Başka yolunuz da yoktur!

-"Lütfen bırakın! Ben de buraya sizler gibi davetli olarak,

gelinle damadı kutlamaya geldim!" dediniz mi, bitmiştir işiniz. O andan itibaren artık sevilmeyen ve hatta "**istenmeyen adam**"sınızdır. **On saniye** içinde herkes ve her şey değişmiştir.

Sizin yaşama şartınız, onların her istedikleri an şarkı söylemenizi gerektirir. Ve sizin için, o gece oradan çekip gitmeniz, yapacağınız en uygun hareket olur.

Çünkü sahnedeki, "Müzisyenler Kahvesi'nden toplama düğün orkestrası" bile çılgınca alkışlanır artık o andan itibaren... Siz aslında, o düğün orkestrasının sizin şarkılarınızı "**çalamayacaklarını**" bildiğiniz için sahneye çıkmayı reddetmişsinizdir ama, o **kıytırık** çalgıcılar, **süper ve saygın müzisyenlerdirler** artık misafirlerin gözünde...

Siz çalmazsanız, onlar çalıyorlardır işte!

İnsanlara bir şeyler sunalım diye verdiğiniz kırk yıllık emek ise, bir anda sıfır olmuştur.

* * *

Beraber resim çektirmek istenir sizden, gezdiğiniz yürüdüğünüz bir yerlerde...

Ne güzel, değil mi? Herkesin özleyip de ulaşamadığı bir hayat... Keşke hepimizin resmini çekmek için koşuşsa insanlar!

Ama "**bu iş**" de düşündüğünüz kadar **basit ve keyifli** değildir.

Acil bir işiniz var da, yolda hızlı hızlı bir yere gidiyor olsanız dahi, durup, istenen pozu verip, sonra yolunuza devam etmek mecburiyetindesinizdir.

-"**Buyrun çekin işte... Ben buradayım!**" olmaz. Hele anında durmayıp ta bir iki adım ileri atmış iseniz, vay halinize:

-"Bizi yoruyorsunuz ama!"

Önemli olan **sizin** yorulmanız değil, onunkidir. Çünkü siz 24 saat "**non-stop hizmet erbabı**"sınızdır!

Vatandaşın canı hangi saatte, nerede ve neyi çekerse, o saatte orada ve anında onun istediği hizmeti vermek durumundasınızdır!

Ayrıca, sadece bizim meslektekilerden değil, "**normal bir vatandaş olan sizden**" de ömür boyu sadık bir hizmet bekler benim güzel vatandaşım... Mesela, günlerden bir gün size telefon açar:

-"**Hiç aramıyorsun!**"

Halbuki, "hiç aramamış" olan kendisidir, ama işi sizin üzerinize yıkar.

-"Aramayan sensin!" desen iş çok uzar, saatler süren bir tartışmadan sonra bozuşabilirsiniz de... Bunu göze alamadığınız için, boynunuz bükük bir bahane uydurmak mecburiyetinde kalırsınız:

-"Adıyaman'dan görümcemler misafirliğe geldiler de...!"

Hayatımda sevgili vatandaşımla "**kaç bin kere**" resim çektirmiş olduğumu hatırlamıyorum. Benim buna itirazım hiç olmamıştır. Ama, "şu köşeye gelir misiniz?" veya "sizi şöyle alalım"a, "**El insaf! Yazıktır adama!**" demez misiniz siz de benim adıma?

Bizim "Tarkan Kardeş" gibi **arkamızda (!)**, mesela USA'dan Ahmet Ertegün filan gibi, bir potansiyelimiz olmadığından, küçük barlara filan gidiyoruz yeri geldiğinde, normal vatandaş hesabı... Bazen genç bir Rock grubunu, bazen fazla gönlüme hitap etmese de, bir tavernacı arkadaşı dinlemeye... Zaman olur, onun o yayvan yayvan, ağdalı ağdalı söyleyişi hoşuma da gider üstelik...

Gitmesine giderim de, başıma geleceği engelleyemem.

Hiç de sizin bölgenizden olmadığı her halinden belli olan adamın biri, yüzünde bir şeyleri başaracağından emin o hafif gülümseme ile, barda oturduğunuz masaya, kızın birine bu vesile ile yanaşma ümidi ile yanınıza gelir.

Bir anlamda: **Belâ, döner dolaşır, gelir sizi bulur.**

-"Erkin Bey, şu masada bir kız var, sizi çağırıyor! Resim çektirecekmiş!"

Hamfendi emir buyurmuşlardır "kul" görünümündeki herife... Ve dolayısıyla bana...

Kalkıp: "Resminin de, senin de..." diye masayı sandalyeyi dağıtmak gelir içimden ama, dudağımı ısırdığımla kalırım.

Sıradan adam, "ne diyorsun ulan sen, deve? Ne resmi? Söyle o, bilmem ne yaptığımın bilmemnesi'ne kendi gelsin buraya! Ben bu yaşta kalkıp da masasına mı gideceğim onun?" diyebilir de, siz diyemezsiniz. En fazla, anlamsız gözlerle bakıp, başınızı öbür yana çevirirsiniz.

Ki bu da, anında "Kötü Adam" olmanız için yeter de artar bile... Haa, "olay bitti, kurtuldum" sanmayın. Ona rağmen kavga çıkabilir, karakolda neticelenebilir. Hatta bizim memlekette cinayetle neticelenebilir.

"Vay, bizi adam yerine koymuyor musun ulan, kelek!"

Durup dururken...

*

Yalnız bir kere...

Yanlış duymadınız!

Bütün ömr-ü hayatımda yalnız bir kere...

12 yaşlarında küçük bir kız çocuğuna rastladım. Onu hiç unutmuyorum. Tarih: 5 Ağustos 2000. Bozcaada... Festivale davet edilmiştim.

Yolda yürüyorum:

-"Resim çekebilir miyiz?" dedi bir ses... Baktım küçük bir şey...

-"Tabii, canım!" dedim, durdum.

Makine elinde, muhtemelen abisi olan kişi ona:

-"Yanına geçmeyecek misin?" deyince o, kararlı bir tavırla şöyle dedi, kulaklarıma inanamadım:

-"Hayır! Bana gerek yok! Ben **'onun'** resmini istiyorum!"

Ve abisi de, fotoğraf makinesinin deklanşörüne bastı.

O kadar beklemediğim bir durumdu ki, bir anda tutuldum kaldım.

Durdum...

Resim çekildi...

Ve ben yoluma devam ettim.

Şimdi, neden orada onun kim olduğunu sormadığımı ve çok değişik bir kişi olduğu için ona sarılıp yanaklarından öpmediğimi bilmiyorum. Ona bir daha bir yerde rastlayıp da tanımam ihtimali ise **hiç yok!**

Şu anda bile bu satırları yazarken, kendisine birazcık olsun özel bir ilgi gösterememiş olduğum için üzülüyorum ve elimde olmadan gözlerim yaşarıyor.

* * *

Bizim bir de **"Beni hatırladın mı?"** fobimiz vardır.

Bu çok önemlidir **bizim** için... Belki de en önemli yeri teşkil eder hayatımızda... Hatırlanmak isteriz.... Hepimiz...

"Önemli adam"dan sayılmak isteriz.

Eğer "hatırlanamamışsak" üzülürüz. Kırılırız, darılırız... Kızarız da üstelik...

Halbuki, "Üstat! Benim adım şu şu... Bundan on sene önce Eskihisar'dan Topçular'a araba vapurunla geçerken güvertede seninle karşılıklı birer çay içmiştik", de, oh! Olsun bitsin! Biz de işkence çekmeyelim, "bu adamı ben Avustralya'da gördüm gibime geliyor", diyerekten, değil mi? Hayır! Olmaz!

-"Beni tanıyor musun?!"

Ve sonra göz göze uzunca bakışacaksınız, iki sevgili gibi:

-**"Düşün bakalım biraz!"**

Galatasaray'ın o meşhur Çiçek Pasajında bir kaç kadeh parlatmış ve **özellikle** kafanızı da biraz bulandırmış olup, o anda nereye gideceğinizi bile doğru dürüst bilemeden, hafif-

ten sallanarak o daracık sokakta, insan kalabalığının içinden İstiklâl caddesine doğru kendinize yol bulmaya çalışarak yürüyorsunuzdur ki, malûm soruyla karşılaşabilirsiniz:

-"Beni tanıyor musun?!"

-"Hayır!"

-"Ben de seni tanımıyorum o zaman!"

.....

"Hayır!" cevabı her zaman kullanılmayabilir:

-"Abi, beni tanıdın mı?"

-"Vallahi bir yerden tanıyor olacağım ama....."

-"Ne çabuk unuttun? Fitaş Sineması konserinden sonra sahneye fırlayıp öpmüştüm seni!"

.....

Size kolaylık olsun, diye düşüneni hiç çıkmaz değil:

-"Ben Villingen-Schweningen'den Hasan'ın yeğeniyim!"

Hayatımda, Allahın Almanyası'nın Villingen- Schweningen'inde bir defa bulunmuşum. O da, evliyalara karıştığımız bir gece, oturduğumuz yerde içtiklerimiz yetmemiş, kalkmışız Freiburg'dan, ne akla hizmet ise kilometrelerce yol katedip tavsiye üzerine (!) Schweningen'li Hasan'ın meyhanesine gitmişiz.

Hasan'ı zaten bir daha görsem tanımam. Şahıs bir de üstelik, Hasan'ın kendisi de değil de, yeğeni...

Masada bile fazla oturtmayıp, "sen şurdan bi sigara alıp gelsene", bahanesi ile bakkala yollayıp masadan uzaklaştırmışızdır muhtemelen...

.....

Bir keresinde, Tekirdağ'da oluyor:

Son derece canım sıkkın vaziyette, kaldırıma çömelmiş, başımı ellerimin arasına almış düşünüp duruyorum. Arabanın lastiği patlamış ve günlerden pazar... Hava da sıcak, yaz günü... Yalnızım... Kızım Damla var ama, daha çocuk.. Bir de o var ilâveten, demektir yani... Acıkır, su ister, çişi gelir.

Şimdi bu sıcakta değil, kirikoyu arabanın altına tak, lastiği sök, tak filan, kabus... Bir Allah rızası için yardım edecek adam da gözükmüyor etrafta... İstanbul değil ki, çıkınlar, domatesler, kaldırımlarda, ağaç altlarında otursun millet... Herkesin aklı başında... Tatil günü, ya istirahat, ya da Kumbağ'da yazlıkta... Olay gözümde büyüdükçe büyüyor. Biri "Ne var?" dese, "B... var!" diyeceğim neredeyse, hiç tarzım olmamasına rağmen...

Gibi bir durumda, "söyle bakalım beni nereden tanıyorsun?" diye bir ses... Tam kulağımın dibinde...

İşte o an gelmişti! Artık bu kişinin, kim olduğu, ne olduğu benim için hiç önemli değildi. Ortamı kendi hazırlamıştı. Ve tam da yerine gelmişti. "Herhalde bu cevabımdan sonra aramızda kavga çıkar ve ben de bu adamdan güzel bir dayak yemek suretiyle rahatlarım!" diye düşünerek, gayet sert bir şekilde:

-"**Almanya'dan!**" dedim. Attım kafadan...! Hiç düşünmeden, ağzıma ilk gelen sözü söyledim.

Maksat, "ne Almanya'sı yaaa? Sende de amma kafa varmış ha! Daha geçen gün şurada görüşmedik mi?..." filan desin, ben de, işte, **bu söze uygun bir cevap** vereyim ve kavga çıksın...

Onun yerine:

-"Hafızan bayağı kuvvetliymiş! Neredeyse 10 yıl oluyor görüşmeyeli... Bravo!" demez mi?

Hayat bana "**ağız tadıyla**" bir kavga çıkarmaya bile müsaade etmemişti. Kaderime boyun eğdim yine o gün... "Yaşa", diye mırıldanaktan...

.....

Ayrıca, bize gelen de -evelallah- daha aşağı gelmiyor ki:

-"**Moda'daki günlerimizi hatırlıyor musun?**"

-".....?"

-"**Siz Rainbow'da çalarken, biz de dinlemeye gelirdik!**"

-"Kaç sene oluyor bu?"

-"**Kırk beş filan..!**"

- "……!?"

..... **Ş i k â y e t i m v a r!**

Haaa...

Şimdi siz, ben bu konulardan bahsedince hep bir ağızdan:

-"**Ama sizi seviyorlar da ondan! Kötü birşey mi bu yani?**" diyeceksiniz!

Evet, evet, diyeceksiniz!

A d ı m g i b i b i l i y o r u m!

Çünkü siz de normal bir insansınız!

Damla'nın çocukken, çok dikkatimi çekmiş olan ilginç bir teşhisi (tanısı) vardı.

Eğri veya doğru:

"Şu Veteriner'lerin hayvanları sevdiklerine hiç inanmıyorum!" derdi. **"Hayvanları sevseler, onları (ameliyat için bile olsa) kesemezler!"**

ŞİKÂYETİM VAR!...

B A Z E N!...

* * *

STARS AND STRIPES

★★★★★★- - - - - - - - - - - - - - - - - - -
★★★★★- - - - - - - - - - - - - - - - - - -
★★★★★★- - - - - - - - - - - - - - - - - - -
★★★★★- - - - - - - - - - - - - - - - - - -
★★★★★★- - - - - - - - - - - - - - - - - - -
★★★★★- - - - - - - - - - - - - - - - - - -
★★★★★★- - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Burada Amerikan halkına bir mesajım var:

"Şu anda Irak'ta bulunan asker kıyafeti içindeki vatandaşlarınız, bizim şarkılarıyla büyüdüğümüz Elvis Presley'lerin, Everly Brothers ve Rick Nelson'ların, Chuck Berry'ler ve Fats Domino'ların çocukları olamaz!

Biz benzetemedik!

Bunu bir nüfus dairelerinden araştırıp bize de söyler misiniz, bunların anneleri babaları kimler?

Bir de, zahmet olacak, siz "komşumuz" oldunuz artık, kardeşiniz Büyük Britanya şimdi bize biraz uzak kaldı. Bu sorumu Mr.Tony Blair'e de iletir misiniz?

Çünkü o da, The Beatles'ın, Pink Floyd'ların veya Led Zeppelin'lerin çocuğuna benzemiyor da...!"

KIZGIN ADAM

(32 kısım tekmili birden Dokümanter)

Eskiden Türkiye'ye gelen yabancı Uçan Adam filmlerine sinemacılar böyle yazarlardı:

"32 Kısım Tekmili Birden"

Bunun ne demek olduğunu biz çocuklar hiç anlayamadık. Buradan tek algıladığımız şey, "seyrettiğimiz şey tek bir film, ama bizim Türk filmleri tek kısım, bunlar 32 kısım... O zaman, birileri bize Türk filmlerinden 32 kere daha fazla bir şeyler sunuyor olsa gerek" idi.

Ve bu 32 kısımlı Uçan Adam, o sihirli kelimeyi, "Şazem!" (Shazam) dedi mi uçar, biz de ağzımız hayretten açık, onun gibi olmayı hayal ederdik...

*

Basında üstüme yürüyene pek o kadar kızmam! Genellikle, cevap vermek suretiyle polemiğe de girmem. Bir cevap verilmesi gerekiyorsa eğer, cevabımı sahnede gitarımı çalarak veririm.

De, bazen kızmışız anlaşılan... Olur a!

Biz de insanız... Etten kemikten!

Yazımız 9/8, yani dokuz sekizlik "Aksak Ritim" üzerine yazılmıştır.

KIZGIN ADAM - 1:

1999'un son aylarında, birtakım şarkıcı adaylarının, sağda solda -artık neyin hesabı ile hareket ediyorlarsa- hakkımda, **"onu demiş, bunu yapmış"** gibi tamamen iftiraya dayanan yayınları üzerine, bir hışımla bütün yayın organlarına gönderdiğim basın bülteninden bir kopya...:

10 Aralık 1999

Sayın basınımıza duyurudur. Erkin KORAY

Konu:

"Erkin Koray ve Cem Karaca'nın, Barış Manço'ya eşlik eden grubu Kurtalan Ekspres'e **"çalışma teklif ettikleri"**, onların ise bunu **reddedip**, onun yerine, piyasaya yeni çıkan birine konserlerde eşlik etmeyi tercih etmiş oldukları" şeklinde son günlerde basında çıkan haberler hakkında...

Sözümüz:

Yukarıda yazıldığı mealde bir yazı dizisi, ayrı ayrı yayın organlarında yer aldı. Sayın Cem Karaca adına konuşma hakkına sahip değilim. Kendi adıma, bu konu üzerindeki **düşüncelerimi** ve **cevabımı** bildiriyorum:

a) **"Gazeteci arkadaşlarımızın işidir"** desek: "Sıkışık bir gününe rastlamış, **mama parası** için yapmış olabilir, hoş görelim", dedik;

b) "Şarkıcı olmak isteyen kardeşimizin işidir" desek: "Arayış içindedir. Bu adamların sırtına basarak belki bir yerlere varırız, diye bir düşünceye kapılmış olabilir. Affedelim bu seferlik...", dedik;

c) **"Kurtalan Ekspres'teki arkadaşların işidir"** desek: "Bu aşağılayıcı durumdan, **Ekspres'i kurtarmak** amacıyla söylemişlerdir", dedik, ama biraz burulduk;

d) **"Plak şirketinin işidir"** desek: "Gece rüyada görüp, sabah uygulamaya koydukları bir çaresizliktir. Haydi öyle olsun", dedik;

ve sonuçta: "Bir kereye mahsus bir hata olmuştur", dedik. Ses çıkarmadık. Ama... **Bir oldu - iki oldu - üç oldu...** Ardı arkası gelmeyecek gibi gözüküyor bu aşağılık konunun...

Şimdi:

Her kim, bu haberi bu şekliyle **söylemeyi, uygulamayı, yaymayı veya neşretmeyi** düşünmüşse **ona'dır** cevabım...

Bir:

Gazeteci arkadaşım, sen uydurduysan, sana:

-"Gazetecilik kutsal ve çok önemli bir meslektir. Kalemini, **Boğaz'da bir balığa** satma! Biz bu işlerin içindeyiz. Plak şirketinden bu haber için sana daha fazla bir şey çıkmayacağını biliriz!" derim.

İki:

Şarkıcı adayı kardeşim, sen uydurduysan, sana:

-"Bizim yerimize geçmek bu kadar basit olsa, senden önce bir sürü arkadaşın sahnelere çıktılar. Onlar düşünemediler de, onların arasında bir sen mi cingözsün? Şunu aklına koy! Sen değil, senin gibi yüz taneniz birleşseniz, bizim yerimizi tutamazsınız. Çünkü siz bilgisayar çocuklarısınız. Makine yazar, sen okursun... Ne çıkarsa bahtına... Ayrıca, o kadar **korkma!** Kadınların kalbine giden yol için de, bizden yardım bekleme... Her durumda yanında olamayız!" derim.

Üç:

Kurtalan Ekspres'teki arkadaşlar uydurduysalar, onlara:

-"Bu **yaptığınız işten utanıyorsanız,** yapmayın o zaman... Kendinizi kurtarmak için bizi karalamaya kalkmayın. Hadi o çocuk genç, dünyadan haberi yok... Bir gün bir yerlerde bir şeylerle karşılaşır, haberi olur. (Ki haberi oldu. Açtığım iki davanın ikisini de kaybetti ve "dünyadan haberi olmuş oldu". Hapse girmesini ise **ben istemedim.** Çünkü kendisine kin beslemiyorum. Sadece, bu işlerin öyle "o kadar basit" ol-

madığını öğretmiş oldum. Cezası paraya çevrildi) De, siz bizi iyi tanırsınız (!). Ben size hiç gelip te: **"Bana çalar mısınız?"** dedim mi? Basçınız Ahmet Güvenç: "Bu konuda bana birşey sorarlarsa, ben işin aslını söylerim", dedi bana... Haberiniz olsun! Ayrıca, şu andaki halimden hiç de şikayetim yok, ha!" derim.

Dört:

Bu işler, **o yeni çocuğa kaset yapan plak şirketinin** promosyon politikası olup, şirketin istikbalini bu tür işlere bağladılarsa, bu zavallılığa birşey söylemesem de olur. Acınacak durumdalar demektir ki, bir de bizim vurmamıza gerek yok.

Dört yönde söyleyeceğimizi söyledik. Sözümüz ilgili kişiyedir. İlişkisi olmayana sevgilerimiz bakidir.

.....Bu gibi alçakça konulara söylenecek çok şey var da, daha fazlasını kendime yakıştıramıyorum. Sayın basınımızdan, o konuya olduğu gibi, benim söylediklerime de yer vermelerini beklerim.

Saygılarımla,
İmza...

.....

Amma da kızmışız ha..!

Dört bir yana savurmuş olduğumuz içindir ki de, bu yazı **hiç bir yerde** kendine yer bulamadı. Hep "işine gelen" yazılır ya!

Bir tek **"İmparator Dergisi"** hariç... Onun da adına yakıştı... Derginin sahibi kim dersiniz?

Sayın **İbrahim Tatlıses**...

Yorum sizin...!

O beni TV programına davet eder de, ben gitmez miyim yani şimdi?

* * *

KIZGIN ADAM - 2:

Hürriyet gazetesinden Demirhan Hararlı'ya faks çekmişim. Günlük gazetelerden birinde çıkan bir yazıyı ona şikayet etmişim. Bu konuyu onunla paylaşmak, dertleşmek ihtiyacı duymuşum herhalde...:

31 Mayıs 2000

Sayın Demirhan Hararlı,

Son günlerin modası... Sanat camiasında bir takım yeni türeme menejer adayları, başarının, toplumda yer yapmış kişileri karalamaktan geçtiğini sanıyorlar. Ellerine geçirdikleri şarkıcı olmak isteyen gençleri de, **daha doğru dürüst işe başlamadan** halkın gözünde sevimsiz hale getiriyorlar.

Herhangi bir şekilde **dostluk kurdukları** genç gazetecileri de, özellikle amaçlarına **alet ediyorlar.**

Günlük gazetelerden birinde hakkımda şu başlıkla bir yazı çıkıyor:

"MÜZİĞİN BABASIYIM"

Belki **kasıtlı,** belki **iyi niyetli,** yoksa baştan savma mı yazıldı bilemiyorum. Dolayısıyla kimseyi suçlamıyorum. Ama burada ciddi bir yanlışlık var...

Herhangi başka bir konu olsa, boş verip geçeceğim.

Aynı yazıda, "benim cebimde sadece 12 milyon liram (şimdiki 12 YTL) olduğu" gibi bir şeyler de yazmış. Röportaj için İzmir Efes Oteli'nin restoranında otururken, kardeşimizin **"bu memleket size ne verdi?"** gibi, her zaman aptalca bulmuş olduğum soruya, cebimden **bir miktar** para çıkarmak suretiyle ona bir mesaj vermek istemiştim. Demek ki anlayamamış.

Şanssız bir anına rastlamış görevlinin, ne yapalım?

Aslında, gerçekten öyle bile olsa ne olur ki?

Toplumumuzda cebinde su içecek parası olmayan bir sürü insanımız var. Bunlardan biri gayet normal ben de olabi-

lirim. Burada bir suç varsa bu suç, insanına sahip çıkamayan devletindir. İnsanlarımızın değil!

Önemli olan diğer iddia... Başlık...

"Müziğin Babasıyım!"

Ha, "Müziğin Babası" yazarsın, nereden baksan daha nazik ve saygılı bir sunum şekli olur; hem benim için bir gurur vesilesi olur, hem de o yukarıda sorulan "ne verdi?"nin cevabı olur.

Her kim, **"bu adam ben Baba'yım dedi"**, derse, yalan söylüyordur. Aynı zamanda büyük bir yanlışlık yapıyordur. Bunun başka bir ihtimali de yoktur. Çünkü bu söz benim ağzımdan hiç bir zaman çıkmamıştır.

"Baba", vatandaşın kendi kararıyla verdiği bir sıfattır!

Kişiyi buna **lâyık** görür, istediğine verir, istediğine vermez!

Yerindedir veya değildir... Kimsenin zoruyla da olmaz. Benim zorumla hele hiç olmaz.

Ben, ikide birde, yanlış bir şeyler yazan meslek sahibi kişileri mahkemeye verip, onlardan tazminat alarak yaşayan bir adam konumunda olmak istemiyorum. Dolayısıyla bu konuyu aynı ortamda, yani sadece yazı ile dile getirmek istedim.

Ayrıca, gazeteci arkadaşlardan söyleşi yapmaya geldiklerinde bana şu: "Size niye Baba diyorlar?" sorusunu hiç yöneltmemelerini tekrar tekrar rica ediyorum. Çünkü, bu sorunun muhatabı ben değilim!

Sokağa çıkar, **"ey vatandaş, siz bu adama niye Baba diyorsunuz?"** diye sorarsınız, cevabı gelir.

Saygılarımla, E. KORAY

* * *

KIZGIN ADAM - 3:

Bir yazısı üzerine, **Cumhuriyet Gazetesi'nden sayın Vedat Özdemiroğlu'na faks:**

9 Temmuz 2001

Sayın ve sevgili Vedat Özdemiroğlu,

aşağı yukarı **bir yıl** önce sütununuzda kaleme almış olduğunuz bir yazıdan kaynaklanarak yazdığım bu gönderi'nin üzerine, **"bu da nereden çıktı böyle şimdi?"**, diyeceksiniz belki ama, geç de olsa iki satırla ileteyim diyorum.

Değerli zamanınızı aldığım için öncelikle özür dilerim.

İlkönce, genel olarak yorumunuz ve olumlu (olumsuz da olsa) eleştirinizin bana güç kattığını söylemek isterim. Teşekkür ederim!

Yalnız, bir şey var: Şu **"DYP adaylığı"** konusunda yapmış olduğum **eylemimin,** bir "Allahın Kulu" tarafından anlaşılamamış ve hatta bunun tamamen boşa gitmiş olduğunu görmek, zaman zaman bana üzüntüden de öte, **ızdırap verir** hale geldiğini hissediyor ve bunun burukluğunu yaşıyorum. Yani, bir kişi çıkıp ta:

-"Helal olsun adama yahu! Bu da bu kadar işte... Bundan da kendine nasip çıkarmayana her şey mübahtır!" demedi ki, şöyle bir, hayatta bu konuda da yapmış olduğum şu **bayağı somut** eylemden bir keyif alayım, o gece gönül rahatlığıyla başımı yastığa koyup, kendime güzel bir uyku çekeyim.

Amacım, Sosyal Demokrat Halkçı Parti'nin o günlerdeki - daha sonra da artık tescil olmuş olan - kabiliyetsizlik ve basiretsizliğini ancak bu yolla, yani, "bakın, eğer parti üyeleri kaçıyorsa, düşünmeğe değer ciddi bir durum vardır, halk bu seçimlerde daha da hızlı kaçacaktır" mesajını (gücüm yettiğince) **"sayın baylara"** en uç şekilde vurgulamak idi.

DY Partisine üye olmak üzere gittiğim günden itibaren de beni, söz konusu Parti'nin civarında gören olmamıştır hiç... Dikkatinize sunarım.

Saygılarımla... Erkin Koray

* * *

KIZGIN ADAM - 4:

Yapılan uzunca bir röportajın ardından, eksik kalmış olarak gördüğü konuları telefonla sormuş, ben de yazıyla cevaplamış, faks çekmişim. Ek sorular tek kelimelik ve benim cevaplarım şunlar:

Sayın Nebil Özgentürk dikkatine...
28 Ekim 2001

-Kemal Derviş?

-Türkiye'de **yeterli** uzman bulunduğunu düşünürsek, getirilmesi tuhaf... Ama meclis içinde uzman kişi olmadığı için, uygundur. Her ne kadar geldiğinden bu yana **tarzı mecburen değişti** ve **palavra düzenine** ayak uydurmak mecburiyetinde bırakıldı ise de, kaliteli bir görüntü veriyor.

-Cumhurbaşkanı? (Ahmet Necdet Sezer)

-Kendisine 10 üzerinden10 puan veriyor, yıl sonu karnesinin de yıldızlı olarak verilmesini talep ediyorum. **Vakarlı, dürüst, sağlam bir karakter...** Bize çok lazım. Aman bozulmasın..!

(Ayrıca, konu üzerindeyken, buraya bu yazıda olmayan bir düşüncemi de ekleyeyim: Ben şu anda, sayın Ahmet Necdet Sezer'i tanımlamaya yukarıdaki sözlerimin az bile olduğunu düşünüyor ve kendisini, Türkiye'nin kazanmış olduğu çok değerli bir Cumhurbaşkanı olarak değerlendirdiğimi ifade etmek istiyorum. Görevi sona erdiğinde, yeri çok zor doldurulacaktır)

-IMF?

-Borcunu hiçbir zaman ödeyemediğimiz bu banker şirketten hâlâ niye para alırız, bilmem. Dibi olmayan bir kuyuya atıyoruz kendimizi, alışveriş yapmakla... Yanımızdaki kadına **yan bakıldı** diye cinayet işleriz de, para verdiği için, bu şirketin **bize yaptığı muameleyi** nasıl olup da hakaret kabul etmediğimiz ise ayrı bir muamma...

- Eğitim?

- Hani: **"Nerem doğru ki?"** demiş ya, işte eğitim konusu tam bir döküntü... Ne tarafından tutsan elinde kalıyor... Üniversitelere giriş sınavı işkencesinden mi bahsedeyim, başarılı olamayanların bütün bir sene boş dolaşmasının ne kadar tehlikeli olduğundan mı bahsedeyim, kitaplarındaki saçma sapan hikayelerin niye oralara konduğunu anlayamadığımdan mı, çocukların başlarını sarıp, kafalarına takke geçirip, yabancı bir dili anlamadan ezberleterek yetiştirme garabetinden mi bahsedeyim? Hangisini söyleyeyim? **"Ne çekiyorsak eğitimsizlikten çekiyoruz"** derim de, başka bir şey demem... Ben çocuğumu okula göndermiyorum. Bir daha da, bana bu konuda bir şey sormayın lütfen...

Selamlar, Erkin Koray

.....

Sevgili bu kitabı okuyanlar!

Bakın şu üstteki yazı, eksik kalmış konulara tamamlayıcı bir yazı... Söyleşi bayağı uzun... Tam sayfa yer vermişler, sağolsunlar... Söyleşiden önce ben özellikle "şu eğitim konusunu işlemeyelim" demişim, o ısrarla sormuş. Bunun üzerine de, artık koskoca adamı azarlamaya utanmış ve yukarıdaki gibi bir cevap vermişim. Ama şuna da **"özenle"** dikkat etmişim:

Şu yazıda, "ben çocuğumu okula göndermiyorum" kaç cümle? Bir!

Rakamla: 1. Değil mi?

Bir gazete tam sayfasında tamamı "kısacık bir cümle", değil mi?

İşte bu cümle, o sayfada **ertesi gün**, üstelik bir de "etrafında kırmızı renkli bir kurdele ile" başlık:

"Ben çocuğumu okula göndermiyorum!"

Ve bir Erkin Koray resmi... Ve kucağında bir kedi...

.....

Ve ertesi gün, bu yazı üzerine benim hem sayın Nebil'e, hem de yazı işlerine gönderdiğim faks:

Sayın Nebil Özgentürk, SABAH Gazetesi, İstanbul

29 Ekim 2001

Sinsi sinsi yaklaştınız. Üzerimizde "dürüst adam" imajını oluşturmak için bayağı **zaman da tanıdınız** bu işe... Biz de bu "zoka"yı yuttuk, tamam...

İyi, hoş da, bir günlük bir yazı çıkacak diye, bir adam kaybetmeye değer mi acaba? Zaten "adam" diye adlandıracağı kaç kişi vardır ki bu dünyada insanın yanında? Yılın 365 günü **her gün bir kişiye** kazık atmayı planlasanız, ikinci yıla adam bulamazsınız! Bu çok yanlış bir hesap, çok! Birbirimize bu türden yaklaşımlar içinde olduğumuzdan dolayıdır ki artık, hiç kimse birbirini sevmiyor, hiç kimse kimseye güvenmiyor ve dolayısıyla milletçe temelimiz çürüyor, her geçen gün biraz daha yozlaşıyoruz.

Ben size: "Hep **çalgıcı** olarak geçiyoruz. Konuyu bir kere de, memleketinin sorunlarını bizzat yaşayan, **vatandaş** yönümüzle ele alın" dedim. "Tamam, harika!" diye yaklaştınız. Masaya oturduk, konuşmaya başladık.

Laf arasında, nefes alalım diye, o sırada tesadüfen yanımızda bulunan Allahın yaratığı **doğa harikası kedimizi** 'kafesinden çıkarıp size gösterelim, bu güzelliği sizinle paylaşalım' dedik, resim çektiniz.

-"Bu resmin yazımızla ilişkisi yoktur değil mi?" dedim.

-"Kat'iyyen!" dediniz.

Çünkü "kedi"li bir resim, **"Erkin Baba'nın Hayvan Sevgisi"** başlığı altında yer almalıydı benim bildiğim...

-"Eğitim?" dediniz.

-"Bu eğitim konusuna hiç değinmeyelim, başlıbaşına ayrı bir konudur. Ayrıca, **bu memleketin okumaya ihtiyacı var,** bazı şahsi eylemlerimin vatandaş tarafından yanlış anlaşılmasına müsaade etmeyelim, memlekete bir şekilde zarar vermeyelim" dedim.

Israrla, üç-dört defa, size vermekte mahzur görmemiş olduğum -dostuz ya (!)- cep telefonumdan aradınız. "Hadi, peki, bir iki satır yazalım" dedim ve sizin **başlık** olarak attığınız konuya, istemeye istemeye sadece bir satırla değindim. Yazınızda da, **"cürmü kadar yer alır"** hesabıyla... Çünkü, 'memleket meselelerini konuşalım' demiştik.

Şimdi:

- Söyleşimiz **müzik üzerine** mi idi ki, (köşenize ait olan kendi resminiz hariç) tamamı iki resimden **biri gitarlı**...?

- Ve ben bunları sizinle konuşurken **kediyle** mi oynaşıyordum ki, **biri de kedili**...?

- Memleketin sorunlarına değindik. Benim ve memleketin en büyük sorunu, benim kızımı okula göndermeyişim mi ki, kırmızı kurdeleli başlık atmışsınız?

Günahınızı almayayım: Bu tür bir densizlik ilk defa sizin tarafınızdan olmuyor. (Kim yapıyorsa; siz veya yazı işlerinden birileri, farketmez...) Benden direkt bir "alıp veremediğiniz" olmadığını biliyorum. Öyle olsa başka türlü olur, bunu da bilirim. Ama eğer, "bu memleket bundan anlar, ciddi işlerin yeri yoktur" diyorsanız, bunda da yanıldığınızı söylerim. Bu ülkeyi idare etmeye talip olanlar da böyle zannettiler de, o yüzden bu hallere düştüler.

Gazetecilik mesleğindeki kişilerin, mesleklerinin kutsallığını idrak etmeleri gerekir. Çünkü bir mesaj veriyorsunuz,

kitleleri yönlendiriyorsunuz. Gazetecilik bir ibadet olmalı... Sahtekarlık, yalancılık, dolancılık demek olmamalı...

Biz artık, kızım ve ben, hiçbir gazeteye ve gazeteciye inanmıyoruz, güvenmiyoruz ve bizim hakkımızda yazı yazmasını da istemiyoruz.

İstenmediği yere kene gibi yapışacak olan gazeteciye de söyleyecek sözümüz yoktur..

Saygılarımla... Erkin Koray

.....

Dozu biraz kaçmış. Son cümleler düşündüğümü yansıtmıyor ama, sinir hali işte... İnsanız!

Ben geçmiş bir olayı **(bu kitap hikaye kitabı gibi olsun, ama, bir yandan da belgesel olsun, dedik ya)** size burada bir belge olarak, bire bir ilettim. Bazı şeyleri "makaslayarak" olayın sihirini bozmadan...

Ha! Burada röportör'un **"suç oranı"** ne kadardır, onu bilemem. Çünkü yine bilirim ki, röportajı yapan gazeteci (ki sevgili Nebil Özgentürk gerçekten değerli bir gazetecidir) yazısını yazar ama, bu kitapta bir yerlerde değindiğim veya değineceğim gibi, o yazı o yayın organında bambaşka çıkabilir.

Nebil Özgentürk ile daha sonra görüştük. **Ben onu anladım.**

Hatta kendisi, benim de içinde yer aldığım, **"Bir Yudum İnsan"** isimli, 10 ciltlik, kitaplı ve VCD'li bayağı ciddi bir belgesele imzasını attı. Televizyonlardan da tekrar tekrar yayınladı. Bundan çok mutlu oldum. Çünkü, gelmiş geçmiş **"en başarılı belgesel"** çekimi idi.

Bir Yudum İnsan'dan bahsetmişken, sizin **öyle zannettiğiniz ama öyle olmayan** bir şeyi daha söyleyeyim de "Dünya'nın Arkasındaki Dünya" dizisine eklenmiş olsun:

O belgesel'in en sonunda beni **"çok duygulanmışım ve ağlıyorum"** zannediyorsunuz ya... İşte orada ben aslında **"gülüyorum!"**.

Yani, siz beni ağlıyorum zannediyorsunuz, oysa ki ben gülüyorum! Ne kadar **"ters-yüz"** bir durum, değil mi?

O işi Nebil Özgentürk, işin ustası olduğu için, büyük bir ustalıkla filmi aradan kesip oraya yerleştirmek suretiyle yapmış.

Belgeselin bir yerinde, bir ara arkamdan geçen bir kedi görüntüsüne rastlayacaksınız. İşte o kedi, ben **en ciddi vaziyetlerde** konuşuyorken, tuttu sırtımdan geçti. Ben de kendimi tutamıyarak başladım gülmeye... Ve tabii ki, **"konuştuğum şeylerin"** verilmesi gereken belgesel bir yapıtta, o gülme kısmının "bu işin dışında" olduğunu düşündüm. Halbuki bakın ne işlere yarıyormuş!

"Montaj tekniği"ni konuşturarak, sevgili Nebil, **"gülmeyi"** yapmış size **"ağlama"**...

* * *

KIZGIN ADAM - 5:

...Ve bu üstteki yazının akabinde **"hepimizin sevgilisi"** Hıncal Uluç, aynı gazetede, köşesinde bir yazı yazmış. "Yazacak hiç bir şey bulamadığımız bir gün de, şu konuyu dile getiririz o zaman" diye, bizim röportajı kesip saklamış, belli ki... Yazının çıkış tarihi öyle diyor. Kendisine faks'la cevabım:

20 Aralık 2001

Sayın **HINCAL ULUÇ**, güzel yazınız üzerine, sevgilerimle...

Yazınızın metni: (Sabah Gazetesi 2 Aralık 2001)

Kabak tadı..

Artık kabak tadı verdi.. ***Erkin Koray****'ın her televizyon söyleşisinde, her gazete röportajında kızını okula yollamayışını bir marifet gibi açıklaması ve buna övgüler düzmesi kabak tadı verdi..*

Madde 1..

Bu ülkede babaların, çocuklarını temel eğitime göndermeyişleri suçtur.. Bu yüzden savcılar binlerce kovuşturma açtırmışlardır. ***Koray****'ın* ***'Ben sistemi beğenmiyorum. Bu yüzden kızımı göndermiyorum****" gerekçesinin yasal dayanağı yoktur.*

Bu ülkede yasalar, doğuda parasızlık, yoksulluk, batıda dinsel sebeblerle kızlarını okutmayanlara uygulanır, ama ***Erkin Koray*** *gibi ünlülere uygulanmaz diye bir maddeye sahip değildir.*

Eğitim bu ülkenin en büyük sorunu iken, çocuk okutmamanın reklamını bıkmadan ve usanmadan yıllardan beri yapmağa devam eden ***Erkin Koray****, susmalı, ya da savcılar artık görevlerini yapmalılar..*

Sahiden kabak tadı verdi..

..ve de tehlikeli olmaya başladı..

.....

....diye yazmışsınız

Yazıma geçmeden önce peşinen şunu söyleyeyim ki, sayın Hıncal Uluç çok haklısınız. Bin defa, yüz bin defa haklısınız... İnanmayacaksınız ama, **"ben de aynen sizin gibi düşünüyorum."**

Yalnız şu söyleyeceklerime de çok iyi kulak verin, ama çok... **Bakalım kim "Kabak Tadı" verdi...:**

Bizim **çalgıcı takımı** korkaktır, yalakadır... Çoğu erkeği kadına benzer, kadınları ise sabahtan akşama kadar "Renkli Cam"larda şuh pozlarla, açılmış patlak dudaklarla, çağıran (!) durumlardadır. Tamam!

Ama siz **gazeteci takımı** da "öyle bir âlem"siniz ki bu kadar olur... Vallahi, cehennemde bile yeriniz yok! Allah Baba yaratırken, "şu insan denen parazit de başıma çıktı artık! Şunlara öyle bir baş ağrısı vereyim ki, görsünler zındıklar!" deyip sizi yaratmış herhalde...

Bunu neden söyledim?

Size bir şeyi "Yapın!" demek lazım, ki yapmayasınız. Veya tersi... **Çocuk gibi...**

Biz kızımızı dünyaya getirdik getireli, ben şu okul konusu ne zaman açılsa her fırsatta:

"Arkadaşlar! Evet, ben çocuğumu okula göndermiyorum. Ama bu benim özel bir tasarrufum. N'olur bunu kamuya mal etmeyin. Bu memleketin okumaya ihtiyacı var. Ne çekiyorsak cahilliğimizden çekiyoruz!" diye yırtınmışımdır.

Ama, nerdee...

Sanki ben: "Aman, ne olursunuz gazeteci kardeşlerim, şunu bastıra bastıra yazın ki, benden örnek alıp vatandaş çocuğunu okula filan göndermesin!" demişim.

Dikkat etmenizi istiyorum: Benim bu sözlerimi **(en başta bir iki tane hariç, sonra pişman olduğum)** hiçbir televizyon yayınında duymamışsınızdır. Çünkü, sorulduğu zaman ya cevapsız bırakmış, ya da program öncesi, bu konuya girilmemesini rica etmişimdir. Ancak ne var ki, benim bu ricam yazılı basında hep, **"göndermiyorum dedi!"** şeklinde yer almıştır. Sizin de son alıntı yaptığınız gazetenizdeki örnek gibi... Basın usulü: "Yazdın mı, yazdın!". Bıktırıncaya kadar, beni de sizin gibi...

Sen artık işin yoksa uğraş, ki "demedim" diye...

Yazınızın her harfine katılıyorum. **Ama ben böyle bir olağanüstü eyleme girişiyorsam, sizin gibi düşünenler çıkacağını hesaplamamış olur muyum hiç?**

Onun için de ayrıca, **yazmayın**'ı vurguladım.

Bizim bir diplomamız var! Bu hiç önemli değil! Bahse bile değmez! Diploma alınır bir şekilde! **Sorana gösteririz!**

Kafanın içinde bir şey olmadıktan sonra diploma ne işe yarar?

İşte meclis! Hepsinin diploması var bir yerlerden, memleket ne halde? Ben kızımı kendi anlayışıma göre "adam" gibi yetiştirmeye çalıştım, o kadar!

Olur, veya olmaz... Sonrası ona kalmış bir şeydir.

Benim esas bu eylemimdeki en büyük gerekçem:

"Bu maaşı alan bir öğretmen, çocuğumu sıhhatli bir şekilde yetiştiremez" idi.

Ülkemizin acı bir gerçeği değil mi bu? Haksız mıyım?

Ama... Sizi temin ederim ki, bir yandan böyle düşünürken, bir yandan da hep bağırdım: "Arkadaşlar! Bu memlekete okumaya ihtiyacı var! Ben bunu, vatandaşa örnek olsun diye yapmıyorum. **Yazmayın!**"

Size **-ilişikte-** bu konuyu başlık haline getirmiş, hatta bir de etrafına **kırmızı kurdele** takmış gazeteci arkadaşımıza ertesi günü çekmiş olduğum faks'ı gönderiyorum.

Aynı yayın organında yazıyorsunuz üstelik..! Birine **"yapma"** diyorsun yapıyor, öbürü de **"vay, bak ne yapmış"** diyor.

Alemsiniz Vallahi! Ey büyük Allahım! Sen bu insanları bildiğin gibi yap, e mi!

Sevgiler, saygılar...

Size olan sevgimiz devamdır.. Erkin Koray

Not: Elinizi vicdanınıza koyup: "Bu adama bir özür borcum var", der misiniz acaba?

Sayın Hıncal Uluç'a cevabım böyle oldu.

Kendisinin benim iltifatıma muhakkak ki ihtiyacı yoktur. Benim de onun özürüne ihtiyacım yok. Ama ben burada hepinizin şahitliğinde söyleyeyim ki, bu yazısından dolayı kendisine en ufak bir şekilde bir kırgınlığım veya kızgınlığım da yok. Dolayısıyla bu konu, belki "Kızgın Adam" başlığı altına tam oturmadı. Çünkü pek o kadar da **"kızdığım"** söylenemez.

O, işin aslını bilmediğinden bu şekilde bir yazı yazmıştır. Haklıdır da...

Ama ben de kendimi savunmalıyım!

* * *

KIZGIN ADAM - 6:

Bir önceki bölümde "ağlamak" dedik de, ben öyle kolayca ağlayan bir adam filan değilim. Annemin, babamın vefatında ağlamışımdır, ağladıysam...

Cem Karaca'nınkinde de...

Daha iki gün öncesi programına gitmiş ve programdan sonra da sabaha kadar oturmuşuz. Zaten arkadaşız... Bir de bu kadar taze olunca, o kadarına dayanamamışımdır artık... Ayrıca, kaybettiğimiz bu sanatçılara tüm memleketin ağlaması gerekir de, her nedense bizde tersi olur. Cem Karaca'ları **"dönek"**, Aziz Nesin'leri **"yakılmalık"**, Nazım Hikmet'leri **"yabancı"** ilan ederiz.

Ağlamak değil ama, gözlerimin yaşardığı olur. Ona ağlamak denmez! İstiklal Marşı okunurken olur, törenlerde asker geçerken olur, mehter takımı geçerken olur. Heyecanlı adamımdır.

Bir de nerede olur?

Mesela, Hürriyet Gazetesinin o meşhur Altın Kelebek Yarışmasının ödül töreninde olur.

Misafir olarak gitmişizdir. **"Grup Duman"** adında genç bir grup çıkar, "biz bu ödülü Erkin Baba'mıza ithaf ediyoruz" der ve olayı sadece **"sahneden atıp tutmak"**la bırakmayıp, (işin ekranda **her nedense** size gösterilmeyen kısmında) genç oldukları için zaten o güne kadar almış oldukları **"iki ödülden birine"** kıyıp, sahneden inip sıraların içinden geçerek oturduğum yere kadar getirir, bana elleriyle verirler. İşte orada gözlerimiz bu olaya yaşarır. Ama sayın kameramanımız **her nedense** işin bu tarafını yakalayamaz ve sevgili gazetemiz **yine her nedense** ertesi günkü yazısında başlık olarak "Gençler Erkin Baba'yı Ağlattı" der de, başka da bir şey demez. Bu duruma göre, TV izleyicisi işi zaten hiç anlayamaz, gazete okuyucusu ise zanneder ki, biz sahneden atılan iki "Erkin Baba" sloganına iki göz iki çeşme ağlamışızdır.

Hatta, altındaki iki satır yazıyı okumaya üşenen kişi ise, Kelebek gazetesinin başlığına baktıktan sonra kafasına göre yorumlamak durumundadır artık **"gençlerin Erkin Baba'larını nasıl olup da ağlattıkları"nı**...

Duman Grubu'nun "kendine güvenen" bir grup olduğu her hallerinden bellidir. Ben zaman zaman onların tavırlarını, kendi gençlik zamanımdaki hallerime benzetirim.

Esasen gençler büyük çoğunlukla Erkin Abi'lerini severler ve bu durum beni sonsuz sevindirir. Çünkü ben de onları sever ve konserlerine gitmek için bir şekilde fırsat yaratırım.

Aralarında "dünyadan bihaber olanları" da tabii ki vardır. Onlar, dünyadan bihaber oldukları için, Erkin Abi'lerinin bu memlekette ne yapmış olduğunun farkına varamaz ve zannederler ki bu işler kaderin bir cilvesi neticesi olmuştur.

Bu durumu ben kendi açımdan pek önemsemem, çünkü onlar gençtirler... Daha "anlamak için" zamana ihtiyaçları vardır.

Yalnız, bizim **"İhtiyar Heyeti"nin** garipliklerine gelince, o hiç çekilmez işte...

Bizim İhtiyarlar, ben bir gün burama (gırtlağıma) gelip de, çıkıp TV'deki programlardan birinde **"onlar benden Allahtan korkar gibi korkarlar!"** deyinceye kadar, adımı ağızlarına bile almamayı tercih etmişlerdir. (O sözlerim, banddan yayın olduğu için, hangi sebepten uygun bulunmayarak kesildiğini bilmiyorum ama, sayın İbrahim Tatlıses'in arşivlerinde duruyordur. Ve bu işlerin içinde olanlar da iyi bilirler ki, bu söz yayında kesilmiş olsa dahi orada durmaz, **"adrese teslim"** gider)

Ancak o gündan sonra sırf "korkmuş adam" olmamak için bir iki bir yerlerde yarım ağız gevelemişlerdir:

-**"E, Erkin de var tabii!"**

Buna rahmetli Cem Karaca ve Barış Manço da dahildir.

Ve bu sözler benim, **"onlar hayatta iken"** söylediğim sözlerdir! Yanlış anlaşılmasın! Çünkü, biz söyleyeceklerimizi **"adamın yüzüne karşı"** söyleriz!

Daha geçenlerde yine bir TV programında, sorulduğu zaman benim ağzımda hep "dünyanın en iyi vokal gruplarından biridir" olarak geçen MFÖ'nün Fuat'ının bile, yapmış oldukları şarkılarından birine **"bu şarkı Türkiye'nin ilk Rock şarkısıdır"**, dediğini duydum.

Sevgili Fuat'ın sesi biraz zayıf çıktı tabii... Titrek... Ama ağızdan çıktı işte...

Bunun cevabını da artık vatandaşa havale ederiz. Benim hem onların sanatına, hem de vatandaşın bilincine saygım vardır. Cevap vermem gerekmez.

.....

Bazen gençler, kendi kendilerine **gece rüyalarında** bir şeyler görüp, sabah kalkınca bize atılacak **"iki kalem darbesiyle"** (müzikle olamıyacağına göre) herhalde bir hamlede devrilip gideriz diye düşündüklerinden, gördükleri rüyanın etkisiyle, ilk işleri ellerinde bir zarfla doğru bir gazeteciye gidip, "aman abi, al şunu da, sen bize bir şeyler yap!" demek olur.

Benim de onlara diyeceğim şudur: "İşinizi gazetecilerle filan değil de, müziğinizle yapmaya bakın, kardeşlerim! O zaman yere sağlam basarsınız!"

Öyle garip bir hastalıktır ki bu, merhemi de yoktur!

Şuna benzer bir şeyler, mesela:

Gazeteci biraderimiz, bu ekipten parayı da aldı ya... Bir şey yapılması, bir şeyler yazılması lazım; düşünür taşınır, tutar, yazısını yazdığı sırada üzerinden 20 sene geçmiş olan **"Gaddar"** kasetini konu eder ve **"kötü kayıtlı"** der.

Mesela yani...

Bir şeyler pislemesi gerekiyor ya, hani bizi devirmek için...

20 sene önce çıkan kasete "kötü kayıtlı" demek de ne anlama geliyorsa?

Kasetin başına, dinleyicime 1986'dan daha eski, taa 70'li yıllardan, bir esinti olsun diye eklemiş olduğum eski bir konser anonsuma ve seyircinin tezahüratına da, "biz bunları yemeyiz, o şarkının baş tarafı sahte, stüdyoda yapılma ve yapıştırma..." filan gibi bir şeyler yazar. Aklınca, hizmet ettiği kişilere büyük bir gösteri yapar: "Bendeki cevheri görün, bakın ben neler bulup çıkarıyorum!".

Şeytan der ki, git herifi bul ve yıllar öncesinin olduğu her halinden belli olan o kocaman antika makara bandı suratına çarp, **"al ulan inek, sahte kayıt dediğin bandı"** diye...

Yapmıyorum tabii...

Kendisi büyük eleştirmen rollerine soyunmuştur ama, kabiliyeti, yıllar öncesinin **"o gencecik sesini"** algılamaya yetmemiştir.

(Sesimiz hâlâ aynı çıkıyor da, ondan mı aldanmıştır dersiniz? Şaka, şaka!)

Ayrıca, **bütün dinleyicileri aptal, kendisini akıllı** sayar ve zaten "gizli olsun" diye yapmadığımız o bölümün yapıştırma olduğu **20 sene herkesin gözünden kaçar** da, kendisi yakalar. Bu kadar da gaflet içindedir işte...

A Allahın safı! Biz o işin yapıştırma olduğunu dinleyiciden saklamak istesek, o zamanın teknikleriyle de bunu yapamaz mıydık sanıyorsın?

Hiç işte! Ne yapalım? Buna benzer daha neler oluyor.

Şu aşağıda değineceğim konunun sizin tarafınızdan bilinmesi **"benim için önemli"** en azından...

Onların elinde kalem var, yazıyorlar. Biz de burada yazacağız. Ki siz bir şeylerin önünü de arkasını da göresiniz.

Arkadaşlarımızın yazılı basında bir yerlerde gözüne çarpmış, **"Tarkan gibi iki şarkılık sanatçılar"** demişim. Haber verdiler tabii... Bu sözü duyanlar da "altın bulmuş gibi" orada burada yayınlayıp durmuşlar.

Ben böyle bir söz hiç kullanmadım ve kullanmam da...

Ben "**hiç bir**" sanatçı arkadaşım veya -yaşına göre- kardeşim hakkında böyle hakaret içeren bir söz söylemem. "Korkarlar" derim, ama "beş para etmezler" demem. Genel anlamda konuşabilirim. Yukarıda yaptığım gibi... Ama şahsı hedef almam. Bu olsa olsa, o gazetecinin "**kendi söylemek istediği**" veya "**benden duymak istedikleri**"dir.

Kaldı ki, benim Tarkan kardeş gibi başarılı bir sanatçıyla ve **benim yarı yaşımda adamla** ne alıp veremediğim olur ki?

Ayıp olmaz mı yani?

Kendimi "aynı kategoride" de görmüyorum ki üstelik, onun hakkında bir fikir ortaya süreyim. Olsa olsa ben onu "dinlemem". Bu da hiç bir şey demek değildir. O da beni dinlemez muhtemelen... Veya dinlerim de... Ne olacak? Ama, onun hakkında atıp tutmam.

Bin defa söyledim, **bin birinci** defa burada tekrarlayayım:

Ben sanatçı takımınla zaten fazlaca görüşmem, onları fazla da tanımam. Tüm memleket tanır, "filanca dizinin başarılı oyuncusudur" diye, ben bilmem. Dolayısıyla arkalarından da -hele isim vererek- hiç konuşmam.

Çünkü ben, kendisine "**belki de gereğinden fazla**" güvenen bir adamım!

Sanat söz konusu olduğunda, benim şu gitar çalan bileğim konuşur!

Ağzım değil!

* * *

KIZGIN ADAM - 7:

Davulcu Nihat Örerel, o matah (!) davetimizle Yeni Zelanda'dan Türkiye'ye geldiğinde, gitmiş MESAM'a bir başvuruda bulunmuş.

Onun üzerine benim yetkililere gönderdiğim yazı:

20 Eylül 1999

MESAM Türkiye Müzik Eserleri Sahipleri Meslek Birliği Başkanlığına, İST.

Konu: Sayın Nihat Örerel'in eserlerimi sahiplenme iddiaları hk.

Sayın Başkan,

Nihat Örerel adlı, esas enstrümanı davul olan müzikçi, KRALLAR, ŞAŞKIN ve EYVAH adlı eserlerimde söz yazarı olarak ortaklık iddiasında bulunmaktadır. Bu tamamen gerçeklere aykırıdır.

Kendisi ben bu sözleri yazdığım günlerde tesadüfen aynı ortam içinde bulunmuş ve ortaklığı da en fazla: "Güzel oldu Abi!" demek olmuştur.

Esasen; hiç ümidimiz yokken, birilerinin çıkıp 30 yıl sonra bile olsa: "Şarkı sözlerinin telif hakları mevcuttur!" diyeceği aklımızın ucundan dahi geçmemiş olduğu için, o yıllarda, "Haydi senin de adını şu plağa yazalım!" delikanlılığında (!) bulunmak gibi bir saflığın içine girmişizdir.

Bu arkadaşımızın, bu iddia ettikleri dışında bir eseri, ne görülmüş, ne de duyulmuştur. Esasen ben de, bir besteye söz yazmış davulcu dünya üzerinde hiç duymadım. Varsa da, adı Nihat Örerel değildir. "Krallar" adlı eserime ortaklığını **-tarafımdan kendisine bir jest olarak-** kabul ediyorum. Ama "Şaşkın" ve "Eyvah" tamamen bana aittir. Türkiye'de sanatı yakından takip eden bir kişi için, bunu anlamak zor da değildir. Hak iddia etmek, hem haksız, hem de ayıp olur.

Saygılarımla...
Erkin KORAY

Not: Başkan adına yazılmış olan bu yazımın, sayın Başkanın kendisine ulaştırılması gerekmiyor. İlgili bölüme hitaben yazılmıştır. Teşekkür ederim. E.K.

Kızmışız! Değil mi?

Kızarım tabii...

Bu insanlar ne isterler? Bu ne gibi bir düşünce tarzıdır ve **gözümüzün içine baka baka** bu ne utanmazlıktır?

Vallahi Billahi, anlayamadım ve anlayamıyacağım!

Zaman zaman, benim **"Fesuphanallah"**ın melodisini, o zamanlar Arabistan'dan alınmış bir kasette getirip bana veren söz yazarı sevgili Ülkü Aker'in de; bu şarkının sözlerini **kendisinin yazdığını** iddia ettiği kulağıma gelir. Bu melodiyi bulup bana getirmiş olduğu için, kendisine nasıl ödeyeceğimi bilemediğim bir vefa borcum vardır. O belki bunu bilmez ama, bu yaptığından dolayı ben kendisini hiç unutmamışımdır.

Süperstar Ajda Pekkan'a, "Kimler Geldi, Kimler Geçti" veya birilerine "Satmışım Anasını" gibi sözler yazmış olduğunu biliyoruz.

Ben yazamam...

Ama, Allah için söyleyin:

Arkası gelmez dertlerimin bıktım İllallah!
Biri biterken öbürü de başlar, vermesin Allah!
Böyle gelmiş böyle gidecek, korkarım Vallah!
Yok mu çaresi dostlar? Fesuphanallah!

Alemin keyfi yerinde yine Maaşallah!
Bize de bir gün kader güler, güler İnşallah!
Böyle gelmiş böyle gidecek, korkarım Vallah!
Yok mu çaresi dostlar? Fesuphanallah!

Demiş midir Ülkü Aker sizce...?
Hayır!.. Dememiştir!

* * *

"A" NIN DAVETİ

Ha, bir de TV'de yaptıkları programlarına davet edip de elimden geldiği kadar **"direkt olmasa da ima yoluyla"** nazik bir şekilde reddettiklerimden, **"direkt olmasa da ima yoluyla"** şu anlama gelen sözle çok sık karşılaşıyorum:

"MEMO'nun programına katılıyorsun ama...!"

Veya buna benzer bir şey...

Tutun ki daha nazikçe, "sen" değil de "siz" demiş olsunlar. Bu kafadan atma bir örnek zaten... **Tümüne; beni hatırlayıp davet edenlere de, davet edecek olanlara da saygılarımı sunarım.** Bunu kalın harflerle vurguluyorum. Ama ben bu konuda cevabımı **yıllar öncesinden** vermişim...

Bu gözden kaçmış veya tam anlaşılmamış olsa gerek ki, yukarıdaki gibi bir felsefe ile karşılaşıyorum.

Anlatayım o zaman...

Hemen hemen her plağımda veya kasetimde yaptığım gibi, Devlerin Nefesi albümümün (yıl 1999) **"vecizelerim"** (! bölümünde yine ufak tefek bir şeyler karalamışım. Onlardan biri de şu... Davet edenlerin gözünden kaçmış herhalde:

- A'nın davetine gittiysek, bu, BA'nın davetine de gideriz demek değildir. E.KORAY

Açılımı şu:

"Ananın" davetine gittiysek, bu "babanın" davetine de gideriz demek değildir. E.KORAY

Şimdi daha iyi anlaşılmıştır umarım...

Kendiliğinden anlaşılsaydı daha iyi olurdu, ama ne yapayım?

.....

Şimdi bu konudan **"tatlı yiyip, tatlı konuşarak"** ayrılalım.

Aynı albümde "CEVAP" başlığı altında kısa bir yazı var. Aynını, bir iki kelime ile tamamlayarak buraya aktarayım.

Hayatta, iki insan arasında geçmiş gerçek konuşmalardan alıntıdırlar:

Gazeteci: "Şu andaki sanat ortamını değerlendirir misiniz?"

Erkin Koray: "Buna cevabım maalesef çok basit olacak... Sanat toplumun aynasıdır!"

*

Komşunun çocuğu, kızıma: "Senin annen yok mu?"

Kızım (beş yaşında): "Beni Babam doğuracak değil ya!"

*

Vatandaş, otelin lobisinde: "Düşünceli görünüyorsunuz..."

E.Koray: "Düşüncesiz görünmekten daha iyi değil midir?"

*

Meraklı bir vatandaş, sokakta: "Abi, ne o? Yalnızsınız...?"

Ben: "Artık değil işte...! Sen varsın!"

Hoşluklar, işte!

* * *

RÜŞVETİN BELGESİ

Devleti soymaktan **-dolayısıyla-** saygın iş adamlarımızdan birinin, bir gazetecinin:

-**"Elinizde belgeniz var mı?"** sorusuna cevabı, basın literatürüne geçti:

-"Rüşvetin belgesi olur mu, ulan?"

Gazetecim sustu. Ne desin?

Onun sustuğu bu soruya ben cevap vereyim o zaman:

-**"Evet, olur!"**

Bende var!...

Bende bunlardan "çok var" üstelik...!

Bir "Bavul Dolusu"!

İşte size yalnızca bir tanesi:

RÜŞVETİN BELGESİ

10 MAYIS

TÜRKİYE CUMHURİYETİ Y.No.:

SURET N°08615

T.C.
İSTANBUL
22. NOTERLİĞİ

NOTER
ZİYA KAYAPINAR
Atatürk Bulvarı
İ.M.Ç. 5. Blok No. 5516
34470 Ünkapanı - İSTANBUL
Tel : (0212) 528 10 88
Tel-Fax:(0212) 519 40 61

ÇIKMA :
MÜZİĞİ BANA AİT OLAN AEŞK OYUNU..

MUVAFAKATNAME VE TAAHHÜTNAME

SÖZLERİ VE MÜZİKLERİ bana ait olan SİSTEM, MEMURUM BEN, KRALLAR, ZÜLEYHA, DEVLERİN NEFESİ, ve MÜZİKLERİ bana ait olan ALLAH AŞKINA, İ3 VE BEN adlı eserlerimi sanatçı ERKİN KORAY'ın okuyacağı ve ADİ YAYINCILIK VE MÜZİK TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ'nin çıkartacağı kaset içindeki eserlerden sayı ve süre ile sınırlandırılmamış biçimde plak, kaset, cd, her türlü görüntülü görüntüsüz ses taşıyıcılarında kullanılmasına, yayınlanmasına, dağıtılmasına, çoğaltılmasına, karışık kasetlerde kullanılmasına, yurt içi ve yurt dışı devir haklarının taraflar arasında daha önceden yapılmış olan sözleşmedeki şartlar dahilinde yukarıda isimi yazılı firmaya ait olduğuna muvafakat ediyorum.

BEDEL : 20.000.000.-TL.
MUVAFAKAT EDEN : M.TUĞRUL KORAY (kendi beyanına göre SANATÇI ADI : ERKİN KORAY)
İNÇ 6. BLOK ÜNKAPANI - İSTANBUL

İşbu muvafakatname altındaki imzanın şahıs ve hüviyetini ibraz ettiği MUŞ Trafik Şubesince nüfus cüzdanı ile, 25.12.1987 tarih, kayıt, B seri ve 790293 sicil numarası ile verilmiş fotoğraflı Ehliyete göre; AYDIN ili, MERKEZ ilçesi, HİSAR MAH. 009.01 cilt, 23 aile sıra ve 24 sıra numaralarında kayıtlı bulunan SÜLEYMAN ADİL ile PAKİZE oğlu 1938 doğumlu M.TUĞRUL KORAY'a ait olup imzasını işlerinin yoğunluğu nedeni ile noterliğe gelemediğinden mahallinde huzurumda koyduğu olduğunu onaylarım.

T.C. İSTANBUL 1923 FİNANSÖRÜ NOTERLİĞİ

AB/

Harç, Damga Vergisi, Özgeçiş Katkı ve K.D.V. Resmi makbuz karşılığı tahsil edilmiştir.

Bu bir muvafakatname...

Kaseti yapan şirketler kasetlerini yasal olarak satabilmeleri için, noter onaylı bu kağıdı Kültür Bakanlığına veriyor. Kültür Bakanlığı da bu kağıda istinaden onlara "bandrol" veriyor ve onlar da kasedin üzerine yapıştırıp, artık kasetlerini, devletlerine vergilerini de ödemiş firmalar olarak iç huzuru içinde satıyorlar.

Bakın burada nasıl olmuş bu yasal (!) iş...!

Benim haberim yok, kendileri düzenlemişler. Zaten yazıda da açıkça belli... İmzayı da kendileri atmışlar. Bu belgede ne yazıyor, size özetleyeyim de, belgedeki "mesleğe mahsus" bürokratik tabirlerle kafanız yorulmasın:

MUVAFAKATNAME VE TAAHHÜTNAME

Sözleri ve müzikleri bana ait olan (!) Sitem, Memurum Ben, vs. adlı eserlerimi sanatçı ERKİN KORAY'ın okuyacağı (!) eserlerin sayı ve süre ile sınırlandırılmamış biçimde (!) kaset, vs. vs gibi kullanılmasına muvafakat ediyorum.

Muvafakat eden: M.TUĞRUL KORAY

(kendi beyanına göre sanatçı adı: ERKİN KORAY)

İMZA: Erkin Koray

(Buraya "**adımı**", benim "**imzam**" zannedip, kopyalamışlar)

İşbu imzanın MUŞ Trafik Şubesince verilen **fotoğraflı** Ehliyete göre AYDIN ili, HİSAR mahallesine kayıtlı SÜLEYMAN ile PAKİZE oğlu M.TUĞRUL KORAY'a ait olup, **işlerinin yoğunluğu ile noterliğe gelemediğinden** mahallinde huzurumda koymuş olduğunu onaylarım.

İMZA: Noter (.....)

Gördüğünüz **(ve gözlerinize inanamıyacağınız)** bu belgeyi ben **imzalıyorum** ve onlar da bu kağıtla gidip sayn Kültür Bakanlığı'ndan bandrol alıp, CD ve kaset çıkarıyorlar ve "yasal kaset olarak" (!) size satıyorlar..

Devletin resmi bandrolü ile...

İmzamı güzel taklit etmişler de, ufak bir şeyi gözden kaçırmışlar. Çünkü bu benim "**imzam**" değil!

İmzam değil! Anlatabiliyor muyum?

Sevenlerimize yazdığımız "**Banu'ya sevgilerle**"nin altına yazdığım "**ad'ım**"... Bulmuşlar bir yerden (CD kapağının üzerine yazdığım yazının altında var) atmışlar süper bir imza...

Anlaması basit! Olay bağırıyor, "**ben sahteyim**", diye...

Zaten adam başta, hem "eserlerimi sanatçı Erkin Koray'ın okuyacağı..." diyor, hem de altta "benim adım Erkin..." diyor.

Çocuklar anlar!

Ama gelin görün ki, mahkemeye veriyoruz, sayın mahkeme anlamıyor!

Mahkemeye:

1) Noter onaylı imza sirkülerimi getiriyorum;

2) Kira sözleşmelerindeki imzamı;

3) Daha önceki şirketlerle yapılmış sözleşmelerdeki imzalarımı;

4) Hatta "aynı şirketle" yapılmış olan **sözleşmedeki** imzamı;

5) Banka kredi kartı sözleşmelerindeki imzalarımı getiriyorum.

Sayın mahkeme bir türlü anlamıyor!

Belgeyi her görenin gözleri faltaşı gibi açılıyor, mahkeme bir türlü anlamıyor!

Ben diyorum ki:

"Sayın Hakim! Bu benim imzam değil, bu benim "**ad'ım**"! Ben resmi sözleşmelere "**imza**" atarım!"

Hakim diyor:

-"**Bu imza senin!**"

-"Hakim bey, bu benim "**imzam**" değil!"

-"**Bilirkişiye sorduk! Bu yazı senin elinden çıkma!**"

Bunun üzerine ben de diyorum ki:

"Peki, tamam! Başka birinin adının altına imza atmışım demek ki... O zaman, beni niye **Bakırköy Akıl Hastanesine** yollayıp, **aklî dengemin** yerinde olup olmadığını araştırmıyorsunuz da, yıllarca bana, oturarak, ayakta, yan dönerek imzalar attırıp duruyorsunuz?"

Israrla "**imzam olmayan adımın yazılışına**" diyorlar ki, "bu **imza senin! İmza veya değil! Senin elinden çıkma!**"

Benim, işim olup da notere gidemediğimden, kağıda (üstüne de doldurulması için uygun boş yer de bırakarak üstelik) imza ettikten sonra, üstüne künyenin doldurulduğunu iddia ediyorlar. Sanki ben, köyünde sazıyla doldurmuş olduğu kasedi eline alıp İstanbul'a kaset yapayım diye gelmiş bir adamım da, önüme uzatılmış ilk kağıda imza atıyorum. Neresine olursa...

Kaldı ki ben, konserden sonra imza isteyenlere, adımı **sol üst** köşeye yazıyorum. Yani "kağıdın üstünün doldurulmasına imkan verecek şekilde altına" değil... Ki, kız üzerine: "Canımdan çok sevdiğim, biricik....." falan gibi bir şey yazmasın. Ona da rastlanıyor çünkü

Ama ne yaparsınız? Bu "**devletli**"lerden kurtuluş yok! İntihar etsen de gittiiin, hâkimin gırtlağına sarılsan da gittin!

Ve bakın, **BU YAMUK KAĞIT** nerelerden geçip, gidip, bandrol alıp geliyor ve "**Üstü Bandrollü Yasal Kaset**" olarak size ulaşıyor:

1) **Noter Katibi** Unkapanı Plakçılar Çarşısında muvafakatnameyi yazıyor;

2) **Noter** bu kağıdı onaylayor;

3) **MESAM (Müzik Eserleri Sahipleri Birliği)** bu belgeye onay veriyor. (Bizi koruması gereken meslek birliği... Onlar beni tanımıyorlar. Hiç görmemişler);

4) **Kültür Bakanlığı** da, onlarda benim daha önceki noter belgelerimde nüfus kağıdımın örneği yokmuş gibi, şu "Aydın doğumlu, Muş'tan ehliyet almış Tuğrul'un, aslında sanatçı Erkin Koray olduğu iddiası da gözlerinden kaçaraktan" muhteremlere "**paşa paşa**" bandrolü takdim ediyor.

İyi...

Mahkemeye veriyoruz. Hakkımızı arayacağız:

1) **Noterler Birliği Disiplin Kurulu** noteri kurtarmak için Noter Katibine göstermelik bir "ihtar" çekiyor.

2) **Bilirkişi** "imza ona ait" diyor (çünkü, sanatçı hakları için özel kurulmuş "Fikrî ve Sınai Haklar Mahkemesi"nin sayın hâkimleri, fikrî ve sınai haklar işlerinden anlamaz ve dilekçenizi hiç okumadan bilirkişiye havale ederler)

3) **Savcı** sus-pus;

4) **Avukatım** (her nedense o da) susuyor;

3) **Hâkim** de, "bu gördüğünüz şey bir imza değil" diye çırpınmama rağmen, "**bu imza senin!**" diyor da başka bir şey demiyor.

.....

Ve ben sayın hakime diyorum ki:

"Peki hakim bey! Tamam! Diyelim ki imza benim! Bu kağıtta hiç mi anormallik yok?"

Hayır! Yok!

Bu kağıtta "**Anormal üstü anormallik**" olduğunu kimse görmüyor?

Çocuklar görüyor, bakın kimler görmüyor:

Noter kâtibi görmüyor, Noter görmüyor, MESAM görmüyor, Kültür Bakanlığı görmüyor, Savcı görmüyor, Bilirkişi görmüyor, Hakim görmüyor, 1.ci Ağır Ceza Mahkemesi görmüyor, Yargıtay görmüyor.

Körler Ordusuna bakın, kimlerden oluşuyor!

Zincir ve halkaları...

İki ihtimal bırakıyor size:

Ya bunların hepsi kör, ya da hepinizin bildiği "**diğer**" ihtimal... İkisinden biridir! Bu işin üçüncü bir şıkkı yok ki!

Burada **Adalet** söz konusu! Şaka değil!

Hukuk, insanlık söz konusu! Hepimize lâzım!

Uzun yıllardır şu T.C. Adliyelerinde yaşadıklarımı size bir kitapta mutlaka anlatacağım. Ki çocuklarımız, hem Türkiye'de hukukun nasıl işlediği hakkında bir fikirleri olsun, hem de bu yazdıklarım bazı durumlarda ciddi birer belge olsun.

TV'lerde söze başladıkları zaman "en yukarıdaki muhterem" lerin ağızlarından ilk çıkan söz, "hukukun üstünlüğü" veya "Türkiye bir hukuk devleti" falan filandır.

İşte size "hukuk devleti" devletimizin hukukî mahkemesinin verdiği karar:

"Sanıklar hakkında kamu adına takibata yer olmadığına, dosyanın işlemden kaldırılmasına..."

(Beyoğlu Cumhuriyet Başsavcılığı, Karar No:2005 / 68)

Biz diyoruz:

"Senin memurun geçersiz belgelerle yolsuzluk yapıyor!"

Devletten cevap geliyor:

"Takibata yer yok!"

"Neyin" belgesi oluyor bu şimdi?

.....

Bazen de her şeye rağmen olumlu düşünmeye gayret ediyorum ve sözler, hakimlerin oturduğu yerden gerçekten "duyulmuyor" mu acaba, diye düşünüyorum. Yani onların yerinde olsaydım, ben de mi "duymazdım" acaba diyorum.

Bilmem.

Yine sayın Cüneyt Arcayürek'ten duyduğum bir fıkra geliyor aklıma:

Kilisenin papazı kendisinden iki metre kadar uzakta duran zangoça sorar: "Ey zangoç! Kutsal şarabı her geldiğimde biraz daha eksilmiş buluyorum. Bunu kim içiyor acaba?

Zangoç cevap verir: "Efendim sözleriniz bu bulunduğum yerden hiç duyulmuyor?"

-"Duyulmuyor mu?"

-"Evet! İnanmıyorsanız yer değiştirelim!"

Papaz kabul eder. Yer değiştirirler. Bu sefer papazın durduğu yere geçen zangoç sorar: "Sayın papazım! Kiliseye yapılan bağışlar nereye gidiyor?"

Papaz zangoça dönerek:

-"Evet! Gerçekten buradan hiç birşey duyulmuyor!"

Belki bu iş de böyledir!

* * *

SAHTEKÂRLIĞIN BELGESİ

Mahkemeye şu üç kaset kapağını sunuyoruz. Ve diyoruz ki:

"Bu şirket, aynı şarkıları ayrı ayrı resimli kapaklara basmakla vatandaşı aldatıyor. Bir de üstelik, ben **bu adamları hayatımda hiç görmedim! Tanımıyorum!"**.

Fazla anlatmaya gerek yok! Ellerinde yine hiç bir şeye benzemeyen bir kağıt parçası... Bir görseniz, tam bir paçavra... Adı: **Eser İşletme Belgesi...**

Anlı şanlı Kültür Bakanlığımızdan damgalı, mühürlü...

Alıyorlar, güya bizleri koruması gereken Müzik Eserleri Sahipleri Birliği MESAM'dan, İstanbul Kültür Müdürlüğü'nden, sonra da Ankara Kültür Bakanlığından kağıtları; çıkarıyorlar kasetleri...

20 yıldır...!

"İşletme Belgesi" yerine geçen o "**kağıt parçasını**" burada size göstermeyeyim, acırsınız sonra Bakanlığımıza... Bunu istemem! Ne de olsa ülkemizin bir Bakanlığı... Her ne kadar bizler, yıllardır o makama "Boş Koltuk" gözüyle de baksak, sizin gözünüzde bu kadar düşmesini istemem.

İşte mahkemeye sunduğumuz belgelerden size yine bir örnek... Çıplak göz ile görülen bir sahtekârlık...

Ama yine, "**çocuklar bile görüyor, koskoca mahkeme görmüyor! Kör hepsi sanki... Hâkimi, savcısı...!**"

Üç tane ayrı kaset kapağı...

Gördüğünüz zaman, "**Baba yeni kaset çıkarmış**", dersiniz, değil mi?

Hayır, öyle değil! Üçünün de içindeki şarkılar aynı... Sırf sizi aldatmak için...

Gayet açık...

İşte, o **temiz alnınızın** teriyle kazandığınız paranızla, her birini "**yeni çıkmış**" zannedip, sevinerek aldığınız kasetler:

A

1- AŞKIMIZ BİTECEK
2- MESAFELER
3- YAĞMUR
4- AŞKA İNANMIYORUM
5- KIZLARIDA ALIN ASKERE
6- YALNIZLAR RIHTIMI
7- ANMA ARKADAŞ

HARİKA KASETÇİLİK
SANAYİ VE TİCARET A.Ş.
İ.M.Ç. 6. BLOK 6423 UNKAPANI - İSTANBUL
TELEFON 527 62 61 - 526 77 62

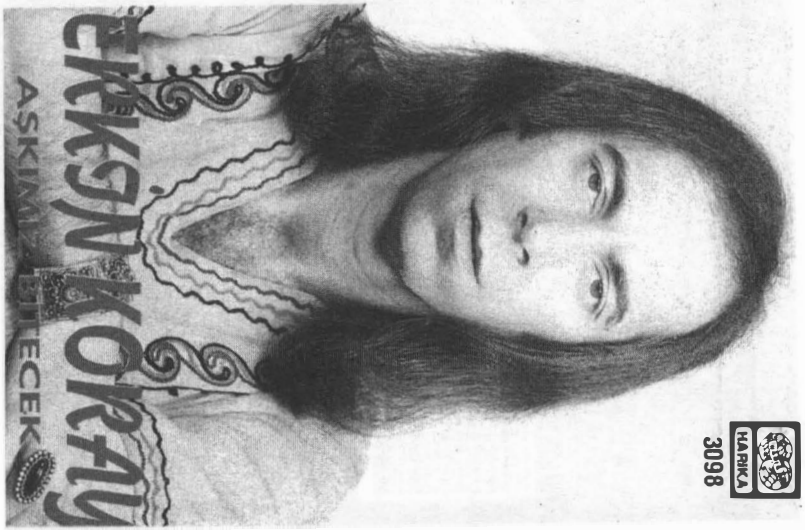
B

1- NİHANSIN DİDEDEN
2- SANA BİRŞEYLER OLMUŞ
3- SENİ HER GÖRDÜĞÜMDE
4- KÖPRÜDEN GEÇTİ GELİN
5- KISKANIRIM
6- İLAHİ MORLUK
7- HOP HOP GELSİN

AŞKIMIZ BİTECEK
ERKİN KORAY

RAKS

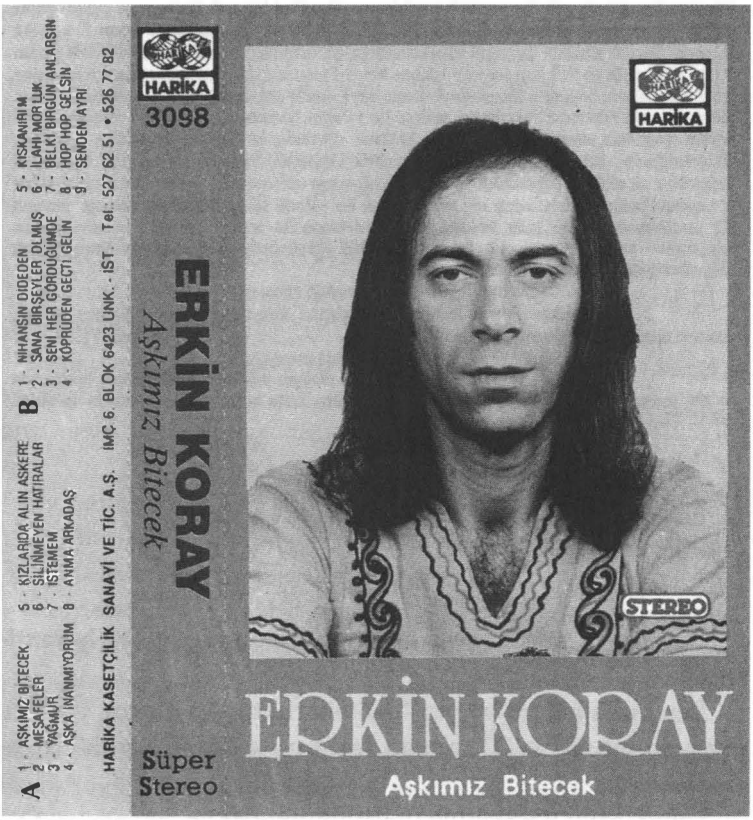
3098 HARİKA

3098 HARİKA

1

A
1.AŞKIMIZ BİTECEK
2.MERAKLELER
3.YAĞMUR
4.AŞKA INANMIYORUM
5.KIZLARSIZ DA ALIN ASKERE
6.YALNIZLAR RIHTIMI
7.ANNA,ARKADAŞ
B
1.NİHANSIN DİDEDEN
2.SANA BİRŞEYLER OLMUŞ
3.SENİ HER GÖRDÜĞÜMDE
4.KÖPRÜDEN GEÇTİ GELİN
5.KISKANIRIM
6.İLAHİ MORLUK
7.HOP HOP GELSİN
0 724352 411948
YAPIM: HARİKA KASETÇİLİK A.Ş.
Dağıtım: EMI KENT Elektronik
San. ve Tic. A.Ş.
İM.Ç. 6. Blok No. 6302 Unkapanı
İstanbul - Türkiye
Tel:-(0212) 514 16 21
HARİKA
AŞKIMIZ BİTECEK
ERKİN KORAY
3098
HARİKA
AŞKIMIZ BİTECEK
ERKİN KORAY

Bunlar da "SAHTEKÂRLIĞIN" Belgeleri işte...

Üç ayrı kaset kapağı... Üç ayrı kasetmiş gibi görünüyor, ama içindeki şarkılar aynı... Bunun neyin belgesidir?

Bu da sayın mahkemenin bu sahtekarlığa verdiği karar:

sözcüğü bu nedenle çok dar yorumlanmalı ve sanığın özel bir asik ile hareket etmiş olması koşulu aranmalıdır.somut olayda müşteki ERKİN KORAY in şikayetine konu " aşkımız bitecek "isimli albümü ile ilgili olarak sanığa ait yapımcı firma Kültür Bakanlığından 21.11.1986 tarih ve 912 sayı ile eser işletme belgesi almıştır.3257 sayılı yasanın 5 maddesine göre eser işletme belgesini ancak eseri üreten veya eserin çoğaltma, yayma ,gösterim hakkını devralan alabilmektedir.Yasa metni nedeni ile sanığın firmasının bu belgeyi alabilmek için eserin çoğaltma,yayma ve gösterim hakkını devraldığını Kültür Bakanlığı nezdinde belgelediğinin kabûlü yasal bir zorunluluktur .Yapımcı firmanın bu belgeye dayanarak müştekiye ait albümü çoğaltması ve kaset olarak satışa sunmasında -müştekinin mali hakları ile manevi hakkının ihlalinden söz edilebilir ise de – cezai sorumluluk bakımından yasanın 73 maddesinde aranan kasıt unsuru bulunmamaktadır.Bu nedenle sanığın manevi unsuru oluşmayan suçtan dolayı beraati gerektiği düşüncesiyle iddia makamının görüşü doğrultusunda aşağıdaki hüküm tesis olunmuştur.

KARAR /Gerekçesi yukarıda açıklandığı üzere ;

Her ne kadar sanık hakkında anılı suçtan dolayı kamu davası açılmış ise de , manevi unsuru oluşmayan suçtan dolayı sanık (. . . . .) 'ın **BERAATİNE** ,

Yargılama giderlerinin kamu üzerinde bırakılmasına ,

Dair taraf vekillerinin yüzüne karşı sanığın yokluğunda C.Savcısı huzurunda talebe uygun ve yasa yolu açık olmak üzere verilen karar açıkça okunup usulen anlatıldı. 27.12.2004

KATİP

"...mânevi suç unsuru oluşmadığından dolayı beraatine..."

Ben buna bağıra bağıra "sahtekarlıktır" diyorum. Çünkü, o mahkeme hariç, 70 milyon kişi bu işe "sahtekarlık" diyecektir.

Gerekçenin garâbetine (garipliğine) bakın!

Yani **"suçsuz!"**

Aslında... Siz bu kararlarınızı bana değil, "HALKA KARŞI" alıyorsunuz!

Halkı aldatanların yanında yer almış oluyorsunuz!

* * *

Biz "kızmayı" bıraktık, gülüyoruz artık... Sinirden...

Hani padişahın, "Padişahım, halk yollarda ziller takmış oynuyor" dendiğinde, "Eyvah, şimdi kötü işte!" dediği fıkrasında olduğu gibi...

Arada bana:

-"**Bunlar neye dayanarak yapıyorlar bu işleri?**" filan diye soran arkadaşlarımıza ise, başka bir arkadaşımız cevap veriyor:

-"**Masaya dayanarak oğlum!**"

O da bırakmış artık... Gülüyor!

ŞİMDİ BEN DİYORUM Kİ:

Aslında bütün bunlar, hiç ama hiç, gülünecek işler değil... Tam tersine... Çok ciddi bir durum!

Bunlara bizim, neden bu hallere düştük, neden bu karakter ve ahlak erozyonuna uğradık, ne oldu bize? Ve bu işlerin sonu neye varır? diye, oturup uzun uzun düşünmemiz lazım.

Ve ben onlara yine diyorum ki:

Şu işleri, kendi içimizde âdil bir şekilde çözme iradesini gösterebilsek, daha güzel olmaz mı?

Siz esasen, burada "**bir şekilde**" işin içinden çıkıyorsunuz da, "**yüzde yüz çıkamıyacağınız**" yeri ben biliyorum!

Burası Avrupa'da bir yer...

İllâ ki gidip hakkımızı oralarda mı arayalım? Ki görün buradaki sizce "**oluşmamış olan mânevi suç**"un, aslında hem mânevi, hem de maddi "**ağır bir suç**" olduğunu...

Öyle yapsak, hakkımızı oradan alırız! Çatır çatır!

Kürt olsak hele, madam Mitterand'ın da âli (yüksek) desteğiyle daha da çabuk alırız da, **böyle de alırız!**

Şu güzel ülkemizi el oğluna şikayet ettirmeyin bizi...! Bu memlekete bu kadar hizmetimiz olmuş, hayatımızı adamışız...

Özellikle ben... Bu memleketi yabancı birilerine şikayet etmek isteyecek **en son** kişiyim!

Fakat buna **"itiyorsunuz"** siz adamı... Zorla!

Ama ben **yine de** gidip sizi **"Avrupa'lara şikayet etmeyecek"** ve memleketimden bir gün mutlaka çıkacak olan o **"yürekli mahkemeyi"** bulacağım!

Vardır bir yerlerde muhakkak!

* * *

SEN BANA SABIR VER

Yarabbim bana sabır ver
elimden bir kaza...
Yarabbim bana sabır ver
kaza çıkmasın.
Sen bana sabır ver!
Sen bana sabır ver!

Bana hakim olmasın
kötü fikirler
Daha zalim olmasın
yorgun sinirler
Bir destek vereceksen eğer,
vereceksen ver
Sen bana sabır ver!
Sen bana sabır ver!

Yarabbim bana sabır ver
Bir gün ters bir seda...
Yarabbim bana sabır ver
Seda çıkmasın.
Sen bana sabır ver!
Sen bana sabır ver!

Söz ve Müzik: Erkin KORAY

(Yıl 1989... Hay-Yam-Yam Albümü'nden,
B Yüz, 3.Parça)

KÖŞE PALAS

Köşe Palas apartmanı yönetim kurulu kararı... Yıl 1971:

Madde 8 - ....., fakat sonradan bu dairenin Erkin Koray ismindeki Müzisyene devredildiği ve adı geçenin burasını bir Müzik Stüdyosu haline getirerek, Müzik çalışmaları ve Kadınlı Erkekli toplantılar yaptığı, bu sebeple buraya birçok ve değişik insanların gelip gitmekte olduğu, hergün gecenin geç saatlerinde değişik insanların geldiği ve burada sabahladığı yapılan gürültülerden apartman sakinlerinin rahatsız olduğu ve çekilmez hal aldığı tesbit edilmiş bulunduğundan, Kat Mülkiyeti kanununa göre münhasıran ikametgah olarak kullanılması icap eden bu dairede, apartman sakinlerinin huzurunu bozan gürültülere mani olunması için, Müzik Stüdyosu halinin kaldırılarak Müzik çalışmalarının önlenmesi için ilgili Makamlara baş vurulmasına ve ayrıca gece bu daireye gelen ve burada sabahlayan muhtelif şahısların hüviyetlerinin tesbitine imkanımız olmadığından ve içlerinde kanun kaçağı ve anarşistlerin de olması ihtimali bulunduğundan keyfiyetin Örfi İdare Kumandanlığına duyurulmasına, ayrıca bir tedbir olarak gece veya gündüz bu daireye misafir olarak gelen şahısların ancak Erkin Koray'ın bizzat karşılaması ve tekeffülü halinde ve hüviyetleri de tesbit edilmek suretiyle içeri girmesine müsaade edilmesine, Hüviyeti

olmayanların veya Erkin Koray evde bulunmadığı zamanlar hiç kimsenin bu daireye sokulmamasına karar verildi.

İmzalar: .....

* * *

Askerden sonra gittiğim Almanya'dan 1966 yılında Türkiye'ye dönüşümden sonra bakın üzerinden beş yıl geçmiş ve biz hâlâ "içimizden birileri" olarak algılanamamışız. Şu güçlüğü kafanızda bir canlandırın ve yıllarca çektiğimiz eziyete bakın!

Yazıyı okuyup da dehşete kapılmayın sakın ha! Yazıdaki "eve gelen giden anarşistler", hemen hemen hepsi, bir çoğunu sizin de tanıdığınız müzisyenler ve yapılan "gürültü" de **müzik**!

Sonradan mahallelinin iddia ettiği "camiye tasallut" (sataşma) işi de saçmalıktan başka bir şey değildi! Çünkü bizim niyetimiz o değildi! Niyet müzik idi! Müezzine eşlik ettik. Zaten, medeni ve mâkul insanlar olarak, Allaha dua edilen bir mekândan ne alıp veremediğimiz olur ki?

Olsa olsa beş vakit girip çıkmayız, o kadar... Çünkü bizim **"işimiz var, gücümüz var!"**

Asıl işin en tuhafıma giden yanı da bu apartmanın, tüm pavyon kadınlarının, barlarda çalışan dansözlerin, garsonların veya ne idüğü belirsizlerin oturduğu muhitte olması...

Bu muhitin adı: **Cihangir!**

Başka söze gerek yok, sanırım.

Biz, "buranın sakinleri her biri bir âlem... Dolayısıyla biz de daha rahat hareket ederiz" diye orayı tercih etmiştik.

Apartmanda kimler oturduğunu hiç bilmiyorum. Ama, muhtemelen oralarda gürültü, pavyonlar kapandıktan sonra sabah saat dörtte, taksiden inerken kolundan çekilen kadın çığlıklarına heriflerin küfürleri karışaraktan yoğunlaştığından, bizim gündüz veya (kanunlara olan saygımızdan) en fazla gece yarısına kadar yaptığımız müzik işi, onların **gün-**

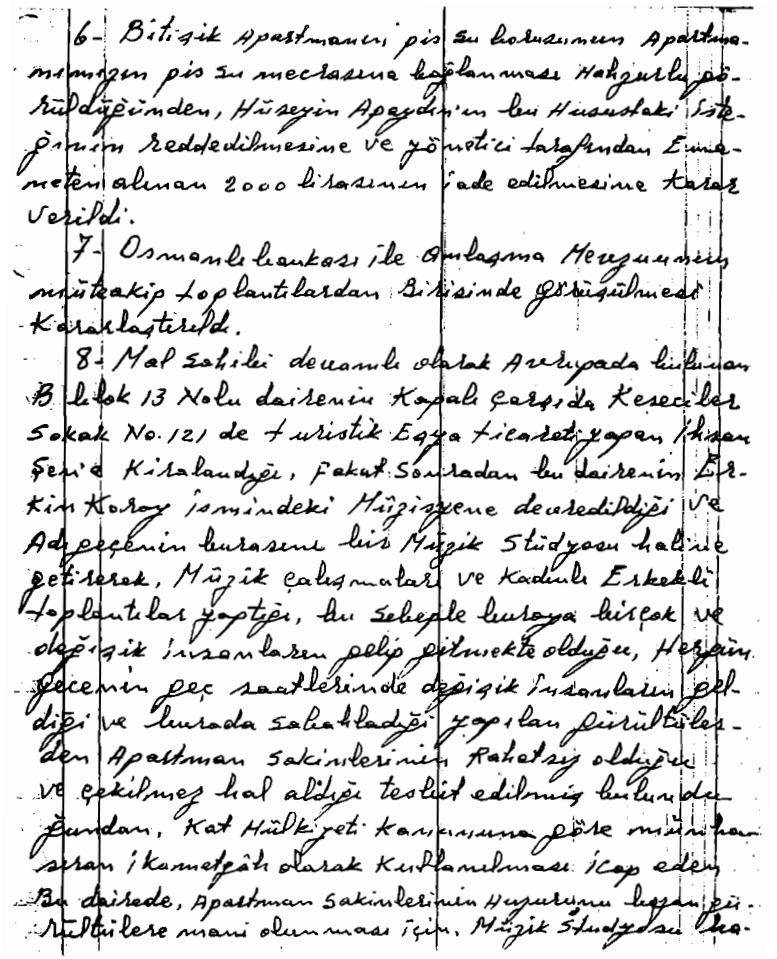
düz uyku saatine veya onların iş saati olduğundan, evde geride kalanlar için **gecenin sessizliğine** denk gelmiş ve ondan rahatsız olmuşlardır.

Ama karlı bir kış günü, kaloriferleri yakamadıkları için apartmanda herkes donarken, Ahmet Güvenç ile beraber ilkönce benim bağlamayı (sazı), o çıra gibi yanıp da yetmeyince, möbleli evin sandalyelerini şöminede yakarak, karşısına geçip bir güzel keyif çatışımızı da hiç unutamam!

Cihangir, Köşe Palas apartmanı yönetiminin karar sureti...

"Belge"nin güzelliğine bakın...

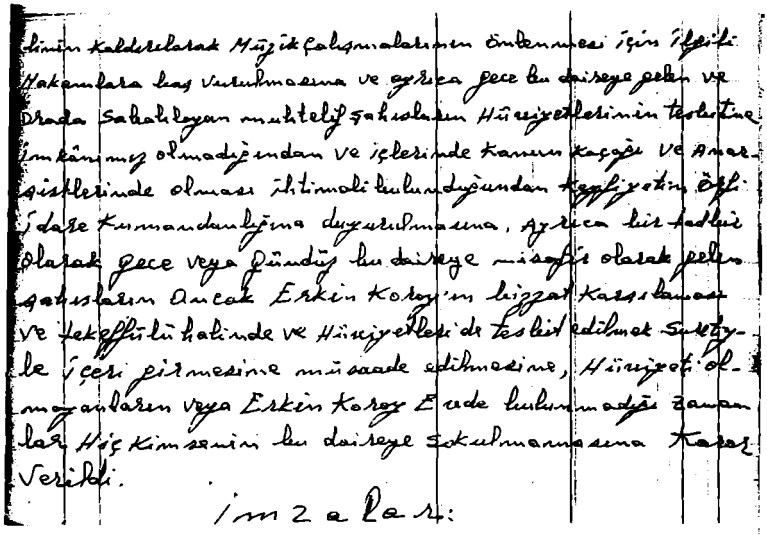
Tarihten bir yaprak...

6- Bitişik Apartmanın pis su borularının Apartmanımızın pis su mecrasına bağlanması hakkında görüldüğünden, Hüseyin Apaydın'ın bu hususdaki isteğinin reddedilmesine ve yönetici tarafından Emanetten alınan 2000 liranın iade edilmesine karar verildi.

7- Osmanlı bankası ile anlaşma hazırlanması müteakip toplantılardan birisinde görüşülmesi kararlaştırıldı.

8- Mal sahibi tarafından Avrupada bulunan B blok 13 Nolu dairenin kapalı çarşıda Kesecilar Sokak No. 121 de turistik Eşya ticareti yapan İhsan Şen'e kiralandığı, fakat sonradan bu dairenin Erkin Koray ismindeki müziysyene devredildiği ve Adı geçenin burasını bir Müzik Stüdyosu haline getirerek, Müzik çalışmaları ve kadınlı erkekli toplantılar yaptığı, bu sebeple buraya birçok değişik insanların gelip gitmekte olduğu, Hergün gecenin geç saatlerinde değişik insanların geldiği ve burada sabahladığı yapılan gürültülerden Apartman sakinlerinin rahatsız olduğu ve çekilmez hal aldığı tesbit edilmiş bulunduğundan, Kat Mülkiyeti kanununa göre müşterken sakin ikametgâh olarak kullanılması icap eden Bu dairede, Apartman sakinlerinin huzurunu bozan gürültülere mani olunması için, Müzik Stüdyosu ola-

limin kaldırılarak Müzik çalışmalarının devamının için ilgili Hakemlere bas vurulmasına ve ayrıca gece bu daireye gelen ve Orada sabahlayan muhtelif şahısların Hüviyetlerinin tesbitine imkânımız olmadığından ve içlerinde kanun kaçağı ve Anarşistlerinde olması ihtimali bulunduğundan keyfiyetin Özel İdare Kumandanlığına duyurulmasına, Ayrıca bir tedbir olarak gece veya gündüz bu daireye misafir olarak gelen şahısların Ancak Erkân Koloy'un bizzat kefaletnamesi ve tekeffülü halinde ve Hüviyetleri de tesbit edilmek suretiyle içeri girmesine müsaade edilmesine, Hüviyet olmayanların veya Erkân Koloy'un Evde bulunmadığı zamanlar Hiç kimsenin bu daireye sokulmamasına Karar Verildi.

İmzalar:

Tüm **Hippi**'ler,
tüm **Çiçek Çocukları**,
tüm **Rock**'cular,
ve tüm **68**'liler!
Sizden geçti!
Siz başaramadınız!

BU SÖZÜM ŞİMDİ SİZİN ÇOCUKLARINIZA:

"Çocuklar!

Ne yazık ki; artık silah üretenlerin size doğrulttuğu silahların önüne, babalarınızın yaptığı gibi, çiçek veya zeytin dalı uzatarak, bundan kendilerine bir mesaj çıkarmalarını beklemek ham hayalden ibaret olmuştur.

Şimdiye kadar bunu anlamayanların, bundan sonra anlayacaklarını beklemek ise aptallık olacaktır.

Artık esas olan, sadece ve sadece silah üretmektir! Tüm işinizi gücünüzü bir yana bırakıp, yalnızca silah üretecek ve bu sefer siz onları öldüreceksiniz! Onlara, onların diliyle cevap vermekten başka çare kalmamıştır.

Ve inanın, ancak bu mesajınızdan anlayacaklardır!"

Erkin KORAY

DEVAMI YOK....

Şimdi...

Size şu anda damdan düşer gibi birşey söyleyeceğim!

"Bu ne biçim adam?" demeyin bana ama lütfen:

Ben bu kitabı b i t i r e m e y e c e ğ i m!

Daha önceki sayfalarda, böyle bir endişem (!) olduğuna dair işaretler vermişimdir sanıyorum.

Bitiririm belki de, o bitinceye kadar arada bir takım şeyler güncelliğini, özelliğini kaybedecek...

Belki ben bile...

Mesela geçenlerde, hepinizin yakından tanıdığı sevgili Okan Bayülgen "benim vekilim yok mecliste!" diyor. Bu konuyu ben yazalı altı yıl oldu bu kitapta...

Bir başka spiker arkadaş, TV kanallarından birinde, "hepsi 19 bin gün eder" diye bir şeyden bahsediyor. Benim kitabın en başında değindiğim konulardan biri bu...

Bir d e en son, "Şu Çılgın Türkler"in yazarı sayın Turgut Özakman'ı sayın Hulki Cevizoğlu ile onun o hiç kaçırmadığım Ceviz Kabuğu programını izlerken kendisini, "ben bu kitabı, hem gençler anlasın diye, hem de öyle ağır belgesel olup, sıkıcı olmasın diye roman havasında yazdım, yani belgesel'le karışık roman!" derken duyduğumda, az daha küçük dilimi yutacaktım. Ben bunu taa 1998 yılında, kitabın başına da değil kapağına, "bir dökümanter'le karışık hikaye ki-

tabı" demişim. Ki, belgesel kelimesi de dökümanter'in Türkçesi... Aradaki tek fark, o roman demiş, ben hikaye...

İşte, bir kitabı sekiz senede bitiremezsen olacağı bu...!

Türkiye'de zaten "herkesten evvel sizi bir takım konularda aydınlatayım", demenize kalmıyor, bombası patlıyor.

Ben bu kitabı yazdığım süre içinde, o kadar çok hırsızlık, yolsuzluk, yok ihracat, yok banka, yok bilmemne skandalı ortaya çıktı ve vatandaş konuya o denli vakıf oldu ki, benim bazı başlıklar içinde "ince işler" diye işlediğim konular tamamen **çürüğe çıktı.**

Halbuki biz burada **"büyük kehanette"** bulunmuştuk güya o sırada...

Ama yazdıklarımız dursun, ne yapalım! Yazdık bir kere sabahlara kadar uğraşıp...

Bu konular birer birer patladığında, sanki Bağdat Caddesi'nde, içinde bu kitabın müsveddesi olan seyahat çantamı arabadan çalan hırsız, **gidip her gün birilerine birer sayfa dağıtıyor galiba,** diye düşünmek gelmişti içimden... Elimde olmadan...

Öyle değil tabii ki! Hırsız bu... Bununla mı uğraşacak? Onları atmıştır bir kenara... O olsa olsa, çantanın içindeki traş makinesini onda bir fiyatına satmıştır.

Hırsız dünyanın en aşağılık adamıdır. Korkaktır, karaktersizdir. Başka bir insanın -belki de bir ömür boyu- emek vererek kazandığı şeyi, o çalar götürür.

Birazcık insandan kalma bir tarafı olsa, bırakın müsveddeleri, en azından **nüfus kağıdımı** gönderir, hayvan oğlu hayvan! Adres, madres, hepsi var çantada... İstese yapar, ama hayvan bile değil tabii...

Aslında hırsıza (profesyonel hırsızdan bahsediyoruz burada, kleptomani hastalarından değil) katilden de ağır ceza öngörürdüm ben olsam... Katil, yerine göre, aşağılık bir insanı ortadan kaldırmakla ödüllendirilmesi bile gerekebilir, bana kalırsa...

Meselâ, ben kızımın annesini öldürmüş olsaydım, kanımca dünyaya gerçekten yararlı bir iş yapmış olurdum. Ama, kanun koyucular bu işi hiç benim gibi algılamamışlar! Sizi ömür boyu hapse mahkum etmekle, insanlığı bir mikroptan kurtarmış bir adamı da yok ederler.

De... Konu şey... Benim, **"bombalar patladıkça"** sinirden aklıma saçma sapan şeyler geldiği...

Dil kurumuna dil uzattık, boşuna yırtındık. Heriflerin zaten "Türk Dili" ile filan uğraşmayıp, ödeneklerden ev döşediklerini gazeteler, ben yazdıktan seneler sonra, çarşaf çarşaf yayınladılar.

Bir tek sizlere sunduğum "TRT bombasının" patlamayacağını biliyorum.

Çünkü o kurum "herkese lâzım"dır.

Bir gün nasıl olsa bu ümitsiz halk, oylarını her zaman olduğu gibi **"kurtuluş ümidi ile"** yine en umulmadık partiye verecektir. Ve işte o partinin mensupları bile, bu müessesenin kendine bir gün lâzım olacağının hesabını yaparlar ve bu kurumu kurcalamazlar. Onun için, bu kurum hakkında yazdıklarım Meryem Ana gibi bâkir, **"sadece bana ait"** olmuştur.

Daha geçenlerde (dedik de, kimbilir kaç yıl olmuştur şimdi) milyonlarca dolar ödeyerek **Logo**'larını değiştirdiler. Vatandaş ne bilsin? Zanneder ki TRT'de bir şeyler değişti:

-"Ayşaaanım huu! Gördün mü? TRT değişmiş!"

Gazeteler ise zaten, **"yapışık kardeşler"** oldukları için, onlar da ertesi gün gururumuzu okşayan, güzel bir başlık atarlar:

"TRT imaj değiştiriyor!"

Oysa ki, vurgun nöbet değiştiriyordur. Yoksa hiç bir şey değişmez. Bir şeylerin değişmesi de gerekmez zaten o ekipte...

Kimbilir kimler paylaşmıştır Logo'dan gelen, **(pardon Logo'ya giden)** Dolar'ları(mızı)...

Şu bizim nev-i şahsına münhasır devletimizde zaten maşallah, bir ihale söz konusu oldu mu "**Milyon Dolar**"dan aşağısı bizi kurtarmaz. Daha azına hiç razı olamayız, bize yetmez... Halbuki Güzel Sanatlar Akademisinde onlarca genç, **üç günlük okul harçlığı** karşılığında, şu logo'yu "**kucakta**" bitirebilecekken...

Yani, kucaklarındaki bilgisayarları ile, LapTop'larıyla...

Xara 3D programı yeter de artar bile, onların kıytırık logo'larına... Bütün öğrencilerde var. Bir de üstelik, gerçekten var olup olmadığı meçhul "yabancı bir firmaya yaptırdık" dümeni... Gûya büyük işmiş de, burada yapılamazmış gibi...

Filan..! Biraz da falan...

Hep dümen...

Ondan sonra da vatandaş bir türlü işin içinden çıkamaz:

"Allah, Allah! Dört bir tarafım deniz, toprağımdan bereket fışkırıyor, vergimi de ödüyorum, ama cebimde para yok ve dünyaya hergün biraz daha borçlanıyorum. Nedendir acaba?" diye...

Boşuna da olsa, belki bir gün bir "**delikanlı**" hakim, savcı, siyaset adamı, her kimse, ortaya çıkıp şu TRT'deki bizim temizleyemediğimiz "**İrin**"**i** temizler diye beklerim ben...

Ayrıca bu TRT denen kurumun, bana **çok yüklü miktar** bir borcu vardır ve onu da ödemeyi şimdiye kadar hiç düşünmemişlerdir:

40 yıldır vatandaşın gönlünde taht kurmuş o güzelim eserlerimin tümüne "yayınlanmasın" dedikleri günlerin üzerimde yaptığı tahribatın maddi ve manevi tazminatı...

* * *

Bu günlerde sevgili Orhan Gencebay'ın, sevgili Kadir İnanır'ın, hatta Aysel Gürel hanımın da kitap yazacaklarını duydum. Muhakkak ki onların anlatacakları çok değerli şeyler vardır! Olmaz mı?

Orhan Gencebay'ın kendi kaleminden, ona ve bizim minik Rock'çıların **"işler Beyoğlu'ndaki barlardan öteye gidemeyince"** bana da yakıştırdıkları **"Arabeskçi"** konusuna iyi bir açıklık getireceğine;

Kadir İnanır'ın **"mankenlere üç derste beyaz perdeye adım atış"** başlığı altında öğreteceği çok şeyler olduğuna;

Aysel Gürel hanımın ise **"ebediyyen genç kalmak"** hususunda bizleri aydınlatacağına bütün kalbimle inanıyorum.

Hadi bu saydığım kişiler, bu ülkenin **"gerçek"** değerleri... Onlar birer ekol... Ama, pek yakında, onların yerine geçmeye aday **"gerçek üstü"** değerlerimiz "manken kızlarımız" da kitap yazmaya başlarlarsa hiç şaşmam. USA'dan Madonna ablaları yazar da, bizimkilerin neyi eksik ki ondan? (Bu arada yazan da olmuştur belki de, bendenizin ilgi alanına girmediği için gözden kaçırmış olabilirim. Bunun için özür dilerim)

Dolayısıyla bu kitabın da, bendeki bu hızla (!) **Nostalji Kasetleri** gibi enflasyona uğrayacağını biliyorum.

Şu "Nostaljik Kaset" hikayesini sayın Muazzez Ersoy hanım yapmadan iki yıl öncesinden beri kendi kendime söyleyip durdum. Kendim söyledim kendim dinledim tabii... Arkadaşlarla paylaştıysak da, "Çiçek Pasajı Sohbetleri" seviyesinde kaldı.

Herkesin yeri **muhakkak ki** ayrı da, "Nostalji" diye ilk çıkarmış olsaydık, hem sloganı adımıza tescil ettirirdik, hem de sonradan, "enflasyona uğradı" diye projeden vazgeçmezdik. Demek istediğim bu...

Bu arada tabii hâlâ, ben bir şeyleri tadında olsun diye beklerken, Unkapanı'ndaki aşağılıklar "kaçak maçak" çıkartıp duruyorlar "Milattan Önce" yapmış olduğumuz kayıtları piyasaya...

Kanun yok ki memlekette...

Hayır! Yanlış! Kanun yapıcının günahını almayalım: Kanun var! **Uygulayan yok!**

Kanunun yerine "rüşvet" var. Geçerli olan kanun odur!

Hatta bizdeki cezalar (ben kendi alanımdan, müzikten bahsediyorum) kanun kitabı üzerinde Avrupalılardan daha ağır, ama verildiğine rastlamazsın.

"**Greatest Hits**" diye bir kaset çıkarmış, yaptığı kayıt dökülüyor, içerisinde de zaten ne "Great" var, ne de "Hit"... Üstelik bir de, bin yıllık parçaların üzerine "vız, vız, vız" bir gitarcı çaldırmış, güya benimkine benzetecek de, vatandaş "**benim yeni arranjmanlarım**" zannedecek.

Mahkemeye verdik, dört yıl oluyor, herif hâlâ elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor.

Bundan yıllarca önce, taa 1969 yılında, daha 45'lik küçük plaklar devrinde, ilk Long-Play'im **benden habersiz** piyasaya çıkıp, ben de onu sokaktaki plakçı dükkanının vitrininde görüp, doooğru aşağıya (Unkapanı) koşup, "**ne oluyor beyler?**" diye sorduğumda, İstanbul Plak'ın ölen ortağı rahmetli Yaşar Kekeva, ne demek istediğimi hemen kavrayıp şöyle cevap vermişti:

-"Hiç bir şey olmuyor Usta!" (Eliyle, bir küçük, bir de büyük tepsi gibi bir işaret yaparak) "Mahkemede, plağı böyle çıkaracağımıza böyle çıkardık deriz, iş biter!"

Bu konuda karar verecek olan hakimleri de gözümün önüne getirdiğimde, **bu işlerin içinden çıkma ihtimalim olmadığını** daha o günlerde anlamıştım.

.....

Yine kitap konusuna gelince, ben "aman, oldu mu tam olsun", deyinceye kadar her zamanki gibi son sıralara kalacağım. Bizim kapıcı bile bakmışsın kitap çıkaracak... Adı da muhtemelen: "Üst Kattaki Garip Adam!"

Frankfurt havaalanında da, genellikle THY ile gitiğim için, bizimkilerin maruz kaldığı gibi "itilip kakılmayayım" diye kenarda duruyorum, bir de bakıyorum ki, herkes evinin yolunu tutmuş, ben açıkta kalmışım.

Orada sonda... Ama, bir şeylerde de "**ilk**" olmanın keyfi ayrı tabii...

Başlarken, bu kadar kabiliyetsiz bir yazar olduğumu ve bu işin benim elimde bu kadar uzayacağını hiç ama hiç tahmin edemedim. Kitabın başındaki "Başlangıç" bölümündeki oturup yazmaya başladığım tarihe bir bakın, bir de kitabın basılış tarihine bakın, olay ortada...

Bu güzel memlekette bu işleri yapayım derken, daha nice badireler atlattığımızı size anlatamadım. Nasıl başladık, nasıl devam ettik, detayları yazamadım.

Yani...

Gitarımızın karikatürlerde olduğu gibi, babamız tarafından (kafamızda olmasa da) kırılmışlığı bile var. "Daha hiç bir şey yazmadım", desem yeridir. Yazılmış olanlar "**ummanda bir damla**"...

Başka konulara daldık, Musta'yı unuttuk. Onun "**aşk**"larından bahsettik, "**meşk**"leri kaldı.

"**Yamukluklar**"dan bahsettik, "**güzellikler**"kaldı.

Kaldı da kaldı...

Hayatımın türlü safhalarından, (tabii ki) kimsede olmayıp sadece bende olan özel resimler var. "Resimli mi olsun, resimsiz mi", ona karar veremedik. Koyduk bir-iki tane bir şeyler işte...

Yurtdışında,

Almanya'daki, **Fransa**'daki, **Hollanda, Belçika, Avustralya, Kanada**'daki hikayeler, bu kitapta yazdığım kadarıyla bitmedi ki...

Memlekette,

Adapazarı'nda, yüzlerce kişinin içinde konser salonunun önünde, oranın "dayılarıyla" yaptığımız bilek güreşimizi mi anlatayım;

Konya'da, Türbesinden alıp otelin odasına kilitlediğimiz ve geldiğimizde bulamadığımız, sanki beşinci katın açık penceresinden göğe uçan Mevlâna'nın kedisini mi?

Denizli'de konserde (yıl 1968 filan), aşağılık organizatör aynı gün iki ayrı şehire konser koymuş, sahneyi bayağı geç aldık diye dinleyici protesto edince, ben "ben burada çalmam" diye daha birinci parçada perdeyi kapattırınca, en az 1000 kişinin "öldüreceğiz" diye otelin önünde toplanıp da, beni otelin damından öbür otele geçirerek kurtardıklarını mı? (Herhalde yani... Başka şekli mi olabilir yoksa?)

Kitabın orta taraflarında kalan "Bölümlerin Dansı"nın 5.ci bölümünün "**Ooof, of!**" konusu içinde, neden hapse atıldığımızın hikayesini "**ileride anlatacağım**" dedik ama, polise vermem gereken ikametgah belgemi, ev sahibi annesine imzalatacağı yerde kendi imzalayan işgüzar (biraz da dangalak) bir yabancının yüzünden, olaydan haberim bile olmaksızın dünyanın bir tarafında hapishane(ler)de boş yere bir ay yatarken neler yaşadık? Onlar da kaldı.

Muhtemelen çok merak ettiğiniz (!) Yugoslav güzeli Marleen Fitipoviç hikâyemiz kaldı. Ama onu anlatmıyacağım. Vazgeçtim sonradan... 60 yaşını geçtikten sonra antrepoza girip hâlâ **kadın-kızdan** bahseden bizim devrelerin durumuna düşmeyelim.

Hangisini anlatayım?

Kızım 2 yaşında küçücük bebekken elime kalmış olup, başımızdan geçmiş olayları anlatmaya hiç başlamayayım zaten... Bırakacak yeri olmadığı için, şarkıcının arkasında (biraz da yana doğru, göz ucuyla görülsün diye) iki iskemle üzerinde **sahnede yatan** bir bebeğe rastladınız mı siz hiç?

Rastlamamışsınızdır!

Bu da kalın harflerle işte!

Var mı "**ben gördüm**" diyen? Yok! Çok merak edenlere İzmir'in Ilıca'sından bir anlatan çıkar.

Yılı 1986...

Hangisini yazacağız...?

"**Beyoğlu maceraları**"ndan hangisini?

Daha bizim **Rock'çı tayfasına**, iki elinin parmaklarını gitarın sapına **"pıtı-pıtı-pıtı"** vurmakla, gruba da **İngilizce** ad koymakla "artık enternasyonal boyutlara ulaşılmış ve dolayısıyla bu işin bitmiş" demek olmadığını, çünkü bu işte "Türk olmanın büyük bir engelleyici faktör olduğunu", başarıya ulaşmak için kendin **içeride** de olsan, mutlaka **dışarıdan** birileriyle **"işbirliği"** (veya gönül birliği) yapılması gerektiğine değindik ama, yine de yeterince anlatmaya fırsat bulamadık.

Eurovision yarışması gitgide bir **"Dansözler Yarışması"** haline dönüşmüş olduğu için, o işi **"bizim işlerin"** içine katmıyorum.

Ayrıca o bir **yarışma** değil, tamamen politik bir olaydır. Adı Eurovision (yani Avrupa'ya ait) olan bir yarışmada, nasıl olup da İsrail'in ve Ermenistan'ın yer aldığını sorarsanız, cevabını bulursunuz.

Müzik yarışması olmadığı için de, kendini bilen ülkeler oraya esas müzikçilerini göndermezler. Ama Türkiye, sevgili Sertab Erener'imizle, dansözlerimizin yaptığı o güzel gösteriyle ve özellikle iyi bir şarkıcı ve şarkının o güzel arranjmanıyla, **"eze eze"** birinci olmuştur o yarışmada... Şarkıyı da iyi ki İngilizce yaptık. Maazallah, sözleri Türkçe yazılmış olsaydı, bizimkiler "sana her şeyimi veririm" diyen bir hanımımızı göndermezlerdi zaten... Çünkü biz Türküz! Türkçe **"vermeyiz!"** Ancak, yabancı dilden olursa **"farketmez"**... Nasıl ki yıllarca **"ana avrat"** küfür eden İngilizce şarkıları yayınlayıp, bizim "sevgi dolu" şarkılarımıza **Türkiye Radyo ve Televizyonu TRT** tarafından ambargo konduysa, burada da böyle işte!

Bitecek gibi değil!

Çocukluktan 60'lı yaşlarına kadar, hep **sivri** (!) bir hayat yaşamış, koskoca bir toplumun örf, adet ve alışkanlıklarına ve bağnazlıklarına, kendi görüşleri doğrultusunda neredey-

se "insanüstü" diye adlandırabilecek bir **direnişle** karşı çıkmış, bu arada da -tabiri caizse- bir sırt çantası ile dünyayı dolaşmış bir adamın, anlatacak şeyi olmaz mı hiç?

Mesela, aklıma geldi:

Ölümüne hiç kimsenin üzülmediği "dünyanın en iyi insanı" diye bir şey var mıdır?

Vardır! Adı da Metin İnceoğlu'dur.

Yıllarca beraber çalıştık. Benim sahneden ne istediğimi ondan iyi kimse bilemezdi. "Bir saniyeyi" kaçırmazdı gözünden... Gitarın pedalı iki santim yana mı kaydı; gitarım askısından çıkıp düşmek üzere mi; çok terlemişim, bakışlarımla kağıt peçete mi arıyorum; anında orada biter, işi çözerdi.

Evine gidip gelmişliğim, beraber yiyip içmişliğimiz, evinde kalmışlığım çok...

Ama, ömrünün son bir yılı içinde bir Rus karısına takıldı, bitti...

25 yıllık çocuklarının annesinden, çoluğundan, çocuğundan ayrıldı, gitti onunla evlendi. Bir de evlilik cüzdanını gösteriyor bana, ki yanlış anlamıyalım. Hani, "metres" değil...

A Rahmetli Metin! Onlar (o türleri) zaten Türk pasaportunu koparamıyacakları yere dükkan açmazlar ki...

Evine misafirliğe gitmiştik yine... "Evi satacağım, beraber (Rus karıyla) iş yapacağız", dedi. Sattı da... Bunu bana söylediği zaman, kızımın ağzından gayri ihtiyari, **"Oha!"** diye bir söz çıktı. Sonradan azarladım onu bu terbiyesizliği yüzünden ama, çocuk bile dayanamadı onun bu şeysine... Nesine diyeyim artık...

Metin bir ara durup dururken, vahiy indi birden herhalde:

-"**Ben salağım, değil mi Baba?**" dedi.

-"**Evet!**" demişim.

"Estağfurullah!" filan gibi bir nezaket sözü kullanamadım elimde olmayarak...

Bu salağın neyin salağı olduğunu hepimiz biliyoruz, izaha gerek yok! Biz erkeklerde bu türden salak çok olur!

Hanımlarda olmaz!

Kadın-erkek ilişkilerinde onlar daha gerçekçi ve akıllıdırlar. Hanımların olsa olsa, erkeklerle aşık atmak hevesiyle arabayla yola çıkıp trafiği altüst edenine "bir kabiliyetsiz tarafları var" diyebiliriz. Hele boks yaparkenki görüntüleri "çok komiktir". Biraz üzülürüm bu hallerine bazen... Ne kadar erkeğe benzeyelim diye gayret de etseler, o kadınlık gitmez içlerinden...

Ama onlardan "salak" çıkmaz.

O biz erkeklere mahsustur.

"Acımasız olanı" ise, Metin Usta'ya olduğu gibi, neyi var neyi yoksa alır götürür, sonra da sallar gider adamı...

Bununkisi başından atmakla da bırakmadı, mafyadan aldığı bir zehirle altı ayda öldürdü Metin'i gözümüzün önünde... Bu bir his... Bildiğim bir şey yok! Ama beni hiç yanıltmamıştır. Çok hızlı oldu çünkü... Eridi sanki... Ne biçim bir şeyse? İspatı da zor. Otopsi lazım... Bu işe de, çocukları ve ayrıldığı karısı -belli ki lânet etmişler- uyarmama rağmen hiç girmediler.

E, onlar girmediler ise, bana da bu işe dışardan karışmak düşmezdi zaten... Halk arasında "hariçten gazel okumak" tabir edilir.

Sanki biraz da "müstahak" gibi geldi hepsine (!) galiba...

Bizim konserlerden yaptığı bir sürü kaset kayıtları vardı. Onları da **bana vereceğine** Rus'a bıraktı. Kadın da, yok pahasına birilerine satmıştır. Ne yapacak başka? Kan emmek için gelmiş. Evi götürdü... Pasaportu götürdü... Adamı da götürdü... Bizim kasetleri getirecek değil ya!

Ve işte, bu güzel insanın ölümüne, ne karısı doğru dürüst üzülebildi, ne çocukları, ne de ben...

* * *

Bitirelim artık... Çünkü bende hikaye bitmez! Hele bir, **"Hiç İnanılmazlar Dizisi"** var ki, "palavradır" damgası yiyeceğimden emin olduğum için anlatmıyacağım!

Ona ısrar etmeyin!

Bundan sonra da **a n l a t m a y a c a ğ ı m!** Kimselere de pek anlatmamışımdır zaten... Rakı masasında bile...

Hafifçe olan bazıları, hani "eh, olabilir" cinsinden olanları belki "hikaye" kisvesi altında size ulaştırılacaktı.

"Polis" hikâyelerimiz bitmedi...

Aaa! Polis dedim de... Onların zaten tümünü anlatamam. Agatha Christie gibi **özel polisiye roman** çıkarmam lazım gelir. Dizi halinde...

Çok işim oldu karakolda, çok!

Ne garip değil mi? **"Barış!"** diye bağıran bir adam...

Yemin ediyorum, "Nuriş" bile benim kadar karakol görmemiştir. O fazla görmemiştir zaten... İlk gördüğü karakolda tutuklanmıştır.

Veya ikincide...

Veya, bendenize **tutukludur** gibi geliyor da olabilir. Ne bileyim ben! Gazeteler "tutuklu" diye yazıyorlar, biz de "tutukludur" diyoruz. Her neyse... Benim "Nuriş" kardeşle bir işim olmaz. Ağzıma geldi, söyledim. Misal gibi, filan... Onların âlemi ve durumu başkadır zaten...

De, benimkisi bir acaip... Ben sokaklarda dolaşıyorum. 1966 - 1970 arası, neredeyse her gün Beyoğlu Emniyet Amirliğine tekmil vermek durumundaydım:

"Bu gece, bir bıçak yarası, iki de yumruk izi ile görüşünüze hazırım komutanım!"

Bahsetmeyi hiç sevmediğim bu konuyu, burada ilk defa olarak dile getireceğim:

Bendenizin yüzünde 3'ü darp, 3'ü bıçak ve biri marangoz keskisi olmak üzere 7 yara izi vardır. 8 veya 9'uncusu da var

mıdır hatırlamıyorum. Yıllar üzerini kapıyor çünkü... Olayların hepsini teker teker hatırlamam ise mümkün değil! Bir de, yara bende çabuk iyileşiyor. Öyle bir özelliğim var. Allahın lütfu... Sağ elimin beş parmağının 5'i de sakattır. Bunlardan 3'ü kırık, 2'sinin tırnağı bıçak darbesi dolayısı ile bozuktur. Vücudumdakileri ise sayamam. Bunlardan, yüzümdekilerin bıçakla olan birine Ziya Bakanay, çenemde keski ile olanına Bodrum'dan kuyumcu Osman Kurt, dudağımdakine Moda burnu sakinleri, vücudumdaki iki bıçak yarasına Cem Karaca ve Apaşlar'ın gitarcısı Yalçınkaya Tümay, kırık baş parmağıma Ankara Ulus'taki Turist Pavyon çalışanı, müzisyeni ve müşterileri (yıl 1964), kırık olan küçük parmağıma ise "tinerci" hikayesinde bahsi geçen Uğur Bektaş şahit olmuştur. Diğerlerini ise ne durumda, nasıl ve kimlerle olduğunu unuttum. Burnum da, o üst taraftaki kırık oluncaya kadar daha bir düzgündü.

Haftalarca acısı geçmeyen incinmiş kaburgalarımı, hele hele, yırtılmış üstümü başımı hiç "iş'ten" saymıyorum.

Hiç unutmam bir gün, gömlek göbeğe kadar açık, iki kol şööyle geriye doğru atılmış, iki yana sallana sallana yürüyen üç Kasımpaşa bitirimi, sağları solları tarafımdan zedelenmiş (!), biri boynunu tutuyor, biri kolunu oynatamıyor, biri de Taksim İlk Yardım Hastanesi'nden kafası sarılmış vaziyette gelmiş, Beyoğlu Karakolunda -karakol işlerini de iyi biliyorlar ya- şikayetçi olup baskın çıkmak için:

-"**Komiserim, bu herif bizim üstümüze saldırdı!**"

dediğinde, komiserin, ortada hiç adam yokmuş gibi bir sağına bir soluna bakıp, sonra beni göstererekten:

-"Kim? Bu mu? Bundan mı dayak yediniz ulan? Dayak öyle olmaz böyle olur.." diyerekten, **pata küte** girişmesini, siz olsanız unutmanız mümkün olur mu?

Ki o gün de, Almanya'dan geldikten sonra kurduğumuz ilk grubun basçısı (yıl 1966) Ziya Bakanay ile iki adım ötede-

ki taksiye binip evimize gitmek üzere, Beyoğlu Bursa Sokak'taki (adı şimdi "Ahududu" galiba... Ağacami'nin Beyoğlu Karakolu tarafına doğru karşısındaki sokak... Adı bizim dilimizde Bursa Sokak'tı. Güzelim Bursa'yı beğenmeyip sonradan Ahududu'yu her kim uygun görmüşse, biz tüm o zamanki "Bursa Sokak" ekibi hep beraber kendisini **alkışlarız** buradan... "Heeey, öööy, yaşaaa, bravooo" diye tezahürat da yaparaktan üstelik...) Hah işte, o Bursa Sokak'taki Tükel Klüpten çıkarken... Tükel Klüp de, merhum organizatör Zeki Tükel'in açmış olduğu klüp... Gondola ve Klüp Reşat 'tan sonra canlı Rock çalınan üçüncü klüp idi. Bursa Sokağı ile soldaki, eski, G.S. Klübünün bulunduğu Hasnun Galip sokak köşesinin bodrum katı... İşte bir gece sabaha karşı, o Tükel Klüp'ten çıkarken:

-"Ziya! Ayağın uğurlu geldi! Bu gün sâlimen evimize varacağız İnşallah!" dememe kalmamış, kaderime uygun olarak o bir buçuk metreyi bile (klübün kapısından, önünde duran taksiye kadar olan kaldırım mesafesi) **"sâlimen"** alamamıştık. Hadi ben alışıktım da, benimle beraber felekten bir gece çalmak istemiş o sakin, iyimser Ziya'cık da hırpalanmıştı o gün...

Ben **"bu iş"**ten o gece yine boş dönmedim tabii:

Sağ yanağımda bıçak yarası, sağ kulağım yırtık, sırtımda morluklar... Maddi hasar olarak da, giyilemeyecek halde yırtılmış bir kazak ve artık giyilmese daha iyi olacak bir pantolon...

Pis herifler! Sorgusuz sualsiz... Sırf kıyafetimiz yüzünden...

O yılların etkisi ile, biri **evinin adresini** tarif etmeye kalksa, hâlâ elimde olmayarak sorarım:

-"Karakolun ne tarafına düşüyor?"

Çok yakın ilişki (!) içinde olduğum Beyoğlu ile beraber, Etiler, Şişli, Erenköy, Kızıltoprak, Bostancı, Rami, Sarıyer, Ortaköy Karakolları...

Daha unuttuklarım ve bu saydıklarımın çoğunun ve ilaveten Sirkeci Emniyet Müdürlüğünün nezarethaneleri de -ki sorguya kadar suçlu suçsuz ilk duraktır genellikle- hiç yabancım değildir benim... Gece geldiysen, sabah mesaiyi beklemek için geceyi orada geçirmek durumundasındır. Benim de **"gece hayatı"** yaşadığım düşünülürse, genel durumu kavramanız zor olmaz.

İstanbul'da oturanlar, bu semtlerin ne kadar ayrı ayrı yerlerde olduklarını bilirler ve dolayısıyla **olayın boyutlarını** kafalarında daha iyi canlandırmaları mümkündür.

Gece saat 03'te, Fatih Karakolunun bodrum katındaki, **lambası bile olmayan** zifiri karanlık, küçücük taş nezarethanesine atılıp, demir kapı da "dannn!" diye üstüme kapandığında sorarım:

-**"Kaç kişiyiz?"**

Bir ses:

-**"Seninle beraber dört!"**

Sakın yanlış anlaşılmasın! Azılı bir haydut filan değilim ha! Sadece, bu memlekette bazı şeyleri ilk defa yapan durumunda olmuş **sade bir vatandaş**'ım.

Benimkisi hep savunma!

Yolda yürürken görevli gece bekçisi kolumdan sıkıca tutmuş, çekmiş, "nereye gidiyorsun, ulan?" demiş. Onun gözünde **"ya kıza benzeyen bir erkek, ya da teröristiz"**, ikisinden biri ya... Muamele de ona göre... Ben de, "çek elini kolumdan!" diye bir el hareketi yapmışım, suçum bu kadar...!

Bekçi bey tabancayı çeker, haydi yürü bakalım Fatih Karakoluna... Hikaye böyle başlıyor...

Ha... "Senin de ne işin var üstad, gecenin o saatinde, bir de üstelik Fatih'de (!) yalnız başına?" diyeceksiniz. Ona cevap vermem! Sizi ilgilendirmez! Onu karakolda da söylemedim.

Bir işim varmış herhalde oralarda ki, oradaymışım!

.....

Daha önceki sayfalarda "polisimizin güzel yanları" demiştik. Rahat rahat "malı götürsünler" diye de, pek o kadar **rahat bırakmayalım** onları...

Haydi bakalım!

Bir tane de **"yorumsuz"** hikaye gelsin:

Vatandaşlık görevini yapıyor olmanın gururu ve hazzıyla, arabayı önüne çekip, Silivri Karakoluna bir koşu girerim (Bu bir ihbar yazısı değildir. Kaç sene önce olmuş bir şey ve amacım da bu değil zaten...):

-"Efendim, Silivri gişelerinde para çalınıyor! Haber vereyim dedim. Şu anda bir uygulama yapılırsa, şahıslar hâlen yerlerindedirler muhtemelen.."

-"Tamam Erkin bey! Buyurun oturun!"

-"Yok ben oturmayayım efendim, sadece haber vereyim dedim!"

-"Evet de, oturun! İfadenizi almamız lâzım"

-"Söyledim ya!

-"Yazılı ifadenizi alacağız!"

-"İyi ama, benim işim var, gücüm var. Ben bu kadar şeyin arasında yoldan çıktım, buraya geldim, size durumu bildiriyorum. Daha ne olacak ki?"

-"Yazılı ifadeniz gerek!"

-"Ama hırsızlar şu anda..."

-"İlkönce ifade! Lütfen oturur musunuz?"

Allah! Şu başıma aldığım işe bakın! İlişirim yavaşça sandalyenin kenarına...

-"Adınız?"

-"Erkin..."

-"Soyadınız?"

-"Koray..."

-"Başka adınız yok mu?"

-"Var... Bir de 'Mustafa' var ama, göbek adı cinsinden... Hiç bir yerde kullanmıyoruz."

-"Olsun..! Yani, Mustafa Erkin Koray... Biz de bilmiyorduk. Babanız mı koymuş bu ismi?"

-"Bilmem, annem herhalde... Annemin babasının adı... Ben gitsem...?"

Memur bey kafasını kaldırıp kapıya doğru bakarak seslenir:

-"Mustafa! Erkin abiye bir çay söyle! Bak onun da adı Mustafa! Adaşınız...."

Ben atılarak:

-"Aman abicim, çay filan istemem. Pek sevmiyorum da zaten... Bu arada hırsızlar..."

-"Şimdi... Anlatın bakalım"

-"Anlattım ya!"

-"Hayır! Gişelere saat kaçta girdiniz?"

-"İki'de... Komutan, benim işim gücüm..."

Daktilo çalışmaya başlar:

-"**saat ondört sularında istanbul edirne istikametinde tem otoyolunda silivriden çıkmak üzere gişelere girdiğimde gişe memuruna otoyol ücreti olan parayı uzattığım zaman oradaki görevli...**"

Tam orada bir duraklar:

"Memurun tipini tarif eder misiniz.....?"

İşte o anda, birdenbire her şey gözümün önünde değişir. Şekiller değişir, yüzler değişir, karakol değişir, bambaşka bir kılığa girer. Ben uçar giderim, oradan kaybolurum. Dalarak giderim memleketimin derinliklerine...

Bir gişeyi düşünürüm, bir karakolu... Bir sadık vatandaş ben, bir de orada ifade alan memur...

Ve... Bezgin bir dimağ ve yılgın bir sesle ağzımdan şu sözler dökülür:

-"Tamam! Anladım! Ben şu andan itibaren hiç bir şeyden şikayetçi değilim. Sözlerimi de geriye alıyorum. Yanlışlık oldu, af edersiniz. Bana öyle gelmiş... Bir daha şikayet etmeyeceğim. Söz!"

Memuruna köpek maması kadar maaş verirsen, olacağı bu...

* * *

Bilmem... Ben burada bitiriyorum.

Tek bildiğim:

Eğer ben bu kitabı burada, bir **nokta** koyaraktan size ulaştırmazsam, hiç ulaşamayacağından korkarım.

Köşe yazarları gibi belirli bir pratik te yok. Yok "buraya nokta olsun da, burası noktalı virgül olsun... Yok, hayır! Tersi olsun..." derken, bir sayfa **bütün gece** sürüyor bende... Tanınmış bir yazar arkadaşıma danıştım, "sen noktayı virgülü ne yapacaksın? Sen yazını yaz! Noktayı, virgülü birileri koyar!" dedi. Bunu hiç anlayamadım. "Sen şarkını söyle, müziğini biz yaparız", gibi bir şey...

Bu iş **bizi bozar**!

Matematik kuvvetli olduğu gibi, dilbilgisi de kuvvetli... Özellikle yapmadıktan sonra, hiç yanlış yapmam. İşin ilginç bir tarafı da, Almanca yazarken de hiç yanlış yapmam. Alman yapar, ben yapmam.

Noktalama işareti hemen hemen hiç kullanılmadan yazılmış olan kitaplar var. Muhakkak ki yazarı öyle istemiştir, yazmıştır. Bir "tarz" meselesidir. Bir şey diyemem. Ama o kitabı "**İlâh olsa**" ben okuyamam.

Bendeniz, Alman Lisesinde iken öğretmenlerin adresini verdiği Alman mektup arkadaşımın imlâ hatalarını daha ilk mektubunda düzeltip geri göndermiş bir adamım. Bunun üzerine o "**Alman arkadaş**" oradan öyle bir mektup döşendi

ki, o günden sonra hayatta "**başkasının hatasından önce, kendi hatalarımı düzeltmenin daha doğru bir yol**" olduğunu öğrendim. Ve "**doğruculuk**"un başka, "**ukalalık**"ın başka şeyler olduğunu... Çok küçük yaşta...

Müzikte de var bende bu aşırı titizlik... O fena oldu bence hep...!

Bir yandan iyi oldu, bir yandan fena...

"**Tefçi bir yerde yanlış vurdu**" diye, haaaydi hep beraber al parçayı baştan...

O zamanlar şimdiki gibi 128 kanal kayıt yapan makineler de yok ki, tefçiyi 32.ci kanala tek başına çaldır, bitsin iş... (Hoş, şimdilerde "tefçi" de sizlere ömür... Bilgisayarınız halleder bu işi) Bir şey çalınacaksa, bütün orkestra hep beraber baştan aşağı tekrar çalacaksın.

Çocuklar yalvarırlar:

-"**Abi, yapma, etme!** Parçayı bomba gibi çaldık! Bir daha böyle olur mu, bilemeyiz! Hem... Kim duyacak koskoca parçanın içinde tefçi'nin bir tane "**tık**" ettiğini?

-"**Ben!**"

.....

"GADDAR" kasedini yaparken aynen...

Tüm Kaset bitmiş. 10 tane şarkı... Tamamı söz ve müzik: Erkin Koray.

Stüdyoda kaydedilmiş, bitmiş işte!

Sadece, "**Kafa şarkı**" nın (Gaddar) müziği de tamam, sözlerde bir mısra eksik... Bir tane satır...

Düşünüyorum, düşünüyorum, bir türlü bulamıyorum. "Biz diğer şarkıları kaydederken o da çıkar herhalde bu arada..." dedik ama, yok! O, bir mısra aklıma gelmiyor:

Önce selam verdin gaddar
Sonra yere serdin gaddar
Bekle, bekle, dersin gaddar
Çok paramı yersin gaddar

Bana bülbül dersin gaddar
Durmadan ötersin gaddar
Zaten ben yanmışım gaddar
Sana hep kanmışım gaddar

Allah insaf versin gaddar
Allah insaf versin gaddar
Gaddar, gaddar, zalim gaddar
Gaddar, gaddar, zalim gaddar
(.....?)

Müziğe göre bir mısra daha lazım, o yok! O bir satırı da "**gaddar, gaddar, zalim gaddar**" diye tekrar etsem hece ölçüsü de tutacak ve "iş bitecek"... Ama ben, üç defa aynı sözü tekrarlamak istemiyorum:

Gaddar, gaddar, zalim gaddar...
Gaddar, gaddar, zalim gaddar...
(.....?) Son mısra yok!

Şirket bekliyor, kasedin çıkması lazım...

Hele piyasadaki şarkıları gözönüne alacak olursanız, en az 116 tekrar, çünkü siz hepiniz aptalsınızdır (!), öyle 4 defada filan aklınızda kalmaz, bu durumda benim neyi aradığım belli değil...

Telefon ediyorlar, ben "şimdi bitiyor" diyorum, aradan günler geçiyor, benden ses yok!

Üçüncü satırımız eksik ya...!

Nihayet bir gün stüdyoya telefon edip sorarlar:

-"**Nedir durum?**"

Tonmayster (sesleri kaydeden kişi):

-"**Vallahi bilmiyorum! 9 eser tamam, son şarkıyı okumaya gelmiyor**", diyor.

Bunun üzerine beni aradılar:

-"**Ne oluyor, Erkin bey, bir aksilik mi var?**"

-"Hayır! Son şarkının bir satırı eksik, onu bulamıyorum!"

-"**Bir satır mı eksik...?!?**"

-"Evet!"

-"**Biz söyleyelim abi sana! Ama şu bandı gönder de kasedi çıkaralım!**"

İş aslında bu kadar basit de, ben bir türlü işin içinden çıkamıyorum! Neyse ki, son satırı **onlara sormadan**, bir gece yarısı bulduk. O da neymiş:

"**Ha -ha - ha - ha - hain gaddar**"

.....

Bu yüzden, hepinizin iyi bildiği o güzelim Orhan Gencebay bestesi "**Koca Dünya**" da başka bir sanatçımıza ihale oldu, bundan 35 sene önce... O sanatçımız çok güzel seslendirdi, başka... Şarkı da güzel...

Ama, eğer ben, "Koca Dünya" kaydedilip bittikten sonra, üç hafta boyunca plağın arka tarafındaki şarkıyla (45'lik adı verilen plaklar o zaman, bir ön bir arka, iki şarkılık idi ya) "**yok şurası böyle olmasın, burası böyle olsun**" diye, ha babam stüdyoya girip çıkmasaydım, bir "**Çöpçüler**" daha ilave olmuş olacaktı benden size...

Üstelik, sevgili Orhan Gencebay'ın bizzat çaldığı, o **büyülü** bağlaması ile... Tadından yenmez! Hâlâ en sevdiğim arranjmanlarımdan biridir ama, "**güme gitti**"!

"**Eserim**" olmadı, "**ikinci bir arranjman**" oldu.

Ben zamanında çıkarabilmiş olsaydım, kimse "cesaret de edemezdi" zaten okumaya...

Bendeniz ikinci parça için "**öööyle**" stüdyoya girip çıkmaya devam ede dururken, gazetelerde tam sayfa resimli bir ilan:

"**Neşe Karaböcek'in yeni bombası Koca Dünya**"

Al sana!

Senin ne işin var be adam **"ikinci şarkı"** ile...? Çıkar gitsin plağı...

Eğer çok istiyorsan... İçine sinmediyse... At güzelim Koca Dünya'nın arkasına bir oyun havası... Bir müddet sonra tekrar bir plak çıkarırsın, **"çok sevdiğin o ikinciyi, birinci şarkı"** yaparsın, olur biter!

"Sen Yoksun Diye" şarkısı, o işin sonunda güzel bir şarkı oldu geldi.

Ama, **"koskoca Koca Dünya gitti"**.

Pimpirikliğin sonu!

.....

Neyse... Şu kitap konusunda, -hiç ümidim yok ya- yine de **"bir ihtimal daha var"** diyerek, **"devamı var"** mı diyelim yoksa?

Çok şey eksik kaldı çünkü, çok...

2) Mezarlık Güllerinin İntikamı,

3) Mezarlık Güllerinin Aşkı,

4) Mezarlık Gülleri, Bataklık Lâlelerine Karşı" filan diye devam mı etsek acaba? "Pardayyanlar" gibi...

Şimdi haklı olarak: "Nerede kaldı Rock, nerede bunca yılın hikayesi?" diyeceksiniz kitabı okuyunca... Benden hesap soracaksınız, biliyorum!

Olmadı işte... Yetişmedi!

Anlatırın devamını belki bir gün...

Yalnız, şimdilik **"devamı var"** demeyelim. **"SON"** diyelim. Ne olur ne olmaz...

Söz vermeyelim...

Çünkü **"söz"** dedik mi -yeniler bu işi pek anlamazlar ama- **"imza"**dan daha önemlidir bizde... **"Ölümüne"** yerine getirilmesi gereken bir durumu ifade eder. Bu durumda da, ağır bir taahhüdün altına girmiş oluruz. Altından da kalkamadık mı, yandık işte o zaman!

Bu kitapta **"itirazım var"** bölümleri ağır bastı. Ve dolayısıyla, okuduğunuz zaman size, sanki **"benim içimde bir şeyler kalmış"** da, sırf onları ortaya dökmek için bu işe soyunmuşum gibi gelecek belki de... O da benim canımı sıkacak işte... Çünkü işin aslı öyle değil!

Ben, bu kitabı yazmak için masanın başına ne zaman oturduysam, sizlere sunmak üzere bir kenara not olarak aldığım **konu adedine** baktığımda hep moralim bozuldu.

Binlerce...

Hangi birinden başlayacağımı filan şaşırdım. Ve ben düşünüp de, toparlanıp da, yazıya dökünceye kadar yıllar geçti. Bende de yazacak hal kalmadı.

Hal kaldıysa, **zaman** kalmadı...

Zaten yazar mazar değiliz, dedik ya!

Yazış tarzım bile, sevdiğiniz yazarlarından birinin veya birilerinin üslubunu çağrıştırmışsa, o da yine, benim yazar mazar olmayışımdandır. Benim bir "tarz"ım varsa, o müziktedir.

Zaten kitap, şu aralara serpiştirilmiş **kalın harflerle** filan, uzun bir "köşe yazısına" mı benzedi, ne oldu, bilmem!

Öyle **roman moman** da okumadığım için (ben hep can sıkıcı teknik kitaplar okuyan biriyim) sıkı bir romancı veya buna **"hikaye kitabıdır"** dediysek, sıkı bir hikayeci nasıl yazar, onu da bilmem.

Ben şarkı sözü yazıyorum:

Çılgın bir rüzgarla geçiyor mevsimler...
Aramızda mesafeler...
Mesafeler...
Mesafeler...

Bu kitabın, ne kadarı yazıldıysa, o kadarıyla çıkması lâzım artık...

Burada birilerine yer yer, **"verdik veriştirdik"**.

Ha, bu konuda "çok önemli" bir şeyi vurgulayayım:

Milletvekilleri dediysek **hepsi** demedik. **Sanatçı** dediysek **hepsi** demedik. Türk Dil Kurumu veya Plakçı veya Hakim veya TRT dediysek, **"bunların tümü"** demedik. Çünkü bir müessesede yamukluk varsa, bu, oradaki tüm kişilerin buna ortak olduğu anlamına gelmez! Gelemez! Yani, sanatçının, milletvekilinin ve (hatta) TRT'de çalışanların içinde dürüst, onurlu insanlar olmaz mı hiç? Var zaten! Ben biliyorum.

"Çoğunluğu..." demek istemişizdir. Bu, lütfen, böyle biline!

"Verip veriştirirken" tabii ki, bu ülkede (onlar için bu sıfatı kimler uygun görmüşse) kendine **"aydın"** dedirtmeyi başaran, bence aslında **"karanlık"** bir takım kişilerin hiç hoşuna gitmemişizdir.

Ama niye **göğsümüzü gere gere** "verdik veriştirdik"?

Çünkü, karşıma gelip, **" iyi de, senin de şu yamuğun oldu!"** diyecek hiç kimse çıkamaz da onun için...!

Çünkü öyle biri yok!

Birileri, bir yerlerde bir şeyler "karalamağa" kalkarsa, konuyu tek taraflı dinlemeyin, bir de bana sorun! Her zaman onu **"pul gibi"** yere yapıştıracak cevabı vardır bende!

Ha, **"pul gibi yere yapıştırmak"**tan ne anlıyoruz?

Yumruk atıyoruz filan sanılmasın. Çünkü öyle bir takım laflar da dolaşır ortalarda... Yumruğu, elinde kalem olan adama atmıyoruz! O bize yazı yazıyorsa, biz de ona yazı yazarız!

Bahsettiğimiz "pul" budur!

Ve kitabın ilk sayfasında değindiğim "size gösterilen dünya'nın arkasındaki dünya" da bu işte...

Siz gazeteyi okursunuz sadece...

Halbuki, bu yazısından sonra, benim "Kızgın Adam" bölümlerinde örneklerini verdiğim iki satır fax yazısı ile, bu adamın nasıl "pul gibi yere yapışmış olduğuna" şahit olmazsınız ve yazıya göre de içinizden dersiniz ki:

-"**Bak, Baba bizi kandırıyormuş!**"

-"**Bak, Babayı nasıl ağlatmışlar!**"

-"**Bak, şarkı ona ait değilmiş!**"

Ha, bakın, "şarkı ona ait değilmiş" dedim, aklıma yine bir şeyler geldi. Laf lafı açıyor işte...

İnternette gezinenlerinizin bir yerlerde gözüne çarpabilir; "şu şarkıyı aşırmış" filan gibi... Bilmeden etmeden bir şeyler yazanlar çok oluyor. Bana da dostlarımız haber veriyorlar, öyle haberim oluyor. Okuyunca, normal olarak siz de kendinize göre bir yorum yaparsınız. Adam "**bir şey biliyor da söylüyor**" zannedebilirsiniz. Hiç bir şey bildikleri filan yoktur! Cevap da vermem onlara dolayısıyla...

Bir kereye mahsus bir arkadaş vasıtasıyla cevap verdim, onun da "**hangi site**" olduğunu bile bilmem şu anda...

Bu internettekiler, genellikle adını vermekten korkan kişiler... Cesaret sahibi olup, **adını vermiş olanına** cevap verdim ben de tabii...

"Tontoş", "ninnoş" filan gibi bir rümuz, saklan arkasına, salla gitsin sonra... Meydan boş nasıl olsa...

Ama burada size söyleyeyim:

Onların ağzıyla söylüyorum, "aşırmış, araklamış" filan diyen varsa, gider MESAM'a veya benim şu anda bağlı bulunduğum meslek birliği MSG'ye, telefon açar, şarkının adını verir ve oradan öğrenir, şarkı kime ait...

Ki, ben mi "**aşırmışım**", yoksa kendisi mi "**şaşırmış**", onu öğrenir!

Çünkü genellikle, kasetlerin üzerinde yazanlar "bazı sebeplerden dolayı" doğru olmayabiliyor. Bir çok sebebi var. Bu konuyu kurcalamağa kalkarsam, bir çok plakçıyı ve hatta sanatçı arkadaşımı üzerim. Onun için bu kadar söz yeterli olsun burada...

Üstelik bir de size veda ederken, böyle bir takım konulara dalmayalım artık... Güzel ayrılalım.

Nerede kalmıştık?

"Gelip, senin de şu yamuğun oldu, diyecek kimse çıkamaz, onun için göğsümüzü gere gere veriştirdik; çünkü öyle biri yok..." demiştik, değil mi?

Evet!

Bunu söyleyen bir tek olsa olsa, kızımın, ayrıldığım annesi olur. Niyeti, çocuğunu almak değil de, **"evlilik süresince asker edemediği ben"**den intikam almaktır.

İftira da atar, yalan da söyler.

Belki de bir erkek tarafından, yani benim tarafımdan, **"ben seni sevmiyor bile değilim"** sözünü duymuş bir kadının tepkisidir. Çünkü, sevmiyor olmak için bile, iki insanın arasında her hangi bir şekilde **bir hukuk veya bir ilişki** olması gerekir.

Boşanma davamız süresince, avukatı ile beraber mahkemede kürsüye çıkıp benim hakkımda hiç utanmadan, "aklî dengesi bozuk, her gece eve sarhoş geliyor, çocuğa bakamaz" dediğinde, hakimin bir benim, bir de onun yüzüne bakıp, **"çocuğu babasına verin"** kararı vermesinden, olayı anlayın artık...

Bu, **"devletin mahkemesinin"** ona cevabı idi.

O günden bu güne, Allaha şükür, akli dengem de yerinde duruyor, uzun yıllardır alkol de kullanmıyorum ve çocuğuma da tek başına bakarak 23 yaşına getirdim.

Bu da **"benim"** ona cevabım oldu!

Yalnız şu, evlilik denen müessese hakkında **"tamamen tarafsız bir bakışla"** iki kelâm edeyim.

Her ne kadar bazı ablalarımız gibi, yedi kere evlenmek suretiyle bu konuda **"âlî"** bir tecrübemiz olmasa da, ben bildiğim kadarını söyleyeyim:

Evlilik insan hayatında çok özel bir konumdur.

O müessesede neler olup bittiğini, sadece o iki kişiden başka hiç kimse bilemez. Kimin haklı, kimin haksız olduğunu hiç kimse bilemez.

Asliye Hukuk mahkemelerinde verilen kararların hiç birinin âdil olması mümkün değildir. Hakim, kitaba bakar, karar verir:

Dayak atan koca! Kaçıncı madde? Şu!

Karar: "Aşırı geçimsizlik nedeniyle boşanmalarına, ayrıca her ay mağdura, bilmem ne kadar nafaka ödenmesine..." der ve bir sonraki duruşmaya geçer.

Mesela, bir taraf diğer tarafa: "Gecenin bu saatinde bağırma! Konuya komşuya ayıp oluyor!" demiş de, ona rağmen **"adamın tüylerini diken diken eden o cırlak ses tonu"** devam etmiş ve adam da üzerine yürümüşse, hakim, bu işin gerçek hayatta nasıl bir ortamda cereyan etmiş olduğunu, evveliyatının ne olduğunu ve o ses tonunun insanın metabolizmasını nasıl bozduğunu, olayın ne evrelerden geçip adamın "burasına" (gırtlağını göstererek) kadar gelip de, ondan sonra o kadının **ağzını burnunu kırdığını** bilemez.

Çünkü bunlar sadece o iki kişinin bilebileceği işlerdir.

Ve bunları hakime sözlerle ifade edebilme imkanı da yoktur! **"Sözler"** burada sıfır değerdedir! **Yaşamak** lazımdır!

-"Sayın hakim bey! Kanımı beynime sıçratan o ciyak ciyak sesi kesmek için gırtlağına sarılmışım, sonrasını hatırlamıyorum", sözü hiç bir şey değiştirmez.

Hakim anlamaz! Anlayamaz!

Kitaba bakar. Cinayetin cezası kitapta yazılıdır, kesilir!

Ayrıldığı karısı hakkında atıp tutan arkadaşınıza hak verip de:

-**"Evet yaa! Haklısın! Bu karı yaramaz!"**

dediğinizin daha ertesi günü, onları sarmaş dolaş görünce, adamın karısı (veya kadının kocası) hakkında **kötü söz söylemiş** bir **insan** olarak dımdızlak ortada kalışınız, hepinizin başınıza gelmiştir!

Orada da, işi **"siz"** anlayamamışsınızdır.

Ve cezası size kesilmiştir!

* * *

Muhteşem final (!) için gevşemeye hazırlanalım yavaş yavaş... Niye "**muhteşem**"? Çünkü orada size, şimdiden planladığım küçük bir hediyem var:

Bir kehanet!

Tamam, gevşemeye hazırlanın ama, aynı zamanda da bizim şarkıları dinlemeye devam etmeyi unutmayaraktan:

Kızları Da Alın Askere...
Sana Birşeyler Olmuş...
Anma Arkadaş...
Yağmur...
Estarabim...
Fesuphanalah...
Şaşkın...
Sevince...
İllâ Ki...
Gaddar...
Deli Kadın...
Ankara Sokakları...
Ve, Yalnızlar Rıhtımı...

Ve arada bir de:
Akrebin Gözleri... Hare Krishna... Öfke...

GELİBOLU

Değerli dinleyicilerim...

Pardon! Bağışıklık yok, dedim ya...! Düzeltiyorum:

"Değerli okuyucularım..."

Bu işin sonunda, biz **yazdık** ama, **okuyan** da olacak mı, bir de ona bir bakalım şimdi! Okunmayacak olduktan sonra, ne gereği var oturup sabahlara kadar tatlı uykumdan olmanın...

Şarkılarımızı da, "siz dinlemeyin" diye yapmıyoruz herhalde...

Ha: "Boşver, sen yaz! Belge olsun Erkin Abi! (Bizim TV çekimlerinde olduğu gibi) ileride okurlar belki..." derseniz, ben de:

-"Aman, belge bu kadarla kalsın can kardeşler! Ben zaten canımdan bezmişim!" derim.

Ama, üzerinden bir hayli zaman geçmiş olsa da, ayrılmadan şu konuyu size söylemezsem, o da içimde kalır:

Hani şu Türk parasının devalüe edildiği 21 Şubat 2001 gününe **"Kara Çarşamba"** adını verip, yaptıkları namussuzluğu **"birbirlerinin suratına kitap fırlattılar da, o yüzden oldu",** diye zamanın Başbakanı ile Cumhurbaşkanı'nın üzerine yıktılar ya... Eğer buna inandınızsa, aman ha! Surata kitap atmakla filan koskoca memleketin ekonomisi çökmez!

Efendim?

Dönüp de, **"Gazeteler öyle yazdılar ama..."** derseniz, öyle demeyin. Gazeteler genellikle size "haber iletmek" amacıyla kurulmaz. Bir **"haber"** varsa, altında da muhakkak bir şey vardır.

Mesela, gazetelerden birinde, günlerden bir gün, kalın kalın harflerle, sizi meraklar içinde bırakan, biraz da size güç veren:

"BAŞBAKAN HESAP VER!"

diye bir başlık çıkmışsa, hiiiç heyecanlanmayın! Ne o hesap verilir, ne de öyle bir hesap isteyen vardır! Sadece İkitelli'de yeni yapılacak ek gazete binası için "birazcık" para lazım olmuştur, o kadar... Haber iki gün çıkar. Üçüncü gün sayın hükümet **"pamuk elleri cebe atar"**, o iş böylece **"tatlıya"** bağlanır. Siz **"düşünen adamlar"**a da artık, sadece düşünmek kalır, **"ne oldu bu haberin devamı yahu?"** diye...

Üçüncü gün ise, size verilecek olan haber zaten çoktaaan hazırdır:

"Pınar Kocasını Aldatıyor!"

Bütün gazetelerde birden üstelik! Ne olduğunu tam anlayamadığınız, tuhaf bir his dolar içinize sadece... Hayretler içinde kalırsınız bu **uyum**'a...

Aslında o gün, 21 Şubat 2001 günü, cebinizdeki paraları "tereyağdan kıl çeker" gibi çekerek sizi soydular ve **"dünyanın en aptal gerekçesiyle"**, işin içinden sıyrıldılar.

Gerekçeye bak:

"Başbakan, Cumhurbaşkanı'nın suratına kitap fırlattı! Ekonomi dibe vurdu!"

Hah, hah, hah! Haydi gülelim hep beraber! (Aslında hiç gülecek bir durum yoktur da, bu zaten "gülen" değil, "ağlar gibi gülen" hah, hah'tır)

Uzun zamandır planları yapılan bu tezgah için **"kavga"**, tadından yenmez bir vesile oldu. Milyarlarca Dolar para, bankalar ve bir takım **"içerdekiler"** tarafından Merkez ban-

kasından ve **"Türkiye'ye yatırım yapan yabancı sermaye"** dümeni ile gelmiş olanlar da borsadan çekildi!

Ertesi günü "Repo"ları % 7500 lere fırlatıp sizin, benim cebimden son kalan Türk paralarını da çektiler! (Onların da, anında Dolar'a çevrilmiş olduklarını söylememe gerek yok herhalde) Döviz bürolarında döviz o gün aynı... **"Resmi şahıslar"** bir yandan vatandaşa, "paniğe gerek yok!" derken, bir yandan da **"hısım-akraba"**ya telefon edip, küçük çaplı tasarruflarını değerlendirsinler diye iki güncük zaman bırakıldı.

Ve ikinci günün akşamı öldürücü yumruk: 600 bin'lerde dolaşan Dolar 1 milyon..! Bir kaç saat sonra da 1.200...

Ne oldu şimdi? Kıytırık bir münakaşa işi mi bu?

Bunun adı: **KAZIK**

Size... Bana... Memura... Çiftçiye... Bakkala... Müzik âletleri dükkanına... Kayıkçıya... Fırıncıya... Sinemacıya... Manifaturacıya... Tatilciye... Karımıza, kocamıza, kızımıza, oğlumuza, bütün sülâlemize...

Hatta torunumuza...

Ben hatta daha ileriye gidiyor ve diyorum ki:

Namusumuza!

Bu arada kim gülüyor kahkahalarla? Bir avuç soyguncu, vurguncu... Ve onlara bu şahane **tüyo**'yu vermek suretiyle kendileri de bu alçaklığa ortak olan, bir avuç içerdeki hain...

Bu paralar kimin? Sizin, benim!

Bu devalüasyon kararı **"Hain"**siz alınmış olsa, nasıl ki benzine yaptıkları zammı gece saat 23:50'de, sadık hizmet kanalı Te-Re-Te'lerinin haberlerinde, "bu gece saat 24'ten itibaren..." derler, o da öyle olabilirdi, değil mi? Yok! Bu iş başka tabii...

Ve şimdi... Bu **filmin** üzerine ben size:

"YAKTIN BİZİ ANA!" desem bundan ne anlarsınız?

Hiç!

Değil mi?

"Yaktın bizi Tansu Çiller mi diyor bu adam, ne diyor?" dersiniz belki...

Tansu Hanım dünya ahret "anamız bacımız" olur.

(Demiyorlar mı idi birileri?) Ama Tansu Hanım da başımıza aynen, 5 Şubat 1995 tarihli **"devalüasyon belâsı"**, artı, Gümrük Birliği **"belâsının belâsı"**nı açmıştı ya, her neyse... Kocası Özer Caddebostan'dan mahalle arkadaşımız olur. Onun hatırına kendisi hakkında fazlaca bir şey söylemeyiz.

Zaten bizim başımıza gelen, bir belâ açmadan giderse, şanına yakışmaz! Başarısız sayılır!

Amerika'da da mesela, kavgasız geçen bir buz hokeyi maçı başarısız sayılır. Seyirci itiraz eder. Onun için her maçta oyuncular bir şekilde kavga çıkarırlar ki seyirci memnun olsun. Bu da o hesap!

Bu olayın geçtiği süreçte o devre dışı idi. Onun için, bu "Ana", o ana değil!

Bakın **dünyanın bir tarafında** yaşayan bazı insanlar nasıl anlıyorlar bu "Yaktın bizi Ana"yı...

Meselâ Kıbrıs'ta...

"Anavatan" anlamına gelir.

Orada bir gazetede başlık bu... 22 Şubat 2001 ertesi:

"Yaktın Bizi Ana!"

Arkasından da, "sizin ananızı..." deseler, yerden göğe kadar hakları yok mu? Ben onların yerinde olsam söylerdim. Ama onlar nazik insanlar... Bu kadarınla yetinirlar. Bizim gibi "ana avrat" küfretmezler.

Bu 2001 yılında... Şimdilerde ise... Söylemiyorlarsa bile düşünüyorlardır:

"Sattın Bizi Ana!"

"Nankörler" mi oluyor bu insanlar şimdi?

Yalan mı söyledikleri?

Başımızdaki efendilerin cukkalarını doldurmalarının ucu bakın nerelere kadar dayanıyor.

Arkasından da, dümenden dövünürler bizimkiler: "Aaaah, vaaah! Yandık! Duyarsız Batılılar! Bize para gönderin!" Şike yapıp, mahsustan gol yiyen kaleciler gibi...

Tabii ki, doğal olarak Batı'dan yanıt:

"Verelim, nonoşlar! Ama, siz ilkönce bir şeylerinizi satın hele...!"

Yanlış anlaşılmasın, henüz **annemizi** değil... Ona daha sonra sıra gelecek... Örneğin şu anda hemen hemen tüm bankalar, artı Tüpraş, Telekom, Ereğli Demir-Çelik...

Satalım her şeyimizi ki, **"gün gelince"** ne haberleşebilelim, ne tanklarımızı yürütecek petrol bulalım. Bankadan kendi paramızı bile alamıyalım. Bankaya koyacak para falan da kalmışsa tabii...

Sonra birileri güneyden, mesela Kürt'ler; (atıyorum kafadan, misal...), kuzeyden mesela Amerikalılar, (Trabzon limanının denetimini de istiyorlardı ya), doğudan mesela Ermeniler, batıdan mesela Yunanlılar, Amerikalıların Irak'a girdikleri gibi, **"ellerini kollarını sallaya sallaya"** girsinler.

-"Satın bir şeylerinizi de para verelim, cici çocuklar! **Derviş** de bizden (!)... Hediyesi!"

Galata Projesi adıyla Karaköy Rıhtımını da satın! Uzunca bir müddet de ödemesiz, 49 yıllığına...

"Alın sizin olsun" deseniz, hiç olmazsa "harbîden" olur.

"Yap-İşlet-Devret"miş!

Yabancı yapacak da, işletecek de, 49 sene sonra da (50 yani) devredecek! (Hatta birileri 100 olduğunu iddia eder!)

Efendilere bir sorsak mı? Ne için bu liman inşaatı?

Biz o limandan sevdiklerimizi, gemi ufukta kayboluncaya kadar gözlerimiz dolu dolu bakaraktan uğurladık. Bekleme salonunun camlara kalın keçeli kalemlerle isimlerini yazdık diye müsdahdemle "papaz" olduk. Limanı biliriz. Şimdiye

kadar kocaman kocaman "Turist gemileri" rahatça yanaşıyordu. Hangi gemilere yetmiyor bu liman?

"Savaş gemilerine olmasın sakın?" diye soruyor, gaipten bir ses...

.....

"21 Şubat vurgunu"ndan bir müddet sonra **bir takım medya** (tabir ediliyor hani, benim buluşum değil) "bankalar 21 Şubat'tan bir kaç gün önce Merkez Bankasından büyük miktarda döviz almışlar!" diye **mırıldandılar** ya, çıt yok şimdi aynı **Medya**'da...

Demek ki neymiş:

-"Nerede bu milletin paraları?" diye sormalarına gerek kalmamış şimdi...

Ben şimdi çıkıp ta: "Ne oldu bu haberin devamı?" diye sormaya kalksam ne olacak? Kim yazacak bunu?

Hangi kanal yayınlayacak?

Bir de üstelik, birilerinin kulağına giderse zaten TV'lere, gazetelere, **alttan** bir telefon trafiği çalışacaktır:

"Şu Erkin denen kişi var ya! Çok kurcalıyor! Siz anladınız işte! Yaşlı adamdır, dokunmayın! Ama pek fazla da ortalarda (sayfalarda, ekranlarda) görünmemesine dikkat edin!"

Hoş, bendeniz de ekranlara çok meraklı değilim ya, konu başka...

Sonra.....?

Bu zavallı millet, gecesini gündüzüne katsın, iki kuruş bir araya getirsin de başını sokacak bir yuvası olsun diye çalışsın çabalasın, sana güvenip bankana koysun o **üç kuruşunu**, sonra?

Sonra, birileri **alsın götürsün bir gecede!**

Hey Allahım! Şu üç tarafı deniz, ağaçları yemyeşil, kıyıları cennet, güzelim ülkemizde, batmış olduğumuz çamura bakın!

Yalnız, bir şey söyleyeceğim; bu da önemli...

Ben bunları söylüyorum diye, bu konuları başımıza saran kimseler bana "fazla kızmasınlar", az kızsınlar!

"Hoppalaaa! Bu kadar atıp tuttuktan sonra bu kelam da neyin nesi?" diyeceksiniz, değil mi? Cevabını vereyim:

Ben bir siyaset adamı değilim. Bir partiye mensup bir kişi filan da değilim. **Dolayısıyla, bu alanda bir beklentim yok!** Beş yılda bir, bir oya sahip sade bir vatandaşım. Fakat, diğer yandan, bir sanatçı oluşumu ve bu sözünü ettiğim kişiler en aşağılık kiralık katiller bile olsalar, onların da **"benim şarkılarımla büyümüş oldukları"** gerçeğini değiştiremem. Değişmesini de istemem! Onun için bana kızmalarını, küsmelerini de istemem.

Aralarından bir bilge kişi:

"Siz bir düşünceyi tasvip etmeyebilirsiniz, ama ben de engellemeyi tasvip etmiyorum", diyor.

Kimmiş bu bilge kişi?

Sayın Recep Tayyip Erdoğan... Başbakan...

23 Eylül 2005, Haberler'de...

Bu yazdıklarımız da bizim "düşüncelerimiz" işte... Ona göre...

* * *

İşte bu, kaç sayfadan beri "son, son" dediğim ve bir türlü koyamadığım son noktayı, sakin bir ortamda oluşturayım diye yalnız başına Gelibolu Hamzakoy'a gittim. Allahın yarattığı güzel bir yer...

"Final"e hazırlık olarak, kaldığım otelde odanın iç tarafında duran masayı pencerenin kenarına, deniz gören bir pozisyona sürükledim. Elime kalemi almadan önce şöyle bir balkona çıkıp, Çanakkale Boğazı'nın havasını ciğerlerime çekeyim, ondan sonra başlayayım dedim ve bir Boğaz'ın akan sularına, bir de göğe bakayım derken dalıp gitmişim.

Birden, bir yanlarına güneşin kızıllığı vurmuş bulutların arasında bir kıpırdanma oldu. Bulutlar şöyle bir dağıldılar,

sonra tekrar bir araya geldiler. O sırada, bulutların arasından şu satırlar kafama yıldız yıldız yağmaya başladı:

YAZIK OLACAK

Bir yola koyulduk ki sormayın
İğri büğrü yamru yumru bir yol

Ayağımız
kâh çukura batıyor
kâh tümseğe çarpıyor
Yüreğimiz ise
deli gibi
heyecanla çarpıyor

Bazen
yanyana
saf olup
genişliğe taşıyoruz
Bazen
arka arkaya
sıra olup
dar yerleri aşıyoruz
Lakin
ne çukur bitiyor
ne tümsek
Her ne kadar
aşıyor gibi de görünsek
Düz yol
önümüzde bir serap
Serap gerçek olsa
Biz de bir "oh" desek

Ayağımızdan kan fışkırsa,
ateş çıksa da nefesimizden
Biz koştukça o kaçıyor,
uzaklaşıyor çizgimizden

Bazen oluyoruz bir şahin,
kimimiz bir atmaca
Bilmem ki
ne kadar sürecek
bu kovalamaca?

Diyorlar ki:
Ulaşamaz kimse seraba...
Biz,
aksini çalışıyoruz ispata...

Olmayacak şeyi
oldurmaya çabalıyoruz
Durmadan
yorulmadan
serabı arıyoruz

Ya yorulursak
ne olacak?
Yorulursak
ne mi olacak?

Serap ortadan kalkacak.
Ve...
Koşuyu
kimse kazanamayacak

Yazık olacak...
Yazık olacak...

Aman! "Buralara kadar gelip, böööyle dalıp gidersem, yine eli boş döneceğim", diyerekten kendimi toparlamaya çalışarak, şöyle bir doğruldum.

İçeri girip, aynen yazıya giriştim sağlı sollu...

O gün ve ertesi gün, sayfaları bir hayli toparladıktan sonra, kaldığım yeri çok beğendiğimden, bu güzellikten bir iki gün o da nasibini alsın diye kızıma telefon ettim:

-"Ben senin yerinde olsam ilk otobüsle buraya gelirim. Burası çok güzel, temiz bir yer! İnsanlar da tertemiz üstelik!"

Kızım konuya bir yorum getirip:

"Pis olanları İstanbul'dalar çünkü...", diye cevap verdi.

Bu arada, Gelibolu sakinleri bilgi verdiler:

-"**Şu karşıdaki yerler de, 1980 Darbesi'nde Ecevit ile Demirel'in hapsedildiği yerler...**"

Ben de etrafıma bakıp "hapishane" gibi filan bir şeyler arıyorum. İlâhi! O yerler, güzelim Çanakkale Boğazı'nın kenarında, önleri kumsal, mis gibi, tatil köyü türünden yerler... Gemiler geçiyor... Otur bütün gün seyret! Keyif yap, hayâle dal...

Yemin ediyorum, beni orada isterlerse "**ömür boyu**" kapatsınlar, ben razıyım.

Onları hapsetmemişler ki... Ağırlamışlar...

Bu yetmezmiş gibi bir de siz tutun, başımıza bütün bu işleri açmış "**aynı kadroyu**" beş sene sonra, **bir referandum**, tekrar başımıza getirin!

Mevcut duruma ilâveten, içlerinde Türk Ordusuna karşı olan bir "**garez**"le üstelik...

Sonra da gazeteler haklı olarak başlık atsın, altta da sayın Süleyman Demirel'in resmi:

"**Nerede Galmıştık!**"

Helâl olsun, Vallahi! Bizim Ordu'nun yaptığı "İhtilâl"e bakın!

İhtilâl böyle mi olur?

Adı üstünde: İhtilâl!

Bir de, başka ülkelerde oldu mu nasıl oluyor, bir araştırın da görün bakalım! Bakın bakalım, ihtilâlin kuralları nelerdir!

Hani, ortalıkta -genellikle sol cenahta- bu konuya dair bir söz dolaşıyor ya, Amerika'nın o sıradaki Başkanı Mr.Carter bir laf etmişmiş. "Palavradır!", derim ben ama, farzedelim ki doğru... Darbe'nin ertesinde, Türk ordusundan bahisle:

"Our boys (bizim çocuklar) **başardılar"**, demişmiş.

Başaramamışlar ki!

* * *

Sözlerimi bitirirken, burada ağır bir lâf edeceğim. Ama beni sakın yanlış anlamayın, lütfen...

Bu, **"dokümanter'le karışık hikaye kitabıdır"** olarak vasıflandırdığım kitabı, insanlar arasında kendimi de **"onlar gibi bir insan"** gibi kabul ederek yazdım.

Yoksa, esasen içimden gelen hislere uyup, "bu yaratıklara muhatap olmaya bile değmez" diye değerlendirsem, hiç bir şey yazamazdım.

O sesi dinlesem, sizlere şarkı da yazamazdım tabii...

Çünkü ben, kesinlikle kendimi dünyamız insanlarınla bir tutmayan ve şöyle düşünen bir adamım:

"İnsan diye yaratılmışlar olarak, nimetleri herkese yetebilecek şu dünyada, niye birbirimizi yemek suretiyle, kendimizi hayvandan ayırmayı beceremişiz acaba?"

.....

Biz insanlar için her şeyin bir sonu var...

Bazen, **"keşke Allah Baba başka bir düzen kursaydı"**, derim. Mesela, belli bir insan kadrosu yaratsaydı ve o kadro hiç ölmeden, ama kavga etmeden, bu dünya üzerinde yaşasaydı.

Çünkü kim olursak olalım, her yakınımızı kaybettiğimizde, bir kere daha, belki de hayat boyu unutmayacağımız acılara düşüyoruz.

Bunu "hayal etmişimdir" ben hep...

Şu **"hayatta her şeyin bir sonu var"** işini hiç sevemedim oldum olası...

Güzel bir konserde veya sevdiğimizle baş başa olduğumuz anlarda "keşke hiç bitmese" veya annemizi veya babamızı kaybettikten sonra, "keşke yaşıyor olsalardı" demiyor muyuz?

Buna benzer binlerce örnek...

İşte, burada da böyle oluyor ve ben sizden, siz de benden ayrılıyorsunuz.

Bu kitabı, **"bizim zamanımızda olduğu gibi"** Sirkeci'den Halkalı'ya veya Haydarpaşa'dan Pendik'e giden banliyö treninde, o yeşil, meşinimsi, bir kaç yerinden kesik, üstleri tükenmez kalemle "Naci Tülini seviyor" yazılı koltuklarda okuyor olmadığınızdan eminim. Çünkü şimdi oralarda, değil kitap okumak, canınızı ve malınızı koruyabilir misiniz diye dört bir yanınıza faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyorsunuzdur. İçinizdeki o endişe ve tedirginlik, trende kitap okumanıza filan müsaade etmiyordur.

Onun için genellikle evinizde, akşam yemeğinizi de yedikten sonra köşenize çekilip okuduğunuzu var sayıyorum. Hatta, böyle olmasını tavsiye ediyorum.

Ve benim bu kitabı acilen bitirmek mecburiyetinde oluşum için çok daha önemli bir sebep var: Bu kitabın mutlaka 2007 yılından önce çıkması gerekiyor...

Çünkü 2007 yılı (eğer 2006'da -sonucu da Türkiye'yi aydınlığa çıkaracak- bir seçim olmazsa) Türkiye için bir "KIYAMET YILI" olacaktır.

Ve, hiç birimizin, bu kıyametten nasıl çıkacağımız belli değildir. Ama kendinizi bu veriye göre hazırlamanız filan gerekmez! Çünkü bu sadece bir **"kehanet"**tir!

Elimde hiç bir belge bulgu filan yok! Kulağıma fısıldanmış bir şey de yok!

Kitabı kopyalayacağım CD'yi koltuğumun altına alıp "uygun bir yayınevi" aramak üzere yola koyulmadan önce sizlere söyleyeceğim **"Allahaısmarladık"**ı, yemeğin üstüne tatlı misali, bir fıkrayla söyleyeyim.

Fıkra bile değil...

Mini bir şey:

Kaplumbağa, **"Hacca gideceğim!"** demiş.

-"Nasıl gideceksin bu yükle?" demişler.

-**"Mahallenin çocukları ters çevirmeseler, giderim gitmesine..."** demiş.

Sayın Kadir Çelik'in "Objektif" programında bir Refah Parti'li milletvekilimizden duydum. Arada **"onlardan da"** çıkıyor bazen... Kaşları genellikle çatık Kadir Bey bile güldü. İyi mi?

O RP'li milletvekili şimdi AKP'li olmuş veya daha ileride oluşması muhtemel NAGAP'lı (açılımı "Nasıl Götürdük Ama Partisi")li olacak mıdır bilemiyorum. O, **askerden** şikayet etmiştir muhtemelen "mahallenin çocukları" diye, de, bizim de **kendilerinden** "aynı gerekçeyle" şikayetimiz vardır.

Bu fıkrası...

Bu da ciddisi:

Yer: **İstanbul sokakları...** ATV, 4 Şubat 2001 pazar, s.19.00. Ana Haber'den...

Röportör:

-"Enflasyon rakamlarını biliyor musunuz?"

Vatandaş:

-"Vallâ ben buraların yabancısıyım!"

Benim doğup büyüdüğüm sokaklarda bunlar dolaşıyor şimdi...!

Mozaikiz ya...!

*

Şimdi siz eğer ilkönce, kitabın başı yerine son sayfasına bakan **"tez canlı"**lardan değilseniz, bu sayfayı çevirmeden önce, kitabı elinizden bırakıp, içeriki odaya gidip yatağınızı hazırlayın, gelin. Yatağınız hazır dursun... Çünkü kitabın bitmesine bir sayfa kadar bir şey kaldı. Son sayfayı yatağınızda okuyun.

.....Yatağınıza girince, ilkönce yastığınızı şöyle biraz doğrultup arkanıza yaslanın. Arka sayfadaki kısacık bölümü orada okuyun ve sonra uzananın.

Kapatın gözlerinizi...

Dalıp gidin kendi âleminize... Güzellikler olsun orada...

Dalın, gidin.....

Dalıııın, gidin.....

Dalıııın.....

Gidin.....

Mutlu olmayı düşleyin!

Düşmanlar da, ne halleri varsa görsünler! Allahlarından bulsunlar onlar!

Onlardan kurtulmak zaten çok zor...

Çok...

.....

Sayfayı çevirin. Size Musta'yla beraber veda etmek istiyorum.

Onsuz Olmaz...

MUSTA VE BEN

On beş yıl görüşmedikten sonra Musta ile Bostancı'da karşılaştık. Kadıköy'ün Bostancı'sında...

Yanında kendi boyunda bir kız... Kız da sanki modeli... Kolkola girmişler, bir ayakkabıcı dükkanının vitrinine bakıyorlardı.

Onu görünce, arkadan yanına yaklaştım. Usulca:

-"**Musta!**" dedim

Başını kaldırdı. Sonra, sanki aradan bunca yıl geçmemiş de dün ayrılmışız gibi, ilkönce beni şöyle bir süzdü ve göz kırptı:

-"**Helâl!**" dedi.

Hemen konuya girdi. Kızını işaret ederek:

-"**Kızı büyüttük**", dedi, "**tamam mı? Şimdi filmin son perdesi başlıyor. Seninle işimiz var! Söyle bakalım, esas BİZ nerede kalmıştık?**"

Ben tam ağzımı açıp bir şey söylemeye hazırlanırken, gülümseyerek bir eliyle elimi sıktı, bir elini de ağzıma doğru götürerek:

-"Dur, konuşma!" dedi. "Şu anda değil! Mutlaka görüşmemiz lâzım. Sana anlatacağım o kadar çok şey var ki burada bitmez! Sen beni bulursun. Biraz ilerideki Sitede oturuyorum. Haydi Eyvallah!"

Dedi ve, kızı da kolunda yürümeğe başladı.

Yüzünde yine, yıllarca önceden bildiğim o gülümseme vardı. Hiç değişmemişti...

Sadece, gözlerinde hâlâ gücünden hiç bir şey kaybetmemiş olan o parlaklık ile birlikte, belli belirsiz bir burukluk gördüm.

Hayata mı?

İnsanlara mı?

Kırgınlık mı, nefret mi, kızgınlık mı belli olmayan bir burukluk...

-"**Hayırlısı**...", dedim alçak bir sesle...

Onun o sıcak ellerinin elektriği bütün vücuduma yayıldı.

Birden, gözümün önünden neler geçmedi neler...

İçim bir tuhaf oldu.

Göğsümden yukarıya doğru birşey yükselerek boğazıma tıkandı. Gözlerimden süzülen bir damla yaşı ona göstermemek için arkamı döndüm ve hızla oradan uzaklaştım.

Durup bir defa daha kendisini görmek için arkama baktığımda, o da orada durmuş bana bakıyor ve sanki:

-"**Ağlama! Bize yakışmıyor**", diyordu.